

Mùa giáng sinh hạnh phúc

Suzanne Enoch

Dạ Thảo dịch

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

MÙA GIÁNG SINH HẠNH PHÚC

Tác giả: **Suzanne Enoch**

Dịch giả: **Dạ Thảo**

Nhà xuất bản: **Lao Động**

Ebook: **nguyenthao-cuibap**

Thể loại: **Văn học**

Nguồn text: **Waka**

Khi bám vào bánh chiếc xe ngựa bị lật úp giữa dòng Ksông Aire lạnh toát, Sophia nghĩ có những lời khuyên không nên phớt lờ. Nàng đã được cảnh báo chuyến đi này sẽ là một ý tưởng chẳng hay ho gì và bây giờ, Sophia có thể cam đoan rằng những người bạn của mình đã đúng.

Trên thành bên trái, giờ đã là nóc của chiếc xe ngựa đưa thư đã chìm đến một nửa, người đánh xe hình như chỉ quan tâm đến mỗi việc gom mấy cái bao thư hơn là cả chục người đang chơi với xung quanh. “Thôi đi và đưa tay cho tôi,” Sophia ra lệnh, dòng nước lạnh ngắt khiến nàng ngộp thở.

“Tôi đã mất ngựa và gà tây Giáng sinh rồi,” người đánh xe cầu nhàu, giọng nói lạc đi trong gió thổi và tuyết rơi. “Nếu mất thư, tôi sẽ mất luôn việc.”

“Vậy ông chịu để mất hành khách sao?”

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ thôi lý sự và bơi vào bờ như những người khác. Sông không sâu đâu.”

Run lập cập, Sophia định cãi lại rằng mái - hay thành - của xe ngựa thì gần hơn bờ nhiều, nhưng một luồng nước xộc thẳng vào phổi nàng. Ho sặc sụa, nàng quyết định rằng lời khuyên của người đánh xe rơi vào nhóm ‘nên làm theo’. Sophia đã không chịu nghe theo lời khuyên của bà chủ câu lạc bộ và bạn bè bảo đừng có đi Yorkshire vào giữa tháng Mười Hai khi mà nàng có một nhiệm vụ phải làm ở Cornwall vào giữa tháng Một, nên lần này, nàng cần chú ý.

Hai chân tê cóng, nhưng nàng hít một hơi thật sâu, tách khỏi xe ngựa và bắt đầu nửa đi nửa bơi về phía bờ gần nhất. Những

tảng băng do chiếc xe ngựa hất ra và dòng nước xiết tấp vào Sophia, đẩy nàng về phía phần băng cứng ở đằng xa. Hầu hết đàn ông đã vào được bờ. Rõ ràng lòng hào hiệp không hề bao gồm việc kéo phụ nữ lạnh cóng ra khỏi nước sâu khi có bão tuyết.

Sợ rằng sẽ bị nhấn chìm bên dưới mặt băng và chết đuối, Sophia nghiêng rặng đang run lập cập, kéo cái váy ướt nhẹp, xộc xệch lên hông và rướn người tiến về phía trước. Một con gà tây bị đuối nước đâm vào phần chân trần làm nàng mất đà. Một chiếc giày bị kẹt dưới lớp đá sỏi lạo xạo dưới đáy, nàng rửa sạch và rút chân ra. Thế nhưng nàng bước hụt và ngã xuống.

Làn nước lạnh như đá ngập qua đầu Sophia. Cái cảm giác thích thú vì sự lơ bịch vừa rồi ra đi cùng dưỡng khí của nàng. Ôi, lẽ ra, nàng nên ở lại London. Lẽ ra, nàng nên nghe lời phu nhân Haybury, người phụ nữ sáng suốt đã khuyên rằng nàng sẽ chỉ gặp nhiều phiền phức hơn là được chào đón ở York. Nàng biết Công tước Greaves chỉ mời nàng đến dự tiệc để gây náo động, chứ chẳng phải tử tế gì khi mời đưa con gái ngoài giá thú của Công tước Hennessy. Nhưng có cơ hội gặp lại một người bạn cũ, tận hưởng một ngày lễ tuyệt vời cuối cùng, xem ra cũng đáng - dù những kế hoạch ấy sẽ công cốc nếu nàng chết đuối.

Có người nắm lấy vai nàng và kéo lên. Sophia há miệng đón lấy không khí, mái tóc ướt phủ lên mặt. Nàng tựa vào cánh tay vừa đỡ mình lên trong khi vật vờ đứng vững.

“Bình tĩnh,” một giọng trầm cất lên. “Ta đỡ nàng rồi.” Dù đang lạnh buốt, nàng vẫn nhận ra giọng nói này.

“Công tước?” nàng ngạc nhiên, hất mái tóc đỏ ra khỏi mắt.

Khuôn mặt hài hòa, điển trai chỉ cách mặt nàng vài phân cũng lộ vẻ kinh ngạc không kém. “Sophia? À không, tiểu thư White. Nàng có bị thương không?”

“Không, thưa Công tước. Cảm ơn vì đã mời tôi đến tiệc Giáng sinh.” Trong khi đứng dưới nước lạnh băng ngập đến ngực, bão tuyết thì gào thét xung quanh, thốt lên một câu như vậy xem ra quá ngớ ngẩn, nhưng vừa thoát chết hẳn đã làm đầu óc nàng hỗn loạn.

Anh mỉm cười. “Cảm ơn ta sau. Giờ thì bám cho chặt nhé.”

“Ngài phải kéo tôi ra,” nàng nói, cố mỉm cười đáp lễ, nhưng lại uống thêm một ngụm nước. Ho sặc sụa, nàng quyết định khôn ngoan hơn cả là ngậm miệng thật chặt, ít nhất cho đến khi lên được trên bờ.

Adam Baswich đã nhảy xuống nước để cứu nàng, dù không biết nàng là ai. Một người giỏi kiểm soát tình huống như Công tước Greaves, hành động đó xem ra thật bất ngờ. Và chắc chắn là ngẫu nhiên. Nhưng bây giờ, nàng chỉ muốn thoát ra khỏi dòng nước lạnh. Sophia bám vào lưng Adam, những ngón tay run rẩy bầu chặt lấy hai vai anh, trong khi mấy người đàn ông trên bờ kéo sợi dây thừng cột quanh eo anh. Greaves cũng ướt sũng như nàng, nhưng khi nàng dụi mặt vào lưng anh thì anh lại thấy rất ấm. Thân người vạm vỡ của anh ngăn gió thổi tuyết vào mắt nàng.

“Chúng ta phải leo lên tảng băng để vào bờ,” Greaves nói, giọng căng thẳng. “Vòng qua đằng trước ta đi.”

Nàng vật vờ duỗi thẳng mấy ngón tay. “Tôi đang cố.” “Cố gắng hơn đi. Chuyện này chẳng tốt lành gì cho chúng ta đâu.”

“Tôi biết, thưa Công tước.” Nàng nghiêng rằng. “Tôi có cố tình lao xuống đây như ngài đâu.”

Với cái váy sũng nước bám vào chân đang cố chìm nàng xuống nước, Sophia đành để yên cho chàng Công tước kéo mình ra đằng trước. “Ta đâu thể làm ngơ khi trông thấy một cô gái gặp nạn,” anh thở hắt ra vào tai nàng.

Mệt mỏi và hoảng loạn đã vơi đi bớt phần nào. “Vâng, tôi chắc chắn giờ trông mình rất khó rời mắt.”

Nàng tin chắc là mình cảm thấy anh cười không thành tiếng vào gáy mình. “Nàng không biết đâu. Thứ lỗi cho ta,” anh nói và rồi trước khi nàng kịp hỏi anh xin lỗi chuyện gì, anh đã dùng đôi bàn tay lớn đỡ hông nàng đẩy lên mặt băng.

Ào một cái, Sophia ngã sòng soài trên nền băng lạnh cứng. Nàng từng trông thấy những bức họa hải cẩu trên bờ biển đảo Orkney. Sophia tin chắc là mình trông cũng giống thế khi nằm trên mặt băng há miệng đón dưỡng khí. Một lúc sau, chàng Công tước xứ Greaves leo lên bên cạnh nàng.

“Xin lỗi nàng lần nữa,” anh thở hổn hển và với tay kéo váy nàng xuống.

Lớp vải ướt bết vào sau đầu gối nàng và Sophia nhận ra chiếc váy đã vén tới tận hông, trông không được đẹp mắt lắm. “Ồi,” nàng thốt lên rồi ngẩng thẳng dậy. “Nếu không phải trời đang lạnh đến thế này thì hẳn tôi đã rất hổ thẹn. Cảm ơn ngài.”

Một nụ cười ngạc nhiên thoáng xuất hiện trên môi anh rồi biến mất ngay khi anh đưa tay về phía nàng. Mái tóc đen rối bù che giấu đôi mắt màu lam sâu thẳm, nhưng hình như anh chẳng để ý gì đến đi đầu đó hoặc ánh nhìn không rời của Sophia khi kéo nàng đứng lên. Hai chân nàng run rẩy như một em bé sơ sinh và nàng ngã dúi vào người anh. Nghĩ lại, nàng vẫn thường dè bủ những cô gái vờ vịt yếu đuối hoặc choáng váng để được đàn ông giang tay che chở.

“Tôi rất xin lỗi,” nàng lí nhí, gượng thẳng người dậy lần nữa. “Nhưng quả thực, nếu cố tình ngã vào ngài, tôi đã phải sửa sang lại đầu tóc trước rồi.”

“Tóc nàng trông... rất lạ mắt,” anh đáp lại, quàng một cánh tay quanh hông nàng và hơi nhắc người nàng lên với sự trợ giúp

của sợi dây quấn quanh tảng băng. “Cái làm ta lo là đôi môi tím tái của nàng kia.”

Ngay lập tức, ai đó choàng một tấm chăn nặng trĩu lên vai Sophia và nàng vội kéo nó sát quanh người. Sophia run lập cập và chắc chắn cơn gió lạnh toát đã đóng băng quần áo, mái tóc và làn da ướt nước của nàng. Một con gà tây bị tuyết phủ kín chạy vụt qua kêu ần ỉ, người phụ xe rượt theo nó sát nút.

“Tôi nghiệp,” nàng lầm bầm, “biết bơi để không chết đuối, nhưng vẫn trở thành bữa tối Giáng sinh.” Cố thật nhiều mà chẳng được bao nhiêu. Xét theo một góc độ nào đó, nàng cũng đang lâm vào tình cảnh tương tự. Nàng chỉ mong sao một kỳ nghỉ tại Greaves Park xứng đáng với công sức mình bỏ ra. Dù sao những kỷ niệm cũng theo nàng cả đời.

“Ta xếp nàng đang lạnh cóng trên con gia cầm suýt chết đuối. Evans!” Chàng Công tước ra hiệu cho một trong số hơn chục người đàn ông đang khô ráo xen lẫn những người đang trùm chăn trên bờ sông. “Đưa tiểu thư White lên xe và hộ tống cô ấy về nhà. Ta cần đưa những hành khách còn lại về quán trọ.”

Một anh chàng cao kều mặc một chiếc áo khoác nặng trĩu, cái mũ vành mềm được cố định trên đầu bằng một chiếc khăn choàng len dày, đỡ hai vai nàng. “Cô đi được không?” anh ta hỏi.

Sophia nhìn theo chàng Công tước xứ Greaves biến mất trong màn tuyết dày đặc, lẫn vào những dáng người hối hả quanh những cỗ xe ngựa. Chắc chắn là có những vị khách khác cần cứu giúp. Nàng chớp mắt. “Có. Tôi đã đánh rơi mất một chiếc giày, nhưng tôi đi được. Cảm ơn anh.”

Evans đưa nàng đến bên một chiếc xe ngựa và không nói không rằng nhắc nàng đặt lên xe. Anh ta lấy từ đâu thêm một cái chăn nữa và quấn nó quanh chân nàng trước khi leo bên ngoài bên cạnh người đánh xe. Một lúc sau, chiếc xe ngựa đi lóc cọc trên chính con đường mới lúc trước nàng đã đi, trước khi chiếc

cần cũ kỹ bị sập làm gián đoạn chuyến hành trình theo một cách khá kỳ lạ.

“Đến Greaves Park còn bao xa?” nàng hỏi, kéo chân lên quá mũi. Ban đầu, nàng dự định xuống xe chở thư ở làng Hanlith bên cạnh rồi thuê xe kéo hoặc ngựa để đến điền trang. Đi thế này không tốn như nàng dự tính nhưng nàng thà được ấm áp và khô ráo còn hơn.

“Sắp ra đến đường cái rồi,” Evans đáp, xoay người trên ghế để nhìn nàng. “Không đầy mười phút nữa thôi.”

“Sao Công tước lại có mặt ở đây? Với từng ấy người?” “Gần như ngày nào Công tước cũng cưỡi ngựa, bất kể thời tiết ra sao. Chúng tôi đang đi vào làng để lấy hành và khoai tây thì nghe có náo loạn. Thật may mắn, thừa tiểu thư.”

Đúng vậy. Vì Sophia vốn không hề mong đợi sẽ được đối xử tử tế hay thậm chí là trò chuyện lịch sự ở Greaves Park, nên việc rơi xuống sông cũng chẳng làm nàng thất vọng mấy. Nàng đi từ London đến Yorkshire chỉ với một lý do - có khi là hai - và đi đâu đó không thay đổi. “Anh có biết liệu Keating và Camile Blackwood đã đến nơi chưa?”

“Cô cần phải hỏi Udgell. Tôi không rành chuyện trong nhà lắm.”

Dù đang đắp chăn, nhưng vì Sophia ngời yên và không phải cố sức thở, cái lạnh bắt đầu ngấm vào tận xương. Nàng cần cởi đồ ướt ra khỏi người, nhưng phải đợi về đến Greaves Park đã. Nàng co hai chân sát vào người hơn và dồn hết tâm trí mừng tượng lúc gặp được Camille Pryce - hay đúng hơn là Blackwood - sau 6 năm. Sẽ vui biết mấy.

Dù Greaves đã mời nàng vì nể người bạn thân Keating Blackwood hoặc bởi anh nghĩ nàng sẽ gây ra chút náo động, Sophia vẫn vô cùng biết ơn khi dự lễ Giáng sinh. Sau nhiều năm

bị đẩy đi hết chỗ này đến chỗ khác, chờ những người bạn học trong trường nội trú hoặc những người được xem là bạn phát hiện ra nàng là con gái ngoài giá thú của Công tước Hennessy, Sophia rốt cuộc cũng có được một tình bạn đích thực với Camille.

Nàng với Camille bị ép vào làm ở câu lạc bộ Tantalus và đi đầu đó có nghĩa là giữa họ tồn tại một mối liên kết mà cả hai đều không mong đợi. Đúng là câu lạc bộ mang nhiều tai tiếng vì những cô gái được tuyển vào toàn trẻ trung xinh đẹp - vài người còn có xuất thân danh giá và tất cả đều có giáo dục - nhưng đó là ý đồ của phu nhân Haybury khi bà ấy mở cửa nơi này. Tai tiếng sẽ lôi kéo khách, các thành viên hay bất cứ cái tên nào họ tự đặt cho mình. Họ đến, đánh bạc, ăn uống, tiêu tiền và những cô gái bất hạnh như nàng với Camille có một nơi gọi là nhà. Và một nguồn thu nhập cùng sự tự do đủ để họ sống theo ý mình.

Tantalus cũng giúp họ tránh xa thế giới bên ngoài - trong chừng mực nào đó. Hoặc nàng tin vậy cho đến gần hai tuần trước. Nàng lắc đầu. Đừng nghĩ về nó lúc này. Nó sẽ chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho nàng cả và nàng muốn tận hưởng cuộc sống khi còn có thể.

Giờ chiếc xe ngựa đang leo lên một con dốc nhỏ và thung lũng đằng xa xuất hiện ngay trước mắt. Qua màn mưa tuyết, nàng nhận ra sự hoang vu dần biến thành một khu vườn rộng thanh lịch, phủ kín một màu trắng xóa và ở phía trước là một cái hồ nhỏ đã đóng băng. Bờ bên kia là hàng cây sồi và cây đu, đang oằn mình trong tiết trời khắc nghiệt của vùng Yorkshire dù đã được che chắn phần nào nhờ thung lũng. Ở ngay chính giữa, thứ khiến nàng không thể rời mắt là tòa nhà đồ sộ với màu sơn nhạt nổi lên trong màn mưa tuyết mờ mịt trong ánh hoàng hôn.

Hàng chục ô cửa sổ nổi bật trong phần trung tâm hình chữ nhật khổng lồ của Greaves Park và hai cánh đông và tây hẹp hơn sừng sững trong tuyết trắng ở hai đầu, làm thành một chữ H lớn đầy

những ống khói. Nàng đã đi qua cung điện Blenheim ở Oxfordshire một lần và Greaves Park khiến tòa nhà trắng lè đỏ trông như một túp lều.

Đá xám và trắng khiến ngôi nhà gần như lẫn vào cơn bão tuyết, hiện lên rồi lại biến mất trong ánh hoàng hôn. Thật ra, nó khiến nàng nhớ đến những quyển truyện ảm đạm ngớ ngẩn mà bạn nàng, Emily Portsmann, để trong căn phòng ở Tantalus. Một cơn rừng mình chỉ một phần vì lạnh chạy dọc theo xương sống nàng.

“Cô đừng lo,” Evans đột nhiên lên tiếng. “Bà quản gia Brooks sẽ đưa cô vào nhà và chẳng mấy chốc cô sẽ khô ráo và ấm lên thôi.”

Có lẽ, Evans biết đọc ý nghĩ, hoặc có lẽ chỉ là anh ta quá đã quen nét mặt choáng ngợp của những vị khách suýt bị chết đuối khi lần đầu tiên đến trang viên. Dù thế nào, cuộc nói chuyện cũng kéo nàng khỏi những tưởng tượng không đâu. “Công tước có bao nhiêu gia nhân?” Sophia hỏi, răng đánh vào nhau lập cập nhiều đến nỗi nàng cũng không biết mình nói có thành câu không.

“Đủ để đáp ứng mọi nhu cầu của cô, tiểu thư White. Dù chúng ta đang ở nơi hẻo lánh của Yorkshire thì cô cũng đừng lo.”

Phải gió. Hản giọng nàng giống như một nữ diva chảnh chọe. Đi đâu đó có lẽ sẽ rất thú vị, chỉ trừ nàng không nghĩ khả năng của mình có thể so sánh với những quý tộc đã tới đây trước. “Tôi chỉ muốn nói là chắc phải cần đến một đội quân mới có thể quán xuyến được một nơi rộng lớn thế này.”

Evans lại quay mặt nhìn nàng, trưng ra vẻ mặt bối rối. “Gần năm mươi, tôi nghĩ vậy. Udgell hoặc bà Brooks biết nhiều hơn tôi.”

Nàng gật đầu, muốn tỏ ra là một người tò mò hơn là một tiểu thư đầu óc đơn giản - dù nàng vừa mới để lộ cơ thể trước mắt nửa dân số Yorkshire. Cuối cùng, chiếc xe ngựa dừng trước lối đi vào nhà hình bán nguyệt thên thang. Evans dễ dàng nhảy xuống nền tuyết. Hai chân Sophia còn không có cảm giác gì. Đi đầu này cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy vì người hầu đã nhắc nàng ra khỏi xe trước khi nàng kịp sửng sốt. Evans bế nàng lên bậc tam cấp bằng đá granite đến cửa trước. Nếu trong một tình huống khác, với hai con người khác, nàng cam đoan thể này chắc hẳn sẽ rất lãng mạn.

Cánh cửa gỗ sồi nặng trĩu ngay lập tức mở ra. “Evans,” một giọng đàn ông the thé, “Bạn có gì thể? Nhà ta có phải trại tể...”

“Đây là tiểu thư White, khách của Công tước,” anh ta hỗn hển đáp lại và dịch tay xuống đầu gối nàng một chút. “Cây cầu bị sập và cả chiếc xe ngựa đưa thư rơi xuống sông. Làm chết đuối cả chục con gà tây và...”

“Đừng nói nữa và đi theo tôi,” vị quản gia vừa cao vừa gầy cắt ngang, xoay lưng lại và đi về phía cầu thang có tay vịn uốn cong làm từ gỗ gụ ở cuối phòng khách. “Roger, tìm bà Brooks mau lên.”

Một người giữ cửa chạy vào trong nhà. Sophia định bảo mình có thể tự lo liệu được, nhưng nàng ngậm miệng lại trước khi kịp mở lời. Cầu thang rất cao và rộng. Lúc này, nàng không nghĩ mình có thể lê được đến chiều nghỉ đầu tiên.

Nhiều gia nhân xúm lại quanh họ, khiến nàng cảm tưởng mình đang dẫn đầu một đoàn xô nước nóng, gối, chảo than làm ấm giường và một thứ trông như bộ váy ngủ ngoại cỡ của ai đó. Chảo than trông có vẻ rất bình yên và nàng gần như có thể hình dung hai bàn chân lạnh cóng của mình áp lên bề mặt kim loại kia sẽ ấm đến thế nào.

Họ đến một phòng ngủ rộng và sau vài lời đối đáp, một người phụ nữ đậm người, thấp bé đuổi đám gia nhân nam ra ngoài hết, trừ một cô hầu, rồi đóng cửa phòng lại. “Nào,” bà cất giọng trầm ấm khiến nàng có cảm giác như nó không thuộc về ngôi nhà rộng lớn lạnh lẽo này, rồi cởi tấm chăn khỏi vai Sophia và đưa nó cho cô hầu gái kia. “Đáng ra họ nên cử xe song mã tới và giúp cô tránh cơn gió lạnh kia.”

Ngay khi tấm chăn bị lấy đi, không khí lạnh ùa vào, những khớp xương vốn tê cóng kêu răng rắc. Nàng run lập cập, rồi suýt ngã ra sàn khi bà Brooks và cô hầu gái bắt đầu mở cúc và cởi dây chiếc váy. Nàng quá lạnh nên chẳng còn đầu óc nào để ý đến chiếc váy rơi xuống sàn trông như một vũng nước đóng băng. Giờ thì những người còn lại của Yorkshire đã nhìn thấy cơ thể nàng. Hai gia nhân dìu nàng lại một bồn nước nóng và cho nàng vào trong.

“Ôi, dễ chịu quá,” nàng run lập cập khi ngâm mình trong nước ngập tới cằm. “Xe ngựa thế là được rồi. Tôi chỉ biết ơn ngài Công tước đã tới kịp trước khi tôi chung số phận với mấy con gà tây.”

“Đừng cố nói nữa, tiểu thư White. Chúng tôi sẽ giúp cô làm ấm người, lau khô và cho cô lên giường.”

“Tôi muốn ngâm nước nóng thêm lúc nữa,” Sophia đáp, sự quan tâm quá mức bắt đầu làm nàng thấy không thoải mái vì giờ nàng không còn suýt chết cóng nữa rồi. “Và tôi có thể tự mình vào giường. Thật đấy. Cảm ơn mọi người rất nhiều.”

Bà Brooks định mở miệng nhưng lại thôi và gật đầu. “Vậy thì tùy cô, tiểu thư White. Nếu cô cần bất kỳ sự giúp đỡ nào, cứ kéo chuông nhé. Gilly hoặc tôi sẽ có mặt ngay.”

Cô hầu nhỏ nhắn, tóc vàng, mũi đầy tàn nhang kia nhún gối chào. “Để tôi hong khô váy của cô bên lò sưởi, thưa tiểu thư.”

“Cảm ơn chị. Gọi tôi là Sophia thôi cũng được.” Ngay cả khi không rơi vào tình cảnh lạ lùng này, nàng và những người hầu vẫn có một mối liên hệ mà không một tiểu thư thượng lưu nào dám đòi hỏi. Dù gì thì mẹ nàng cũng từng là hầu gái của một nữ Công tước.

Sophia nhắm mắt lại và trong tích tắc, tiếng lạo xạo tắt dần, theo sau là tiếng đóng cửa. Ôi, ấm áp và dễ chịu quá.

Cùng với khoảnh khắc kinh hoàng khi chiếc xe lao đầu xuống sông, mọi thứ diễn ra quá nhanh đến mức nàng gần như không có thời gian để thở. Khung cảnh hỗn loạn, những con gà tây, tiếng người la hét, tảng băng nứt, cơn hoảng loạn khi nàng thấy mình nổi lên còn chiếc xe thì lật nghiêng... Họ đã quá may mắn khi không ai bị băng đè mà chết đuối. Nàng đã suýt chết đuối.

Mà ai sẽ để tâm? Đương nhiên Camille sẽ nhớ chuyện được gặp nàng vào Giáng sinh nhưng tân phu nhân Blackwood giờ đã có chồng và cuộc sống mới. Những cô gái ở Tantalus sẽ chỉ nhớ đến nàng cho đến khi một cô gái tai tiếng khác đến tìm kiếm nơi ở và việc làm. Chú dì nàng còn chẳng biết nàng ở đâu, mà họ cũng chẳng quan tâm. Đối với họ, nàng chỉ là một gánh nặng bị bỏ lại ngay trước cửa nhà để ăn thức ăn của họ, một cô gái tằm thường không tỉ mỉ năng cùng với thân thế rắc rối.

Chỉ lần này thôi, cha nàng hẳn đã biết và ông có khả năng sẽ rất bức bối khi cái sai lầm lúc 23 tuổi của mình vào phút cuối đã tránh được ông ngay khi ông quyết định để ý đến nàng. Hoặc có lẽ Công tước Hennessy sẽ chỉ thấy tiếc sao nàng không chết đi cho rồi. Nếu nàng chết đuối, ông khỏi phải bắt nàng rời khỏi câu lạc bộ hoặc đóng cửa Tantalus ở London. Một con người hóm hỉnh và xấu xa.

Cánh cửa mở ra và đóng lại lần nữa. Thật may, âm thanh đó lôi tâm trí nàng ra khỏi những ý nghĩ ủ ê bất thường, Sophia mở mắt ra. Và rồi nàng kêu lên. Công tước Greaves đứng ở ngưỡng

cửa, đôi mắt xám nhìn nàng chăm chú.

Adam Baswich, Công tước Greaves, đứng nhìn cô gái khỏa thân trong bồn tắm. Hơi nước bốc lên vuốt thẳng những sợi tóc đỏ lạ thường hòa trộn giữa màu đỏ thẫm và cam nơi đỉnh đầu nàng. Nếu ban nãy nàng không đội mũ, hẳn là anh đã nhận ra dù nàng có đang ở giữa sông. Anh chưa từng gặp ai có màu tóc giống như vậy.

Nhận thấy không có mặt bà Brooks, anh ngáp ngừng trong giây lát, rồi bước vào và dừng lại giữa phòng ngủ dành cho khách. Cứu sống một cô gái chắc anh sẽ có đặc quyền được nói chuyện với cô ấy chứ nhỉ. “Tiểu thư White. Hy vọng là nàng không bị thương.”

Nàng gật đầu, hạ người vào bồn thấp đến mức môi cách mặt nước chỉ chừng một phân. Nếu môi nàng không đang run lên lập cập thì hẳn trông sẽ rất hấp dẫn.

“Chắc có chút bầm dập vì giò tôi đã có cảm giác ở chân và tay rồi. Nhưng đúng là tôi ổn. Thế này tốt hơn chết đuối nhiều.” Nàng nhoẻn miệng cười càng khiến đôi môi mời gọi hơn. “Và vì nhờ ngài, tôi mới không chết đuối nên tôi nghĩ ngài nên gọi tôi là Sophia.”

“Vì người đánh xe đang cứu thư từ và gà tây nên ít nhất ta cũng phải cứu nàng,” anh đáp. “Ta không thích những vị khách mất mạng trước khi đáp ứng lời mời của mình. Như thế sẽ khiến họ sợ.”

“Tôi hiểu.”

Đây xem ra là một cuộc nói chuyện lạ lùng và khá thú vị với một người - cụ thể là một cô gái suýt chết đuối - nhưng nàng hẳn sẽ cần khiếu hài hước vốn có. “Ta e là hành lý của nàng chỉ còn lại thế này.” Trưng ra nét mặt cảm thông, Adam giơ lên chiếc hộp mũ ướp nhẹ, méo mó. “Ta rất tiếc. Mọi người đã tìm kiếm

hết sức, Sophia.”

Sophia White nhìn anh, rồi nhìn cái hộp. Nàng bật cười, khoe miệng cong lên và mắt nheo lại vì thích thú. Tiếng cười và toàn bộ phản ứng của nàng thực sự quá bất ngờ. Anh cau mày và thấy tò mò hơn. Mặc dù không gặp nhiều phụ nữ suýt chết đuối, anh cũng nghĩ hầu hết sẽ không cười trước xui xẻo.

“Ta thích chuyện cười,” anh nói. “Chuyện này cũng vậy ư?”

Cố nín cười, tiểu thư White nhấc một tay lên khỏi nước và chỉ vào hộp mũ. “Tôi căm ghét cái mũ đó. Tôi chỉ mua nó vì một lời thách đố và định đội nó cốt để khiến Cammy và những vị khách khác của anh sững sốt.” Nàng lại cười. “Nó xấu lắm. Tôi dám chắc nó vẫn còn đây là vì thủy thần không chấp nhận nổi và ném nó lên bờ.”

Nếu có một đi đâu Adam tin chắc, thì đó là sự tò mò của anh đã được thỏa mãn. Trong giây lát, anh bỏ qua chuyện nàng muốn làm các vị khách của anh kinh ngạc. Đó thật ra là một trong những lý do anh mời nàng tới. Với tất cả những khốn khổ Adam phải chịu, anh xứng đáng có chút niềm vui.

Vẫn chưa hoàn toàn rời mắt ra khỏi tiểu thư White, anh đặt cái hộp lên ghế và lấy con dao nhỏ để trong ủng cắt sợi dây đi vì không gỡ được nút. Khi mở được nắp, anh lôi cái thứ sũng nước bên trong ra. Nó có màu lam, bên trên cắm hai thứ trông như lông đà điểu màu lam sáng, phủ lên hai vòng hoa đỏ và vàng đồng tâm. Một chú chim - hoặc là chim sẻ đồng hoặc chim sẻ ứ đỏ - làm tổ chính giữa cái vòng màu vàng bên trong. “Ôi trời.” Nàng nói đúng. Nó xấu tệ.

Dù cái mũ xấu thật, anh cũng không ngờ nàng lại phản ứng như thế. Dù sao thì anh cũng vừa mới thông báo nàng đã mất hết tư trang. Có lẽ nàng chưa kịp hiểu. Hoặc nàng do quá rối trí mà bật cười, dù anh không tin như vậy. Dù anh có quen nàng trước hay không thì anh cũng nghi ngờ Sophia White có nhiều đi đâu

hơn anh mong đợi.

Adam hít sâu. “Cũng không đến nỗi tệ. Ta tin chắc chúng ta có thể tìm thứ gì đó cho nàng mặc.” Cất cái mũ đi, anh nghĩ nếu tiến lên một, hai bước nữa, anh có thể sẽ nhìn thấy đôi chân trần của nàng bên dưới mặt nước. Kỳ thực, anh không thấy có vấn đề gì nhưng xem ra như vậy có chút thừa nước đục thả câu.

“Vóc dáng của Camille cũng gần gần tôi,” nàng nói, liếc nhìn chiếc khăn vắt trên thành bồn tắm. “Cô ấy sẽ cho tôi mượn váy.”

“Phu nhân Blackwood chưa đến nơi.”

Sophia chớp chớp đôi mắt xanh xinh đẹp. “Không tốt rồi.” Nàng thở dài, đôi vai lấp ló bên trên mặt nước nhô lên hạ xuống dưới màn hơi nước đang mỏng dần. “Có thể một vị khách hảo tâm nào đó của ngài sẽ cho tôi mượn một chiếc váy họ không dùng đến trong lúc đợi Cammy tới. Hoặc tôi sẵn sàng mua lại một món đồ gì đó từ một cô hầu gái.”

Chỉ trong vài phút, nàng biết mình đã mất hết quần áo còn người bạn thân thì không có mặt, nhưng Sophia không có vẻ quá lo lắng. Adam lưỡng lự không biết có nên nói nốt với nàng hay không, nhưng anh có cảm giác những chuyện đó còn bị kịch với anh hơn với nàng. Ngoài ra, tiểu thư White không có vẻ dễ dàng phiến muộn. Nhưng tương lai của nàng không phụ thuộc vào vài tuấn kiệt tiếp. Anh thì không may mắn đến vậy.

“Nàng là khách đầu tiên của ta, Sophia,” anh nói. “Trước khi cơn bão ngừng và cây cầu được sửa chữa, nàng sẽ là vị khách duy nhất.”

Lần này, nét mặt nàng thoáng lộ vẻ nao núng và anh có thể đọc được suy nghĩ của nàng. Có phải nàng sẽ bị mắc kẹt ở Greaves Park suốt mùa đông này? Nàng có thể đi đến nơi nào khác để thoát khỏi tình trạng này? Anh đương nhiên có thể trả lời tất cả những câu hỏi ấy, nhưng anh muốn nghe chính miệng nàng hỏi.

Sophia White có thể là con ngoài giá thú và làm một nghề mà những người như anh sẽ không bao giờ chấp nhận, nhưng vài tháng trước có mấy lần, anh thấy nàng khá hài hước. Và thú vị. Đó chỉ là vẻ ngoài hay nàng thật sự hài hước và thực tế như vậy?

Nàng nhìn chăm chăm anh một lúc, rồi chun mũi kèm theo một cái nhú mày tư lự. “Trừ phi phải ở yên trong bồn tắm cho đến mùa xuân, tôi hy vọng rằng bà Brooks thích tôi và đồng ý cho tôi sửa một bộ váy cũ của bà ấy. Đây là nếu ngài không có sẵn bao đựng hành hay khoai tây.”

Vì rất hiếm có người khiến anh bất ngờ, Adam không thể tin rằng nàng băng qua nói ra những điều ấy trong hoàn cảnh thế này, trừ khi nàng đem theo một thùng thuốc nổ qua cầu và không biết đi đâu gì đợi mình trên đường đến Greaves Park. “Nàng muốn nói chỉ cần có người hảo tâm cho mình mượn váy thì nàng sẽ không còn gì lo lắng nữa?” anh hỏi, không thể kiềm được giọng điệu hoài nghi.

“Tôi có hơi lo vì ngài xông vào mà không gõ cửa khi tôi đang tắm,” nàng đáp lại ngay. “Nhưng tôi cũng ý thức được mọi người nghĩ tôi là loại phụ nữ thế nào.” Sophia nghiêng đầu, một lọn tóc màu lá thu nhúng xuống nước khi nàng đánh giá anh. “Ngài vào đây vì thế ư? Tôi vẫn đang thấy rất lạnh.”

À. Có lẽ anh cũng nghĩ tới chuyện đó nhưng anh sẽ không thừa nhận đâu. “Nàng là bạn của vợ bạn ta, Sophia. Ta không biết nàng đang khóa thân.”

“Cũng phải. Và vì ngài đã cứu tôi lên từ con sông, lúc đó tôi không thấy bị xúc phạm thì lúc này cũng vậy.”

Một lời mời gọi ư? Adam hy vọng vậy, nhưng anh có vài câu hỏi muốn tìm lời đáp trước. Đương nhiên nếu anh là một quý ông thực sự và đã biết nàng đang khóa thân, anh nên rời khỏi phòng. Anh kéo một chiếc ghế lại và ngồi xuống. “Nàng có học thức.”

Nàng gật đầu, ngược nhìn anh bên dưới hàng mi dài. “Tôi có học thức.”

“Nhưng ta nhớ có một tối ở Tantalus, nàng than phiền với lãnh chúa Effington rằng nếu Cleopatra xuất hiện ở London, bà ta sẽ hối tiếc vì đã cố cướp sông Nile của chúng ta.”

Hai khóe môi nàng nhếch lên. “Và lãnh chúa Effington cười nhiều đến mức không hề để ý là mình đã thua 700 bảng trong ván bài Taro.” Nàng hơi cup mắt xuống trước khi lại nhìn thẳng vào anh. “Tôi có nên che giấu không? Sau một lúc, nó khiến tôi đau đầu, nhưng tôi có thể vờ ngốc nghếch nếu đi đâu đó có lợi cho mình.”

Có lần, cùng với Keating Blackwood và Camille, Adam hộ tống Sophia đến Tháp London và còn đã gỡ móng vuốt một chú sư tử con ra khỏi gấu vấy nàng. Anh không nhớ nàng đã nói đi đâu gì ngớ ngẩn hoặc anh có nói thứ gì đó ngạo mạn hay hạ mình để đáp lại. Tuy nhiên, việc anh cố nhớ lại nhiều cuộc nói chuyện ngắn ngủi với nàng nói lên tất cả. Nàng vừa mới nâng tầm bản thân lên từ khá thú vị đến cuốn hút. “Ta thích khách của mình là chính họ.” anh nói lớn. “Nên ta nghĩ ta sẽ nói chuyện với bất kỳ bộ mặt nào nàng chọn thể hiện ra.”

“Tôi chỉ mới cho ngài thấy khuôn mặt của tôi thôi nên tôi e là ngài nên chấp nhận như vậy.”

Tất cả những cô gái làm tại Tantalus đều là mỹ nữ. Phu nhân Haybury chỉ tuyển toàn người đẹp. Việc không ai được chạm vào họ trừ khi họ tự nguyện càng làm họ hấp dẫn hơn với giới quý tộc. Vài cô gái đến từ gia đình danh giá và có hoàn cảnh ngặt nghèo nhưng tất cả họ đều ăn nói lưu loát và vô cùng quyến rũ.

Cách đây mấy tháng, Adam đã để ý Sophia White là một cô gái quyến rũ, cũng như anh biết xuất thân của nàng không được như vậy. Tương tự, giờ anh cũng để ý nàng không hề đỏ mặt hay e thẹn khi một người đàn ông bước vào lúc nàng đang tắm và khi

nàng nhìn anh từ đầu tới chân rồi nói nàng không phiền khi anh có mặt ở đây, mà chỉ vì nàng không muốn đứng lên vì lạnh.

Một câu đố hóc búa và linh hoạt, khi anh cứ tưởng - ít nhất là ngay lúc này - mình phải chịu những phen nản mệt mỏi. Ngày mai thế nào thì còn phải xem đã.

“Vậy ra tôi là vị khách duy nhất của ngài.”

“Đúng. Bây giờ thì là thế.” Anh hít sâu, tự hỏi liệu nàng có nhận thấy đi đầu đó khiến nàng... quan trọng với anh như thế nào không. “Nhưng nàng không phải là phụ nữ duy nhất trong nhà. Chị gái ta đã đến được một tuần rồi. Vì ta chưa lấy vợ, phu nhân Wallace sẽ chủ trì buổi tiệc Giáng sinh. Ta không mời khách để cố tình hủy hoại danh tiếng của họ.” Ít nhất không phải là năm nay. Anh cần một cô gái có danh tiếng tốt.

Mặt nàng ửng lên dù ánh mắt đã nhạt bớt nét vui. “Tôi nghĩ rời khỏi Greaves Park đến Hanlith là đi đầu thích hợp nhất cho tôi lúc này, vì buổi tiệc lớn giờ thu hẹp trong phạm vi gia đình.”

“Không cần đâu.” Thật ra, dù thế nào, anh cũng không muốn bị bỏ lại một mình với chị. Một tuần tiếp xúc với gia đình là quá đủ rồi. Tuy nhiên, trước khi anh kịp nói cho Sophia biết đi đầu đó, nụ cười quyến rũ của nàng ngăn anh lại.

“Tốt,” nàng đáp, “vì nghỉ lễ ở đây chắc sẽ vui hơn nhiều.” “Tất nhiên rồi.” Adam giật mình đáp lại. Dù trong đầu đang có ý tưởng gì, anh cũng nên đợi cô gái này lau người rồi sưởi ấm đã. Sau đó... Giáng sinh dù sao cũng là dịp bóc quà. Anh đứng lên. “Ta sẽ tìm cho nàng trang phục tử tế.”

“Tôi tự làm được. Nếu ngài lo luôn việc đó, tôi sẽ cảm thấy... mang ơn ngài đấy. Nhiều hơn cả bây giờ.”

Người ta hiếm khi từ chối sự hào phóng của anh. Anh không thường làm thế. Và dù thấy hơi khó chịu, anh cũng tôn trọng ý

kiến của nàng. Và cả nàng nữa. “Tùy ý nàng. Ta sẽ gọi bà Brooks vào giúp nàng. Hãy nói khéo nếu nàng muốn có váy. Tôi sẽ bảo bà đầu bếp Beasel để dành một cái bao đựng khoai tây, để phòng hờ.”

Sophia khịt mũi, rồi cố che đi bằng một tiếng ho. “Cảm ơn ngài, Công tước.”

Ra tới cửa, anh dừng lại. “Không có gì, Sophia.”

“*H*ản chị bị điên khi nghĩ chỉ lần này thôi, cậu sẽ không mang theo một cô nhân tình của mình.”

Adam ngẩng lên từ đồng thư từ. “Chào chị, Eustace. Nghe giọng chị, em biết là chị đang buộc tội cái gì đấy nhưng em không nghe rõ.”

Eustace Landen, nữ hầu tước xứ Wallace, vẫn còn đứng bên ngưỡng cửa phòng em trai. Mái tóc đen của chị, như thường lệ, được búi gọn gàng và hợp thời trang, còn chiếc váy buổi sáng màu xám sẫm tôn lên sắc xám của đôi mắt. Adam luôn nhận thấy một điều thật mỉa mai rằng chị gái của anh trông giống một người đáng tin và nòng hậu hơn là kiểu lạnh lùng, nhưng chắc chắn anh biết chị đủ lâu để nhìn thấu qua vẻ ngoài xinh đẹp ấy.

“Chị cứ ngỡ ít ra năm nay, cậu cũng sẽ làm được điều gì đó tử tế - hay ít nhất là cậu nghĩ thế. Chị không ngạc nhiên, nhưng thất vọng. Cậu biết kỳ nghỉ này quan trọng như thế nào rồi đấy, Adam, vậy mà cậu lại đi mời một đứa con gái Tantalus. Chị tưởng cậu đã cố gắng, thậm chí biết... quan tâm đến gia đình duy nhất của mình. Có ít nhất một người cậu cần gây ấn tượng vào Giáng sinh này.”

“Xin lỗi chị, nhưng có phải chị cho rằng em đã phá hỏng cầu Aire? Hay là gây nên trận bão? Hoặc khiến cho xe đưa thư chạy chậm 3 tiếng? Em đảm bảo với chị dù có tháo vát đến mấy thì em cũng không phải là thánh.”

“Cậu đã mời về nhà một đứa con gái không thể chấp nhận được.”

“Đúng. Em còn mời cả Keating Blackwood, người đã từng giết người. Và cả vợ mới cưới của Keating, Camille - người đã hủy hôn với cùng một người ngay tại lễ đường. Và lãnh chúa Lassiter, người đã qua đến bốn đời vợ. Haymes, người đã thắng được vị quản gia trong một vụ cá cược. Và...”

“Bạn không cần nói,” Eustace đáp. “Chị đã xem danh sách khách mời. Nhưng bạn cũng mời cả chục tiểu thư quý tộc để... đánh giá, chỉ cho là vậy. Hay là để mua vui cho đám bạn bất hảo của bạn? Mọi thứ là trò đùa với bạn à? Nhưng chị đảm bảo mình đã mời nhiều luật sư xem xét di chúc của cha rồi đấy. Nó không thể bị bác bỏ hay sửa đổi. Ngay cả bạn cũng không thể. Và bạn đang sắp hết thời gian rồi đấy.”

“Đúng rồi.” Gạt lá thư đang viết dở cho Keating sang một bên, Adam dồn hết sự chú ý lên chị gái. Hầu hết mọi người đều chẳng để tâm tới anh, đến Eustace cũng bước tới động chạm vào chậu thường xuân để trên bàn. “Em cũng đã liên hệ với luật sư. Và em biết tại sao năm nay chị lại nhiệt tình thế. Chị thật đáng khinh, Eustace.”

“Chị lo cho danh tiếng của cái gia đình này. Và chị chuẩn bị tinh thần để tiếp quản khi bạn thất bại.”

“Tiệc Giáng sinh vẫn sẽ diễn ra,” anh tuyên bố, “và những cô dâu tương lai của em cũng sẽ đến, dù em có phải bơi qua sông để đưa họ tới. Em sẽ gửi thư bảo mọi người ở lại Etherton, chi phí em chịu, cho đến khi cần sửa xong, cũng bằng tiền của em. Nên em e rằng chị và đứa con trai tham lam của chị sẽ không chạm được vào tước vị Công tước của em ngoài những gì em muốn cho hai người. Không thêm một xu nào nữa.”

Chị gái anh lắc đầu, những lọn tóc hai bên thái dương đang đưa. “Chị có đưa ra điều kiện nào đâu,” Eustace cãi, “và chị cũng không phải người trì hoãn việc kết hôn lâu đến nỗi ảnh hưởng đến quyền thừa kế của mình. Vì lợi ích của chính bạn, ít nhất thì

hãy đưa đứa con gái lẳng lơ đó đến Hanlith để không ai phải nhìn thấy ả.”

“Nàng là khách.” Và là niềm vui anh mong chờ. “Chị chỉ là vạn bất đắc dĩ.”

“Chị biết... đó là đứa con hoang của Hennessy, Adam. Lại còn là với một h ầu gái.”

“Em biết rõ xuất thân của nàng. Nàng là một người bạn.”

“Bạn.” Eustace nhắc lại, môi mím chặt. “Cũng như cô đào Sarah Nichols là bạn và Rebecca Reynolds là b...”

“Em không biết là chị đề ý em vậy đấy,” Adam ngắt lời, giọng nói trầm thấp và bình thản. Nếu Eustace muốn cãi nhau, anh sẵn sàng đáp ứng. Một buổi tiệc không có khách, một đám cưới cần tổ chức mà không có cô dâu. Nếu phải chui đầu vào rọ thì anh muốn càng ít đau đớn càng tốt. Vì vậy, chừng nào anh còn có quyền thì Sophia White sẽ không đi đâu hết. Mà anh có quyền thật.

“Phải có người để mắt đến cậu. Mẹ luôn nói cậu giống hệt như cha, nhưng vì cậu còn không đáp ứng nổi những mong đợi tối thiểu của ông, chị đang bắt đầu nghĩ cậu còn tệ hơn thế. Và nếu cậu không cưới vợ trước ngày 1 tháng 2, chị sẽ thực hiện theo di chúc của cha và cậu sẽ mất hết tài sản cho con trai chị.”

“Đứa con trai mới 12 tuổi của chị.”

“Đúng thế. Thế có nghĩa là cậu sẽ sớm nghe theo chị. Và cái sự kiêu ngạo của cậu sẽ chấm dứt.”

Họ đã nói chuyện này nhiều lần, nhất là trong hai năm qua, khi Eustace bắt đầu hy vọng anh sẽ thất bại. Anh vẫn không thích hơn chút nào so với lần đầu tiên. “Thật tiếc khi chị là chị gái em,” anh đáp lại, “nếu không em đã cưới một cô gái đoan trang

và trở nên giống y như cha.”

“Nếu cậu đã cưới vợ, chị có thể tận hưởng kỳ nghỉ với gia đình, bạn bè và không liên quan gì tới cậu.”

“Đây là lý do cưới vợ hay chưa từng thấy.” Anh đứng lên và bước đến chỗ chị gái. “Sophia White sẽ được đối đãi như bất kỳ người khách nào, Eustace. Thậm chí còn tốt hơn, bởi vì nàng không mong đợi nhiều. Rõ chưa?”

Chị gái anh lùi lại một bước, nhưng chỉ tặc lưỡi.

Đưa tay nâng cằm Eustace, anh buộc chị gái phải nhìn vào mắt mình. “Hãy nói là chị nghĩ em đang đùa.”

Eustace nhìn thẳng vào em trai, đôi mắt xám nhạt mở to. “Được lắm, Adam. Hãy cứ hả hê đi. Ít nhất là không có ai ở đây để chứng kiến cảnh này, tạ ơn Chúa. Nên nhớ rằng cũng chẳng có ai ở đây để cứu cậu.”

“Em chẳng quên đi đâu gì đâu.”

Khi Eustace ra ngoài hành lang đi về phòng mình, Adam ngồi xuống để nhìn ra cửa sổ. Một màu trắng mềm mại bao phủ khắp khu vườn và đè lên những cảnh cây gầy nhắt. Hồ nước và khu rừng đằng xa bị che khuất bởi những đám mây thấp và tuyết dày đặc. Trong im lặng gần như tuyệt đối, Greaves Park đã bị tách khỏi thế giới và được đặt lên rìa bầu trời trống rỗng, vô tận.

Thường thì Adam không thích ảo tưởng. Anh luôn nắm bắt thông tin và sử dụng nó để chi phối con người và sự việc. Điêu đó không thể thực hiện được một mình. Trong suốt mùa lễ hội^{1*}, anh hiếm khi có một đêm ở một mình. Nghị trường, dạ tiệc, dạ vũ, kịch, câu lạc bộ... đó là những dịp anh thích. Ai cũng biết đi đâu gì đó, dù họ có nhận ra hay không. Và anh khéo léo khai thác ngay cả những sự việc được giữ kín nhất.

^{1*} “Season” hay “Social season” là một thời điểm trong năm mà tầng lớp thượng lưu tổ chức dạ tiệc hay các chương trình từ thiện.

Rõ ràng, anh thích thu thập thông tin đến mức không để ý đến chuyện của bản thân. Di chúc cha anh tuyên bố người thừa kế làm ông thất vọng, đưa con ông có với người vợ kém cỏi phải chứng tỏ bản thân bằng cách kết hôn trước năm 30 tuổi và có con trước 31. Kể từ khi anh kế thừa tước vị - đã 11 năm rồi ư? - cái tuyên bố này có vẻ như thật lố bịch. Đến giờ, anh mong mình đã vượt qua được sự... miễn cưỡng đối với chuyện kết hôn, vì những ký ức về cha mẹ và cái thứ mà họ gọi là hôn nhân đã phai mờ. Đùng một cái, anh đã sắp hết thời gian.

Chẳng phải anh không ưa phụ nữ. Không hề. Thật ra, danh sách nhân tình của anh dài gần bằng những cuộc hẹn xã giao và công việc. Theo anh, có nhân tình nhằm hai mục đích. Họ thường biết những chuyện tào phào anh không ngờ tới. Nhưng quan trọng không kém là họ luôn... sẵn sàng, bất kỳ khi nào anh gọi. Nhưng vợ là người không biến mất khi anh thấy chán, một rắc rối hoàn toàn khác.

Anh chia tay cô nhân tình gần đây nhất, tiểu thư Helena Brenna, khoảng sáu tuần trước. Helena không thông minh nhưng anh yêu cầu sự thành thật trong mọi hoàn cảnh. Không may, thiếu trung thực cô ta lại có thừa. Và do vậy, anh đến Yorkshire một mình. Anh tự hỏi Helena sẽ nghĩ gì nếu biết mình suýt trở thành phu nhân Công tước Greaves, dù chỉ vì anh không muốn mất công tìm kiếm. Đến giờ, anh thấy mình thật may vì cô ta khiến anh thất vọng trước khi anh hỏi cưới thay vì sau khi tự trói mình vào xiềng xích hôn nhân.

Trận bão đáng ghét chọn đúng lúc đổ tới và tệ hơn nữa là cây cầu sập ngay ngày hôm qua. Chỉ cần chậm một tuần thôi là khách của anh đã có thể an toàn ở Greaves Park, ấm áp và được

ăn ngon cho đến mùa xuân, nếu cần. Tuy nhiên, ngay cả chồng của Eustace, Phillip Landen, cũng chưa đến, dù Adam không muốn tiếp chuyện với những người tình nguyện kết thông gia với nhà Baswich, chứ đừng nói là kết bạn. Vì kỳ nghỉ này không còn là dịp tụ họp bạn bè thông thường, anh cần chọn ra một cô gái phù hợp để lấy làm vợ. Bây giờ thì anh đang có một cô gái tiềm năng - một việc tưởng dễ mà không dễ.

Anh yêu cầu chàng đây thường và ròng rọc ngang qua sông Aire chỗ cây cầu, để ít ra thư có thể được gửi qua lại. Và bây giờ, anh cần tìm một kỹ sư, một kiến trúc sư và mấy người thợ xây đá. Trong lúc đó, anh sẽ gửi nốt thư tới những người có thể đang tới Yorkshire bảo họ đừng về nhà. Với những người đã đến bên kia sông ở Etherton, anh sẽ thanh toán chi phí ăn ở nếu họ chịu đợi cho đến khi cầu được sửa xong, hoặc họ có thể đánh liều đi đường vòng mất 4 ngày qua vùng Yorkshire tuyết phủ.

“Mẹ kiếp.”

“Tôi có nên xem đó là dấu hiệu không nên làm phiền ngài không?”

Adam ngược lên. Và cố không nở nụ cười không hợp cảnh. “Sophia. Xem ra nàng đã tìm thấy một thứ khác với bao khoai tây rồi.”

Nàng đưa tay vuốt chiếc váy ngoại cỡ vàng chóc. Có vẻ như nó được buộc lên bằng những sợi nơ quanh eo và dây áo được khâu vào trong tay áo. “Tôi e là bà Brooks to hơn tôi một chút.”

“Đúng.” Eustace có vóc người gần với Sophia hơn, nhưng anh không tin chị gái mình không tắm độc chiếc váy nào chị buộc phải cho vị khách duy nhất của anh mượn. “Ta có nhiều gia nhân nữ. Chắc chắn là một trong số họ có trang phục mà không khiến nàng như mặc một cái lều.”

Sophia khịt mũi. “Bà Brooks hứa sẽ hỏi hộ. Tuy vậy, tôi không muốn mượn thứ mà người khác đang cần. Ở nhà thờ vào lễ Giáng sinh, ai cũng muốn mặc đẹp và tôi không nghĩ họ thích tôi mặc đồ của họ trước.”

Anh lắc đầu xua đi ý nghĩ bất chợt rằng trang phục đẹp nhất cho nàng là không mặc gì cả. “Nàng đã đi xem nhà chưa?”

“Chưa.”

“Ta tình cờ đang rảnh.” Anh đứng dậy, đi vòng qua bàn. “Ta nhắc lại rằng mình có thể mua cho nàng mấy bộ váy,” anh nói thêm, cho rằng mẹ nàng hẳn là người Ai Len. Hennessy thì dứt khoát là không phải rồi và anh không thể tìm ra một lý do nào khác để giải thích cho mái tóc xoắn đỏ rực của nàng. “Ta tin ở Hanlith ít nhất cũng có một thợ may.”

“Cảm ơn lời đề nghị của ngài, thưa Công tước, nhưng ngài biết là tôi không thể nhận. Nếu ngài mua cho tôi một chiếc váy, thì lúc tôi trở về London, mọi người sẽ biết. Dù nó có thể sẽ khiến một số cô gái ở Tantalus ghen tị nhưng... hậu quả thì tôi khó lòng gánh vác.”

“Hậu quả? Vì được xem là nhân tình của ta?”

Nàng gật đầu. “Chính xác.”

“Thế nàng không muốn làm người tình của ta ư? Nàng đã nhận lời mời của ta cơ mà.”

Hai má nàng ửng lên. “Tôi tưởng ngài mời tôi đến đây để nghĩ lễ Giáng sinh với Cammy. Tôi hiểu sai sao?”

Adam cau mày. Anh đã không nghĩ một cô gái làm việc tại câu lạc bộ dành cho quý ông lại có tiêu chuẩn. Nhiều thứ anh mặc định về Sophia White rõ ràng đã sai. Nàng chắc chắn không ngu ngốc hoặc tham lam. Anh không cho rằng nàng chấp nhận thân

thế tai tiếng của mình nhưng hình như nàng không phỉn lòng lắm. Nàng lại còn làm việc tại nơi gần như tai tiếng nhất thành phố, chắc chỉ đứng sau nhà thờ. Tuy vậy, nàng lại không định trở thành nhân tình của một quý ông giàu có. “Ta không nghĩ việc không mua trang phục cho nàng sẽ ngăn được những lời đồn đại.”

“Cũng phải,” nàng thừa nhận, “nhưng tôi đã quen với những đồn đại rồi. Một chiếc váy từ ngài sẽ là bằng chứng.”

“Nàng thật kỳ lạ.”

Đôi mắt xanh lấp lánh vẻ thích thú. “Cảm ơn ngài, Công tước.”

“Đó đâu phải lời khen.”

Sophia thoáng cup mắt xuống. “À.” Nàng hít sâu lấy lại vẻ bình thường. “Camille nói với tôi là ngài luôn tổ chức tiệc lớn tại gia vào lễ Giáng sinh. Là truyền thống gia đình à?”

Anh rời thư phòng và ra hiệu cho nàng đi cùng. “Đó là truyền thống của cha ta. Sau khi ông mất, mẹ ta chấm dứt nó. Sau khi bà mất vào tám năm trước, ta mới tổ chức lại.”

“Mẹ ngài không thích mở tiệc ư?”

“Đúng.” Thường khi nghe về cái chết của mẹ anh, dù nó đã xảy ra bao lâu đi chăng nữa, người nghe cũng chia buồn qua. Sophia White thì không như vậy, dù anh biết mẹ nàng cũng mất cùng thời điểm ấy. Thật kỳ lạ. Có lẽ họ đều dành tình cảm như nhau cho mẹ.

“Vậy có phải ngài mời tôi chỉ để gây náo động? Tôi thấy hình như ngài cũng thích... bê bối.”

“Vậy ư? Sao lại thế?”

“Ngài cho phép Keating Blackwood ở nhà mình tại London,” nàng đáp. “Chính là người tên Blackwood đó. Và r ấ ngài đến dự đám cưới của em họ Keating dù biết anh ta không đ ồng ý tổ chức đám cưới.”

“Nàng hiểu ta.”

“Đâu có.” Nàng thoáng cười, đôi mắt xanh nháy múa. “Nhưng tôi nghĩ ngài thích chút huyền ảo.”

Adam tự hỏi liệu Sophia có biết chẳng có mấy người đùa cợt với anh. Chẳng nào nàng còn là người duy nhất giúp anh quên đi mùa đông, sự cô độc và chị gái mình, anh hy vọng là nàng không nhận ra. “Ta là một Công tước,” anh lên tiếng. “Cuộc sống của ta rất dễ trở nên nhàm chán và vô vị đến mức không thể chịu nổi. Nên đúng, ta nghĩ mình luôn đánh giá cao những người ngoảnh mặt với tầng lớp thượng lưu.”

“Thật tốt, vì tôi sinh ra đã ngoảnh mặt r ấ.”

“Ta mừng vì đó chỉ là cách nói thôi không thì trông nàng sẽ rất kỳ quái,” anh đáp, nghĩ mình lần này thật may mắn. Nếu Francis Henning là vị khách duy nhất đi qua cầu, Adam hẳn đã nhốt mình - hoặc Henning - vào nhà kho r ấ.

Rõ ràng tình cảnh của anh đã có thể còn tệ hơn thế. Một trong những đối tượng anh mời tới có thể đã trở thành người rơi xuống sông. Anh có khi sẽ phải tán tỉnh hoặc lảng tránh để khỏi bị trói buộc trước khi để mắt đến những người khác.

Họ cùng nhau đi xuống cầu thang và anh mở cánh cửa ra vườn cam. Hơn ba chục cây ăn quả đặt trong những cái chậu to xếp trong một khu vườn trong nhà lạ mắt với đầy đủ ghế đá và lồng chim. Anh đứng lù lại khi Sophia xoay một vòng ở giữa phòng.

“Thật đáng yêu,” nàng reo lên, chiếc váy dài trượt chạm vào mắt cá.

Cảnh tượng ấy quả thật rất... thu hút. Trong giây lát, anh không nhớ họ đang nói gì. “Cách duy nhất để ngăn thời tiết tác động lên cam và đào. Nghe nói chỗ này rất lý tưởng để đọc sách, nếu nàng có ý định đó.”

“Ngài định đón bao nhiêu khách?”

“Ta vẫn đang chờ,” anh nói, “khoảng ba, bốn chục người.” Anh cưỡng lại cái thôi thúc muốn vượt thẳng cái tay áo rộng thùng thình của nàng. “Nàng có cưỡi ngựa không?”

Sophia chớp mắt. “Tôi có ng ồi lên một con ngựa con vài lần ở trường nội trú. Tôi không nghĩ như thế đã đủ biến mình thành kỵ sĩ. Tại sao?”

“Ta thì hầu như ngày nào cũng cưỡi ngựa.” Anh ra hiệu cho nàng đi ra cửa xuống hành lang phía sau. “Ta có vài chú ngựa con. Chúng ta sẽ đi dạo khi trời đẹp.”

“Ngài không cần làm tôi vui đâu, thưa Công tước,” nàng nói rồi dừng lại. “Được ở đây đã là một món quà rồi.”

“Vậy thì nàng cần nhiều quà hơn. Ta đã cứu nàng. Nàng nợ ta một chuyến đi dạo.”

“Nhưng...”

“Ta thường làm những điều mình thích,” anh ngắt lời. “Nào. Đây là phòng triển lãm chân dung nhà Baswich...” Anh khựng lại khi nhận thấy nàng không đi theo anh. “Có gì không đúng sao?”

Nàng im lặng và nhìn vào mắt anh một lúc lâu. Điều đó khiến anh khá bất ngờ. Hầu hết các cô gái đều thẹn thùng nhìn vào

chân anh trong khi nói chuyện. Rồi nàng thở dài. “Ngài chưa trả lời câu hỏi ban nãy của tôi. Có phải ngài đang cố biến tôi thành nhân tình của mình?”

Anh bật cười. Cố lờ đi rằng thứ nhất là không ít phụ nữ sẽ bỏ ra nhiều công sức để trở thành nhân tình của anh, thứ hai, anh hiếm khi thất bại một khi đã muốn và thứ ba, kỳ nghỉ này là để anh kiếm vợ, dù anh có nghĩ thế nào, anh nhướn mày. “Nếu ta có ý kín đáo dụ dỗ thì nàng cũng chặn đứng mất rồi.”

Nàng cau mày. “Tôi tin là mình đã từng nói tôi không ngốc như nhiều người nghĩ, thưa Công tước.”

“Ta có nhớ. Tại sao?”

“Tôi có nhiều quy tắc sống. Một vài cái mới có gần đây và khá... đường đột. Tôi sẽ không đạt được mục đích nếu trở thành tình nhân của ai đó. Và dù ngài với Keating có thân thiết đến đâu, thì tôi cũng phải hỏi chính mình - và ngài - lý do tôi ở đây là gì.”

Adam thả người xuống một trong những chiếc ghế mạ vàng trong hành lang ngay bên ngoài phòng chân dung. “Ta hiếm khi thanh minh, Sophia. Như vậy, mặc dù ta cảm kích những náo động mà nàng có thể mang lại, ta mời nàng đến đây không phải vì mục đích đen tối nào nữa. Trời ạ, lúc này, ta phải ở cùng nàng hoặc chị gái, mà Eustace thì thật sự không hề dễ mến.”

Sophia cho rằng nếu Công tước xứ Greaves đã có ý định đề nghị nàng làm nhân tình, hoặc ép buộc nàng, thì anh cũng không phải là loại người sẽ che đậy. Như anh đã nói, anh muốn thứ gì thì sẽ có thứ đó. Anh nổi tiếng là luôn có phụ nữ bên mình, nhưng đa số - ít nhất là những người nàng biết - đều là những người giàu có, độc lập, danh giá hoặc nổi tiếng đến mức họ xuất thân thế nào cũng không quan trọng. Dù nàng hiện giờ đúng là độc lập, nhưng chỉ có gia đình bên cha là danh giá và nàng hẳn nhiên không hề giàu có. Hoặc nổi tiếng.

Sophia lắc đầu. Nàng không biết tại sao lại cảm thấy cần xem mình có đủ chuẩn làm nhân tình không. Cho đến hai tuần trước, nàng đã nghĩ rằng những nguyên tắc của tầng lớp thượng lưu không hề áp dụng cho nàng. Rồi nàng phát hiện ra rằng mình vô cùng sai lầm. Giờ đây, một, hai đêm tai tiếng là một chuyện, trở thành nhân tình của một Công tước thì lại càng làm mọi thứ tệ hơn.

“Nàng đang yên lặng,” anh nhận xét. “Nàng có yêu cầu gì thêm về an toàn của bản thân không?”

Sophia gượng cười khi vén tay áo và tiến lại chỗ anh ngồi. “Tôi đã được cứu thoát khỏi dòng sông băng và lũ gà tây. Ngài cứ tự nhiên, thưa Công tước.”

“Trời ạ, gọi ta là Adam. Hoặc ít nhất là Greaves. Như nàng đã nói, chúng ta đã cùng đối mặt với nước lạnh và gia cầm.”

Adam. Một cái tên trung thực và thẳng thắn dành cho người đàn ông nổi tiếng xảo quyệt và kín đáo. Nhưng lại rất hợp với anh. Giờ thì đôi mắt xám đó lại nhìn nàng chăm chú, như thể anh nghe được suy nghĩ của nàng vậy. Nàng hắng giọng, hy vọng anh không thể nghe hết. “Vậy thì Adam. Tôi tưởng sẽ được gặp tiểu thư Helena Brenna,” nàng lên tiếng khi theo anh vào phòng chân dung.

Nàng cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình. “Thế à?” Họ im lặng bước đi một lúc. “Rõ ràng là nàng chưa biết Helena vừa cưới lãnh chúa Crandell và chuyển tới Surrey.”

“À,” nàng không biết. Khi mùa lễ hội kết thúc, hầu hết những đám tiệc rời khỏi London cùng với những khách hàng thường xuyên của Tantalus. “Tôi nên mừng cho cô ấy không?”

Nếu nàng quá thẳng thắn hoặc vô ý, nàng tin rằng Greaves sẽ bảo nàng đừng tọc mạch. Tuy nhiên, tốt nhất là biết vị trí của mình. Hoặc liệu nàng có cần lên đường đến Hanlith trước khi

trời tối không.

Má anh giật giật. “Ta cũng hơi bức, nhưng cũng thán phục sự ranh ma không ngờ tới ấy của cô ta. Crandell là kẻ ghê tởm, nhưng ông ta sẽ chu cấp cho vợ.”

Nàng gật đầu, thần thức mặc không hiểu sao lại có người chọn cưới một kẻ ghê tởm trong khi có rất nhiều cơ hội để làm đi làm lại. Nàng sẽ không như thế. Nhưng mà, đôi khi, con người ta không được lựa chọn. “Vậy thì tôi mừng cho cô ấy.”

Ánh mắt anh lần này sắc bén hơn. “Đúng thế, cảm ơn Chúa vì cô ta đã thoát khỏi nanh vuốt của một ngôi nhà thành phố bề thế và một món tiền mà vài vương quốc sẽ ganh tị.”

Bây giờ, anh lại thấy tự ái. Hay thật. “Tôi không có ý như thế. Tiểu thư Helena - phu nhân Crandell - tìm kiếm một thứ và đã thấy nó.” Sophia thở dài. “Tôi thừa nhận mình rất mong những kết thúc có hậu.”

“Nàng không thích làm việc tại Tantalus?”

“Ồ, có chứ,” nàng thực sự thích nơi ấy và kìm lại những giọt nước mắt khi nghĩ đến việc rời đi. “Diane - phu nhân Haybury - đã cứu nhiều người chúng tôi. Chắc đó không phải là mục đích ban đầu của chị khi quyết định mở cửa Tantalus, nhưng thỉnh thoảng, chị cũng nhận ra Tantalus quan trọng thế nào với nhân viên của mình.” Nhận thấy giọng mình nghe dữ dội quá, Sophia dừng lại, ngược lên bức tường treo đầy chân dung. Rồi nàng dừng lại gần chính giữa hành lang dài và nhìn chăm chú vào một bức chân dung.

Dù chẳng phải là cái to nhất hay được đóng khung tỉ mỉ, nó lại rất cuốn hút. Một thanh niên nghiêm nghị ở độ tuổi 20 đứng ở một nơi trông như phòng khách. Anh ta tì một khuỷu tay lên bệ lò sưởi bằng gỗ gụ. Phía sau là lửa đang cháy và dưới chân anh ta nằm cuộn tròn đôi chó săn lông màu nâu sậm bóng mượt. Đôi

mắt xám nhạt đến mức chúng gần như không màu nhìn thẳng vào nàng, sâu bên trong chúng không ẩn chứa niềm vui, nhưng toát lên vẻ thông minh khiến nàng như bị thôi miên nhưng đồng thời lại thấy khó chịu.

“Michael Arthur Baswich, Công tước Greaves thứ chín,” Công tước thứ mười hạ giọng thì thầm vào tai phải nàng, gần đến mức chạm vào. “Người cha quá cố của ta.”

“Ai vẽ ông ấy vậy?” nàng hỏi, nhận ra giọng mình bắt đầu khàn đi.

“Có người nói không phải nhưng theo ta thì là Gainsborough.”

“Có gì sai ư?”

“Có người bảo chỉ quý mới vẽ ra thứ khó hiểu như vậy. Nhưng họ bỏ lỡ đi đâu quan trọng. Ma quý mới là đối tượng được vẽ.” Anh thở ra. “Qua đời mười một năm trước mà ông ấy vẫn còn ám ảnh ta.”

Câu cuối hình như không phải nói với nàng. Sophia chớp mắt, dứt mình thoát khỏi ánh nhìn mắt đó. Bên cạnh nàng, chàng Công tước không hề nhìn vào bức chân dung, mà nhìn nàng. “Rất tinh tế,” nàng thừa nhận, nhìn trực diện vào anh và cố nén lại sự tò mò vô ích muốn biết tại sao có vẻ như cảm tình của anh với cha anh cũng giống như nàng đối với cha nàng. “Chân dung của ngài đâu?” nàng hỏi.

“Vì ta chưa chết nên bức họa được để trong phòng khách.” “Để giúp ngài luôn nhớ mình là một Công tước?” Sophia

nói, hy vọng anh thích nghe châm biếm nhiều như thích nói.

“Để không ai được quên.” Anh liếc nhanh qua vai nàng, về phía bức tường và tấm chân dung. “Khu phòng riêng của ta nằm ở góc đông nam và của Eustace ở tây nam. Ngoài tránh mặt chị

ấy ra, nàng có thể đi đâu tùy ý. Ở đây, không có ai nhòm ngó hay soi mói gì nàng nên không cần ở lì trong phòng. Dù ta không cho rằng nàng để tâm đến người khác nói gì.”

Nói gì không quan trọng, trừ khi có bằng chứng. “Không, tôi không bận tâm đến những cái cau mày,” nàng nói. “Tôi quen rồi. Thực ra, tôi khá là chắc rằng mình sẽ không nhận ra một nửa Mayfair nếu họ có mỉm cười với tôi.”

Một nụ cười thoáng qua trên môi Adam. Nét mặt hơi giãn ra làm anh còn đẹp trai hơn. Nàng tự hỏi liệu anh có cười trong bức chân dung của mình không. Nếu có, thì chắc anh còn thu hút hơn cả cha mình.

“Nàng luôn nói những gì mình nghĩ à?” anh hỏi.

“Ngài hiểu tôi rồi mà,” nàng đáp, “nên tôi quyết định mình cũng có thể. Trừ phi ngài phản đối.” Nàng đã học được cách hành xử sao cho đúng mực. Nhiều năm học trong trường nội trú dạy nàng như thế dù nàng không biết những bài học ấy có vận dụng được không. Nàng muốn nói, để tận hưởng một lễ Giáng sinh trước khi... mọi thứ thay đổi. Nếu anh đòi hỏi đúng mực hơn nữa, nàng sẽ cố.

“Ta tuyệt nhiên không phản đối.”

Sophia chớp mắt vì bất ngờ. Anh thích nàng nói không suy nghĩ ư? Nàng không ngờ lại được nghe đi đâu đó từ một quý tộc. “Vậy ngài đã từng nói ra đi đâu mình nghĩ chưa?”

Đôi chân mày đẹp đẽ của anh khẽ nhíu lại. “Có lúc. Ví dụ như ta thừa nhận nàng đã làm ta ngạc nhiên.”

Sophia cười, cảm thấy vô cùng hài lòng. “Và ngài sẽ thấy tôi tận dụng đi đâu đó bằng cách hỏi liệu tôi có thể đến phòng bi-a không?”

“Nàng thách thức ta?”

“Tôi không biết. Thế ngài có đáng thách thức không?” “Ta nghĩ chúng ta sẽ biết ngay thôi. Cho ta một giờ viết xong thư.”

Xem ra chuyến tham quan chấm dứt tại đây, nhưng Greaves vẫn không nhúc nhích. Lần đầu tiên nàng thấy anh lưỡng lự. Rồi Adam gật đầu thật nhẹ, như thể quyết định gì đó. Có vẻ như nàng cần phải biết chính xác đó là gì, nhưng trước khi nàng kịp nghĩ, anh cần lấy tay nàng và hôn phớt lên những ngón tay.

“Chúng ta sẽ dùng bữa tối lúc 7 giờ, trong phòng ăn nhỏ,” anh nói. “Nàng đang cần phục trang nên ta gợi ý nàng nói chuyện với bà đầu bếp Beasel. Con gái bà ấy cưới một luật sư ở Hanlith. Ta nghĩ Susan Simmons chắc có gì đó thích hợp cho nàng mượn. Cô ấy cũng thích chải chuốt.”

Nói xong, anh khẽ nghiêng đầu và quay người đi qua lối cửa ở cuối hành lang. Sophia đứng yên một lúc. Vẫn còn cảm thấy ánh nhìn của cố Công tước dán trên lưng, nàng rùng mình và rời đi qua lối cửa gần nhất. Thật lạ lùng khi bức họa của vị cố Công tước lại khiến nàng bối rối hơn cả sự hiện diện của chàng Công tước hiện tại.

Thực ra, dù giàu có, quyền lực và danh tiếng, nhưng anh rất lịch sự với nàng. Và hóa ra anh còn là người hóm hỉnh hơn nàng tưởng. Nàng nhún vai. Dù bị rơi xuống sông và không có Cammy, nàng vẫn thích Greaves Park. Nó vẫn còn là một chuyến phiêu lưu, với một phần thưởng - cho đến lúc này - là những bất ngờ thú vị và đáng yêu. Và một vị Công tước điển trai với sự ân cần ngoài mong đợi. Dù đi đâu gì có thể xảy đến cũng được. Bởi vì đây cũng là chuyến phiêu lưu cuối cùng của nàng.

“Bà Beasel.”

Bà đầu bếp giật nảy mình, quay người lại và đánh rơi gì đó xuống mặt sàn đá - hình như một chiếc bánh nhân thịt ngon lành.

“Trời ơi. Ngài Công tước. Tôi xin lỗi. Ngài làm tôi giật mình.”

“Thấy rồi,” Adam nói cộc lốc. “Con gái bà, Susan ấy. Cô ấy vẫn còn ở Hanlith chứ?”

“Vâng, thưa Công tước,” bà đầu bếp nói, nét mặt hồ nghi. “Con bé đã cưới John Simmons được 4 năm rồi, thưa ngài.”

Còn lâu anh mới theo đuổi con gái bà đầu bếp tài giỏi của mình. Có phải thứ gì người ta cũng đánh liều được đâu. “Tốt. Ta cần sự giúp đỡ của bà. Và cả cô ấy nữa. Hãy gửi thư cho con gái bà và bảo cô ấy đặt may một chiếc váy dạ tiệc màu xanh sẫm theo vóc người cô ấy. Gửi kèm mười bảng. Chiếc váy phải xong trước bốn giờ chiều.”

“Nhưng, thưa Công tước, ngài...”

“Lúc bốn giờ, Susan sẽ nhận một yêu cầu từ khách của ta, tiểu thư Sophia White, mượn một chiếc váy dạ tiệc phù hợp. Và Susan sẽ gửi cho nàng chiếc váy xanh đó.” Anh rút trong túi ra một tờ mười bảng. “Làm đi.”

“Tôi... sẽ làm ngay, thưa Công tước.”

Xong xuôi, Adam đi tìm Udgell và thấy ông đang giám sát việc đánh bóng đồ bạc. Ít nhất là viên quản gia vẫn còn nghĩ Greaves Park sẽ đón tiếp nhiều khách trong lễ Giáng sinh. “Tiểu thư White rất có thể sẽ yêu cầu ông gửi thư cho Susan Simmons ở Hanlith. Hãy đồng ý, nhưng đợi đến bốn giờ chiều nay mới gửi.”

“Vâng.”

Cả ngôi nhà quá yên lặng và lớp tuyết dày ngoài kia chỉ làm anh nghĩ mình đang bị nhốt trong một ngôi mộ. Đương nhiên khi các cô dâu tiệc nằng đến nơi, có thể anh sẽ lại muốn được ở một mình. Hoặc gần như một mình. Adam đi lên phòng bi-a trên

lầu. Chẳng có ai. Xua đi sự thất vọng không mong đợi, anh tiến về phía trước và mở toang rèm cửa khép hờ.

Dù chỉ với khoảng cách nửa dặm, anh cũng không thể tìm thấy dãy núi đá chia cắt Greaves Park khỏi phần còn lại của Yorkshire, nhưng anh biết nó vẫn ở đó. Anh ghi nhớ những con đường mòn, những chỗ câu cá lý tưởng, vài nơi có thể leo lên đồng cỏ đàng xa. Những cái cây với những cành lá bị uốn cong giống như móng vuốt bởi cơn gió thổi xuống từ những đỉnh vách đá, với tới cậu bé là anh trước đây để lôi cậu vào chốn huyền ảo. Và có lúc anh muốn thế thật.

Giờ đây, nhiều khi anh ước ao mình có thể ngây thơ như hồi ấy. Thế nhưng với người có tước vị, giàu có và quyền lực như anh, anh không thể cho phép bản thân ngây thơ. Trên đời này, anh không thể tin tưởng quá ba, bốn người. Đối lại, anh có rất nhiều người quen mà anh chỉ có thể ăn và ở cùng trong những ngày lễ, nhưng lại không quá gần gũi để biết được những thứ có thể chống lại anh. Tổ chức những buổi tiệc hoành tráng là cách để Adam tránh mặt khi anh muốn và xuất hiện khi anh thích. Không có khách nghĩa là anh chỉ có một mình, dù không thích nhưng vẫn chịu đựng được. Tuy nhiên, năm nay, khách mời là thiết yếu. Cha anh, giống mẹ anh, rõ ràng cũng không tin anh có thể làm một người đàn ông đúng nghĩa - đi đâu này chắc sẽ rất thú vị khi mà anh khinh ghét cha mình, chỉ trừ cái di chúc chết tiệt kia.

Sinh nhật lần thứ 30 của anh là vào ngày 1 tháng 2. Và nếu đến lúc đó mà anh chưa lấy được vợ, thì hầu hết đất đai và tài sản của anh sẽ vào tay thằng bé 12 tuổi Jonathan Landen, con trai của Eustace. Đi đâu đó không thể chấp nhận được. Nếu không phải vì không thích bị ép buộc, anh hẳn đã lo xong chuyện đại sự của cuộc đời mình từ lâu rồi. Nếu anh không mất ngủ hàng đêm chỉ để tự hỏi liệu mình có thực sự muốn một người nhà Baswich nữa, ngay cả người thừa kế của anh, được sinh ra và đi khắp những con phố của Mayfair, anh đâu có thiếu cơ hội sinh một

đứa. Nhưng giờ, thời gian của anh đã sắp cạn và anh tổ chức kỳ lễ này cốt là để đưa ra quyết định cuối cùng. Nó sẽ thật lố bịch và nực cười nếu không bi kịch đến vậy.

Thêm cả Eustace nữa. Chị gái không đứng về phía anh. Dù chị nhiệt tình bảo vệ danh tiếng của gia đình Baswich, suy nghĩ của chị về danh tiếng ấy thì chỉ có chị hiểu. Anh thường làm trái ý chị gái và đa phần là cố ý. Anh không đời nào trở thành người như Eustace muốn, bất kể thế nào.

Vậy là còn vị khách duy nhất của anh. Trước ngày hôm qua, anh chưa biết Sophia White đủ rõ để đánh giá nàng ngoài dễ thương, hiền lành và rõ ràng là một cái gai trong mắt Eustace. Như vậy là đủ để giúp tình trạng không hoàn toàn đơn độc của anh trở nên dễ chịu hơn. Anh không ngờ nàng lại thú vị đến thế. Vô cùng dí dỏm. Và ngạc nhiên hơn là cực kỳ thẳng thắn và có chút kỳ quặc.

“Công tước? À, Adam.”

Anh quay đầu lại. Chiếc váy vàng tiểu thư White đang mặc trông vẫn thế nhưng nàng vẫn không để tâm. “Sophia.”

“Tôi đã nói chuyện với bà Beasel như ngài gợi ý và chúng tôi đã gửi thư cho con gái bà ấy. Tôi hoàn toàn hài lòng về chiếc váy này và tôi sẽ ăn trong phòng nếu trang phục hiện tại không phù hợp với phòng ăn.”

“Ta rất thích cái lều vàng của nàng, nhưng ta không cho phép Eustace có cơ hội chê bai.” Anh lại liếc nhìn quang cảnh ảm đạm bên ngoài. “Nàng không chơi bi-a, phải không?”

“Tôi thạo bài faro và whist hơn, nhưng cũng từng chơi một, hai ván bi-a.” Nàng nở nụ cười, làm sáng bừng cả căn phòng. “Nói ra đi đâu đó thật chẳng thích hợp, phải không?”

“Chỉ là trong vũ phòng, hoặc trước mặt nữ hoàng thôi, ta nghĩ vậy. Nhưng đây là phòng bi-a của ta. Và nàng sẽ nói những đi đâu mình nghĩ, nhớ chứ?”

Nàng lại cười. “Hay quá. Tôi muốn hỏi ngài có tự ái nếu tôi thắng không.”

“Ừm.” Đi tới giá để cơ bi-a, anh lấy hai cây xuống và ném một cái cho nàng, nhận ra nàng không hề chớp đôi mi xinh đẹp. “Ta nghĩ chúng ta sẽ biết ngay thôi. Cược một ván thì sao?”

Đôi mắt xanh ánh lên. “Tôi hiện có ba bảng, tám xu, thừa Công tước. Và một chiếc mũ lòn loét. Tôi sẵn sàng đặt cược tất cả.”

Và dù trong tình cảnh này, nàng vẫn duyên dáng hơn Eustace ăn mặc chải chuốt. Thật thu hút. “Không phải tí ền. Nếu ta thắng,” anh chậm rãi nói và ngẫm nghĩ, “nàng sẽ nợ ta một... nụ hôn, lúc nào là do ta chọn.” Có vẻ hơi trẻ con, nhất là đối với một Công tước danh giá như anh. Song có vẻ như đi đâu quan trọng là anh cho nàng cơ hội để khước từ. Bây giờ. Bởi vì nếu không, anh cảm thấy dù thế nào anh cũng sẽ hôn nàng.

Nàng nhìn anh một lúc, mím môi tư lự. “Thế nếu tôi thắng?”

Ừm. Anh chưa nghĩ đến khả năng đó. “Nếu nàng th...” “Nếu tôi thắng,” nàng ngắt lời, “ngài sẽ nợ tôi một nụ hôn, lúc nào là do tôi chọn.”

“Được, Sophia.”

“Cảm ơn ngài, Adam.”

“Bà Brooks, bà không cần giúp tôi thay đồ đâu,” Sophia cau mày nói. “Tôi đã tự lo từ khi lên 6.”

“Công tước bảo cô cần có một người hầu. Và tôi là người sẽ giúp đỡ cô. Đừng động đây nữa.”

Thờ dãi, Sophia thôi ngọ nguậy và đứng đối diện chiếc gương soi lớn trong phòng ngủ rộng rãi. Chiếc váy lụa màu xanh sẫm có vẻ chẳng thực tế chút nào so với tiết băng giá vùng Yorkshire, nhưng nàng nghĩ con người nơi đây cũng bảo thủ và khó tính như những nơi khác. Và thực ra, nếu chiếc váy có không phù hợp với thời tiết ở đây đi nữa thì nàng cũng chẳng bận tâm. Nó rất đẹp.

Phần ren màu xanh sẫm biến chiếc cổ tròn thành hình chữ V xinh xắn và nhiều đoạn ren bọc quanh tay áo ngắn đến khuỷu. “Tôi thấy mình giống Juliet Capulet^{2*} trong chiếc váy này,” nàng nói. “Tôi không biết người ở đây lại ăn mặc đom đóm đáng đến vậy.”

^{2*} Nhân vật chính trong tác phẩm “*Romeo Juliet*” của William Shakespeare.

“Nó hơi diêm dúa so với vợ của một luật sư, phải không?” Bà Brooks đồng tình. “Nhưng nó trông như được may riêng cho cô vậy. Phu nhân Wallace chắc chắn sẽ không tìm được chỗ nào chê đâu.”

“Còn nhiều thứ khác.” Sự khinh bỉ cả thế giới này dành cho nàng kỳ thực chưa bao giờ làm nàng bận tâm - cho đến hai tuần trước khi Công tước Hennessy đến Tantalus để buộc nàng phải

tuân theo những yêu cầu của ông. Do đó, tối nay, nàng sẽ vờ là người quy củ và sang trọng, bởi nàng thích làm vậy. Nàng đúng là đã đồng ý làm theo yêu cầu của cha - ông không cho nàng lựa chọn - nhưng trước ngày 15 tháng 1, nàng muốn làm những gì mình thích. Nhờ đó, nàng đã tới Yorkshire nghỉ lễ.

“Đừng bận tâm. Tôi là quản gia, Sophia. Một khi ông chủ đã muốn rồi, thì một cô gái đâu thể làm gì. Trời ạ, cô ấy đâu có lỗi gì.”

Rõ ràng là xuất thân của nàng đã đến tai những người hầu ở Yorkshire. Quay người lại, nàng ôm bà quản gia. “Cảm ơn bà. Tôi không ngờ mình được nghe câu đó ở đây.”

“Tôi chỉ mong sao nếu như Greaves Park chỉ tiếp đón một vị khách, thì đó sẽ là một người dễ chịu, chứ không phải là một trong những cô gái nhợt nhẻo rỗng tuếch mà Udgell bảo sẽ sớm đến đây. Và chúng tôi phải vui vẻ với tất cả bọn họ, vì ngài Công tước sẽ lấy một người làm vợ.”

Có vẻ như sắp có một câu chuyện thú vị. “Ý bà là gì?”

“Ồ, chúng tôi không được bàn tán.” Bà quản gia rướn người sát nàng hơn. “Nhưng Công tước cần cưới vợ, nếu không sẽ mất phần lớn gia sản. Ngài đã lập ra một danh sách các cô gái đủ tiêu chuẩn và mời tất cả đến dự kỳ lễ Giáng sinh tại Greaves Park. Ngài muốn chọn ra một người phù hợp nhất.”

Tim Sophia đập rộn lên vì hy vọng đột nhiên xuất hiện, cho tới khi thực tại ập tới. Adam mời nàng đến Greaves Park để làm vui lòng một người bạn. Nàng không đủ tiêu chuẩn làm vợ. Nhất là vợ một Công tước. Chẳng có bữa chú hay nguyện ước nào thay đổi được đi đâu đó.

Dù cuộc nói chuyện này rất thú vị nhưng thì bất kể tác động nào chiếc khăn trải thương này muốn có với người chị gái khó tính của ngài Công tước đều trở thành công cốc nếu nàng đến

phòng ăn muộn. “Chúc tôi may mắn đi,” nàng nói, giữ nhẹ một bên tay áo và đi ra khỏi phòng ngủ.

“Tôi e là cô sẽ cần nó đấy.”

Đứng thẳng, Sophia bước xuống cầu thang và đến phòng ăn nhỏ. Công tước nói bảy giờ và nàng đi qua cánh cửa mở sẵn lúc 6 giờ 59 phút. Và nhận thấy căn phòng chỉ có một người hầu lom khom bên bàn ăn với một cây thước và tỉ mỉ dịch chuyển những đồ dùng bằng bạc cho đúng khoảng cách. “Có ai kiểm tra bao giờ chưa?” nàng tủm tỉm cười.

Người thanh niên có gò má cao giật mình đứng thẳng người lên. “Xin lỗi, tiểu thư,” anh ta hít sâu.

“Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý khiến anh giật mình.” Nàng tiến lên một bước. “Tôi không biết bàn ăn lại cần sự chính xác đến vậy.”

“Tôi... tôi xin lui.” Anh ta vội chụp lấy cây thước và rời khỏi phòng.

Chà, thật thô lỗ. Nhưng đi đâu đó cho thấy rằng người hầu ở đây rất hạn chế tiếp xúc với khách. Ở Tantalus, nhân viên dùng bữa tại bốn bàn lớn trong phòng sinh hoạt chung ở tầng gác mái. Vì mỗi người có phận sự và lịch làm việc khác nhau, thức ăn được dọn sẵn trên một chiếc tủ ly và mọi người tự lấy đồ. Người chia bài, hầu rượu, phục vụ, nhân viên bảo vệ để ngăn khách hàng nam làm những điều họ không được phép - cấp bậc và mức lương không quan trọng tại Tantalus. Mỗi người một hoàn cảnh khác nhau, đi đâu này biến họ thành một gia đình không giống ai.

Rõ ràng là ở Greaves Park sẽ không có tự phục vụ. Sophia đã biết trước đi đâu đó mà không cần phải chứng kiến một người hầu đo khoảng cách giữa những chiếc thìa so với mép bàn ăn. Căn phòng - và toàn bộ ngôi nhà nàng dùng bốn tiếng khám phá - đều

toát lên trang trọng, quý củ và... quý phái. Và dù lửa trong lò sưởi cháy rất đượm, căn phòng vẫn có cảm giác rất lạnh.

Đúng, Sophia đã quen với việc tận hưởng mọi tình huống và đúng, đi đâu nàng cần từ kỳ nghỉ này là một chuyến phiêu lưu. Nhưng khi nhìn vào cách bài trí hoàn hảo, bát súp sạch bong và rèm cửa thêu chỉ vàng, thật khó để tin rằng ở lại London là tốt hơn.

Ban đầu, Sophia nhận lời mời của Công tước là bởi nàng nhớ cô bạn mình. Camille Pryce - à không, Blackwood chứ - lại không có ở đây. Nhưng ở London, tất cả những gì nàng có thể nhận là kỳ lễ Giáng sinh cuối cùng ở Tantalus, dù thế nào, nàng cũng sẽ không thể quay trở lại. Những Công tước ngạo mạn ngu ngốc và kiêu căng quá mức. Thở dài, Sophia đưa tay đẩy một con dao khiến lệch đi một chút. Đấy. Khá hơn rồi.

“Vậy ra cô là kiểu phụ nữ thích làm hỏng cái đẹp của người khác. Chẳng có gì bất ngờ.” Giật mình, Sophia quay mặt về phía cửa. Chết. “Phu nhân Wallace phải không?”

Nàng đương nhiên không nghĩ Eustace là phiên bản nữ của em trai mình, nhưng hai người đúng là có nhiều nét giống nhau. Tóc đen nhánh, mắt xám, những đường nét cuốn hút và phong thái tự tin. Không nghi ngờ gì nữa, phu nhân Wallace là người không thiếu thốn hay phải hỏi xin bất cứ thứ gì.

Mặt chị tròn hơn và mềm mại hơn Adam, vóc dáng thanh thoát và nhỏ hơn nhiều. Dù vậy, cũng như em trai mình, chị trông rất ưa nhìn. Có lẽ không thu hút bằng, nhưng Sophia nghĩ chắc là bởi Công tước xứ Greaves là nam. Một người đàn ông mê hoặc.

“Tôi đã cân nhắc không biết có nên ngủ ăn tối cùng với cô không,” phu nhân Wallace nói tiếp và đi vào phòng. Chiếc váy lụa màu xanh nhạt lấp lánh nơi eo và vai khi chị bước qua ánh nến. “Em trai tôi cứ một mực bảo là tôi phải lịch sự với cô, nhưng giữ khoảng cách sẽ dễ dàng hơn.”

Sophia xoay người sửa con dao lại cho ngay ngắn. Rõ ràng họ không thể làm bạn. Tốt nhất là để Hài tước phu nhân biết rằng nàng không phải người dễ coi thường hay bị bỏ qua. “Nhưng tôi cho rằng phu nhân nghĩ mình nên cho tôi biết bản thân bị ghét bỏ?”

“Trời ơi, bộp bèo như cô mà ăn nói thẳng thắn quá.”

Khi phu nhân Wallace ngồi xuống chiếc ghế ở đầu bàn, Sophia cũng ngồi xuống - dù nàng thầm nghĩ chọn chiếc ghế gần cửa là đúng nhất. “Rất tiếc phải nói rằng phu nhân không phải là người đầu tiên dè bủ xuất thân của tôi. Thực ra, tôi vốn bị khinh bỉ bởi những người mà quan điểm của họ tôi coi trọng hơn của phu nhân nhiều.”

“Sự ra đời của cô là một sai lầm nằm ngoài mong muốn. Tôi coi thường là vì cô làm việc ở Tantalus. Và nhận một lời mời mà một là đùa cợt, hai là thương hại.”

“Em hiếm khi đùa cợt và em không mời tiểu thư White vì thương hại.”

Công tước Greaves đi vào phòng, theo sau là Udgell và hai người hầu nữa. Và dù cho chị gái anh có uy quyền cỡ nào, Sophia cũng biết rõ ngôi nhà này, căn phòng này, thuộc về ai. “Chào Adam,” nàng cố ý nói.

Một nụ cười thoáng trên môi anh rồi biến mất. “Chào nàng, Sophia.” Anh đi vòng qua bàn, không phải muốn lấy lại chỗ ngồi của phu nhân Wallace mà để ngồi đối diện với Sophia. “Nếu chị muốn chủ trì bữa tối này thì gọi súp đi. Em đói rồi.”

Nét mặt sa sầm, nữ hầu tước vẩy vị quản gia. “Cậu yêu cầu chị lịch sự, nhưng lại không nhắc nhở người khác phải tôn trọng chị.”

“Trước khi bước vào, em đã nghe thấy chị xấu tính rồi. Hãy cư xử tử tế. Và em nghĩ rằng tiểu thư White cũng sẽ đáp lại như vậy.”

Sophia không trông thấy ánh mắt anh nhưng nàng cảm nhận được và gật đầu. “Vâng.” Khi nàng nhìn anh, đôi mắt xám lướt nhanh xuống ngực nàng rồi lại ngược lên. Người nàng nóng ran. Nàng nợ người đàn ông này một nụ hôn, bất kỳ lúc nào anh muốn. Thua một ván bi-a đột nhiên trở nên thú vị hơn nàng tưởng.

“Susan Simmons, đúng không?” sau một lúc, anh lên tiếng.

Giờ nàng mới sức nhớ đến chiếc váy đi mượn. “Vâng. Chắc là đắt tiền lắm. Cô ấy thật hào phóng. Cảm ơn ngài vì đã gợi ý.”

“Ta nghĩ có thể nàng và cô ấy cùng vóc dáng.”

Nàng suýt nữa thì buột miệng hỏi có phải anh biết chính xác vóc dáng người khác không, nhưng vì chiếc váy quá đẹp mà nàng thì chẳng có ai làm đồng minh, đùa giỡn với anh lúc này xem ra chẳng thích hợp chút nào. “Tôi sẽ cố không làm rơi thức ăn lên nó.”

Anh nở nụ cười tươi, thu hút và dễ lây lan. “Ta tin chắc là cô Simmons sẽ cảm kích,” anh đáp.

“Váy này đi mượn à?” phu nhân Wallace chen vào. “Chẳng ra làm sao.”

Ha ha. Hầu tước phu nhân lẽ ra nên nhìn thấy cô trong chiếc váy màu vàng hời sáng. “Đồ đạc của tôi chìm hết xuống sông rồi,” nàng nói. “Tôi đang tận dụng.”

“Tiếc là cô không chìm nốt.”

“Eustace. Chị có thể dùng bữa tại phòng riêng. Mau đi.”

Nheo đôi mắt xám, phu nhân Wallace đứng dậy và quăng khăn ăn lên bàn. “Cậu muốn làm gì thì làm, Adam. Chị tin chắc là không ai bất ngờ khi cậu nổi gót cha. Lại còn là một ả tóc đỏ.”

“Đủ rồi.”

“Chị sắp sửa không muốn chúc cậu may mắn rồi, Adam. Chị cảm thấy biết ơn vì cây cầu đã sập và chuyện này sẽ không kéo dài lâu.”

Sophia nhìn Eustace đi ra khỏi phòng. Tuy nhiên, khi nàng quay lại để bày tỏ thông cảm với Công tước, nét mặt giận dữ của anh ngăn nàng lại. Câu cuối cùng của chị gái anh nghe có vẻ không xúc phạm gì lắm, nhưng nàng cũng đã nhìn thấy bức tranh của vị cố Công tước trong phòng chân dung. Và nàng cảm thấy không khí xung quanh trở nên ngọt ngào khi nhìn nó.

Khi Sophia đang tìm cách nói gì đó mà không khiến anh bảo nàng đi ăn ở chỗ khác, hai người hầu xuất hiện. Mùi hành thơm và bánh mì nóng đi theo họ. Nàng hít sâu. Bà Beasel không những có cô con gái hào phóng với gu ăn mặc sành điệu mà còn có tài nấu ăn cực ngon.

“Mùi thật hấp dẫn,” nàng nói, hy vọng Adam không nghe thấy bụng nàng đang réo. Sophia cho thìa vào bát súp thịt bò hành trước mặt. “Vị cũng ngon.”

“Udgell sẽ gửi lời khen của nàng đến bà Beasel.” Adam xé một miếng bánh mì và phết bơ vàng óng lên.

“Nhờ ông, Udgell.”

“Vâng, thưa tiểu thư Sophia.”

“Ta đã ra lệnh rồi,” Adam nói ngắn gọn. “Nàng không cần nói thêm.”

Ồ, hay quá. “Ngài đang cầu kinh đấy ư?” nàng hỏi.

Đôi mắt xám nhìn nàng. “Không hề. Đừng gây sự với ta chỉ vì chị gái ta thắng nàng.”

Sophia chớp mắt. “Chị gái ngài đâu có thắng tôi,” nàng cãi.

Adam thoáng mỉm cười rồi xúc một thìa súp đầy. “Ta đã đúng.”

“Ồ, thôi đi. Ngài đang mong chúng ta sẽ cãi nhau.” Adam ra hiệu cho Udgell mang ra món chính. Cô gái tóc đỏ ngồi đối diện tiếp tục khiến anh bất ngờ. Rất ít người quen anh dám cãi anh, chứ đừng nói là cố ý gây sự. Nhưng cô gái này lại đang ngồi đó, trên khuôn mặt xinh đẹp là nụ cười xinh đẹp khiêu khích anh.

“Ta thừa nhận là cũng tò mò muốn chứng kiến cuộc gặp gỡ đầu tiên của nàng với chị ấy,” anh nói, dùng xong phần súp và ngồi ngả người ra khi một người hầu dọn đi cái bát, “nhưng chỉ thế thôi.”

“Vậy là ngài không thật mong tranh cãi?” “Không hề.”

“À. Tôi nghĩ ngài tưởng tôi nhường ngài thắng ván bi-a.” “Nếu nàng nhường ta thì đã nói rồi.”

Nàng nhún vai. “Tôi vừa nói đấy thôi.”

Khi kỳ nghỉ lễ này đi từ thất bại cần thiết tới thảm họa, anh đã biết trước. Nhưng khi thảm họa trở nên... thú vị, anh lại thấy khó xác định hơn. Đồng thời, tâm trạng bức bối và thất vọng anh vốn dành cho kỳ nghỉ này từ trước cả khi cầu sập đã tan biến trong vài giờ đồng hồ qua.

“Vậy để xem ta sau này có thắng được lần nào không,” anh nói.

Hai lúm đờng tiền trên má nàng thật quyến rũ. “Tôi hy vọng vậy. Tôi thường khá là háo thắng.” Nàng ng ỡ thẳng dậy, đôi mắt xanh lấp lánh. “Nhưng tôi khá tò mò về trận cá cược.”

Và anh cũng thế. “Vậy à? Và phần thưởng ư?”

Ánh mắt nàng hướng xuống miệng anh. “Đúng. Tôi nghĩ mình đã khá hào phóng.”

Trời, nàng thật thu hút. Anh muốn nói ra lời nhưng Sophia xem ra không biết mình cuốn hút và hấp dẫn đến đâu. Nếu nói ra, anh có thể sẽ phá hỏng nó mất. Và thế thì thật đáng tiếc. “Để xem nàng có nói thế được không khi ta muốn lấy thưởng,” anh nói, rồi đặt dao đĩa xuống. “Hẳn nàng đang thắc mắc câu cuối của chị gái ta nói nghĩa là gì,” anh tiếp tục, phân vân không biết có nên lưu tâm đến việc Sophia đã phải bị gạt ra bên ngoài các cuộc nói chuyện biết bao nhiêu lần hay tiếp tục kín tiếng.

“Ngài muốn nói đến phần cây cầu và chuyện gì đó sẽ không tiếp tục? Đúng là rất... khó hiểu.”

“Đúng. Những người khác sẽ biết ngay sau khi đến, nếu chưa biết, vậy nên nói nàng nghe cũng được. Dịp lễ Giáng sinh này, ta mời nhiều cô gái đủ tiêu chuẩn đến, vì trong di chúc của cha ta bắt buộc ta phải lập gia đình trước năm 30 tuổi. Và 31 tuổi phải có con nối dõi.”

Sophia nhướn mày. “Ngài đang tìm một cô dâu? Cách này xem ra không được khôn khéo lắm. Mà tôi lại thấy ngài rất khôn khéo.”

Đi đâu đó nhắc anh nhớ - như thế anh cần một lời nhắc nhở - rằng nàng tinh ý hơn anh tưởng. Xét tới vài âm mưu anh có liên quan trong mùa lễ hội vừa qua và Sophia cũng dự phần, nàng đã chứng kiến sự khôn khéo của anh. Và cả sự thiếu khôn khéo nữa. Nhưng nàng không nhắc đến. “Thời gian dành cho sự khôn khéo dường như đã qua rồi,” anh đáp, cố ra vẻ hóm hỉnh thay vì khó

chịu trước hoàn cảnh chết tiệt này.

Sophia nghiêng đầu, một lọn tóc đỏ xòa xuống một bên mắt. “Tôi cho rằng ngài đã chọn những cô gái có dòng dõi cao sang, đủ tuổi và... khá cuốn hút, vì tại sao lại không chứ? Bất kỳ cô gái độc thân nào cũng sẵn sàng chặt chân để cưới ngài.”

“Làm thế ít ra cũng tránh được sự lộn xộn,” anh nói, nghĩ rằng cuộc trò chuyện này khá giống với chuyện anh muốn nói với người bạn thân Keating Blackwood - nếu Keating không mắc kẹt bên kia bờ sông - chứ không phải với một cô gái xinh xắn mà anh muốn làm chuyện mờ ám cùng. “Ta hiểu ý nàng và đúng là ta có tìm hiểu về các cô gái này.”

“Vậy thì sao tôi lại ở đây? Ngài chắc chắn không nghĩ tôi đủ tư cách.”

Nàng khá là mạnh miệng, nhưng ánh mắt thoáng nhìn anh cho thấy vị khách duy nhất này có hơi tự ái. Khỉ thật. Anh đâu có ý xúc phạm nàng, nhưng anh cũng không định bịa ra một lời nói dối mà cả hai đều sẽ không tin. Adam cầm dao đĩa lên, chủ yếu là để cho bản thân thời gian để nghĩ. “Nàng ở đây thứ nhất là vì nàng là bạn của một phu nhân ta đã mời và thứ hai là vì ta muốn nói chuyện với một cô gái mà cô ấy không cho rằng mọi thứ ta nói đều có ý cài hôn.”

“Ngài đâu có biết đi đâu đó khi mời tôi đến đây. Ngài chỉ nghĩ tôi sẽ gây náo động và vô hại.”

Adam bật cười. Anh không nén được. “Hay lắm. Ta bất ngờ vì cách nói chuyện thông minh và thẳng thắn của nàng đấy.” Anh nâng ly đưa về phía nàng. “Đương nhiên là một bất ngờ dễ chịu.”

Nàng mỉm cười, sắc mặt nồng ấm, khác xa với biểu cảm đầy toan tính của Eustace. “Cảm ơn ngài,” nàng đáp. “Nhưng khi những vị khách khác đến, mong ngài nhớ cho rằng tôi cũng có

lòng tự trọng và một trái tim khao khát yêu thương giống như mọi cô gái có xuất thân danh giá khác. Xin ngài đừng quá đáng khi so sánh tôi với người khác.”

Adam suýt nữa buột miệng nói rằng chắc chắn là cô gái thú vị nhất anh từng mời đến Greaves Park và rằng ngài đừng lo khi anh bắt đầu liệt kê những thói xấu và đặc điểm tính cách. Anh chợt nhận ra đó không chỉ là đi đâu không phù hợp để bày tỏ cảm thông mà còn vô cùng tàn nhẫn. Dù sao thì Sophia White cũng rất thú vị, xinh đẹp và thu hút, dù cả thế giới cố gắng vùi dập ngài. Nhưng ngài cũng là con gái một người hầu - một sự thật mà cả hai đều không thể lờ đi.

“Ta sẽ cố gắng hết sức,” anh nói, “đổi lại, ngài không được loan tin ta đã suýt thua ngài một ván bi-a.”

“Đồng ý.”

Khi hai người vừa dùng xong món thịt nai nướng tuyệt hảo và kết thúc cuộc nói chuyện khá thú vị về hiểm họa của việc cá cược và uống rượu, cửa phòng khách mở tung. Hai con chó lớn màu nâu sẫm xông vào. “Khỉ thật,” Adam kêu lên, đứng bật dậy. “Brutus! Caesar! Ngồi xuống!”

Hai con chó lại dừng lại, mỗi con một bên ghế Sophia và đầu chúng cách vai ngài một phân. Adam đi vòng qua bàn, định trấn an vị khách của mình rằng ngài sẽ không bị ăn thịt.

“Ta xin lỗi,” Adam nghiêm giọng, lăm bằm nguyền rủa cái người đã thả chúng ra. Và anh biết chắc là người nào. “Dù...”

“Con nào là Brutus, con nào là Caesar?” Ngài hỏi, chìa một tay về phía con vật bên trái mình.

“Con đó là Caesar. Nó có đốm trắng trên một bên mắt,” Adam đáp, bắt đầu tự hỏi liệu có thứ gì khiến cô gái này sợ không.

“Cặp chó trong bức chân dung cha ngài là chó săn. Nhìn như hai con ngựa.” Nàng đưa tay cho con chó ngửi rồi gãi gãi giữa hai mắt nó. Nó bắt đầu đáp lại bằng cách giậm một chân sau xuống sàn.

“Bằng một nửa con ngựa. Thật ra là chó ngao Anh. Một người quen tặng ta cặp chó con này 2 năm trước. Ta không tin là cô ấy biết gì ngoài việc chúng là chó và có lông màu nâu sẫm.” Thực ra, Constance Biery chẳng biết gì cả. Tính cách thờ ơ này khiến cô ấy trở thành một người tình tuyệt vời, nhưng lại không thú vị. Chuyện giữa họ cũng kết thúc chóng vánh. “Ta tin chúng rất tôn trọng bức tranh trời đánh đó.”

“Chúng rất đáng yêu! Hay tôi sẽ bị tấn công khi quay lưng đi?”

“Nàng có thể chết vì chúng quá quấn quýt, còn không thì chẳng sao cả.”

Sophia đứng lên khỏi ghế và quỳ xuống sàn. Adam quan sát khi nàng ve vuốt hai con chó to như ngựa con của mình.

“Lẽ ra ta phải biết tinh thần của nàng cũng giống như màu tóc,” anh nói nhỏ.

“Gì cơ? Con chó đang áp mõm vào tai tôi,” nàng vừa nói vừa cười khúc khích.

“Ta quên mất,” anh nói bằng giọng bình thường hơn và cúi xuống vuốt tai con Brutus, “rằng nàng đã dành cả buổi sáng vuốt ve bảy sư tử con ở vườn thú tại Tháp London. Hai con này không là gì cả.”

“Đúng vậy,” nàng thì thầm. “Chúng mày xinh quá.” “Có lẽ nên đưa chúng theo cưỡi ngựa đi dạo buổi sáng.” Sau vài phút, nàng đứng lên và Adam đưa tay ra giúp nàng. Bàn tay nàng ấm lên trong tay anh. Thật ra, sự có mặt của nàng cũng đã làm căn phòng

ấm áp và tươi sáng.

Trong trí nhớ của anh, ngôi nhà ở York luôn lạnh lẽo. Ngay cả những lượt khách và các lễ hội cũng chỉ giúp anh tạm quên việc Greaves Park suốt năm lạnh lẽo. Anh tưởng nó phản ánh cái phần tính lạnh lùng, toan tính của anh mà lâu nay vẫn phục vụ anh cùng túi tiền của anh rất tốt. Nhưng sự ấm áp - sự ấm áp nơi nàg- có một sức hấp dẫn không thể phủ nhận.

“Hai anh chàng to lớn này có hay đi du ngoạn với ngài không?” Sophia bấu môi, rút tay khỏi tay anh. “Tôi không nhớ Keating có nhắc đến Caesar và Brutus khi ngài ấy ở cùng ngài tại London, mà chúng thì rất khó quên.”

“Chúng hơi to so với ngôi nhà. Và nhiều khách của ta thấy chúng đáng sợ.” Đến Constance còn rít lên và chạy khỏi phòng khi thấy hai con chó hoàn toàn trưởng thành.”

Sophia liếc sang anh. “Có lẽ ngài nên dùng chúng để thử cô dâu tương lai của mình.” Đôi môi mền của nàng cong lên thành một nụ cười. “Tôi mừng vì được gặp những người bạn trung thành của ngài. Chó không được chào đón tại các trường nội trú. Ở Tantalus cũng không.”

“Ta cho nhốt chúng ở phòng khách trên gác. Dù vậy, nếu nàng thích, ta sẽ để chúng chạy quanh nhà. Đương nhiên là cho đến khi những cô dâu tương lai đến.”

Udgell đứng trong góc tỏ ra bức bối, nhưng Sophia chỉ cười tươi hơn. “Tôi rất thích.”

Trong một lúc, anh cảm thấy thời gian như chậm lại, căn phòng chợt tối đi ngoại trừ người con gái trong chiếc váy màu ngọc lục bảo đang mỉm cười với anh. Adam muốn đòi nợ nộ hôn, cho dù anh có xem trận cá cược là đùa hay không. Anh muốn nếm đôi môi tươi tắn của nàng. Anh muốn hít mùi hương, cảm thấy làn da trăn của nàng bên dưới tay mình.

Nhận ra mình đang nhìn nàng không chớp mắt, Adam hít sâu. Đúng, nàng xem ra chính là điểm sáng duy nhất trong kỳ nghỉ lễ vốn đã ảm đạm trước cả khi cầi sập, nhưng anh thường có nhiều hoài nghi. “Ta còn phải viết vài lá thư nữa cho những chủ nhà trọ bên kia sông,” anh nghiêng đầu. “Nếu tối nay nàng cần thêm gì hoặc muốn tổng hai con quái vật này đi, Udgell sẽ lo liệu. Tạm biệt, Sophia.”

“Tạm biệt, Adam.”

Trên đường tới phòng riêng, Adam đi đến phòng khách lớn liền kề phòng ngủ của chị gái anh. Anh đẩy cửa mở ra sau khi gõ lấy lệ. “Chị thả hai con chó ra.”

Eustace ngược nhìn em trai. “Sao cơ?”

Nếu không biết chị mình quá rõ thì chắc anh cũng tin chị chẳng biết gì. “Chị thật nhỏ nhen và ấu trĩ.”

“Chị không phải là người suốt ngày quẩn lấy một ả vô lễ chỉ vì muốn chọc tức người nhà.”

“Em bắt đầu mất kiên nhẫn với cuộc cãi cọ này rồi, Eustace. Nhất là khi em chỉ ghé qua để cảm ơn chị.”

“Cảm ơn? Tại sao?” Eustace đặt cốc trà xuống và rướn người về phía trước. “À không bỏ chạy khi nhìn thấy hai con dã thú ư?”

“Còn lâu. Nàng thích Brutus và Caesar. Mà em sẽ thả rông chúng nên đừng giật mình nếu chúng bất chợt vào đây. Và em định dùng chúng để thử lòng can đảm các cô dâu tương lai. Em không thể lấy một người sợ chó của em. Chúc chị ngủ ngon.”

Ra khỏi phòng, anh đóng cửa lại. Chỉ khép hờ thôi. Nếu một con chó lọt vào thì... đáng đời Eustace. Anh đã cảnh báo rồi. Một lúc sau, có tiếng đồ sứ vỡ phía sau cánh cửa gỗ sồi nặng

trịch. Adam cười tươi, tiếp tục đi về phòng mình. Biết đâu đây sẽ là một lễ Giáng sinh đáng nhớ. Cho dù thế có nghĩa là anh sẽ phải chọn gấp một người vợ khi các cô gái đủ tiêu chuẩn đến.

Sophia tỉnh giấc vì nghe tiếng kéo rèm. “Lucille, còn sớm mà,” nàng rên lên, xoay người và kéo chăn lên đến cằm. “Đóng hộ tó cái cửa sổ phải gió ấy với. Lạnh quá.”

“Đó là cách mùa đông Yorkshire chào buổi sáng,” chất giọng du dương của bà Brooks cất lên.

Bừng tỉnh sau cơn mộng mị, Sophia mở mắt và ng ẩ dậy. “Bà Brooks. Tôi xin lỗi. Tôi mơ mình đang ở Tantalus. Tôi ở chung với Lucille Hampton và cô ấy thường rất phấn khích vào buổi sáng.” Trong giấc mơ, tất cả những người bạn của nàng đều yên ổn và hạnh phúc. Tantalus không hề nằm bên bờ vực sụp đổ chỉ vì cướp mang Sophia khi nàng không còn nơi nào khác để đi. Và Công tước xứ Greaves ng ẩ tại bàn faro của nàng và chẳng hiểu sao, không ai nhận ra anh đang tán tỉnh và chạm vào tay nàng. Sophia xoa xoa ngón tay.

Bà quản gia bật cười, nhưng vẫn tiếp tục kéo rèm. “Ông chồng quá cố Charles của tôi cũng vậy. Lúc nào cũng thức giấc rồi ca hát. Có lúc tôi muốn đập ông ấy.” Bà khom người đẩy một chiếc ghế để chân ngang đường, rồi rít lên khi cái ghế vươn vai đứng dậy. “Trời đất ơi!”

Cố nén cười, Sophia lần ra mép giường và đứng lên. “Đừng sợ, bà Brooks. Chỉ là con Caesar thôi mà.”

Đưa một tay lên bộ ngực đồ sộ, bà Brooks tựa người vào thành ghế. “Trời đất. Chắc cô nghĩ đến giờ thì tôi đã quen với mấy con vật này, nhưng chúng thường ngủ trong phòng Công tước.”

Thế sao? Thật thú vị. “Sau khi chúng xông ra tối qua, Adam nói sẽ để chúng đi tự do. Tôi không biết con Bru...”

Cửa phòng nàng bật mở. “Có chuyện gì thế?” Công tước xứ Greaves vừa đi vào vừa hỏi.

Anh chưa mặc áo khoác, cà vạt chỉ mới thắt một nửa và để lộ vùng da cổ. Hình ảnh đó thật khiêu gợi và đầy nam tính. Tim nàng bắt đầu đập rộn lên. Trước đây, nàng thấy Adam Baswich cao, gầy và đầy sức hút - nhưng rõ ràng như vậy thì chắc có mùi mới không thấy.

Nhưng ở London, ban đầu nàng nghĩ anh là một Công tước, một quý tộc giàu có, quyền lực và vì một lý do nào đó đã hạ cố giúp Keating chiếm được trái tim của Camille. Anh là một trong những người mà nàng không ngờ sẽ được quen biết mấy năm qua. Và rồi anh mời nàng đến lễ Giáng sinh sau khi Sophia nhận tối hậu thư từ cha. Và giờ thì nàng nợ anh một nụ hôn. Và...

“Sophia,” anh nói. “Có gì không ổn sao?”

Trời ạ. “Không. Không. Chúng tôi rất ổn. Caesar làm bà Brooks giật mình. Có vậy thôi.”

“Tôi cứ tưởng nó là chiếc ghế gác chân, thưa Công tước,” bà quản gia nói, nhún gối chào. “Xin lỗi vì đã làm phiền đến ngài.”

Anh liếc đôi mắt xám lạnh lẻo sang người gia nhân rồi nhìn Sophia. Vì đang nhìn anh, nên nàng nhận ra ánh mắt đang thoải mái chiếu lên khắp người mình. Nàng chợt nhớ là mình chẳng mặc gì ngoài chiếc váy ngủ quá cỡ trĩu xuống một bên vai. Nàng kéo tay áo lại cho ngay ngắn, cảm giác nóng rần lại chạy khắp người. Chắc chắn sẽ rất tuyệt khi nhận một nụ hôn từ người đàn ông này. Mà khi nào anh đòi món nợ ấy nhỉ?

“Vậy tốt rồi.” Ánh mắt anh trở lại khuôn mặt nàng. “Ta nghĩ là nàng nên mượn thứ gì đó ấm ấm để mặc, Sophia. Tuyệt đã ngừng rơi, nên nàng sẽ cùng ta ta cưỡi ngựa đi dạo sau khi ăn.”

Nghe giống ra lệnh hơn là mời, nhưng nàng vẫn gật đầu. “Tôi cũng muốn ngắm cảnh. Chỉ cần ngài nhớ là tôi rất ít cưới ngựa.”

Anh nghiêng đầu. “Nếu nàng ngã ngựa thì tuyết cũng rất êm. Và hai con chó có thể kéo nàng về”

Sophia khẽ bật cười. “Có lẽ tôi nên bắt đầu từ việc cưới con Caesar.”

Một tiếng cười trềnh và vui vẻ bật ra từ lồng ngực anh. “Ta sẵn sàng bỏ tỉền để xem cảnh tượng ấy.”

Cười tươi đáp lại, trong giây lát, nàng tự hỏi anh sẽ làm gì nếu nàng bước tới hôn lên nụ cười kia. Dù sao thì đó cũng chính là thứ nàng nợ anh. Tim nàng lồi nhịp. Nàng có gì để mất? Từ khi sinh ra, nàng đã bị xem không ra gì rồi và bất kỳ chút tôn trọng nào, nếu có, còn sót lại đã biến mất ngay lúc nàng bắt đầu làm việc tại Tantalus. Và sau kỳ nghỉ này, nàng sẽ rời xa hội thượng lưu đến mức chẳng khác nào đã chết. Kỳ thực, Sophia gần như muốn mình chết trước khi bước vào thứ đang chờ nàng.

Adam nhìn vào mắt nàng. Anh chột hắng giọng và lùi một bước về phía cửa. “Vì không ai mất mạng nên ta sẽ ra ngoài để nàng thay trang phục. Gặp nàng tại chuồng ngựa.”

“Cảm ơn vì đã tới cứu tôi.”

“Không có gì. Dù cần thiết hay không, ta xin nhận lời cảm ơn của nàng.”

Khi anh đóng cửa lại, Sophia bắt đầu xem ba chiếc váy những người hầu tốt bụng cho nàng mượn. Không cái nào thích hợp cho việc cưới ngựa, nhất là trong khi trời có tuyết. Nàng mím môi, rồi quay sang bà Brooks. “Tôi không nghĩ ra ai có trang phục cưới ngựa,” nàng trềnh ngâm.

“Chỉ phu nhân Wallace thôi. Tôi có thể hỏi cô hầu Grace.” “Ồ, xin đừng. Phu nhân sẽ chỉ xúc phạm chúng ta thôi.” Bà Brooks trông có vẻ nhẹ nhõm. “Để tôi mượn tạm chiếc áo khoác dày của một người giữ ngựa. Không đẹp, nhưng ấm.”

Thế cũng được. Và dù việc mượn trang phục có cấp thiết như thế nào vào lúc này, nàng cũng nhận thấy chàng Công tước có vẻ như... thích trang phục chẳng giống ai của nàng. Thật kỳ lạ khi nhận ra anh cũng thích những thứ lạ lùng như nàng. “Bà biết không, Milly, gợi ý của bà về áo khoác làm tôi nảy ra một ý tưởng.”

Adam tựa người vào bức tường bên ngoài chuồng ngựa trong khi đợi con Zeus được thả yên. Anh nghĩ chính thời tiết và đợi chờ khách khiến tâm lý của anh không được ổn định. Nếu không thì anh chẳng biết giải thích tại sao anh - một người đàn ông 29 tuổi kinh nghiệm đầy mình về phụ nữ - lại băng khuông trước một bờ vai trần. Làn da trắng như sữa nổi bật dưới mái tóc đỏ rực, anh thật muốn đưa tay gỡ chiếc váy ngủ ra khỏi người nàng.

Và tại sao không chứ? Sophia không phải vợ của ai và cũng không phải người cần giữ... danh tiết. Cả hai đều là người lớn, vì hoàn cảnh mà gặp nhau và nàng lại rất hấp dẫn. Và cả hóm hỉnh hơn anh tưởng. Như thế đã đủ nâng nàng lên hơn nhiều so với phần lớn nhân tình của anh. Nàng còn đồng ý cá cược một nụ hôn và đã thua. Anh chơi giỏi hơn nàng không phải lỗi của anh.

“Chính thức chào buổi sáng,” giọng nói du dương của nàng cất lên từ sân chuồng ngựa và anh nhìn lên. Rồi giật mình.

“Nàng mặc cái... cái gì vậy?” anh thốt lên. Nàng vỗ vỗ đùi.

“Đồng phục của người giữ cửa.” “Ta biết.”

Anh biết. Nàng mặc sơ mi nam, áo gi-lê, quần khăn thay vì đeo cà vạt, quần đen dài đến gối, tất dài trắng cùng đôi giày đen

đơn giản. Sophia còn cột mái tóc xoắn dài màu đỏ bằng nơ đen. Trông vừa vui mắt vừa... gợi cảm. Ham muốn trong anh dậy lên. Một cô gái mặc quần. Chúa ơi.

“Tôi nghĩ như thế này sẽ ấm hơn mặc váy.” Nàng rạng rỡ nhìn Evans khi anh ta xuất hiện cùng Zeus và một con ngựa cái màu hạt dẻ. “Evans. Cho tôi mượn một chiếc áo khoác và một đôi ủng của anh không?” nàng vui vẻ hỏi. “Tôi không nghĩ giày của người giữ cửa hợp dùng cưỡi ngựa.”

Sophia biết đúng mực là thế nào nhưng không mấy khi để tâm. Nét hóm hỉnh và khiêu khích tỏa ra từ cung cách của nàng như ánh nắng. Anh tự hỏi sao mình lại không thấy chúng trong những lần gặp trước. Nàng rất vui vẻ và xinh xắn nhưng sự ấm áp và thông minh này đã khéo léo tránh anh. Hay là vì anh đang cô độc nên thấy nàng rực rỡ hơn bình thường?

“Đương nhiên rồi, thưa tiểu thư Sophia. Chờ tôi một lát.” Anh ta cột đôi ngựa lại và đi vào chuồng ngựa mà không buồn nhìn chủ nhân.

Ừm. “Ta nghĩ chúng ta có thể cưỡi ngựa đến Hanlith,” Adam quyết định. “Có một thợ may ở đó và nàng có thể đặt may thêm vài món trang phục nếu muốn.”

Sophia gật đầu. “Tôi có đủ tiền để đặt may hai chiếc váy,” nàng nói. “Nhưng tôi mất một chiếc giày xuống sông rồi nên tôi nghĩ cần ưu tiên giày. Tôi có thể mặc váy lúc trước về nhà, nhưng không thể đi chân trần lên xe ngựa đưa thư được.” Nàng lại trưng ra nụ cười chết người. “Lạnh lắm.”

Đó không phải là điều anh muốn nghe. Sophia đến vì lời mời của anh và mất hết tư trang vì thế. Anh dư sức đền cho nàng áo quần đẹp hơn, nhưng nàng lại không chịu. Cứ một mực chối từ. Và anh đã biết mình sẽ chiều theo ý nàng - ít nhất theo như nàng nhận biết. Dù vậy, người thợ may ở Hanlith sắp tới sẽ rất bận. Còn chuyện làm thế nào mà Sophia chấp nhận những bộ váy

Ấy... anh sẽ tìm ra cách.

IV

Trước mắt họ, con đường mòn uốn lượn như một dải nơ trắng, hai bên đầy những cây bụi và cây thân gỗ cùng những tảng đá lộ ra trong lớp tuyết.

Sophia quay lại nhìn đằng sau. Con đường trông rất thê thảm. Cô biết chỉ có hai con ngựa và hai con chó to đã để lại dấu vết trên tuyết, nhưng trông như cả một lũ đoàn. “Không khó để lờn ra chúng ta nhỉ?” nàng hỏi.

Bên cạnh nàng, trên con ngựa nòi thuần chủng to lớn tên là Zeus, Adam nhìn theo ánh mắt nàng. “Ta dám chắc đến ông già mù Homer^{3*} cũng tìm ra chúng ta,” anh đồng tình và nhướn mày nhìn nàng. “Nàng không phải là phạm nhân bỏ trốn đấy chứ?”

Chưa thôi. Dù sao thì cha Sophia đã cho nàng thời hạn đến giữa tháng Giêng để từ biệt - ‘một hành động hào phóng’ theo cách gọi của ông. Nói đúng hơn, ông cho nàng thời hạn đến trước khi các quý tộc quay về London để dự tiệc sự kiện^{4*}.

^{3*} Tác giả của “*Illiad*” và “*Odyssey*”.

^{4*} “*Little season*”: thời điểm diễn ra trước mùa lễ hội, nơi các cuộc tụ họp thân mật giữa các quý tộc và là tiền đề để được chấp nhận vào tầng lớp thượng lưu.

Nàng biết đó là điếu quan trọng đối với cha, nàng phải biến mất trước khi những người bạn chí thân của ông có thể bàn tán về mình và Tantalus.

Vậy là nàng có bảy tuần. Bảy tuần trước khi nàng bị đẩy đến Cornwall và buộc phải kết hôn với mục sư Loines. Nàng quyết định cách tốt nhất để sử dụng thời gian còn lại của mình là đến Yorkshire.

Công tước Hennesy bảo mục sư của Gulval đã đồng ý cưới Sophia để cứu rỗi linh hồn nàng khỏi những lựa chọn của nàng trong cuộc đời. Cứ như thể nàng đã sống không ra gì. Vấn đề là nàng biết rất rõ mục sư sẽ cứu nàng như thế nào. Không khiêu vũ, không tán chuyện với những cô gái khác - chứ đừng nói là đàn ông - không âm nhạc, không đọc sách gì ngoài Kinh thánh. Nàng không mong được cứu rỗi. Nàng chỉ mong được yên thân.

Adam đang nhìn, nên nàng nở nụ cười. “Tôi chỉ chạy bà Brooks vì sợ sự nhiệt tình của bà ấy thôi.” Nàng bất giác cau mày, lo rằng mình vừa gây rắc rối cho bà quản gia kiêm hầu gái. “Dù bà ấy làm rất tốt, nhưng tôi không quen được chiêu chuộng.”

“Nàng đang nghỉ lễ. Tận hưởng đi.”

“Tôi đang tận hưởng mà. Dĩ nhiên là vậy rồi.” Cái thở dài của nàng làm nên một màn sương mờ trước mặt và Sophia thử thổi thành một vòng tròn như đàn ông nhả khói thuốc.

Hừm. nỗ lực của nàng giống một đám mây méo mó và tan biến đi trước khi nàng kịp nhìn kỹ.

“Nàng đang làm gì vậy?” Công tước hỏi, nhìn không chớp khuôn miệng tròn xoe của nàng với vẻ tò mò.

“Tôi cố làm một vòng tròn sương.” “À, ra thế.”

Cúi về phía trước, Sophia vỗ vỗ cổ con ngựa của nàng. Tuyệt bị con ngựa xinh xắn đá rơi xuống đất. “Con ngựa này của ai thế?” nàng hỏi.

“Copper ư? Của nàng đấy.”

Rõ ràng là anh hiểu sai ý nàng. “Ý tôi là ai thường cưỡi nó? Nó rất điềm tĩnh và hiền lành. Anh cưỡi con kia, vậy con này thuộc về ai?”

“Nhiều vị khách của ta thích cưỡi ngựa và không phải ai cũng mang theo ngựa. Ta nuôi khoảng 20 con ngựa ở đây.” Anh với tay chỉnh lại dây cương cho nàng. “Copper thích nàng và nàng thích nó. Thế nên, bây giờ nó là của nàng.”

Sophia chau mày. “Ngài không thể cứ như vậy tặng ngựa cho tôi.”

“Thì ta vừa làm đấy thôi.”

Đánh bạo giữ dây cương chỉ bằng một tay, nàng chìa một ngón tay vào vai anh. “Thế thì chẳng khác gì mua quần áo cho tôi. Còn tệ hơn vì ngựa đắt hơn.”

Anh nhìn khung cảnh trắng xóa một lúc. “Nàng nói mình có ba bảng, tám xu, đúng không?” anh hỏi.

“Đúng. Thì sao?”

“Nàng sẽ mua Copper từ ta. Giá 3 xu và ta sẽ chở nó đến London vì nàng mặc cả rất cừ.”

Chuyện nàng không hề cần ngựa ở London rõ ràng không thành vấn đề. Và nàng chưa đủ can đảm để cho Adam biết rằng nàng sẽ không trở về London. Nàng đã chào tạm biệt những người bạn ở Tantalus. Và nàng không nghĩ Công tước Greaves muốn nghe câu chuyện của nàng khi anh có những vấn đề riêng. “Rõ ràng tôi là một người đàm phán khó nhằn, vì tôi chỉ nói ‘không’.”

Adam bật cười. “Chính xác.”

“Sao ngài lại hào phóng như vậy?”

“Ta rất hiếm khi làm việc tốt,” anh đáp, “nên ta có thể không giỏi về việc đó lắm. Ta thích nàng và ta có tiền. Còn cần lý do nào khác ư?”

Tâm trí nàng xoáy vào phần giữa câu trả lời của anh. Anh thích nàng. Ngoài đồng nghiệp ở Tantalus ra, lâu nay nàng không bận tâm những gì người khác nghĩ về mình. Nhưng nàng không thể phủ nhận mình thấy vui khi nghe anh thản nhiên nói ra một điều như vậy. “Tôi nghĩ là không,” nàng đồng tình.

“Vậy là nàng nợ ta ba xu.”

Sophia cố xua đi những hình ảnh của một tương lai tăm tối và mỉm cười. Đang là hiện tại và hiện tại đang rất tươi sáng. “Tôi đồng ý.”

“Để xem đã.” Mỉm cười, anh chỉ về phía một ngọn đũa nhỏ bên phải, không xa con đường chính. “Dừng lại ở đó.”

Nàng tự cho phép mình thở phào khi nghĩ đến việc dừng lại và xuống ngựa vài phút. Mong nàng sẽ cảm kích việc đó. “Còn cách Hanlith bao xa?”

“Ngay bên kia đũa.” Nhảy xuống ngựa, Adam bước vào lớp tuyết ngập đến mắt cá. Bước lạo xạo trên tuyết, anh đi đến chỗ Sophia và đưa tay lên.

“Tôi mặc quần mà,” nàng nói. “Tôi nghĩ mình tự xuống được.”

“Nàng vẫn ngẩng nghiêng trên yên,” anh đáp. “Khom người xuống đi, ta sẽ đỡ nàng.”

Nàng đương nhiên là hy vọng như vậy rồi, nếu không nàng sẽ đâm đầu xuống tuyết. Trong lúc hai con chó nhảy nhót xung

quanh, Sophia thả dây cương, đưa tay xuống cho đến khi nắm được vai anh. Anh ôm lấy hông nàng và dễ dàng nhấc nàng xuống.

Đôi ủng của Sophia ngập vào lớp tuyết. Cảm giác thật lạ, như thể đất cựa mình và vỡ ra dưới chân nàng. Nhưng không là gì so với cơn run rẩy chạy dọc theo sống lưng khi Adam vẫn nhẹ nhàng ôm lấy hông nàng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đôi mắt xám nhạt nhìn vào mắt nàng, vẻ mặt thích thú dần biến mất khi ánh mắt anh chuyển xuống môi nàng. “Ta sẽ hôn nàng,” anh thì thào.

Sophia gật đầu, đột nhiên cảm giác tê rần đầy phấn khích chạy từ đầu xuống đầu ngón tay nàng. “Tốt. Tôi tưởng ngài đã đổi ý về vụ cá cược.”

“Đừng nói nữa.” Anh tiến nửa bước lại gần nàng, rồi cúi xuống chạm môi mình vào môi nàng.

Trong một lúc, mọi thứ đột nhiên yên ắng. Sự tĩnh lặng và hơi ấm của đôi môi anh xua tan cái lạnh và ngấm vào trong nàng. Nàng không biết mình nên rụt rè hay dạn dĩ, nhưng nàng rất muốn đáp lại. Nàng nhanh chóng đưa đôi tay đeo găng lên vai anh, tựa sát người mình hơn vào khuôn ngực khoác áo len của anh.

Cuối cùng, anh ngẩng đầu lên nhìn nàng. “Ta nghĩ mình muốn theo đuổi nàng,” anh nói khẽ và đưa bàn tay đeo găng vuốt môi dưới của nàng.

“Chỉ cần ngài không nghĩ có thể mua được tình cảm của em thì em sẽ đồng ý,” nàng đáp lại, chưa bình tĩnh hẳn.

Đàn ông đến Tantalus từng tặng nàng nhiều thư, quà hoặc tiền và đa phần là nàng từ chối - không phải nàng muốn làm bộ đoan trang hay hy vọng được cứu rỗi, mà là vì nàng thích cuộc sống

hiện tại. Thăng thấn mà nói là bởi những tình nhân tương lai của nàng đều có vẻ chỉ quan tâm tới vẻ ngoài và tai tiếng của nàng. Về sự hấp dẫn của họ... Nàng đã cưỡng lại được hết, chỉ trừ hai người. Hai sai lầm chóng vánh.

Đôi mắt xám chăm chú nhìn nàng. “Ta có từng nói nàng rất đặc biệt chưa?”

“Em tin là ngài có nói.” Nàng lại cười. “Nhưng cứ tự nhiên khen em đi.”

Adam cười đáp lại, khiếu hài hước của nàng thật có sức lây lan. Anh thích nhiều thứ - con người, trò chuyện, một cuốn sách hay - Sophia White lại... thấy thích thú mọi thứ theo cách rất khó hiểu. Với một người có xuất thân như nàng, đi đâu đó thật khác thường. Và vô cùng thu hút.

Giờ anh mới hạ bàn tay vẫn còn ôm lấy hông nàng xuống. “Lối này,” anh nói, chìa tay đưa nàng lên đỉnh đồi thấp.

Nàng thuận theo, anh cũng thế. Anh không hiểu vì sao lại không lập tức cho nàng ngẩng lên con Copper rồi về nhà. Anh đã từng có tình nhân và nhiều người ít thu hút anh hơn Sophia. Nhưng... Chẳng biết nói thế nào, chuyện này... rất khác.

Một là, sẽ không có bất kỳ lối thoát nào dành cho hai người nếu mối quan hệ thân mật trở nên xấu đi. Hai là, nàng bảo mình trân trọng sự tự do nàng có được ở Tantalus. Dù từ ‘nhân tình’ do vậy sẽ không được khôn ngoan lắm.

Ngoài ra, với anh, tình nhân là để giải quyết nhu cầu. Và anh cũng phát hiện ra mình thích nói chuyện với Sophia White. Anh còn có thể nói rằng mình thích có nàng ở bên. Mọi chuyện thật lạ lùng và anh chưa sẵn sàng đặt tên cho nó.

Nàng dừng lại, nắm chặt cánh tay anh. “Hanlith?” Adam hướng ánh mắt về phía trước. Bên bờ sông Aire đóng băng và

cuộn mình trong một thung lũng giữa hai quả đồi thấp tọa là chừng 50 cửa hiệu, nhà cửa, quán trọ, một nhà thờ và hai chuồng ngựa công cộng lớn. “Hanlith.”

“Đẹp quá!” nàng reo lên, một nụ cười tươi quen thuộc nở rộ trên môi nàng và làm bừng sáng đôi mắt xanh. “Nó phải được vẽ thành tranh.”

“Blake đã vẽ,” anh đáp. “Nhưng vào mùa hè. Bức tranh được treo ở nhà Baswich tại London.”

“Em muốn xem. Em không nghĩ bức tranh đẹp hơn thế này. Những mái nhà tuyết phủ, khói bay lên từ những ống khói, ánh sáng tỏa ra từ những cửa sổ nhà thờ. Thật... hoàn hảo.”

Suýt chút nữa anh buột miệng nói ít nhất tuyết cũng che được phân ngựa trên đường. Anh cho rằng trông cũng đẹp, theo kiểu trước đây anh chưa từng nghĩ tới. Suy nghĩ đầu tiên của Adam về Hanlith là nó nằm ở phía tây bắc nhà anh nên nó thuộc về anh. Anh là địa chủ và tất cả những công dân ở đây là tá điền.

“Người làm mũ, thợ sửa giày hay thợ may?” anh nói và quay lại để dắt hai con ngựa cùng hai con chó đang đùa nghịch.

“Thợ sửa giày,” nàng đáp, kiên định với ý nghĩ một đôi giày sẽ thực tế hơn nhiều so với một chiếc váy mới. “Và cả phu nhân Simmons, nếu ngài có thời gian. Em rất muốn cảm ơn cô ấy về chiếc váy xinh xắn.”

Chết. Lẽ ra anh nên tính đến việc người quảng đại như Sophia chắc chắn sẽ muốn cảm ơn người giúp mình dù chẳng biết đó là ai. “Ta không biết địa chỉ nhà cô ấy nhưng chúng ta có thể hỏi.”

“Cảm ơn ngài.”

Ôm lấy hông Sophia lần nữa, Adam nhấc nàng lên yên ngựa. Chiếc quần nàng mặc tiếp tục làm anh thích thú, cả việc cưỡi nó

ra cũng thế. Cảm ơn trời là họ sắp đến ngôi làng rồi nếu không thì chuyến đi này sẽ khó chịu lắm.

May là người thợ sửa giày trưng một chiếc ủng bằng gỗ lớn bên ngoài cửa hàng, chứ nếu không Adam chẳng biết tìm ông ta ở đâu. Có lẽ, anh cần bắt đầu đến Hanlith nhiều hơn. Người đàn ông cao gầy xuất hiện từ phía sau cửa hàng và ngay lập tức bắt đầu làm một 'tổ hợp' kỳ cục gồm các động tác cúi đầu và nhún gối. Chắc cả đời ông ta sống ở Hanlith nên Adam không biết tên ông ta. Quả là khó chịu khi ta không biết gì liên quan đến tình huống hiện tại.

"Thưa Công tước," ông thợ sửa giày nói. "Thật vinh hạnh. Tôi... vợ tôi đang ở cửa hàng thịt, nhưng... ngài muốn uống một cốc trà không? Hoặc... Không, chúng tôi đã dùng hết trứng cho bữa sáng rồi, nhưng tôi có thể đi ra tiệm bánh và mua ít bánh quy, nếu ngài thích. Hoặc..."

"Nếu tất cả người dân Hanlith đều tử tế thế này," Sophia ngắt lời bằng một nụ cười ấm áp, "em sẽ không bao giờ muốn về Em rất muốn một cốc trà nóng. Còn ngài, Adam?"

Uống trà với một thợ sửa giày. Anh nói, "Thế thì còn gì bằng."

Sophia liếc nhìn anh, rồi bước về phía trước chìa tay cho người thợ giày. "Tôi gọi ông như thế nào đây?"

"Là Jenkins, thưa tiểu thư. Robert Jenkins."

Vậy là Sophia phát hiện ra anh không hề biết họ đang nói chuyện với ai. Hít sâu, Adam tiến lại chỗ nàg. "Ông Jenkins, đây là tiểu thư White, một người bạn thân thiết của ta. Hôm qua, cô ấy bị ngã xuống sông cùng với xe đưa thư và rơi mất giày."

"Nên ngài đã tới đây," ông thợ giày thốt lên. "Thật là vinh hạnh gấp bội." Hình như đến lúc này Jenkins mới để ý đến trang

phục lại lòng của Sophia. “Tiểu thư mất hết hành lý ư? Vợ tôi hỏi... đừng người hơn tiểu thư, nhưng rất giỏi may vá. Nếu tiểu thư c...”

Nàng nắm lấy hai tay ông thợ. “Cảm ơn ông nhiều, Jenkins, nhưng không cần đâu. Người ở Greaves Park và Hanlith thật hào phóng, ngoài sự mong đợi của tôi.”

Bởi Adam nhìn rất kỹ nên anh nhận thấy nàng chớp mắt còn má thì ửng hồng. Sophia không chỉ biết ơn thật lòng mà còn sắp rơi nước mắt. Nhận ra... cuộc đời đã bất công với Sophia White thế nào làm anh có cảm giác như bị đâm vào bụng. Lỗi duy nhất của nàng là trở thành con của một người hầu gái và một Công tước. Và nàng đã phải trả giá cho lỗi lầm đó, lỗi lầm của người khác, trong suốt hai mươi ba năm cuộc đời.

“Bọn ta uống trà được chưa?” Adam gợi ý.

“À, vâng, thưa Công tước. Rất sẵn lòng.” Nói xong, người đàn ông cao gầy gầy như nhảy qua quây và biến mất theo hướng cầu thang phía sau.

Ngay khi ông thợ giày đi khỏi, Sophia bước về phía bức tường gần đó và đứng quay lưng lại với anh, chắc là ngắm nghía một kệ trưng giày đủ cỡ. Adam vẫn đứng nguyên để nàng có thời gian trấn tĩnh. Anh chuyển sự chú ý đến những đôi giày được cho vào bên trong những hộp trưng bày bằng gỗ dính lên bức tường gần nhất. Và cau mặt. “Cách lựa giày của người dân Yorkshire xem ra rất thực tế,” anh nói nhỏ và tiến lại gần nàng hơn.

Vẫn xoay lưng lại với anh, nàng gật đầu. “Trông chúng rất chắc chắn,” nàng đồng tình, giọng cũng rất nhỏ. “Và êm.”

“Ta nghĩ là khách của ông ấy đa phần không ở London nhiều.” Nàng quay lại đối mặt với anh. “Ồ, em hy vọng là không.”

Anh hiểu ý Sophia. Nàng hy vọng những gì người dân Hanlith nào đó biết về nàng cũng chỉ được như ông Jenkins. “Có gì nàng thích không?”

Ánh mắt nàng vẫn hướng vào anh. “Có.”

Lúc họ rời khỏi hiệu hàng giày của ông Jenkins, Sophia có một đôi giày đi bộ rất chắc chắn và đã được đo làm một đôi nữa mà ông thợ giày gọi là ‘giày thích hợp cho một quý cô duyên dáng và dễ thương.’ Adam rất muốn nhìn thấy đôi giày thần diệu đó trông như thế nào.

“Em xin lỗi vì làm mất thời gian như vậy,” Sophia nói, khi anh cột đôi giày vào yên ngựa của mình. “Em biết ngài có nhiều việc quan trọng hơn là xem ai đó đo chân em.”

Đó quả thật là một trải nghiệm đầy... phấn khích, nhất là khi nàng phải cởi đôi giày mượn của người giữ ngựa ra. Trong giây lát, Adam ước gì mình là một người thợ giày, để có thể là người dùng thước đo mắt cá chân và bàn chân nhỏ nhắn lạ thường của nàng.

May mắn thay, lý trí kịp xuất hiện nếu không anh đã bảo mình sẵn lòng theo nàng đi tới các cửa hiệu cả ngày. Nếu Adam nói anh không có việc gì làm, điểm đến kế tiếp của họ sẽ là nhà phu nhân Simmons. Và chuyện anh tặng nàng chiếc váy xanh sẽ bại lộ.

“Cũng... vui mà,” anh nói. “Tuy nhiên, ta cần kiểm tra vài việc ở nhà. Ta xin lỗi vì không thể đưa nàng đi tiếp. Ngày mai, chúng ta có thể quay lại nếu nàng m...”

“Ngài không cần phải đáp ứng mọi mong muốn và ý thích bất chợt của em,” nàng ngắt lời, dừng lại bên cạnh con Copper.

“Ta là Công tước, Sophia. Và ta tin ta đã nói với nàng rằng ta thường làm điều mình thích.” Anh đã cột xong và đi đến chỗ

nàng. “Nàng có muốn quay lại vào ngày mai không?”

“Ngày mai, em muốn tới thăm phu nhân Simmons và tiệm bánh. Mùi bánh thơm quá.”

“Được thôi.” Adam vòng tay qua eo nàng, ngưng lại một lúc rồi mới nhắc nàng lên yên ngựa. Nếu không phải họ đang đứng ngoài đường với cả chục cửa sổ, anh đã hôn nàng lần nữa rồi.

“Nếu tối nay ngài không bận,” nàng nói khi nắm lấy dây cương, “thì em muốn chơi với ngài một ván piquet.” Nàng nhìn anh một lúc. “Vẫn cá cược như lần trước.”

Vậy là nàng cũng nghĩ về một nụ hôn nữa. Anh cười. “Nàng không có cơ hội đâu.” Và có khả năng anh cũng thế.

“Ta có thể hiểu tại sao nàng học chơi bài faro và blackjack,” Adam nói, chia cho mỗi người mười hai quân bài và đặt chồng tám quân khác bên cạnh những quân bỏ đi. “Những trò này đòi hỏi một người chia bài và một nhà cái. Nhưng không ai chơi piquet với nhà cái. Có hai đối thủ. Và ta chơi trò này nhiều lần rồi.”

“Có phải ngài định cố làm em bối rối rồi mất tập trung không?” Sophia xếp các quân bài của mình rồi nhìn chúng.

“Ta chỉ cảnh báo nàng thôi. Ta hiếm khi làm thế lắm.” “Trước khi Tantalus mở cửa, lãnh chúa Haybury dạy bọn em luật và cách chơi của gần như mọi trò chơi bài hay xúc xắc.”

Nàng nghĩ cảm anh thoáng đánh lại khi nàng nhắc đến tên của Hầu tước Haybury, nhưng nàng không chắc. Mọi người ở câu lạc bộ đều biết những tin đồn về mối bất hòa giữa hai người đàn ông, nhưng rõ ràng chuyện này xảy ra cách đây hơn 5 năm - khá lâu trước khi câu lạc bộ mở cửa. Nhưng nếu anh cố làm nàng bối rối, nàng đáp trả cũng đúng thôi.

“Vậy là nàng biết luật chơi,” anh nói sau một lúc, đưa mắt nhìn nàng qua những quân bài trên tay. “Như thế không có nghĩa là nàng chơi giỏi.”

“Hầu như mỗi buổi sáng và các ngày nghỉ trong năm, em đều chơi trò này. Như ngài đã biết, không nhiều nơi bên ngoài Tantalus chào đón em. Vì vậy, em ở nhà. Và bạn em, Emily Portsman, là người rất thích chơi bài.” Họ chơi nhỏ thôi, nhưng anh không cần biết đi đâu đó. Anh cũng không cần biết rằng Emily Portsman thậm chí chẳng phải là tên thật của cô bạn ấy. Không ai ở câu lạc bộ biết cô ấy thực ra là ai, nhưng cô ấy xinh xắn, có giáo dục và rất cần việc làm. Chỉ cần thế thôi.

Môi anh cong lại thành một nụ cười quyến rũ hiếm hoi. “Đừng kể cho ta những gì các nàng làm khi không làm việc. Nàng sẽ hủy hoại mọi tưởng tượng của ta về việc các nàng khỏa thân và đánh nhau bằng gậy.”

Sophia bật cười. “Chỉ vào thứ Năm thôi.”

Anh phá lên cười, ở nàng có thứ gì đó như sâm panh hảo hạng. “Ngày yêu thích của ta.”

“Ngài sẽ làm gì tối nay nếu Greaves Park chật kín khách?” nàng hỏi, chọn năm quân bài trên tay và bỏ sang một bên để đổi năm quân mới.

“Chắc là nướng hạt dẻ và hát thánh ca.” Bỏ ra ba quân bài, anh lấy ba quân còn dư.

“Thật à?”

Adam nhướn mày. “Sao nào? Có vẻ quá tẻ nhạt và khép kín ư?”

“Rất hay là đằng khác. Nhưng em không hình dung nổi cảnh ngài hát ‘God Rest Ye Merry, Gentlemen^{5*}’.” Nhìn xuống mấy

quân bài trên tay, nàng mím môi.

5* *Một bản thánh ca truyền thống hát vào Giáng sinh.*

“6 điểm.”

“Tốt.”

Nàng lẳng lặng viết xuống 6 điểm của mình. “Ngài còn làm gì nữa?”

“Thứ nhất, ta hát ‘God Rest Ye Merry, Gentlement’ khá hay. Thứ hai, nàng chán chơi bi-a và chơi bài r ấ u?”

Giọng Adam có vẻ hơi... khó chịu, như thể nàng làm anh phật ý. Chết. Sophia nhìn vào đôi mắt xám nghiêm nghị của anh. “Em nghĩ những ích lợi của đời sống gia đình không được những người đã quá quen với nó trân trọng. Đây là lễ Giáng sinh vui nhất của em.” Và nàng rất vui vì những kỷ ức sẽ kéo dài suốt cuộc đời.

“Nàng tính cả chuyện suýt chết đuối và mất hết hành lý?”

“Em xếp chuyện đó vào một nhóm khác, những thứ làm cho kỳ lễ của em trở thành thảm họa nhất.” Nàng với tay qua bàn gỗ vào một ngón tay anh. “Em không muốn đây là kỳ nghỉ t ấ tệ nhất của ngài.”

Anh ngấm nàng một lúc. “Ta cam đoan với nàng rằng đây không phải là kỳ nghỉ t ấ tệ nhất của mình. Không hề, dù đi đâu đó có thể thay đổi khi những vị khách khác đến. Giờ nàng định tiếp tục tấn công ta hay thế là hết r ấ ?”

Adam đã không trả lời thẳng câu hỏi của nàng, nhưng đi ầu anh vừa nói cũng dễ nghe. “Ha. Chuẩn bị thua đi. 6.”

“Hả? Chết thật. Tốt thôi.”

Cười khúc khích, nàng thêm 16 điểm vào tổng điểm của mình. “Ồ, 3 điểm.” Vẫn đang cười, nàng thêm 3 điểm nữa.

“Ừm.”

Nàng đổi chỗ ba quân J trong tay. Đây là lúc anh có thể thắng nàng, nhưng nàng đang dẫn rất xa. “Bộ ba.”

“Bằng nhau.”

“Tức thật. Quân J.” “Không được rồi.”

Sophia thở ra. “Được. Thế ngài có gì?”

“K. À, cả Q nữa.” Nàng nhìn trong khi anh ghi cho mình 6 điểm. Rồi anh ngược nhìn nàng. “Nàng xong rồi chứ?”

“Vâng.”

“14 điểm,” anh nói. “Của ngài đấy.”

Lúc họ chơi xong ván bài và tính điểm, anh chỉ thua nàng 2 điểm. “Chúng ta sẽ tính điểm thế nào đây?” anh hỏi, xóc bài cho ván tiếp theo. “Hay ván nào tính ván ấy?”

Nàng đưa mắt về phía cánh cửa đóng kín của phòng khách. Dù Sophia có không để ý tiểu tiết tới đâu thì nàng cũng biết một người phụ nữ chưa chồng ở một mình với một người đàn ông thì sẽ dễ gây ra tai tiếng. Adam Baswich cũng biết thế. Vậy mà chẳng ai lo lắng gì khi chơi bi-a, cưỡi ngựa, hay chơi cờ cùng nhau với chỉ hai con chó khổng lồ nằm ngủ trước lò sưởi trong phòng.

“Ngài có nghĩ em kỳ lạ không khi từ chối quà tặng của ngài nhưng lại ngồi đây một mình với ngài?” nàng hỏi.

“Ta nghĩ nàng đã nhận ra sự khác nhau giữa việc được tán tỉnh và được... bao dưỡng,” anh đáp. “Ta không nghĩ nhiều đến chừng mực nhưng ta biết nó quan trọng với nàng. Và không, ta không thấy nó - hay nàng - kỳ lạ.”

Nàng quan sát một lúc những ngón tay thuần dài của anh chuyển động. Đôi tay nàng hay mơ về lúc còn ở London và đôi tay nàng mong chạm vào mình. “Em đề nghị cách cá cược mới.”

“Ta rất háo hức.”

Nàng cũng vậy. “Sau mỗi ván, ai thua sẽ cởi một món đồ trên người.” Nàng chỉ vào bộ đồ xám đen đẹp đẽ của anh rồi vào quần áo của mình. “Chúng ta ăn mặc khá giống nhau.”

Đặt cỗ bài 32 quân xuống, anh đưa tay cởi cà vạt. Anh kéo nó ra khỏi cổ và thả xuống sàn. “Được.”

Một giờ sau, nàng tự hỏi liệu chàng Công tước Greaves có biết mình đã đồng ý thứ gì không. Nàng nghĩ đó, một cơn hào hứng chạy dọc sống lưng khi Adam cởi áo. Trời ời.

Khi Adam nhắc nàng lên xuống yên ngựa và nhất là khi anh cứu nàng trên sông, nàng biết anh rất khỏe mạnh và cường tráng. Anh có cơ thể của một vận động viên bẩm sinh, rắn rỏi, cơ bắp và... hoàn hảo. Một mảng lông ngực từ từ thu hẹp lại khi đi dần xuống rồi biến mất ngay trên thắt lưng quần. Nàng thấy đi đầu đó còn gây tò mò hơn cái mà nàng đang trông thấy.

Khi quăng chiếc sơ mi trắng xuống sàn, anh nghĩ ngả người ra ghế và khoanh tay trước ngực. Sophia chau mày đáp lại. Nàng chưa nhìn anh xong. Khi nàng chuyển sự chú ý lên mặt Adam, anh đi kèm nhìn nàng. “Nàng chơi ăn gian à?” anh hỏi.

“Đâu có. Em đã cảnh báo ngài rằng ngày nào em cũng chơi trò này suốt một năm cơ mà.”

“Được, nhưng ta đã chơi piquet từ năm 16 tuổi. Gần 14 năm rồi.” Adam duỗi tay rồi vuốt mép tờ giấy anh dùng ghi điểm. “Nàng chưa thua ván nào.”

Nghĩ nếu bật cười lúc này thì sẽ vừa vô duyên vừa nguy hiểm, Sophia đành gật đầu. “Ngài suýt thắng vài lần.”

“Đừng có an ủi ta.”

Nàng kìm lại một tiếng thở dài miễn cưỡng. “Em nghĩ chúng ta có thể dừng lại tại đây, nếu ngài muốn.”

“Để bị nàng gọi là kẻ thua cuộc đáng thương?”

“Em đâu phải là người kêu ca.” Nàng xếp các quân bài và xào cổ bài. “Đến lượt ngài đấy. Em không hề muốn tranh cãi. Đó không phải mục đích của... chuyện này.” Thật ra nàng thấy vui khi mọi chuyện thành ra thế này, nhưng rõ ràng là anh muốn thấy nàng cười đùa. Nàng lại thấy rùng mình.

“Nàng đã đề nghị cách cá cược,” anh rướn người về để lấy bộ bài. “Đúng.”

“Vậy là nàng không ngại khỏa thân.”

Hai má nàng nóng bừng khi lại nhận ra đây không phải là một cuộc nói chuyện giữa một quý ông và một cô gái đứng đắn. Tuy nhiên, lúc này, nàng không quan tâm. “Lập luận của ngài nghe cũng có lý.”

Anh nhìn nàng một lúc. “Vậy ta đề nghị chúng ta đổi trò chơi.”

Hơi thở nàng gấp hơn. “Sang thứ gì?”

Vẫn nhìn Sophia, anh với tay sang mép bàn để lấy 20 quân bài họ đã bỏ ra trước khi bắt đầu trò chơi. Không nhìn xuống, anh bỏ

chúng vào bộ bài. “Chia bài. Quân nào lớn hơn thì thắng.”

“Làm vậy thì có cần tài giỏi gì đâu,” nàng phản đối.

“Ta đã chịu đựng suốt một tiếng rưỡi.” Anh đặt mạnh bộ bài lên bàn. “Lấy bài đi.”

Rõ ràng là ngay cả Công tước Greaves cũng mất kiên nhẫn. Tay vẫn còn run, nàng bốc mấy lá trong bộ bài rưỡi lật ngửa lên. “Q bích,” nàng nói, không ngăn nổi khóe miệng nhếch lên.

Adam chửi thề “Chết tiệt.” Lúc nàng đặt những lá bài về chỗ cũ, anh rướn người lấy lá trên cùng và lật nó lên. “Bảy tép. Trời ạ.”

Nàng bật cười. “Trời đất. Có lẽ chúng ta nên thử...” “Đừng hòng.” Xô ghế ra sau, anh cúi xuống tháo một

bên giày và ném nó sang bên cạnh. “Lấy bài đi.”

Vì Adam đi tất nên nàng nghĩ anh còn bốn thứ để cởi trước khi hoàn toàn khỏa thân. Nàng còn chưa cởi cả khăn quàng. Có vẻ anh sẽ không còn gì trong khi nàng chưa hề cởi. “Được,” nàng nói kèm theo một tiếng thở dài cường điệu. Và rưỡi nàng lật ra con 4 cơ.

“A ha! Nàng tiêu rưỡi.”

Nàng để các quân bài trở về chỗ cũ. “Tối nay đang chống lại ngài nên em khuyên ngài đừng mừng vội, thưa Công tước,” nàng nói, cố giữ nét mặt nghiêm túc.

“Để rưỡi xem.” Nhấc lên một xấp bài dày, anh xoay cổ tay để chỉ mỗi anh có thể nhìn thấy quân bài. Rưỡi một nụ cười khoái trá và hơi nham hiểm nở ra trên môi anh. Anh đưa quân bài cho nàng. 9 cơ. “Được,” Sophia bình tĩnh nói và vô cùng kiêu cách, nàng cởi khăn quàng và vứt nó sang một bên.

Adam lườm chiếc khăn như thể nó xúc phạm anh. “Không thể chịu nổi.”

“Sao? Ngài nghĩ em sẽ cưới thứ khác ư?” nàng bảo. “Hay ngài nhận ra ai là người sẽ cưới hết đồ nhanh hơn?” Để cố giấu tim đang đập mạnh, nàng nhìn khắp người anh. “Vậy chúng ta sẽ làm gì nếu ngài thua?”

Nhìn nét mặt Adam là biết anh nghĩ gì đó trong đầu từ ván bài đầu tiên rồi, nếu không nói là trước đó nữa. Anh cũng nhìn lại nàng. “Ta sắp biết rồi, Sophia. Còn nàng?”

“Ừm”. Nàng tráo bài và lấy mấy quân. Nàng hất hộp. 3 rô.

Sau khi Adam giơ ra quân J bích, nàng cúi xuống cưới chiếc giày bên trái. May mà họ không quy định thứ tự cưới các món đồ. Ngoài ra, nàng cũng không mặc đồ nữ. Nếu không thì hẳn nàng cũng sắp cưới hết rồi.

Sophia thua hai lượt kế tiếp và cưới chiếc giày bên trái cùng áo khoác. Rồi nàng bốc được một quân Át và quân Q làm Adam chẳng còn gì ngoài một bên tất và chiếc quần. Anh vươn vai sau khi cưới giày và đứng nguyên. Trong khi nàng quan sát anh, bị mê hoặc bởi những cơ bắp, Adam đi về phía cửa và xoay chìa khóa cửa. Chặn tất cả mọi người.

“Thêm một ly rượu nữa nhé?” anh hỏi và đi về phía cái tủ đầy rượu và lôi ra một chai brandy. “Hay rượu khác nặng hơn?”

Sophia bất giác liếm đôi môi khô nẻ. “Thể hiện mình bình tĩnh thế nào có thể sẽ làm em mất tập trung trong các trò cần kỹ xảo,” nàng bảo, “nhưng bốc bài thì chỉ là ăn may. Và em muốn một ly brandy.”

Adam lôi xuống hai chiếc ly và rót vào thứ chất lỏng màu hổ phách. “Nàng sai rồi. Nó dựa vào may mắn cũng nhiều như sự ngẫu nhiên. Và dựa trên kết quả sắp nhận được, ta thấy mình khá

may mắn.” Adam quay lại bàn, trang nhã cầ ly. “Trừ khi nàng chỉ định trêu chọc ta. Nếu thế thì nàng nên nói ngay. Rồi sau đó chạy đi.”

Sophia nâng ly lên và hít vào mùi hương văng vất.

“Rượu rất ngon.”

“Đương nhiên rồi.”

Sophia nhìn anh qua vành ly, hơi nóng chạy khắp người nàng. Từ lúc gợi ý đổi cách cược, nàng chưa từng nghĩ tới nó chỉ là trêu chọc. Đến tận bây giờ, khi anh cho nàng đường lui, nàng vẫn chỉ thấy hào hứng và hưng phấn. “Ngài thật đẹp trai, thú vị và thông minh,” một lúc sau, nàng nhận xét trong khi máu chảy rần rật làm giọng và tay nàng hơi run run. “Ngài luôn rất tử tế và hào phóng với em. Ba ngày trước, ngài còn cứu mạng em. Em...”

“VẬY NHƯ THẾ NÀY LÀ ĐỂ TRẢ ƠN Ơ?” Anh chọt cau mày. “Không. Trời ạ, em không có ý châm chọc tự tôn của ngài. Ý em là ngài chưa bao giờ cho em lý do để nghĩ xấu về ngài. Không hề. Và em rất... sẵn lòng để tối nay diễn ra theo cách nào tùy ý.”

“Tốt.”

Sophia nhấp một ngụm rượu, nhấm nháp luồng chất lỏng ấm nóng chảy xuống cổ họng. “Nhưng em vẫn sẵn lòng tiếp tục trò chơi này. Còn ngài?”

Adam nghiêng đầu nhìn nàng. Rồi anh đặt cốc rượu sang một bên và nhặt bộ bài lên. Nàng tưởng anh sẽ tráo bài nhưng anh lại lật ngược nó lên, lẳng lặng lấy ra 3 con át rồi đẩy chúng về phía nàng. “Ta đã thắng 3 ván tiếp theo,” anh nói và ngừng lên.

“Ngài ăn gian!”

“Ta đang lấy lại thế cân bằng. 3 món đồ Cởi đi.”

Trời ạ, nàng nghĩ, rồi cười tươi. Không tốt chút nào. “Được.”

Khi cởi xong cả hai chiếc tất, Sophia dừng lại. Rõ ràng anh muốn món đồ thứ ba là áo khoác, như thế lần thua tiếp theo, nàng sẽ phải cởi áo trong hoặc quần. Nhưng anh vẫn còn một bên tất.

“Thế nào?” anh giục và uống một ngụm rượu. “Em đang nghĩ.”

“Quá muộn rồi.”

“Ha ha. Nghĩ không bao giờ là muộn.” Khẽ mỉm cười, nàng đưa tay cởi cúc áo khoác trên cùng. Adam Baswich rướn người, ánh mắt dán chặt lên hai tay nàng. “Ồ, khoan. Suýt nữa thì em quên,” nàng nói tiếp và với tay tháo nơ buộc tóc. “Thế là cân bằng rồi nhé.”

Một thoáng bất ngờ và thán phục xuất hiện trên mặt anh. “Được lắm, cô gái.”

“Cảm ơn, Công tước.” “Xoa tóc ra đi.”

Sự phấn khích dấy lên chạy khắp người nàng, thẳng đến nơi thềm kín nhất. Sophia từ từ xoa tóc ra, luồn tay vào những lọn tóc đỏ vén hết ra sau lưng và buông xuống hai bên vai. “Như thế này ư?”

“Ừ. Như thế đấy.”

Hai bàn tay run rẩy thấy rõ, nàng nhặt những con át và cho vào lại cổ bài. “Mời ngài,” nàng nói, đặt cổ bài xuống bàn.

Adam với tay, chạm phốt một ngón tay lên khớp tay nàng và lật lên lá 2 tép. “Không phải lật nữa,” anh nói khi nàng định lật

một quân bài rồi cúi xuống cởi nốt chiếc tất kia. Ngồi thẳng người lên, anh thả nó xuống sàn nhà bóng loáng.

“Ván nữa chứ?” nàng hỏi.

Khi anh gạt đầu, Sophia hít sâu và xào bài. Lần này, nàng lật quân 4 tép.

“Cảm ơn trời,” anh lẩm bẩm và lệ làng với tay chọn bài. “8,” anh nói và cho nàng xem quân 8 cơ. “Áo khoác.”

Chất giọng trầm thân mật khiến nàng tan chảy. Miệng Sophia đột nhiên khô khốc, nàng uống một ngụm lớn rượu và bắt đầu cởi năm cái cúc phía trước ngực.

“Chậm lại.”

Rõ ràng, anh đã mất khả năng nói câu hoàn chỉnh. Nhưng mà nàng cũng thế. Loay hoay mở cúc áo, Sophia nhìn gương mặt của Adam, quan sát vẻ mặt anh khi đôi mắt xám dỗi theo từng cử động của ngón tay nàng. Nó khiến nàng cảm thấy mình... thật quyên lực. Có lúc, đối phương là một Công tước hay người giữ ngựa thì cũng như nhau. Khao khát là khao khát và cảm giác ấy thật mê mẩn. Nàng có thể cảm thấy sức nóng và sức nặng của anh lên mình, hơi thở nồng nàn của anh bên tai, nhịp đập trái tim hai người.

Chiếc cúc cuối cùng mở ra và nàng cởi áo, để nó rơi xuống. Khuôn ngực lấp ló sau lớp vải trắng mỏng manh và nàng nghe anh hít một hơi.

“Lấy một quân đi,” anh nói, giọng anh nghe có vẻ giống ra lệnh hơn là đề nghị.

Không buồn tráo bài, Sophia lần tới giữa cổ bài và lấy ra một quân. Nàng cúi xuống nhìn vào quân bài. Chúa ơi. Hải hước quá, nàng nghĩ khi giờ cho anh xem quân bài. 8 tép. Ngay chính giữa.

Khả năng nàng phải cưỡi đờ cũng nhiều như anh. “Thật thú vị,” anh lầm bầm, rõ ràng cũng có cảm giác giống như nàng. Rồi anh lấy quân bài trên cùng và lật ngửa ra để cả hai cùng thấy một lúc.

Con K cơ ngược nhìn nàng.

Là người thích cá cược, Adam cho rằng Sophia rất có khả năng cởi áo trong, nhưng suốt buổi tối nay, nàng đã khiến anh nhiều lần bất ngờ nên anh cũng không chắc. Anh nên nói câu gì đó thật thông minh nhưng máu đã rời khỏi não anh nửa tiếng trước rồi. “Thế nào?” anh chỉ nói được thế.

Phụ nữ không làm anh bối rối như thế này. Họ không làm anh kích động đến mức việc trở mình trên ghế cũng có thể làm hỏng chiếc quần và rất có thể là cả buổi tối. Anh là người thờ ơ và có mấy cô gái đã nói thẳng với anh như thế. Đúng, anh thích chuyện trên giường và đây cũng là hoạt động anh thường làm. Nhưng anh không mất hết khả năng nhận thức khi cô gái vẫn còn mặc đồ.

Anh thừa nhận rằng đây là một trải nghiệm khác. Sophia White không phải là một diễn viên hay ca sĩ dựa vào những người hâm mộ giàu có để kiếm sống, cũng không phải là một cô gái quý tộc cần giữ thanh danh nơi công cộng dù cô ấy có thể nào trong phòng ngủ. Không, Sophia tự lực cánh sinh và không quan tâm đến chuyện người khác nghĩ gì về mình. Ngay cả anh cũng không thể nói về bản thân như thế.

Cô gái kia liếm môi rồi bỏ sơ vin. Dùng hết sức mạnh tinh thần để ngẩng yên, Adam chuyển ánh mắt từ tay nàng lên mặt nàng. Nàng cởi cái gì cũng được, dù anh phải thừa nhận mình đã nghĩ đến cảnh được chạm vào ngực nàng từ trước cả khi hôn nàng sáng nay.

Nàng nhìn anh bằng ánh mắt thích thú và khiêu khích rồi đưa tay nắm lấy gấu áo. Nàng nhanh chóng cởi áo và thả nó xuống tấm thảm màu lam.

Adam thở ra. Nàng thật mịn màng, trắng trẻo và hoàn mỹ. Nàng đang quyến rũ anh. Làn da trắng như kem của nàng khiến mái tóc đỏ rực rõ hơn. Anh nắm chặt tay khi cơ thể bắt đầu xôn xao.

“Nữa chứ?” nàng gợi ý, giọng run run.

“Ta nghĩ chơi tối nay thế đủ rồi,” anh đáp, uống cạn ly rượu, chẳng thích hợp chút nào với loại rượu ngon như thế. “Còn nàng?”

“Em đồng ý, miễn ta thống nhất là em thắng.”

Mọi chuyện dường như đang rất thuận lợi với anh nhưng anh vẫn gật đầu. “Là người lịch sự, ta đồng ý.”

Dù vậy, khi Sophia bắt đầu xếp cổ bài lại gọn gàng, anh thấy mình chột thế là đủ rồi. Đứng lên, Adam rướn người và kéo nàng lại để hôn. Tay Sophia chạm vào bờ vai trần của Adam. Anh xô cái bàn ra để tiến lại gần nàng.

Anh chạm vào người nàng khi tiếp tục nụ hôn. Nàng có hương chanh, hương mùa hè ngay trong mùa đông ở Yorkshire. Và nàng đang mặc quần.

Hai con chó đang yên vị trên tấm thảm dày trước lò sưởi, nên Adam bế nàng lại chỗ trường kỷ. Anh quỳ xuống mấy chiếc gối dưới đất. Sophia ngẩng dậy và cúi xuống hôn nhẹ lên ngực Adam. Cái động chạm làm anh giật mình như điện giật.

Anh nhận ra sự khác biệt giữa nhân tình và người yêu. Không thỏa thuận, không hứa hẹn thủy chung hay đúng mực. Anh muốn nàng và nàng muốn anh. Chỉ thế thôi. Và xét đến mục đích chính của kỳ lễ này, Sophia có thể là người yêu cuối cùng của anh. Một người đàn ông có gia đình sẽ lừa dối vợ với một nhân tình. Sẽ thật ngốc nếu anh qua lại với một người yêu mà không có quy định hay mắc nợ gì anh. Và anh thì không ngốc.

“Đừng làm rách quần em,” Sophia cười tươi và thở hỗn hển khi nâng người lên. “Em phải đem trả.”

“Ta nghĩ nàng nên giữ lại.”

Nàng nắm lấy tóc anh và làm anh kích động. Đây rõ không phải lần đầu tiên của nàng và anh cũng không hy vọng thế. Nhưng đi đâu đó không quan trọng. Nàng kéo anh lên để hôn.

“Nói em nghe,” nàng kéo quần anh xuống, “ngài sẽ cởi đồ nếu thua ván bài cuối cùng ấy?”

Anh cố gắng kiềm chế, không muốn đầu hàng trước khi chiếm được nàng. “Đằng nào ta cũng sẽ cởi,” anh đáp, giọng khản đi. “Ta có khi không bao giờ chơi tiếp được bài piquet nữa.”

Sophia bật cười, âm thanh vui tươi truyền cả sang anh. “Em muốn xem ngài sẽ giải thích thế nào tại Tantalus.”

“Ta nghĩ nên giữ bí mật.”

Anh hôn nàng. Với làn da trắng sứ và mái tóc đỏ, nàng làm anh nghĩ tới lửa và băng, chỉ trừ nàng không lạnh. Ngược lại là khác.

Nàng giật tóc anh, khiến anh khó lòng kiềm chế. Thế này vui hơn hát thánh ca thật. Nếu lúc này mà có khách đến thì anh cũng đóng cửa, không quan tâm hậu quả xảy đến với tiền và quyền lực của mình. Nhếch mép cười, anh tận hưởng nàng.

“Ôi,” nàng ngẩng dậy nhìn anh.

Nàng rõ ràng không phải là một cô gái e dè, nhút nhát. Nàng chính là người gợi ý cách cá cược này. Trong giây lát, anh tự hỏi ai đã quyến rũ ai, nhưng ngay lập tức quyết định chuyện này không quan trọng. Cả hai người đều đang có thứ mình muốn.

“Đừng chọc em nữa, đồ xấu xa,” nàng thở gấp. “Xấu xa?” anh cười tươi và nhòe dầy. “Ta ư?”

Anh đứng lên lấy áo khoác và rút ra trong túi một cái bao cao su. Anh đã đặt nó vào đó sau bữa tối, phòng trường hợp chuyện này xảy ra. Anh sẽ dùng vì anh không phải kẻ ngốc rải con hoang khắp nơi như cha nàng.

“Đỡ em,” nàng nói và ng ẫ dầy lấy vật kia trong tay anh. “Đừng làm ta đau,” anh nhắc.

Sophia cười. “Đó là giải lớn nhất.”

Sự hóm hỉnh của Sophia có sức lan truyền và khiến anh mỉm cười.

Nàng nhìn anh r ẫ lại nằm xuống. “Lại đây.”

Không đợi đến câu thứ hai, anh nằm đè lên người nàng. Thế giới dường như bé lại, chỉ còn hai người họ.

Anh nhìn gương mặt phấn khích cùng mái tóc đỏ của nàng rơi trên trường kỷ màu vàng. Anh cúi đầu hôn nàng. Trời ơi, nàng thật đẹp.

Anh hít sâu r ẫ xoay người, đặt nàng lên trên.

Nàng nhìn anh, ngạc nhiên r ẫ thích thú hiện trên gương mặt. Vậy ra chưa người tình nào trước đây của nàng làm vậy. Cũng tốt. “Nào,” anh ng ẫ dầy hôn nàng.

Những lọn tóc xõa khắp mặt và vai nàng. Anh nghĩ nàng rất giống một nữ chiến binh Amazon. Chỉ có điều nàng ấm áp, sống động và làm anh mê mẩn.

Sophia đổ rạp xuống ngực anh. Dù đang thở d ần dập, nàng vẫn có thể nghe thấy nhịp tim hối hả của anh.

“Ngài chơi bài whist không?” nàng hỏi.

Adam bật cười, vuốt tóc nàng âu yếm. “Ta thách nàng chơi bi-a tối mai,” anh đáp. “Vẫn cá cược thế.”

“Đồng ý.”

Đây là sự khác biệt giữa một cô gái chuẩn mực, một cô con gái chuẩn mực và chính thống của một Công tước, với một cô gái tự lập và có trách nhiệm với bản thân. Nếu Công tước Hennessy không đến Tantalus và tước đi chút thỏa mãn của nàng khi có được độc lập, nàng vẫn sẽ ở đây và được ở cạnh người đàn ông đẹp trai, hấp dẫn này. Khác biệt duy nhất là nàng sẽ không chột mắt khoản liệu một Công tước có chống lại một Công tước khác không. Có thể, nhưng không phải vì đứa con gái ngoài giá thú của người kia.

“Nàng đã gặp cha mình bao giờ chưa?” anh cất tiếng hỏi, át đi tiếng nổ lách tách của củi trong lò và tiếng chó ngáy đều đều.

Câu hỏi khiến nàng giật mình. Chắc chắn ngay cả một Công tước cũng không thể biết đọc ý nghĩ. Sophia ngẩng lên, áp lòng bàn tay lên khuôn ngực rắn rỏi của anh. “Tại sao?”

Đôi mắt xám lướt xuống thân người nàng, rồi quay lại khuôn mặt nàng. “Tò mò thôi.”

Trong giây lát, Sophia cân nhắc có nên giấu giếm không, nhưng kỳ thực nàng không thấy nói dối có tác dụng gì. “Rồi,” nàng đáp. “Cách đây hai tuần.”

“Ở London? Ta tưởng ông ấy ở tư gia Hennessy.”

“Em cũng vậy.” Sophia miễn cưỡng rời khỏi người anh và đi lấy áo. “Cho tới lúc đó, mối liên hệ duy nhất em có với cha là chuyện ông ấy gửi tiền học cho cô chú em. Em sẽ không nhận ra dù ông ấy có mời em nhảy.”

“Thế sao hai người lại gặp nhau?” Anh ng ỡ dậy, không nhận ra mình trông... hấp dẫn thế nào.

“Đó là một câu chuyện buồn bã và ảm đạm, ít nhất là dưới góc nhìn của em. Ngài có chắc là muốn nghe không?” Nàng hy vọng anh sẽ từ chối. Nói ra kỳ nghỉ này và lời mời của anh có ý nghĩa thế nào thì sẽ thật đáng thương hại.

“Nàng sẽ rất kinh ngạc nếu biết ta đã nghe bao nhiêu chuyện buồn bã và ảm đạm. Vài chuyện còn liên quan đến ta. Kể đi.”

Chết. “Được.” Nàng mặc áo và hít sâu. “Như ngài đã biết, Hennessy chưa bao giờ thừa nhận em. Em dám chắc chuyện đó cũng không ngăn được toàn bộ nước Anh biết ông là cha em.”

“Đúng, đây là bí mật được che giấu kém nhất Anh quốc.” “Rõ ràng ông có thể chấp nhận, chừng nào em chỉ là người... vô danh. Một vết nhơ nhỏ nhỏ trong lý lịch của ông.

Nhưng r ỡ em đi làm ở Tantalus.”

Adam đứng lên, nheo mắt r ỡ dùng cà vạt lau người. “Một người đàn ông không nuôi dưỡng con gái mình thì chẳng có quyền bảo cô ấy phải sống thế nào.”

Sophia giờ mới nhận thấy những gì nàng biết về Adam Baswich thật ít ỏi. Và những gì lâu nay nàng vẫn mặc định về anh - nhấn tâm trong kinh doanh, ưa thích tai tiếng - không bao gồm sự thấu hiểu về nỗi tuyệt vọng. “Em đừng ý,” nàng nói, giọng run run. “Nhưng theo ông, cách sống đầy tai tiếng và ngu ngốc của em ảnh hưởng xấu đến thanh danh của ông và những người con hợp pháp của ông.”

“Đồ khốn,” Greaves l ồm b ồm, nhỏ đến mức nàng gần như không nghe rõ. “Ông ta có tìm cách giải quyết vấn đề này không, hay chỉ muốn quát mắng nàng?”

“Ông ấy có cách,” nàng đáp, nuốt khan. “Ông thu xếp chuyện hôn nhân cho em. Một mục sư. Đức cha Loines, tại một giáo xứ rất nhỏ ở Cornwall.”

Adam ho một tiếng rồi mặc quần. “Một mục sư?”

“Em biết. Nghe buồn cười, có phải không? Rõ ràng, ngài Loines, vì một khoản quyền góp bí mật, đã đồng ý cưới em và... cứu rồi linh hồn em.”

“Buồn cười thật,” anh nói. “Sao ông ta lại nghĩ nàng sẽ đồng ý một chuyện như vậy? Nàng sẽ... rất khổ. Ta hy vọng em đã bảo ông ta rút đi.”

Sophia cài khóa quần, rồi uể oải ngã xuống chiếc ghế bên cạnh chiếc bàn bị xô lệch. “Em có nói vậy.”

“Được đấy.”

“Và rồi ông bảo em rằng nếu em từ chối, ông sẽ dùng hết của cải, quyền lực và ảnh hưởng của mình để khiến Tantalus biến mất. Dù thế nào, ông nhất quyết muốn loại bỏ em cùng tai tiếng của em.”

Adam nhìn nàng một lúc. Nàng có thể nhìn thấy những lời nói xuất hiện trong tâm trí anh, những viễn cảnh anh nghĩ ra rồi bỏ qua khi anh đi theo những phương án nàng cân nhắc trong suốt hai tuần. Rồi anh từ từ bước lại và chỉnh cái bàn. “Trong mắt ông ta, rõ ràng đây là giải pháp hoàn hảo,” anh trầm ngâm, rồi xuống đối diện với nàng. “Ông ta thu xếp tương lai cho nàng và loại bỏ cái gai là chuyện nàng ở Tantalus.”

“Vâng. Chính xác. Cảm ơn ngài.”

“Vậy nàng đã bỏ việc ở Tantalus chưa? Trốn chạy? Đó là lý do nàng ở đây?”

Giá như thế là đủ. “Hennessy đã nhấn mạnh dù có em bỏ trốn thì cũng không cứu được câu lạc bộ. Em phải làm theo ý ông, nếu không ông sẽ cho Diane, Oliver và tất cả những người bạn của em xong đời. Một vài người - hầu hết - đều không có nơi nào để đi.” Một giọt nước mắt nóng hổi chảy xuống má và nàng vội gạt nó đi. Nước mắt chỉ khiến nàng trông yếu đuối hơn thôi và nàng đã khóc đủ vì chuyện này rồi.

“Tại sao nàng đến đây?”

“Ngài đã mời em, nhớ chứ?” nàng đáp, giọng gắt hơn dự định. Sophia so vai. Lúc này, anh là đồng minh. Nếu khiến anh bực, nàng chỉ còn nước quay lại Tantalus và đợi thời gian trôi qua. “Em nghĩ mình muốn trải qua một kỳ lễ vui vẻ như mong muốn,” nàng tiếp tục bằng giọng nhẹ nhàng hơn. “Em muốn gặp Camille, cười đùa và tận hưởng trước khi mục sư Loines nhốt em lại sáu hồi.”

Adam đứng phắt dậy và đi lại tựa người vào trước lò sưởi. “Rõ ràng hai chúng ta đều mắc kẹt với một thứ không mong muốn.”

“Ngài không muốn kết hôn?”

“Ta không muốn phải bỏ đây khoai tây vào một cái thau rồi chọn củ vừa mắt nhất. Nhưng đó là lỗi của ta vì đã lần lửa.”

“Tại sao lại thế?” Sophia hỏi dồn. Nàng có thể tự nhủ rằng biết thêm về tình thế khó khăn của anh sẽ giúp nàng, nhưng Adam Baswich là một người đẹp trai và giàu có. Nếu muốn, anh đã kết hôn lâu rồi. Vậy thì tại sao anh lại trì hoãn đến phút chót?

Một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt anh. “Đó là một câu chuyện buồn bã và ảm đạm.”

Nàng đứng lên tiến về phía anh, bước qua hai con chó đang say ngủ và tựa vào khung lò bằng cẩm thạch. “Em đã kể cho ngài

chuyện của em.”

Adam lắc đầu. “Đề khi khác.”

Dù giọng anh rất nhẹ nhàng, giữa họ vẫn có cảm giác ngượng ngịu. Đây là lần đầu tiên Sophia cảm thấy không hoàn toàn thoải mái khi ở bên anh và nàng không thích cảm giác đó. Thở dài, nàng chống một tay lên khung lò sưởi và nhón chân hôn anh.

Nàng nghĩ, có thể Adam Baswich chỉ tò mò về nàng thôi. Một khi đã có được nàng rồi, anh sẽ tống nàng đến Hanlith và xong chuyện với nàng. Nhưng khi làn môi ấm nóng của anh chạm vào môi nàng, trêu ghẹo và kích động, ý nghĩ khó chịu đó tan biến.

Anh luồn tay vào áo nàng rồi kéo nàng lại gần. “Không chuyện trò nữa à?” anh lên tiếng và nàng cảm thấy anh đang mỉm cười.

“Em thích chuyện trò. Chỉ là không phải về rắc rối của cả hai.” Nàng vén một lọn tóc đen khỏi mắt anh, rồi giật người khỏi tay anh trước khi anh thối lui về từ “của cả hai”. Một Công tước đời nào lại thích so sánh rắc rối của mình với tai tiếng của một cô gái. “Ngài vẫn muốn cùng em trở lại Hanlith vào ngày mai chứ? Vì nếu ngài cho em mượn một người giữ ngựa, em có thể tự...”

“11 giờ ngày mai,” anh ngắt lời. “Chúng ta sẽ ăn trưa ở quán White Horse.”

“Vậy thì chúc ngài ngủ ngon,” nàng mỉm cười, “vì em cần tìm gì đó để mặc vào ngày mai.”

“Ta thích dáng vẻ của nàng hiện tại,” anh đáp, giật giật gấu áo của nàng.

“Và em cũng thích thứ ngài đang mặc,” nàng nói, lợi dụng thời cơ ngấm lần nữa thân hình săn chắc của anh, “nhưng em

ngủ ngài có thể bị lạnh.”

“Ừm. Ăn sáng lúc 9 giờ.”

Nàng nhặt đôi ủng cùng bộ quần áo đi mượn. “Chúc ngài ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, Sophia.”

Khi nàng mở cửa phòng khách liếc nhìn hành lang trống trơn, cả hai con chó nâu đi theo nàng. Nàng thích có chúng quanh. Theo nàng, những người bạn không phán xét thật sự rất hiếm.

Phòng ngủ rộng lớn của nàng không có người, lò sưởi đã được đốt và giường được trải sẵn sàng. Thở dài, nàng cởi áo và khoác vào chiếc áo ngủ quá cỡ. Nàng nghĩ mình có thể ngủ cùng Adam trong phòng anh hoặc phòng mình, nhưng thế này tốt hơn. Không dễ chịu hơn nhưng tốt hơn.

Nàng mến Adam và sau khi gần gũi với anh một lần, nàng còn khao khát anh hơn. Nhưng bám riết hoặc khiến anh nghĩ nàng mong đợi hay muốn nhiều hơn những gì anh có thể cho nàng... đó không phải là điều nàng muốn.

Nàng không muốn phá hỏng tình bạn bất ngờ này, nếu nó đúng là tình bạn. Nàng thở dài nằm xuống và kéo chăn đến tận cằm. Cho đến lúc này, kỳ lễ đã vượt xa mong đợi của nàng - và Công tước Greaves cũng vậy.

“Cô nghĩ cái này như thế nào?”

Sophia đang đánh răng liền xoay người lại khi Milly Brooks đi vào. Bà quản gia kiêm người hầu ôm trong tay một bộ đồ đi ngựa bằng nhung nặng trĩu màu rượu chát và xanh lục. “Đẹp quá!” nàng reo lên, đứng vuốt ve chất liệu vải mềm mại sang trọng. “Bà không đến chỗ phu nhân Wallace đấy chứ?”

“Tôi nghĩ phu nhân ấy thà là không mặc gì còn hơn cho cô mượn một cái cúc,” bà Brooks nói.

“Tôi đồng ý. Bà lấy đâu ra cái váy đẹp nhường này vậy, Milly?” Trông nó ấm áp, sang trọng và lộng lẫy. Nàng muốn mặc nó ngay lập tức.

“Agnes Smith cất nó trong rương trên gác.” Sophia cau mày. “Người phụ bếp Agnes?” Milly gật đầu.

“Nhưng cô ấy... rất nhỏ người. Làm sao tôi mặc vừa đồ của cô ấy được.”

Bà quản gia lắc đầu. “Cô ấy bảo nó không vừa với mình và cô nên thử mặc xem.”

Có vẻ như lãng phí thời giờ, nhưng nếu những người hầu của Greaves Park tử tế đến vậy, nàng không có ý kén cá chọn canh. Ngoài ra, cái váy không có vẻ quá ngắn. Dù sao cũng đáng thử.

“Thôi được.” Thở dài tiếc nuối, nàng cởi áo ngủ ra và giơ tay lên để Milly mặc cho nàng.

Nàng những tưởng nó sẽ kẹt nơi vai nàng. Nhưng nó thả xuống hông và xòe ra dưới chân. Cau mày, Sophia quay lưng lại với Milly để bà có thể cài hàng cúc sau lưng.

“Ôi, Sophia, vừa như in,” bà Brooks reo lên, cài xong hàng cúc và đi vòng ra phía trước để ngắm nàng.

“Tôi không hiểu,” Sophia đáp. “Đây là chiếc váy quá đẹp đối với một phụ bếp. Cô ấy có... bao giờ... cưới ngựa không?”

“Agnes bảo cô ấy từng khá tròn trịa nên váy mới rộng như vậy. Về việc làm sao cô ấy có chiếc váy này thì tôi không biết. Nhưng cô ấy nói đó là một chiếc váy cũ không vừa với mình từ lâu rồi và cô cứ thoải mái mặc nó.”

Cuối cùng, Sophia ngẩng mình mặc bộ váy trong gương. Chiếc váy thật vừa vặn cứ như là được may cho riêng nàng. Nàng xoay một vòng. “Tôi phải cảm ơn Agnes mới được,” nàng nói, không thể giấu được nụ cười.

Đương nhiên, nàng đã từng mặc những chiếc váy đẹp - một điếu bắt buộc ở Tantalus, càng tối màu và táo bạo càng tốt. Nhưng là nàng tự mua. Chưa ai tặng đồ cho nàng. Nhất là những chiếc váy tinh tế, ấm áp, vừa hợp cưới ngựa, vừa hợp với mùa đông Yorkshire.

Sau khi nàng xỏ chân vào đôi giày cưới ngựa của nam đi mượn và Milly búi tóc xong cho nàng, Sophia đi xuống lầu và ra phía sau nhà. Phòng bếp có vẻ yên ắng, không khó hiểu khi Công tước chỉ có hai người khách.

Agnes Smith đứng bên bếp, trước mặt là một nồi trứng luộc. Sophia vượt chiếc váy đẹp và tiến về phía trước ôm chầm người phụ nữ nhỏ.

“Cảm ơn cô rất nhiều, Agnes!” nàng reo lên, cúi xuống hôn lên má người phụ nữ lớn tuổi hơn. “Nó rất đẹp.”

“Chúa ơi!” người phụ bếp la lên. “Cô suýt làm tôi đứng tim.”

Cười khúc khích, Sophia buông cô ấy ra và lùi lại. “Cô phải cho phép tôi trả ơn cô vì chiếc váy này.”

Đôi má người hầu gái vốn đã đỏ vì hơi nóng trong bếp nay lại đỏ hơn. “Ồ không, tiểu thư Sophia. Tôi có mặc được nó đâu. Nên có người tận dụng. Tôi sẵn lòng tặng nó cho cô.”

Sophia ôm cô ấy lần nữa. Nàng không ngờ những người sống tại Greaves Park lại tử tế và khoáng đạt đến nhường này. “Vậy thì cảm ơn cô,” nàng nói.

Khi quay lại, nàng suýt nữa đâm sầm vào Milly đang đứng ngay sau nàng. “Cô quên áo choàng, Sophia,” bà nói, chìa ra chiếc áo choàng có mũ màu đen lót lông thú. “Cái này cũng của Agnes.”

“Ồ, thế thì quá nhiều rồi.” Trời ạ, hai món đồ này phải hơn cả tháng lương của cô ấy.

“Thôi nào,” Agnes xua tay. “Chúng rất hợp nhau.”

Đúng thế. Và Sophia rất mong chờ xem Adam sẽ nói gì. Chắc hẳn anh tưởng nàng xuống ăn sáng trong trang phục đàn ông lần nữa. Hình như anh thích nhìn nàng mặc quần. Và nàng thích khi anh cởi nó ra.

Sau khi ôm Agnes thêm cái nữa, nàng rời nhà bếp và đi ra hành lang dài đến phòng ăn sáng. Con đường ngắn nhất là đi qua phòng chân dung, nhưng nghĩ tới việc thấy người cha vào buổi sáng sau khi nàng ở bên anh con trai làm nàng rất không thoải mái. Thế là nàng đi qua vườn cam, chào vô số gia nhân khi họ đang tất bật làm công việc buổi sáng của mình.

Khi Sophia đi vào phòng ăn sáng, Adam đã có mặt, đang ngồi tại bàn với một cốc cà phê bốc khói nơi khuỷu tay và cầm một tờ báo để mở. Người nàng ấm lên khi thấy anh và phấn khích dù trời lạnh. Dù nàng có thể rất rắc rối, anh cũng đã không tống nàng đi. Anh là người nàng có thể coi là bạn.

Hôm nay, anh mặc màu lam và xám, hoàn mỹ như thường lệ. Và rất điển trai, với một lọn tóc đen rơi xuống thái dương làm cô bút rứt muốn vén nó lại.

Và rồi Sophia để ý thấy ông quản gia Udgell nhìn nàng chờ đợi và nhận ra mình đang nhìn chàng Công tước chăm chăm. Ngốc quá. “Chào buổi sáng,” nàng nhẹ nhàng nói và tiến lại bàn.

Adam ngược lên. “Chào...” Anh đứng dậy, mắt mở to gần như không thể tin nổi khi nhìn nàng từ đầu đến chân. “Trông nàng thật... đẹp. Nàng lấy thứ này ở đâu thế?”

Nàng cười tươi, cảm giác thỏa mãn hòa lẫn với khao khát bùng lên trong nàng. “Của cô phụ bếp Agnes Smith.”

“Lại... Thật sao?”

“Suýt. Rất tuyệt, phải không?” Nàng nhấc chiếc váy nặng trĩu lên một, hai phân và thò ra một bên mũi giày. “Em vẫn đang đi boots của người giữ ngựa. Em không thể dùng đôi giày tốt nhất của người giữ cửa đi cưới ngựa được.”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Anh chỉ về phía bàn. “Udgell, một cốc trà cho tiểu thư White.”

“Có ngay, thưa Công tước.”

Khi chọn bữa sáng xong, Sophia ngồi xuống đối diện với Adam. “Báo London à?”

“Ừ. Họ đưa nó qua sông cùng với thư. Ta rất tiếc phải thông báo với nàng rằng thời tiết ở London cực kỳ ôn hòa.”

“Em thích thời tiết ở Yorkshire hơn. Rất khó đoán.”

“Không hẳn. Trời hoặc đang có tuyết, hoặc sẽ có tuyết.” Anh nhếch mép cười và lấy một tờ giấy gấp ra khỏi túi và đưa cho nàng. Ngón tay họ chạm nhau và nàng hít sâu.

Anh khiến nàng hơi lúng túng. Trước đây, nàng cũng từng có người yêu và dù nàng cũng thích những khoảnh khắc nghỉ ngơi thì nó vẫn ở lại trong phòng ngủ. Thế nhưng, cảm giác mê mẩn đó vẫn chưa chịu rời đi. Và nó dễ chịu đến mức nàng không muốn quên đi.

Ồ, nàng lại nhìn anh nữa rồi. Nàng cố tình nhìn xuống tờ giấy Adam vừa đưa. “Gì thế?”

“Mở ra đi.”

Nàng mở và đọc lướt những dòng chữ nguệch ngoạc cùng chữ ký bên dưới. “Của Keating,” nàng reo lên.

“Đọc to lên. Ta vẫn chưa đọc, chỉ mới nhìn địa chỉ.” Anh thật tế nhị. Ngược lên với ánh mắt hàm ơn, nàng vuốt thẳng lá thư và hắng giọng. “Adam,” nàng đọc, rồi hạ giọng. “Tôi vốn quen với cách ăn nói... cộc cằn, nhưng tôi sẽ cố tránh. Khách đến câu lạc bộ không thích những cô gái xinh xắn ăn nói như vậy và tôi nghĩ mục sư sẽ tỏ... thái độ với tôi.” Nàng trấn tĩnh, cố tập trung và biết rõ rằng chủ nhà vẫn đang nhìn nàng. “Keating có vẻ rất thích dùng từ thô tục nên em sẽ thay từ ‘trời đánh’ nếu cần. Ngài có thể đọc riêng đoạn đó sau.”

Adam bật cười. “Được, giờ ta cũng không biết mình có muốn nghe nàng nói ‘trời đánh’ hay không. Cứ đọc lá thư ‘trời đánh’ đó đi.”

“Được thôi. ‘Adam,’” nàng bắt đầu lại, nhìn vài từ trước khi đọc, “‘Lẽ ra tôi nên biết anh có một cây cầu trời đánh cũ kỹ ngay giữa Yorkshire trời đánh. Tôi nhận thư của anh sáng nay. Cammy và tôi đang ở quán trọ King George ở Etherton trời đánh. Vì Sophia đã ở đó với anh rồi, chúng tôi quyết định lưu lại đây ít nhất là hai tuần nữa, để phòng khi anh kịp chữa xong cây cầu trời đánh đó.’” Nàng nhìn lên. “Keating thật giỏi ăn nói, phải không?”

“Ừ. Còn gì nữa không?”

“Để xem nào. Còn. ‘Anh phải thấy cả chục cô gái đang nóng lòng gặp mình. Anh định mở một trường nữ sinh trời đánh ở đó à? Chuyển lời thăm hỏi của chúng tôi đến Sophia nhé và vì Chúa, đừng khó chịu với cô ấy. Vợ chồng chúng tôi hy vọng được gặp

anh sớm.’ Và thêm vài câu cần nhắc về việc sửa còi.”

Sophia đưa lá thư và anh đọc lướt qua, bấm môi khi đến phần ‘trời đánh’. Tình cảm chân thành và sự hóm hỉnh trong lá thư, dành cho cả Adam và nàng, khiến Sophia thấy vô cùng xúc động. Suốt 5 ngày vừa qua, nàng đã vui đến mức gần như quên đi những rắc rối, bận bịu ở Tantalus và hai con người mà nàng cất công đến Yorkshire để gặp. Cảm giác có lỗi khiến nàng cau mày.

“Nàng sẽ đợi ở bên kia sông nửa tháng để gặp Camille và Keating chứ?” Adam hỏi khi nhét lá thư vào túi.

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy thì đừng cau có nữa vì họ tình nguyện làm vậy. Nàng đâu có làm còi gãy. Và King George là một quán trọ tốt. Ta trả tiền cho họ và cả những người khách còn lại.”

Nàng thở dài. “Được. Chỉ là em hơi xúc động khi biết họ vẫn còn nghĩ đến mình.”

“Sao lại không chứ?” anh đáp lại bằng giọng thích thú. “Nàng rất đáng nhớ.”

“Em sẽ xem đây là một lời khen.” Nàng nghiêng đầu nhìn anh. “Keating không biết ngài đang tìm vợ à?”

“Anh ta có biết những điều kiện của cha ta, dù có thể anh ta còn ít để tâm hơn ta. Chắc chắn Keating sẽ khám phá ra. Anh ta thông minh lắm.”

“Có lẽ ngài nên viết thư thông báo. Trong khi chờ đợi, họ có thể đánh giá các cô dâu tương lai của ngài.”

“Có khi Keating sẽ làm họ chết khiếp với tiếng tăm trời đánh của mình.”

Sophia bật cười. Phấn khởi, nàng bắt đầu ăn sáng. Những hoạt động tối qua hình như kích thích khẩu vị của nàng. Nàng ngẩng lên nhìn Adam một cái và thấy ánh mắt xám đang nhìn mình. Khẩu vị của nàng không chỉ vì thức ăn.

Sáng nay, Adam có nhiều việc cần làm, trong đó có cuộc hẹn với anh em nhà Jones. Họ mới gửi thư báo rằng họ đã lên kế hoạch sửa cần. Anh vẫn ngồi im, vờ như đọc trong khi quan sát vị khách duy nhất đang ăn bánh nhân thịt và hai quả trứng luộc.

Bà Orling, thợ may ở Hanlith, hình như có đôi tay thần kỳ. Và Sophia đã tin tất cả những gì bà Brooks nói về bộ đồ cưới ngựa - dù anh sẽ không chọn người nhỏ bé như Agnes Smith làm chủ nhân cái váy. Có vẻ như ở Greaves Park vào kỳ lễ này đây áp những điều kỳ diệu, vì vậy chỉ mong Sophia đón nhận chiếc váy như là một vận may bất ngờ.

“Nàng đi câu cá trên băng lần nào chưa?” anh hỏi, cốt để khiến mình bớt nghĩ đến cơ thể đang căng lên vì khao khát.

Căn phòng đầy gia nhân. Nếu không anh đã đi qua đầu kia bàn và chiếm lấy nàng rồi.

“Vì thế mà ngài vớt được em, đúng không?” nàng nhận xét và nở nụ cười tinh quái.

“Thường thì người ta không lao cả người xuống nước để câu cá, nhưng ta nghĩ nguyên tắc cơ bản là như nhau. Nàng có muốn thử câu đúng cách không?”

Sophia nhấp một ngụm trà. “Em nghĩ chắc sẽ rất vui.” “Tốt. Chỉ cần nay ta sẽ thu xếp.”

“Ngài có nghĩ chúng ta nên rủ phu nhân Wallace đi không?” nàng hỏi, nét mặt trở nên nghiêm túc. “Phu nhân đã ở nhà nhiều ngày nay rồi.”

Adam không biết họ trở thành ‘chúng ta’ từ bao giờ, nhưng anh không thấy phiền lòng như đã tưởng. Việc cai quản năm điên trang và ba căn nhà ở London là trách nhiệm của anh đã hơn một thập kỷ và anh thích đi đầu đó. Không ai được phép xen vào, chống lại mệnh lệnh của anh, hoặc cố đưa ra ý kiến liên quan đến bốn phận và nhiệm vụ của anh. Để giữ được tất cả những đi đầu đó, anh cần lấy vợ. Tuy nhiên, đi đầu này không giống như từ bỏ quyền hành hay sự kiểm soát. Đây là một cô gái trẻ tốt bụng cảm thông với một người phụ nữ khinh miệt nàng.

“Eustace không thích hoạt động ngoài trời và mục đích của nó,” anh nói.

“Phu nhân không thích cá à?”

“Chỉ thích ăn. Còn nhìn thấy chúng còn sống và quẫy ở lưới câu thì không.”

Ăn nốt miếng bánh cuối cùng, Sophia đặt đĩa xuống và duyên dáng chấm miệng bằng khăn ăn. “Em chắc chắn sẽ câu được nhiều cá hơn ngài.”

Adam không biết nàng làm cách nào mà vừa mới nghiêm túc đã lém lỉnh được ngay. Thật đáng yêu. “Ta chấp nhận lời thách đấu của nàng.” Anh liếc người quản gia và hai người hầu đứng trong góc. “Chúng ta sẽ thống nhất cách cá cược sau.”

Má nàng chột ửng lên. “Chắc sẽ rất thú vị.”

Cuối cùng, anh thả khăn ăn xuống bàn và đứng lên. “Đi chứ? Ta chuẩn bị họp với kỹ sư xây cầu.”

“Vậy ngài có thời gian cưới ngựa không?” nàng hỏi, đôi chân mày đẹp để khẽ nhíu lại.

“Tinh cò là ta có vừa đủ thời gian cho việc đó.”

Nét mặt nàng lại giãn ra. “Thật may mắn, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Adam đã kịp dặn dò và hối lộ những đồng minh của mình ở Hanlith và nói chuyện tất cả những gia nhân có liên quan ở Greaves Park, nên anh tự tin rằng Sophia có nói chuyện với ai thì cũng không biết về vụ áo quần. Khi họ rời khỏi phòng ăn sáng để cưỡi ngựa đến Hanlith, anh đương nhiên hy vọng như vậy.

“Em nghĩ Caesar và Brutus sẽ buồn lắm khi bị bỏ lại,” Sophia nói. Hơi thở của nàng thoáng đọng lại trong không khí.

“Ta nghĩ dân làng sẽ nổi loạn nếu có hai con thú to đùng, ướm đâm xông vào nhà và cửa hiệu của họ,” anh đáp. “Ta không muốn bị đâm bằng xỉa rơm.”

Nàng khịt mũi. “Đồ thô lỗ.” “Đồ xúi giục.”

Khi nàng bật cười, anh áp con Zeus vào con Copper, nắm lấy một bên vai Sophia và nghiêng người sang một bên để hôn nàng. Trước khi nàng kịp phản ứng, anh ngẩng thẳng người lại và tách ra. Hơi ấm từ làn môi nàng dường như truyền sang anh và xua đi cái lạnh mùa đông.

Hành động vừa rồi có vẻ rất bốc đồng, trẻ con và ở độ tuổi 29, anh không còn như thế nữa. Anh không muốn nàng nghĩ anh si mê một cô nàng chia bài 23 tuổi. Không hề. Anh chỉ là thích hôn nàng. Và làm tình với nàng, điều mà anh định sẽ lặp lại tối nay.

“Em hỏi ngài một câu được không?” sau một lúc, nàng nói, đôi mắt xanh dò xét.

“Dĩ nhiên.”

“Ngài thừa kế tước vị năm bao nhiêu tuổi?”

Adam cau mày. Dù không muốn bị hỏi về việc hôn hay định nghĩa một mối quan hệ sau 5 ngày, nhưng anh tưởng sẽ là câu gì đó về hai người họ. “Tại sao?”

“Vì câu hỏi thứ hai của em là có phải ngài và phu nhân Wallace lúc nào cũng... đối đầu như vậy hay không.” Giờ thì dễ hiểu hơn rồi. “Nàng là con một.” Sophia nháy mắt. “Em là con một của mẹ em.”

“À. Đúng rồi. Hennessy có một con trai và con gái hợp pháp.”

“Em có nghe nói vậy.”

Adam chau mày. “Ta không có ý xúc phạm đến mẹ nàng hay hoàn cảnh Hennessy đẩy nàng vào.”

Khi anh nhìn sang, nàng không hề cau mày, tạ ơn Chúa. “Em đâu có thấy xúc phạm,” nàng đáp. Sophia thở dài, rồi liếc nhìn anh. “Và ngài không trả lời cả hai câu hỏi của em.”

“17 và đúng vậy.”

“Ngài chỉ nói thế thôi ư? Em ít ra cũng nói một câu hoàn chỉnh.”

“Ta thừa kế tước vị ở tuổi 17. Chị gái và ta bất hòa lâu lắm rồi. Hai câu hoàn chỉnh nhé. Nói chuyện gì khác đi. Nàng không muốn bàn luận về gia đình mình, ta cũng vậy.”

Họ đi vòng qua đồi và Hanlith xuất hiện trong tầm mắt. Nàng từng bảo ngôi làng đẹp như tranh vẽ và khi nhìn qua cặp mắt không thân thuộc với nó, anh thừa nhận ngôi làng rất đẹp.

“Ngài biết không, trước kỳ lễ này, em nghĩ ngài là một Công tước lạnh lùng, uy quyền, có vẻ như biết mọi thứ và vì một lý do lạ lùng nào đó, đã hạ cố để tỏ ra tử tế. Hay nói đúng hơn là, đã hạ cố để tỏ ra tử tế với Keating và Camille, cả với em nữa.”

Một đánh giá khá chính xác chỉ trừ đoạn ‘biết mọi thứ’ - dù anh có đủ ngu ần lực và gián điệp ở khắp nơi. “Nhưng suy nghĩ của em đã thay đổi, phải không?” anh hỏi.

“Đã cải chính. Chẳng hạn như em không biết là ngài rất hài hước. Và em cũng không biết ngài bị ép kết hôn. Và em không bao giờ nghĩ là mình có thể coi ngài... là bạn. Trừ khi ngài chỉ đang tỏ ra tử tế với một vị khách gặp nạn, còn em thì đã đi quá giới hạn và xúc phạm đến ngài.” Nàng chăm chú nhìn dãy cửa hàng gần đó. “Phải không?”

Đó là từ lâu nay anh vẫn tìm kiếm để giải thích mối quan hệ giữa hai người. “Bạn.” Tuy vậy nó vẫn chưa chứa đựng đầy đủ hàm ý, bởi vì anh không muốn hôn lên làn da trần những người bạn khác, nhưng từ này mang... một cảm giác ấm áp, gần gũi và hóm hỉnh, rất hợp với nàng - và với họ.

“Ta chưa gặp phụ nữ nào mà ta coi là bạn hết. Cho...” “Ồ, không sao. Em không...”

“Nàng yên lặng được không? Ta định nói “cho đến giờ”. Ta rất thích. Chừng nào hôn và chuyện kia vẫn được phép.”

“Rất đồng ý.”

“Các anh có thể chuyển những tảng đá này bằng xe trượt tuyết ư?” Adam hồ nghi ngược lên nhìn ba người đàn ông đứng đối diện từ bức phác họa lớn trải rộng trên bàn - anh em nhà Jones, vừa là thợ xây đá vừa là kỹ sư.

“Chúng tôi không thể hạ các cột chống vào đáy sông như trong mùa hè được,” người lên tiếng, tay nắm chặt chiếc mũ len. “Nó sẽ bị đóng băng và vỡ ra.”

“Ngài đừng lo, thưa Công tước,” người khác, tên Tobias thì phải, nói thêm, chỉ tay vào bản vẽ. “Cha chúng tôi cũng từng làm như vậy. Chúng tôi chỉ cần vài ngày thời tiết thuận lợi cho vữa khô. Để chắc ăn, chúng tôi sẽ gia cố nó bằng gỗ cho đến mùa xuân rồi dùng xi măng cho thêm vững.”

“Khá đảm bảo,” Adam đáp. “Tiến hành đi. Cần gì thì bảo ta. Còn mười sáu ngày nữa là đến Giáng sinh rồi.” Chỉ mỗi việc phải tìm được một cô gái làm vợ sau một tháng làm quen cũng đã không hay rồi. Làm thế trong một thời gian ngắn hơn là không thể.

Sau khi họ ra về, Adam ngồi xuống ghế. Anh đã cho gọi anh em nhà Jones một tiếng sau khi đến chỗ cây cầu gãy. Năm ngày sau, họ đã có một bản kế hoạch khá chi tiết.

Năm ngày trước, anh bức bối khi nghĩ rằng kế hoạch lần này của mình cũng sụp đổ y như cây cầu. Một tháng bị mắc kẹt ở Greaves Park với người chị gái và cô con gái ngoài giá thú của một vị Công tước, còn anh thì nhìn thời gian trôi cho đến khi mình mất một nửa gia sản. Đó đúng là tai họa kinh khủng nhất ông trời nghĩ ra. Dù đây có không phải lúc anh gần kết thúc tuổi 29, anh cũng là người cần giao tiếp, bất cứ đi đâu gì để giúp anh

khỏi... nghĩ linh tinh.

Năm ngày sau, nỗi thất vọng trong anh đã vơi đi đáng kể. Không phải là anh quá say mê vị khách duy nhất hay quên mất những vị khách khác, mà anh thực sự thích ở bên Sophia. Đối với anh, Greaves Park chưa từng là một nơi bình yên hay vui vẻ, dù chắc chắn nó là điền trang rộng lớn nhất của dòng họ Baswich và là cơ ngơi của gia đình từ bao đời nay. Lý do thứ hai là đi đâu khiến anh đến đây mỗi năm. Và vì nơi này rộng lớn nên anh có thể mời bất cứ ai anh thuyết phục được rời gia đình và ngôi nhà của mình để nghỉ lễ cùng anh.

Adam đảo đảo ba đồng xu Sophia đã trả để mua con Copper như thỏa thuận. Anh mỉm cười. Nhiều năm qua, anh được gọi bằng đủ thứ tên - phóng đảng, thủ đoạn, xấu xa, đôi lúc là bạn bè - nhưng anh hiếm khi bất ngờ. Sophia White đã khiến anh bất ngờ. Hết lần này đến lần khác.

Cửa bật mở. “Chị đoán là những kẻ nhếch nhác vừa rồi đến đây là về chuyện cây còi,” Eustace nói và đi vào phòng. “Cảm ơn trời. Bao lâu nữa thì văn minh sẽ trở lại?”

“Khoảng từ một tuần đến mười ngày,” anh đáp, lắc mấy đồng xu trong tay rồi đặt vào ngăn kéo bàn. “Em vẫn không hiểu vì sao chị lại muốn gặp các cô dâu tương lai của em như vậy. Em tưởng chị sẽ vui hơn khi được kiểm soát tài sản trị giá nửa triệu bảng và trước vị vè tay con chị.”

“Vậy thì cậu đoán sai rồi. Chị sẵn sàng đợi cho đến khi cậu chứng minh mình có thể hoàn thành tâm nguyện của cha hay không. Cậu được coi là người đứng đầu gia đình này và chị muốn tránh bất kỳ bàn tán nào về việc chuyện đó sẽ thay đổi vào tháng Hai.” Eustace đứng lên. “Nhất là nếu những chuyện đó sẽ liên quan đến... con bé kia. Rất có thể, vì có tiểu thư gia giáo nào lại muốn chôn vùi tương lai của mình dính líu tới một cô gái Tantalus chứ? Nhất là con bé đó?”

“Vì có không ít các cô tiểu thư gia giáo đang đợi ở bên kia sông để bắt đầu cuộc kén vợ, em không nghĩ Sophia làm họ nhụt chí được đâu.” Anh khịt mũi. “Thực ra, họ có thể học một vài điếu từ cô ấy.” Trở nên thú vị chẳng hạn.

“Con bé đó đã kiểm soát ngôi nhà này, bày mưu với người hầu và quyến rũ em trai ta đến mức nó không nhận ra mình đã trở thành kẻ ngốc. Đến thứ Sáu, con bé đó sẽ quyết định thực đơn bữa tối và đổi rèm cửa. Ta nghĩ sẽ là một thứ gì đó rẻ tiền và có màu đỏ.”

Adam ngả người xuống ghế. “Chị có biết như thế sẽ mới mẻ thế nào không?” anh hỏi, nhìn vào ánh mắt giận dữ của chị gái. “Chắc là không, vì chị luôn tìm cách hạ gục em. Đi đi, Eustace và phun nọc độc của chị ở khác ấy.”

“Cậu mới là người đã bị đầu độc, hai lần. Và nếu cậu biết cô ta định làm gì, thì cậu còn tệ hơn cô ta gấp trăm lần. Ông ấy cũng thích những người phụ nữ tóc đỏ, nếu cậu còn nhớ. Chị nhớ rõ ông ấy đã đuổi mẹ về phòng và dẫn những người phụ nữ tới, bảo họ lên mặt và quang quác như những con vẹt, cho đến khi tất cả trở thành kẻ đần, trừ ông ấy. Và chị biết là cậu nhớ. Cậu cũng làm như vậy mà.”

Trước sự kinh ngạc của anh, một giọt nước mắt lăn xuống má Eustace, dù chị ngoảnh mặt đi nhanh đến mức có thể đó chỉ là do ánh sáng đánh lừa. Adam hít sâu, kiềm lại những lời nói cay nghiệt. “Sophia không phải là một con vẹt, nàng cũng không có mục đích đen tối gì ngoài một ngày lễ vui vẻ đầu tiên. Và em không phải cha.”

“Có đấy. Cậu chỉ chưa nhận ra, hoặc không đủ sáng suốt để thừa nhận.” Chị gái lại đối mặt với anh, đôi mắt xám ánh lên. “Cậu giỏi vờ đúng mực hơn ông ấy, nhưng cả hai chúng ta đều biết không sớm thì muộn cậu cũng hủy hoại danh tiếng của gia đình. Nếu đó quả thực là ý định của cậu, thì chị mong cậu đừng

cưới vợ. Hoặc tốt nhất là chết đi để Jonathan thừa kế tước vị. Ít ra thì chị có thể dạy nó trở nên đúng mực và không có tấm gương về sự... bạo ngược của cha - là cậu đấy.” Dứt lời, chị lao ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại.

Adam đứng bật dậy. Suốt những năm qua, Eustace không ngừng xúc phạm và chỉ trích anh, nhưng lần đầu tiên, anh nhận thấy rằng chị không chỉ đơn giản là bắt chước mẹ, mà nói ra điều mình thực sự nghĩ. Eustace mong anh chết đi. Ngay lập tức. Để đứa con trai 12 tuổi của chị không chỉ nắm giữ phần lớn gia sản khi anh không trở thành người đàn ông đúng mực, mà còn cả tước vị và mọi thứ khác nữa, để chị có thể tự do cai quản Baswich.

Anh không phải là cha mình. Ngày nào anh cũng dừng lại trước bức chân dung của ông để nhắc nhở mình đi đâu đó. Đúng, anh nhớ rõ vô số những nhân tình cha anh đã đi qua đi lại trước mặt con cái và vợ ông. Ông còn đưa vài người về ở ngay trong nhà mình. Giờ nghĩ về đi đâu đó, đúng là phần lớn đầu có mái tóc đỏ.

Nhưng thế đâu có nghĩa anh sẽ trở thành Michael Arthur Baswich và không có nghĩa Sophia là người có lỗi. Bực bội, anh lấy chai Vodka ra và rót một ly. Anh có thể cảm thấy cơn giận khủng khiếp bắt đầu cuộn lên trong người, giận Eustace và vì nhận ra có thể chị đã đúng.

Đương nhiên, việc Sophia trở thành vị khách duy nhất là một sự trùng hợp. Và anh cũng sẽ thấy nàng ấm áp và thú vị dù tóc nàng màu gì. Ai lại không chứ? Anh thì chưa kết hôn nên không phải là anh đang xúc phạm vợ con mình. Vẫn chưa. Nhưng anh có xúc phạm Eustace không? Nói gì thì nói, anh cũng thường có nhân tình.

Cả nhà luôn muốn cha biến mất. Mẹ chưa từng nói thẳng ra nhưng anh và Eustace đều biết. Sao lại không chứ? Và rồi có lúc,

diễn ra thường xuyên hơn khi anh lớn lên, mẹ trút hết những giận dữ và tủi hổ lên anh. Anh là con trai và là người thừa kế. Phiên bản thu nhỏ của ngài Công tước.

Thỉnh thoảng, Adam cũng mong cha chết đi và cảm thấy có lỗi vì nghĩ như thế. Và rồi chuyện đó đã xảy ra. Trong mấy tuần, anh thấy thật nhẹ nhõm. Con quái vật đã chết. Cuối cùng, họ cũng có chút bình yên. Nhưng rồi mẹ vùng lên sau những năm tháng nhu nhược và bắt đầu trút giận lên anh. Và giờ thì Eustace nói với anh những đi ầu mà anh vẫn muốn nói với cha. Hoặc tốt hơn là chết đi. Và chị nói thật lòng.

Adam lại rót rượu, dù anh không nhớ đã uống cạn lúc nào. Hay liệu có phải anh đã uống hết mấy ly. Nhìn cái chai rỗng cùng một chai nữa sắp cạn bên cạnh và đầu óc hơi lơ đãng thì đúng rồi. Chết tiệt. Anh đã để con quái thú bên trong thoát ra trước cả khi nó thức dậy. Giờ nhất nó lại cũng muộn rồi.

Sự xấu xa sống dậy, lấp đầy cơ thể anh và chặn hết ánh sáng cùng âm thanh. Có người tỉnh táo nào lại muốn tiếp tục cái dòng dối nực cười này? Chỉ một kẻ đào mỏ, tham tước vị mới muốn cưới một người ghê tởm cha mình nhưng lại trở thành người giống thế.

Adam loạng choạng khi cố đứng lên. Lão đảo đứng lên lần nữa, anh mở cửa ra và đi ra hành lang. Udgell xuất hiện lúc anh ra đến cửa trước. “Ta ra ngoài đây,” anh lầu bàu với viên quản gia.

“Vâng, thưa Công tước. Để tôi bảo Evans thắng cương con Z...”

“Tránh ra.” Adam tự mở cửa và đi ra ngoài. “Công tước, áo khoác của ngài!”

Phốt lờ người hầu, gần như không nghe ông nói gì với hai tai ù đi, Adam cứ thế bước. Cái lạnh táp vào anh, nhưng chỉ bên

ngoài. Bên trong, anh cảm thấy sôi lên và nóng đến mức muốn chảy ra. Anh biết không nên uống nhiều như vậy, nhưng có thể đó là lý do anh làm thế. Để cảm thấy thoải mái như mong muốn.

Chân trái anh chìm đến mắt cá dưới lớp tuyết trên lối đi và anh khụy xuống. Đi lại rất khó nhưng vất vả thế này lại hợp với anh nên anh tiếp tục. Cuối cùng, hoặc sức nóng bên trong sẽ đốt cháy anh, hoặc cái lạnh bên ngoài sẽ khiến anh đóng băng. Nếu một trong hai giúp anh không suy nghĩ nữa, cái nào xảy ra trước cũng được.

“Tôi nghĩ đi câu cá trên băng thì nên mặc quần. Đúng không?” Sophia hỏi, cầm thùng chiếc áo đi mượn vào cái quần đi mượn.

“Tôi nghĩ dù thế nào thì cô cũng chết rét.” Milly cẩn thận phải sạch và gấp bộ đồ đi ngựa lại và cất nó vào trong tủ quần áo còn nhiều chỗ trống. “Có những thứ đáng để chịu rét nhưng tôi không nghĩ là có câu cá.”

Sophia cười tươi. “Nhưng tôi chưa từng câu cá trên băng. Và ngay ngoài hồ thôi, nên khi nào bắt đầu đóng băng, tôi vẫn vào nhà được.”

“Trừ phi cô rơi xuống băng như lần trước.”

Ngay lập tức, cuộc nói chuyện trở nên bớt thú vị. Nuốt khan, Sophia xua đi sự khó chịu và cài cúc chiếc áo khoác. “Tôi tin là không có khả năng đó. Và tôi không ngã xuống băng. Tôi ngã xuống sông sau khi xe ngựa rơi...”

“Ôi, không,” Milly ngắt lời.

Bà quản gia ré lên khiến Sophia quay lại. “Chuyện gì thế?” nàng hỏi và chạy lại bên cửa sổ cùng Milly.

Bên kia hồ là một dáng người đơn độc nổi bật trên nền băng tuyết trắng xóa, đang đứng giữa hồ. Từ xa vẫn biết đấy là một

quý ông nhờ vào những đường nét nhã nhặn của chiếc gi-lê thanh lịch - và trong trang viên này chỉ có một quý ông. “Là Adam.”

“Chủ nhân không mặc áo khoác,” Milly nói, giọng lo lắng.

Nàng nhìn bóng người kia ng ồi xếp bằng trên băng. “Găng và mũ cũng không.” Quay lại, Sophia xỏ chân vào giày.

“Sophia, cô không nên,” bà quản gia nói, nhìn nàng cảnh báo. “Chủ nhân... ngài Công tước... có thể đang... khó chịu.”

“Nhất là nếu ngài ấy chết rét.” Mặc vội áo khoác, nàng chạy ra cửa.

Dưới l ầu, nàng trông thấy Udgell đi tới đi lui, tay c ầm chiếc áo khoác có mũ dày của ngài Công tước và nét mặt vốn vẫn bình thản giờ hần lo âu. “Tiểu thư Sophia,” ông ta nói, vội đứng thẳng người.

“Có chuyện gì thế?” nàng hỏi, nhận ra nơi đây vốn đông đúc nay lại không có gia nhân nào.

“Tôi... không biết, thưa tiểu thư.” Ông ta giấu cái áo khoác ra sau lưng. “Cô có c ần gì không?”

“Phiền phức,” nàng l ầm b ầm, khoác chiếc khăn choàng dày vào người, r ồi với tay ra sau lưng viên quản gia lấy chiếc áo khoác và vắt nó lên tay. “Đưa tôi găng tay của ngài ấy,” nàng nói và đeo vào tay đôi găng mượn của Evans.

“Nhưng...”

“Đừng nói gì, Udgell. Và chuẩn bị b ồn tắm nóng trong phòng của Công tước nhé.”

Ông ta đưa nàng đôi găng. “Vâng, thưa tiểu thư Sophia. Để tôi bảo ai đó ra cùng với cô nhé?”

“Không cần đâu. Khi nào cần tôi sẽ vẫy tay.”

Viên quản gia gật đầu, rồi mở cửa. “Ngài ấy có vẻ rất... khác thường ngày. Đã từng xảy ra một vài lần và... rất khó chịu.” Ông ta tái mặt. “Xin cô đừng nói lại với ngài ấy.”

“Không đâu.” Nàng không biết viên quản gia và Milly có ý gì khi nói ‘khó chịu’ nhưng chắc chắn là không tốt. “Chuẩn bị bốn tấm nhanh đi,” nàng đáp và nhớ lại mình đã thấy dễ chịu thế nào sau khi bất ngờ rơi xuống sông.

Thật quá lạ lùng. Mọi điều nàng biết về Adam Baswich đầu cho thấy anh là một người đàn ông thông minh, quyền lực, người luôn đi trước người khác giữa London hỗn tạp. Người ta không cản trở anh, vì thiên hạ đồn rằng anh trả thù rất nặng tay. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy Adam, khi anh lần đầu xuất hiện tại Tantalus vừa mới khai trương, anh thực sự khiến nàng hơi sợ.

Đêm đó, khi anh đến với những người muốn giành quyền sở hữu Tantalus, khi anh và hầu tước Haybury suýt chút nữa thì đánh nhau to vì một tình bạn mà Haybury cho rằng Adam đã phá hỏng - anh trông có vẻ đen tối, nguy hiểm và vô cùng tỉnh táo. Nhưng anh thực sự đã giúp họ. Và một năm sau, anh đã giúp đỡ Keating Blackwood, tin tưởng Keating trong khi gần như cả London quay lưng lại.

Trong những tháng sau đám cưới của Keating và Camille, nàng hiếm khi gặp lại Adam, nhưng chẳng có gì khiến nàng đề phòng đến mức không tới Yorkshire, bất chấp tai tiếng của anh. Sophia cau mày. Đúng, Haybury từng nói Công tước Greaves không đáng tin và phu nhân Haybury - Diane - đã dặn nàng không được đi quá xa Tantalus, nhưng nàng đã mất sự bảo hộ của nó rồi. Và cho đến lúc này, nàng đã có những bất ngờ thú vị.

Nàng thở hỗn hển, bước đi khó nhọc trong tuyết cho đến lúc ra tới hồ. Adam không nhúc nhích, dù chắc là anh đang rất lạnh. “Adam?”

Vẫn không phản ứng. Sophia cau mày, lấy ra cái áo khoác của anh. Nàng hít một hơi rồi khoác nó lên đôi vai rộng của anh. Anh không động đậy cũng chẳng rít lên như một kẻ điên, nên nàng vòng ra trước mặt anh.

Anh cúi đầu, mắt nhắm nghiền. “Adam? Greaves. Công tước!” “Nàng không nên ra đây.”

Ồi, tạ ơn Chúa. “Ngài cũng vậy. Em mang găng tay ra cho ngài đây.” Nàng đưa đôi găng cho anh. “Đây.” Không thấy anh nhúc nhích, nàng quỳ xuống trước mặt anh. Ngay lập tức, cái lạnh thấm vào quần và chạm tới da nàng, nhưng lúc này, nàng lơ đãng.

“Sao nàng lại ở đây?” anh hỏi, giọng nhỏ và rất, rất điềm tĩnh.

“Bởi vì ngài ra ngoài mà không mang áo khoác và còn ngủ gật trong tuyết.”

Đôi mắt xám mở ra. Bởi vì nàng đã làm việc ở Tantalus được mười tám tháng và cho dù anh không có dấu hiệu gì ngoại trừ đôi mắt hơi đỏ, nàng vẫn phát hiện ra anh đã uống rượu. Rất nhiều. Giờ vẫn còn sớm và nàng thì mới gặp anh cách đây một tiếng, lượng rượu và tốc độ uống của anh thật đáng lo ngại.

“Nhưng nàng lại ở đây?” anh hỏi lại, nhấn mạnh từ cuối cùng.

“Ngoài hồ này ư? Vì ngài ở đây, ngài là bạn em và ngài cứu em khỏi chết đuối và chết còng. Em đã chuẩn bị bồn tắm cho ngài rồi đấy.” Sophia thở ra. “Ở Yorkshire ư? Vì cuộc đời em sắp bị hủy hoại, em cô đơn, muốn gặp lại Cammy và vui vẻ trước khi bước chân vào một cuộc đời khốn khổ.”

“Ta không liên quan đến việc nàng đến Yorkshire ư?” Nàng nghiêng đầu nhìn anh chăm chú khi anh đột nhiên bắt đầu quan sát nàng. “Ngài đã mời em vào lúc em đang cảm thấy tủi thân. Và nhất là lúc Lucille Hampton - bạn chung phòng của em - bắt đầu khiến em điên lên vì suốt ngày cứ than vãn về việc London tẻ nhạt và trống trải đến thế nào vào Giáng sinh. Như thế em không biết rõ đi đâu đó vậy. Ít ra cô ấy còn có kế hoạch nghỉ lễ với người em họ là luật sư. Họ sẽ nói chuyện suốt ngày nhưng như thế còn hơn là cô ấy làm điếc tai em. Em không ghen tỵ vì cô ấy có gia đình nhưng đi đâu đó làm em khó cảm thông với những than vãn của cô ấy hơn.”

Sophia biết mình đang nói linh tinh, nhưng nhìn nét mặt anh dịu đi đôi chút, nên nàng nói tiếp. “Trước khi nhận lời mời của ngài, em đã nghĩ về một bữa tối có gà và khoai tây với những cô gái khác trong câu lạc bộ, rồi chơi trò rút thăm và tặng quà. Năm ngoái, em chuẩn bị quà là một vòng ngọc trai nhân tạo và bông tai, tặng cho Emily Portman. Em thì nhận được một hộp dầu Macassar, chắc là của một anh bảo vệ của Tantalus. Ông Jacobs trao đổi với em bằng một cái khăn quàng, thứ ít nhất em cũng dùng được. R...”

Adam với tay kéo nàng lại áp vào ngực anh. Đôi mắt anh sáng lên và anh áp môi mình vào môi nàng.

Môi anh lạnh và có vị Vodka, nhưng nàng vẫn hôn lại anh. Môi anh khiến nàng say hơn bất kỳ thứ rượu nào. Bất cứ ai trong nhà nếu nhìn ra sẽ thấy họ đang hôn nhau. Giờ thì cô chị gái đánh đá của anh lại có thêm lý do để xấu tính. Anh kéo nàng ngẩng lên lòng mình và nàng nghĩ vất vả một chút cũng đáng.

“Nàng ra đây quyến rũ ta phải không?” anh lên tiếng sau nụ hôn dài ngọt ngào, khiến nó nghe giống một câu khẳng định hơn là câu hỏi. “Nàng là bạn thân nhất của Camille. Thế nên ta mới mời nàng. Chứ không phải vì tóc nàng.”

Tóc nàng? Đàn ông nói họ thích tóc nàng, nhưng nàng nhận thấy nó khá phiền toái. “Mẹ em bảo Hennessy theo đuổi bà vì mái tóc. Như thế đó là lỗi của bà vậy. Như thế đó là lỗi của em khi tóc của em cũng cùng màu.” Nàng đẩy ngực anh, để có thể ngược lên nhìn anh. “Tại sao chúng ta lại nói về tóc của em?”

Anh hít sâu, nét mặt đanh lại và trong một lúc, nàng nghĩ anh sẽ không trả lời. “Cha ta thích phụ nữ tóc đỏ,” rốt cuộc anh cũng nói, giọng mệt mỏi.

“Gì cơ? Chuyện đó thật quá ngu ngốc. Không ai có thể đánh giá tính cách hay trí thông minh của một người phụ nữ chỉ bằng việc nhìn tóc cô ấy. Ý anh là ông ấy không quan tâm họ là ai hay như thế nào, miễn là có tóc đỏ?”

“Ừ.” Vì đã thở được dễ dàng hơn, anh tay lên vuốt tóc mình, “Cha ta là một kẻ khó chịu.”

“Cha em cũng vậy.”

“Có ai bảo nàng giống ông ấy không?”

“Không một người bạn nào của ông dám làm thế,” nàng đáp, “và không một người bạn nào của em biết ông. Cho đến khi ông lao vào Tantalus hai tuần trước.” Nếu có người nói thế với Adam thì người đó là chị anh. Chứ không ai dám. Không một ý kiến nào từ ai khác quan trọng đối với anh. Nàng thấy ghét phụ nhân Wallace hơn trước. Người thân không nên tàn nhẫn như vậy. Dù đi đâu đó có thật thế hay không thì cũng chẳng quan trọng. “Em có ý này,” nàng đánh bạo và đưa anh đôi găng.

Lần này, anh cần lấy và đeo vào. “Ta say chứ không choáng. Nàng đã bắt gặp ta trong khoảnh khắc yếu đuối. Ta không thường như vậy đâu.” Anh nắm lấy tay nàng khi nàng đứng lên. “Nào. Lúc này, nàng có nói về bên trong tâm.”

Khi đứng lên, anh hơi loạng choạng, nhưng có lẽ vì chân anh lạnh cóng rồi. Khi anh từ chối vịn vào vai nàng, nàng lùi lại vài bước.

Giờ nàng đã trở thành kẻ thù vì đã nhìn thấy vết nứt nơi bộ áo giáp của anh? Chết thật, đó có phải là lỗi nàng đâu. “Em sợ nhện lắm,” nàng nói.

Adam quay đầu lại nhìn nàng. “Sao cơ?”

Sophia gật đầu. “Không chỉ ré lên và hoảng hốt đứng lên ghế. Còn nôn mửa và ngất xỉu.”

“Tại sao...”

“Giờ thì ngài biết một điểm yếu của em rồi. Thế nên hãy thôi cứng đầu và để em giúp ngài.”

“Hai chuyện không gì...”

“Em sẽ không tiết lộ cho ai,” nàng ngắt lời. “Em không có nhiều bạn nên không muốn đánh mất chỉ vì tiết lộ bí mật của họ.”

Sau một lúc lâu nhìn nàng, Adam nhấc một cánh tay lên. “Đây.”

Nàng khom người bên dưới cánh tay anh, quàng một tay quanh hông anh để giữ anh đứng thẳng. Dù có thế nào, xem ra nàng đã vượt qua bài kiểm tra. Ít ra là lúc này. Nhưng mà... “Nghĩ ngờ tính cách của em hay của ngài?”

“Ta không tử tế lắm đâu, Sophia.” Giọng của anh, dù nói không rõ chữ, vẫn gần giống với vẻ mỉa mai và thích thú như mọi khi. “Ta biết rõ. Và giờ nàng cũng thế.”

Sophia không chắc mình hiểu được ý anh. Bởi vì nàng thấy rất rõ một người đàn ông có khiếu hài hước và lòng trắc ẩn đang cố trở thành một người tốt hơn cha mình, người vẫn bị mắc kẹt trong cái bóng của cha mình và không hoàn toàn tin chắc mình sẽ thành công.

Tuy nhiên, nói với anh đi đâu đó không phải là ý hay. Rõ ràng, anh nhìn nhận vất vả của mình là một điểm yếu. Sophia đi đâu chinh tư thế, cố hết sức đỡ anh. Nàng thích ở đây. Và thế nên nàng sẽ cố phớt lờ những đi đâu không hay vừa xảy ra. Nàng thích Adam Baswich vì khiếm khuyết của anh. Và bởi anh đã không cười khi nàng nói về hai người bạn.

Anh em nhà Jones có vẻ rất thạo việc. Chỉ sau ba ngày, ba chiếc xe trượt tuyết đầy rộng trông giống xà lan đã được đặt ngay dưới phần bị khuyết của cây cầu cũ. Bên trên chất đầy dây thừng với gỗ và xung quanh là chục người. Họ đang đặt những phiến đá lớn được kéo bởi hai đội nhân công khác lên hai bên.

“May là cây cầu bị gãy đôi nên việc xếp đá dễ dàng hơn,” Harvey - người anh thứ - nhận xét từ trên cao. “Ta có thể đóng thanh giằng bằng sắt cho chắc chắn, vì trời lạnh khiến cho vữa lâu khô. Nhưng sẽ rất tốn kém.”

Adam gật đầu, vỗ vỗ con Zeus. “Cứ làm đi. Khách của ta đang đợi.” Và thời gian dành cho anh chọn cô dâu đang ngày một ngắn lại.

“Vâng, thưa Công tước. Tôi sẽ đích thân kiểm tra cầu vào sáng thứ Hai tới. Hoặc thứ Ba, nếu tối nay tuyết rơi. Cái đầu gối đau nhức của tôi dự đoán thế.”

Adam không cãi lại đầu gối của anh ta, nhưng hy vọng là nó sai. Hai hay ba ngày nữa, phụ thuộc vào thời tiết. Có lẽ đã đến lúc anh nên thôi tránh ngôi nhà và tận hưởng sự bình yên tương đối đang chờ anh ở đó. “Làm hết sức mình.”

Ở đây thêm chút nữa sẽ khiến anh trông như không có việc gì làm, mà rõ ràng là anh có. Thở dài, Adam quay đầu con Zeus và thúc nó về phía con đường đầy gió dẫn về trang viên.

Đi được nửa chừng, anh ngược lên và trông thấy một người cưỡi ngựa đi về phía mình. Con ngựa ánh lên màu đỏ cam trong nắng nhạt. Nhưng bờm con ngựa không thể nào so sánh với tóc chủ nhân nó.

“Nàng làm quái gì ở đây một mình thế?” anh hỏi và dừng lại trước mặt nàng.

Sophia chỉnh vành chiếc mũ xám mềm mại mượn được từ người chăn ngựa. “Giày của em hôm nay sẽ xong. Ủng của Evans bắt đầu làm đau chân em rồi.”

Chỉ cần nàng nói một câu về việc lo lắng anh sẽ phát điên, anh sẽ đi tiếp mà không nói lời nào. Nhưng nàng chẳng nhắc gì đến anh - anh cũng không ngờ. “Đi đâu đó không giải thích sao nàng đi một mình,” anh gắng hỏi vì không tin nàng.

“Em không cần người hộ tống. Và con Copper sẽ không thể mang em chạy trốn nếu phải vượt qua lớp tuyết sâu hơn nửa mét.”

“Ít nhất nàng cũng nên đưa bọn chó theo cùng,” anh khẳng định, không hiểu vì sao lại muốn tranh cãi, chỉ trừ sáng nay, anh thấy khó chịu và nàng làm anh mất cảnh giác. Anh vẫn còn hối hận vì để nàng thấy mình hành xử như kẻ điên trên hồ.

“Em cũng muốn, nhưng Udgell không cho chúng ra khỏi nhà khi chưa được ngài cho phép, mà em thì không muốn đợi ngài về. Ngài ở ngoài nhiều hơn ở nhà.”

Adam nheo mắt. “Ta sẽ bảo Udgell. Từ giờ trở đi, ông ấy sẽ làm theo lời nàng.”

“Đừng làm khó ông ấy vì ngài đang không vui.”

Đủ rồi đấy. “Nàng không có quyền bảo ta phải làm gì.” Nàng đảo mắt. “Ngài cũng vậy. Giờ em vào làng đây. Chào ngài.”

Anh quay đầu con Zeus để sóng đôi với nàng. “Vậy ta sẽ đi cùng nàng.”

“Em không muốn ngài đi với em, Adam,” nàng nói, để con ngựa đi từ từ.

“Sao lại không?” anh vẫn đi cạnh nàng, khiêu khích. “Vì ngài đã đồng ý rằng chúng ta là bạn. Nhưng em nhận ra ngài hoặc là đang cười nhạo em, nói dối... hoặc là... em cũng không biết. Nhưng giờ em không muốn ở cùng ngài. Em có thể đến nhiều chỗ khác để bị la mắng, giễu cợt, xúc phạm hoặc bị lừa đi mà không thấy mong đợi của mình sụp đổ.”

“Chính xác là nàng mong đợi cái gì?” anh hỏi, lơ đãng những đoạn khác.

“Được đối xử như một... một người bình thường, trong sạch. Ngài mục sư sẽ không bao giờ nhìn nhận em theo cách đó và em khá chắc anh ta cũng sẽ không cho phép bất kỳ ai làm thế. Em đã quen với cảm giác thất vọng, nhưng em không thích giận dữ. Ngài đang bắt đầu khiến em giận. Thế nên hãy đi đi.”

Adam hít sâu. “Chị gái ta nói nàng đến đây với ý định quyến rũ ta. Nàng muốn tiền, quyền lực và sự bảo hộ.” Đấy. Chỉ trích nàng thì tốt hơn là nhìn lại bản thân.

Sophia ghì cương cho con Copper đứng lại. Trong một lúc, nàng ngẩng lặng im, đầu cúi xuống. Cuối cùng, nàng nhún vai. “Em nghĩ là trò chơi kết thúc rồi.”

Câu nói khiến anh khựng lại, bụng anh đóng băng. “Cái gì?”

“Em thừa nhận mình đến đây là để quyến rũ ngài. Em muốn sống trong một ngôi nhà rộng lớn ở Knightsbridge, có gia nhân và trang sức. Em muốn mọi người biết mình là nhân tình của ngài để khi bước vào một vũ hội, họ sẽ...” Nàng cau mày. “Không, em không thể đi vũ hội,” nàng lầm bầm. “Em muốn là nhân tình của ngài để có thể... Ừm. Ồ, nếu em cãi lại Hennessy thì cuộc đời những người bạn duy nhất của em sẽ tan nát. Không, không phải.”

Nàng lóng ngóng tụt xuống khỏi yên, ngã ngửa trên nền tuyết trước khi đứng lên. “Em chỉ muốn trang sức thôi. Và quần áo đẹp... Không, em có váy đẹp rồi. Không phải ở đây, nhưng đó cũng là một phần kế hoạch. Vì làm tình nhân của ngài nghĩa là em có thể làm những việc mà giờ em không thể.”

Bằng trong ruột anh bắt đầu tan đi ít nhiều. “Những việc gì?” anh hỏi và nhìn nàng.

“Thì đấy. Như là... Cooper. Giờ em đã có một con ngựa. Em có thể cưỡi nó trong công viên Hyde.” Nàng chỉ một ngón tay vào anh. “Và nếu có hai con ngựa và một chiếc xe, em có thể đi xe ngựa trong công viên Hyde. Ít nhất thì trong vòng sáu tuần nữa.”

Anh đưa mắt lướt khắp quang cảnh chìm trong tuyết. Sophia không có một cuộc sống dễ chịu. Có tiền sẽ khiến cuộc sống của nàng đảm bảo hơn, có thể bám víu vào tầng lớp thượng lưu, có thể công khai sống trong tai tiếng mà ngay từ đầu vốn không phải do nàng. Nhưng vì Hennessy đe dọa tiêu diệt Tantalus nếu nàng không chịu nghe lời, việc nàng trở thành tai tiếng của ông ta - hay của bất kỳ ai - cũng không có lợi. Không hề.

Ít ra Adam cũng hiểu nàng đủ rõ để nhận ra nàng nhất định sẽ không để bất kỳ đi đâu gì làm tổn hại đến những người bạn tại Tantalus. Thậm chí anh còn thấy nàng xem vợ chồng Haybury và những cô gái ở câu lạc bộ như gia đình. Đó là những gì nàng

muốn, và đó là những gì nàng sắp mất, bất kể nàng có làm gì. Nàng chắc chắn không đòi hỏi bất kỳ điều gì từ anh để nhận lấy thất bại.

Cau mày, anh nhìn lại nàng. “Sophia, ta xin...”

Một quả bóng tuyết lớn đập vào quai hàm và vai trái anh. “Không vui đâu,” anh gằn gừ, nhổ tuyết ra.

Khi anh thấy nàng ngẩng thẳng lên, một quả bóng tuyết đang nằm trong đôi tay đeo găng của nàng, vẻ mặt nàng không vui. Trông nàng rất bức bối. Giận dữ. Adam cúi đầu né và nhảy xuống ngựa, quả bóng tuyết bay vút qua đầu anh.

“Thôi đi,” anh ra lệnh và đi vòng qua con Zeus tới chỗ nàng. “Đồ ngốc!” nàng đáp trả, lùi lại và cứ thế ném tuyết vào Adam.

Anh đưa tay gạt tuyết ra khỏi mặt. “Ta đang cố xin lỗi.” “Em không quan tâm! Chị gái ngài nói toàn những điếu độc địa. Những thứ chị ta nói về ngài chắc chắn là không đúng, nhưng ngài nghĩ chị ta nói đúng về em? Ngài biết chị ta chỉ cố gây rắc rối cho mình thôi mà! Tại sao ngài lại nghe chị mình nói về chúng ta?”

Ba ngày trước, Adam không chắc chắn liệu có phải Eustace nói sai về anh không. Giờ vẫn không. Nhưng cách Sophia cứ thế phản đối lời của chị anh... khiến lòng anh... ấm áp. Không thương tổn hay tan chảy mà là... đầy sức sống. “Sophia...”

Một quả bóng tuyết khác ném vào người anh. Rõ ràng lý lẽ lúc này bay theo gió đông hết rồi. Anh cúi xuống bốc một nắm tuyết, vo lại rồi ném về phía nàng.

Nó trúng ngay ngực nàng khiến Sophia chớp mắt kinh ngạc. “Ngài ném em!”

“Nàng cũng thế.” Anh lại ném tiếp.

Trong một lúc, tuyết cứ thế bay qua bay lại giữa họ. Tuyết bám đầy vai anh, hất rơi mũ, rơi vào bên trong gi-lê của anh. Adam cười và ngay lập tức bị ném vào răng.

Đáp lại, anh cười khẩy rồi lao về phía trước đẩy nàng ngã. Nàng ngã xuống nền tuyết kéo với anh nằm bên trên. “Ta đồng tình,” anh thở dốc, phủi tuyết và tóc ra khỏi khuôn mặt Sophia khi anh nhìn nàng.

“Đồng tình cái gì?” nàng hỏi, cố sức ném tuyết vào anh với hai cánh tay bị đè xuống.

“Có lúc, ta đúng là rất ngốc. Những lời chị ấy nói về nàng thật... nực cười.”

Sophia gật đầu. “Đúng thế đấy. Và cả những lời về ngài nữa. Ý em là em không biết chị ta nói gì với ngài, nhưng một luận điểm hoặc là có lý, hoặc là không. Một người hoặc là đáng tin, hoặc là không. Và phu nhân Wallace thì không.”

Adam muốn hôn nàng, cái khao khát ấy bất chợt trào lên. Anh kìm lại, giữ mặt mình cách mặt nàng vài phân. “Ta đồng tình.”

“Tốt. Vậy thì đừng gây sự với em nữa. Em không thích vậy. Nếu ngài không muốn làm bạn với em, thì cứ nói. Em sẽ bị tổn thương, nhưng sẽ không chết. Thà bị tổn thương còn hơn là bị lừa dối.”

“Ta xem em là bạn,” anh nói. “Và ta sẽ không lạm dụng cái vinh hạnh ấy lần nữa đâu. Ta thề.”

Một giọt nước mắt chảy xuống khóe mắt về phía tai nàng, và anh gạt nó đi trước khi nó bị đóng băng. Rồi anh hôn nàng, vì anh là kiểu bạn như thế và anh muốn nàng biết đi đâu đó.

Sophia đập một nắm tuyết vào sau đầu anh, vì rõ ràng nàng là kiểu bạn như thế. Anh chưa từng có một người bạn như nàng.

Adam bật cười. Anh thích bạn kiều này.

“Giờ em không thể đi Hanlith nữa rồi,” nàng nói khi anh ngẩng lên và kéo nàng lên bên cạnh anh. “Em ướt hết rồi.” Nàng nhìn anh. “Và lạnh nữa. Em nghĩ mình cần tắm nước nóng.”

Cũng may là gia nhân đã quen mang vô số xô nước nóng lên tầng cho vô số người trong kỳ nghỉ lễ. “Thật trùng hợp.” Adam đứng lên, phủi tuyết bám vào người, rồi nắm tay giúp nàng đứng lên. “Ta cũng vậy.”

VII

“Cảm ơn, Udgell. Được rồi.”

Viên quản gia cúi đầu. “Vâng, thưa Công tước. Để tôi cho gọi Felton.”

“Không cần đâu. Ta tự làm được.” Adam đi theo người hầu đến cửa phòng. “Và đừng quấy rầy ta.”

“Vâng, thưa Công tước.”

Khi Adam đóng cửa và cài then, Sophia đứng lên từ bệ cửa sổ. “Felton là ai?” nàng hỏi.

“Gia nhân riêng của ta.” Chàng Công tước cởi áo khoác, vắt nó lên thành một trong những chiếc ghế mềm mại. Anh tiếp tục đi và dừng lại trước nàng để cởi khăn cho nàng.

Khao khát và mong chờ chạy trong người nàng. Cảm ơn trời họ lại là bạn và họ có thể làm chuyện này. Ba ngày anh tránh mặt nàng thật dài đằng đẳng. Khi anh từ từ kéo chiếc khăn quàng dày ra khỏi cổ nàng, hai cánh tay nàng bắt đầu nổi gai ốc. Dù phức tạp và rắc rối hơn nàng tưởng, Adam Baswich là người tình tuyệt vời.

Anh mở chiếc cúc trên cùng của chiếc áo gi-lê nàng mặc. “Phu nhân Haybury nên cân nhắc việc lấy món đồ này làm đồ phục chính thức cho Tantalus,” anh trầm ngâm và nhìn xuống ngực nàng. “Ta đảm bảo là các thành viên câu lạc bộ sẽ thưởng nhiều tiền hơn và chơi bài ít cân trọng hơn.”

“Em không hiểu thế có gì hấp dẫn,” nàng thừa nhận. “Khách hàng có vẻ như thích chúng em mặc váy dạ hội hở cổ. Em mặc

thế này là kín từ đầu đến chân.”

Adam cởi hết cúc áo nhưng thay vì cởi nó ra, anh lại mở cổ áo. Anh vuốt ve nàng. “Nàng mặc kín đáo hơn,” anh đáp, “song cũng khiêu khích hơn. Ví dụ như đôi chân dài, eo thon và hông tròn. Mặc váy thì chẳng thấy được mấy, chỉ trừ lúc xoay người.”

Hơi thở nàng đứt quãng khi anh cởi áo trong của nàng khiến nàng run lên. “Để em viết thư cho Diane và gợi ý xem sao, được không?”

“Ừ. Cởi gi-lê ra. Tay ta bận rồi.”

Ồ, nàng biết chứ. Sophia khép hờ hai mắt, tận hưởng cảm giác ngây ngất. Khi nàng cởi gi-lê ra, Adam kéo chiếc áo trong qua đầu nàng.

Anh say sưa cởi từng món đồ trên người Sophia và nàng thích thế. Nàng mỉm cười và đưa tay xuống quần, nhưng anh gạt tay nàng ra. Anh ngẩng xồm xuống và cởi một bên ủng của nàng. Sophia bám lấy vai anh để giữ thăng bằng khi anh lần lượt cởi hai chiếc ủng.

“Nàng im lặng quá,” anh nhận xét.

“Thế ư?” nàng đáp khi anh đứng thẳng lên. “Vậy là tại ngài làm em bối rối.”

Adam cười. “Vậy sao?” Anh bất ngờ bế nàng lên. Khi nàng bám vào cổ anh thở khe khẽ, anh mang nàng đặt xuống bồn nước ấm.

Ngay lập tức, cảm giác ấm áp bao lấy nàng và thấm vào từng thớ thịt. Sophia thở ra và nhắm nghiền hai mắt. Tuy vậy, nàng mở mắt ra gần như ngay lập tức. Nàng không định bỏ lỡ hình ảnh chàng Công tước xứ Greaves cởi đồ.

Ban ngày, trông anh còn đẹp hơn. Nàng nghĩ anh vẫn sẽ được phụ nữ yêu thích dù không phải là một Công tước giàu có. Khi anh dừng lại cạnh bồn tắm để kéo một chiếc ghế bên trên là áo choàng và khăn tắm được xếp gọn gàng, Sophia đưa tay chạm vào anh. Adam sống người.

Thở gấp, anh kéo nàng lên. “Dừng lại đi không ta không chịu được mất,” anh hạ giọng. “Lần sau phải báo trước cho ta.”

Không hiểu sao, chuyện anh cho rằng sẽ có lần sau lại phần khích đến vậy. Còn có chút run rẩy. “Ngài vào đây đi.”

Adam bước vào bên trong bồn tắm và trườn mình xuống nước. Nước nóng dâng lên cách miệng bồn một chút. Anh rướn người hôn nàng cuồn nhiệt. Chân họ quấn lấy nhau và nàng vòng tay ôm vai anh.

Tại Yorkshire, Sophia được tắm nước nóng hơn ở câu lạc bộ. Nước ở đó chỉ ấm ấm vì nhà bếp quá bận rộn đun nước cho gần 50 nhân viên. Trời lạnh tắm nước nóng đã dễ chịu, tắm cùng với Adam Baswich còn dễ chịu hơn.

Anh vừa hôn vừa kéo nàng lại gần.

Nước tràn ra khỏi bồn rơi xuống sàn nhà gỗ, hòa cùng nhịp điệu của hai người. “Chúng ta làm... hẳn hết rồi,” nàng hôn hển.

Anh lại hôn nàng thật sâu. “Mặc kệ.”

Người nàng căng lên rồi thả lỏng. Sophia gục đầu lên vai Adam. Sau đó, anh lấy khăn lau người.

Sophia hôn lên vai, lên cổ rồi lên môi anh. Anh cảm thấy nàng còn ấm hơn nước. Khẽ bật cười, anh thả chiếc khăn vào một cái xô và vòng tay ôm lấy nàng.

“Có gì vui lắm sao?” nàng hỏi, dù cũng thấy muốn cười. Chuyện này, hơi ấm và ngày lễ - ồ, cười là đúng rồi.

Không phải lần đầu tiên nàng nhận ra cho dù Giáng sinh kế tiếp nàng phải ở bên cạnh một người lấy nàng chỉ vì muốn thay đổi nàng, thì giây phút này cũng đáng giá. Ít ra, nàng sẽ có những kỷ niệm về những người bạn tốt ở Tantalus và một kỷ niệm bất ngờ, đầy phấn khích tại Greaves Park.

“Bóng tuyết?”

Nàng thôi suy nghĩ và đánh nhẹ vào vai anh. “Ngài đã chọc giận em.”

“Ta mừng vì lúc ấy chúng ta không đứng gần một mỏ đá.”

“Thế mới đúng.” Nàng buông anh ra. “Chúng ta nên lau sàn.”

“Đó là lý do ta có gia nhân,” anh đáp, đưa tay để giúp nàng bước ra khỏi bồn.

Sophia thở ra. Adam nói về hiển nhiên. Không khí như lạnh gấp bội khi nàng rời khỏi hơi ấm của nước và của anh. Nàng quần xắn quanh người. Nàng đi trên sàn ướt đến bên cửa sổ khi Adam ra khỏi bồn và khoác lên người một chiếc áo choàng dày. “Trời đầy mây,” nàng nói, ngắm nhìn bầu trời như bắt đầu ngay bên dưới cửa sổ và trải ra vô tận như một tấm chăn trắng tinh.

“Sẽ có tuyết rơi trước khi trời tối,” anh nói, đi đến đằng sau nàng. “Một bên đầu gối của Harvey Jones thấy đau nhức.”

Sophia bĩu môi. “Đầu gối của Harvey Jones có thể dự báo thời tiết à?”

“Rõ là thế.” Adam rời cửa sổ và cho thêm củi vào lò sưởi đang cháy. “Đi câu cá trên băng hay nàng thích đi lấy giày mới hơn? Hoặc ta có thể đi bằng xe trượt tuyết mới được lau?”

Đi bằng xe trượt tuyết ư? Nàng còn chưa bao giờ nghĩ đến việc đó. Nhưng anh nhắc đến việc câu cá trước. Nghĩ đến kết quả của kế hoạch lần trước, có lẽ anh muốn quên nó đi hoặc ít nhất là chôn nó dưới những kỷ ức khác.

“Câu cá,” nàng quyết định.

“Lựa chọn xuất sắc. Ta đang thèm ăn cá nướng sốt chanh.” Anh đi mở cửa. “Udgell!”

“Vâng, thưa Công tước?” giọng ông quản gia từ xa vọng lại.

“Ta sẽ đi câu cá. Bảo Daily tìm một chỗ thích hợp trên hồ và chuẩn bị mọi thứ.”

“Xong ngay, thưa Công tước.”

Khi Adam quay lại, Sophia đã thả tấm chăn xuống sàn và mặc vào chiếc áo nam. Adam nói anh rất thích nhìn đôi chân dài của nàng khi mặc quần, nhưng trông nàng còn quyến rũ hơn khi chiếc áo chỉ che tới đùi, để lộ đôi chân trần. Ham muốn lại dâng lên trong anh.

Một tiếng vừa rồi, anh đã nghĩ lý do giả thiết và những lời nói của Eustace làm anh phiền lòng hơn thường khi là vì anh không hiểu được Sophia White. Theo như anh biết, ai cũng mong muốn một điếu gì đó, có thể là quyền lực, sự giàu có, địa vị hoặc sự an toàn. Sophia có lẽ đã quyết định đến Yorkshire vì muốn trải nghiệm một lễ Giáng sinh khó quên trước khi bị cuộc sống trong khuôn khổ giam cầm. Ngoài ra, hình như nàng không muốn điếu gì khác. Và chắc chắn anh chẳng cho nàng điếu gì.

Anh cũng không biết phải cho nàng vào đâu trong vô số những người yêu, nhân tình và người quen. Sophia là con gái một Công tước, nên nàng ở vị trí cao hơn hầu hết những người con gái anh biết, nhưng nàng lại là con ngoài giá thú và không được thừa nhận, nên nàng lại bị hạ xuống. Nàng trò chuyện với gia nhân và

mặc trang phục lạ kỳ, sẽ ngủ với anh nhưng lại không muốn - hay được đối xử - như nhân tình. Nàng làm những gì mình muốn và đây chính là điều Adam thích, nhưng rõ ràng, nàng hành xử theo cách độc nhất vô nhị cho dù nó có làm nàng hay người khác khó chịu. Và Công tước Hennessy thật ngạc nhiên khi không nhận ra tinh thần và sự độc lập của nàng thật đáng ngưỡng mộ. Thay vào đó, ông ta lại mang nàng ra khỏi cuộc đời nàng tạo dựng.

“Ngài đang nhìn em,” nàng nhắc.

Adam thôi suy nghĩ. “Ta đang tán dương chân nàng.” “Vậy thì tiếp tục đi,” nàng đáp và mỉm cười khi ngẩng xuống kéo quần lên, “nhưng chân em thấy lạnh.”

“Nàng cần mặc áo khoác dày hơn nếu muốn đi câu,” anh nói khi mặc quần và bước vào phòng để đồ, ở giữa phòng nghỉ và phòng ngủ. “Áo của ta rất rộng nhưng ấm.”

Từ trong phòng nghỉ, Adam có thể nghe thấy tiếng nàng lục đồng quần áo để tìm đồ của mình. “Chắc Milly hoặc ai đó có áo khoác vừa với em,” nàng nói. “Đương nhiên, nó sẽ không hợp với thứ em đang mặc, nhưng nó sẽ không dài chấm đất.”

Một thớ cơ trên má anh giật giật. Sophia không để anh mua váy cho nàng - anh vẫn làm nhưng chuyện đấy không liên quan - và nàng nhất định mua con ngựa anh muốn tặng nàng. Và giờ thì nàng còn không mượn áo khoác của anh. Giàu có, quyền lực làm quái gì nếu anh không thể tặng cho một cô gái - một người bạn - vài món quà nhỏ?

Anh lục tìm trong tủ và lôi ra một chiếc áo khoác màu xám. “Thử cái này đi,” anh nói và quay lại phòng nghỉ. “Ta nghĩ lần cuối mình mặc cái này là năm 14 tuổi.”

Nàng đón lấy và giơ lên. “Ngài vẫn giữ?”

“Không phải giữ mà là quên. Nếu chịu khó lục, ta có thể tìm được mấy chiếc quần cộc cũ và cả chăn h ồ nhỏ.”

Sophia không mỉm cười như anh tưởng mà trầm tư. “Em quên mất là chỗ này luôn là nhà ngài.” Thở dài, nàng vắt chiếc áo khoác lên thành ghế để mặc nốt quần áo.

“L ần cuối em có nhà là khi nào?” anh hỏi, dù qua giọng nói r ầu r ầu của nàng, anh biết quan niệm của nàng về nhà khác anh rất nhiều.

“Em sống với mẹ bên trên một cửa hàng quần áo nữ ở Surrey cho đến lúc gần 9 tuổi,” Sophia đáp. “Em nghĩ đó là lần cuối, cho đến khi vào Tantalus. Câu lạc bộ không được như vậy nhưng ít nhất, nó có cảm giác - từng có cảm giác - an toàn.”

“Nàng ở cùng với chú dì sau khi mẹ qua đời, phải không? Ta nhớ nàng đã từng kể.”

L ần này, nàng mỉm cười. “Vâng, chú dì nhận nuôi em, cho đến khi họ phát hiện ra luật sư không cho phép họ dùng số tiền em nhận được hàng tháng. Sau đó, vì giữ em lại chẳng có lợi lộc gì, nên họ cho em đi học nội trú. Trường nội trú.” Nàng nhún vai. “Để tránh cho em muốn uống rượu, ta đi câu thôi.”

Đây là lúc Adam thấy nàng... không vui nhất với quá khứ của mình. Nàng vẫn thường xem đó là chuyện của ngày hôm qua và hiện không còn quan trọng nữa. Anh tự hỏi nàng đã mất bao lâu để học được đi ầu đó. Anh cũng nên học hỏi.

Chiếc áo khoác cũ khá vừa với Sophia và anh nhận xét trông nàng rất giống một quý ông. Nàng cười tươi và cúi đầu chào, dù với mái tóc dài gọn sóng cùng lông mi dài, chẳng ai có thể bị quần áo của nàng đánh lừa. Anh đi trước và đưa tay giúp nàng tránh những ụ tuyết. Trước khi hai người đến bờ h ồ, anh chợt nghĩ ra gì đó và dừng lại.

“Đợi ở đây một lát nhé,” anh nói và quay vào nhà. Udgell mở cửa ngay. “Công tước?”

“Trang hoàng cho Giáng sinh đi,” anh nói.

Viên quản gia chớp mắt. “Ngài dặn việc này sẽ được thực hiện trong đêm sau khi các vị khách t...”

“Ta có nhớ. Làm ngay đi. Mọi thứ. Ta muốn có cây nhựa ru ồi và thường xuân. Và đảm bảo chúng ta có đủ hạt dẻ. Và nho khô.”

“Tôi... Vâng ạ.”

“Đừng chần chừ nữa. Làm phòng khách trước. Ít nhất là phải xong trước bữa tối.”

Khi anh quay đi, viên quản gia đóng cửa hơi mạnh tay. Adam làm ngơ. Một cô gái không có một mái ấm đúng nghĩa trong 14 năm và hiện đang sống trong một câu lạc bộ dành cho quý ông, chưa từng đón Giáng sinh trong một ngôi nhà lớn. Sophia từng nói đây là lễ Giáng sinh tuyệt nhất của nàng. Anh muốn mang đến cho nàng một Giáng sinh khó quên.

Khi anh quay lại, Sophia ôm lấy cánh tay anh. “Mọi thứ ổn cả chứ?”

“Ừ. Khá ổn. Mà nàng từng đi câu chưa?”

Sophia lắc đầu. “Em có đọc sách của Beakey về chủ đề này. Theo ông, câu cá gần như là một trải nghiệm mang tính tôn giáo.”

“À. Ta nghĩ nàng sẽ thấy nó nhiều giun chứ không nhàm chán.”

Nàng bật cười. “Nếu vậy, em sẽ mau chóng giỏi môn này cho mà xem.”

Người trông coi^{6*} của anh, Jack Daily, đã chọn được một chỗ câu lý tưởng gần rừng. Lúc hai người đến nơi, anh ta đã đục xong một cái lỗ hơn nửa mét trong băng và đặt hai chiếc ghế ở hai bên miệng lỗ. Cách đó chừng một mét là lò than đặt bên trên xe trượt tuyết.

^{6*} Nguyên văn: “Gamekeeper”, người được các chủ đất thuê để trông coi một khu vực để săn bắn, câu cá và ngăn săn bắn trộm.

“Xin Công tước thứ lỗi,” Jack bỏ mũ xuống, “giun chui sâu quá. Tôi đã mạo phép lấy vài con gà trong bếp. Chỉ lấy mề và cổ thôi.”

“Rất tốt, Daily. Tiểu thư White chưa từng đi câu, nên hãy giúp đỡ cô ấy.”

“Rất vinh hạnh, thưa Công tước.”

Quả nhiên, người gia nhân không phản ứng gì khi nhìn thấy Sophia và bộ đồ độc đáo của nàng. Anh ta đưa nàng lại ghế, trao cần cho nàng và móc một miếng mề gà vào lưỡi câu.

“Cô thả cái này xuống hồ đi. Nó sẽ chìm, nhưng cô phải giật lên giật xuống một chút. Vờ như nó là một con bọ rơi xuống nước và cố ngoi lên.”

Sophia gật đầu. “Vờ là châu chấu được không?” “Được chứ. Cá vốn thích châu chấu.”

“Ta sẽ vờ là bọ cánh cứng,” anh góp chuyện, móc mề và thả lưỡi câu xuống nước. “Nắm cần thật nhẹ, nhưng phải sẵn sàng ngay khi thấy cá mắc câu. Đừng có giật lên khỏi nước vội, không thì sẽ mất cá.”

“Đúng,” Jack chen vào. “Vờn nó, cứ như là cô muốn hôn nó.”

“Daily.”

Anh chàng đỏ mặt. “Xin lỗi cô, tiểu thư White. Thật là...”
“Không sao,” nàng ngắt lời, cười tươi. “Miêu tả rất sống động. Tôi hiểu ngay.”

Adam nhướn mày, nhìn nàng chăm chăm. “Thế ư?” “Đương nhiên. Rê tới, rê lui, cho đến khi ta kéo được nó lên mặt nước và... xong đời.”

Nàng cười khanh khách, nhưng Adam nghĩ cũng may là nàng không có ý quyến rũ anh. Anh xem ra không có khả năng cưỡng được nàng. Anh cũng biết chuyện mình có thể thoải mái khi ở bên nàng như vậy là vì Sophia chẳng được lợi lộc gì khi làm bạn anh. Sophia White độc nhất vô nhị trong mọi phương diện.

“Ôi!” nàng reo và nhảy căng lên. “Tôi thấy giật giật!” “Bình tĩnh,” Daily hướng dẫn. “Cho nó xong đời đi.” Thế là mới sau ba phút, Jack đã thích nàng đến mức bắt chước cả cách nói. Adam không suy nghĩ nữa và mỉm cười. Xem ra người duy nhất Sophia không thể mê hoặc là chị gái anh và anh nghĩ đó là thiệt thòi của Eustace. Còn anh thì không muốn bỏ lỡ giây phút nào được ở bên nàng.

“Chắc chắn đây là một trong những con cá em câu được,” Sophia dùng đĩa chỉ vào cái đĩa, “vì nó rất ngon.”

Adam từ phía đối diện nhìn nàng chế giễu. “Nàng không có ý nói mình câu được cá ngon hơn ta đấy chứ?”

“Cá ngon hơn và nhiều cá hơn ngài,” nàng chữa lại, cười tươi. Nàng thích những lúc Adam dễ chịu, thoải mái, dí dỏm và vui vẻ như thế này.

Sự lạ lùng và ngượng ngập của ba ngày trước dường như đã tan biến. Tạ ơn Chúa. Nàng không hình dung được chuyện liên tục bị chi ruột so sánh với người mà anh ghét nhiều đến mức anh bắt đầu tin vào đi đầu đó đáng sợ thế nào. Theo một cách nào đó, Sophia cảm thấy vui vì có một mình.

Nàng rùng mình. Nàng sẽ không được ở một mình lâu nữa và rất có khả năng nàng sẽ phải đối mặt với cùng thứ thuốc độc với Công tước mỗi ngày. Nếu Hennessy không đe dọa Tantalus, thì giờ đây nàng đã đi được nửa đường đến Mỹ rồi. Dù vậy, như Adam, nàng nhận thấy mình đang trong tình thế chỉ còn cách gồng mình chịu đựng thôi.

Nàng ngược lên nhìn anh, biết ơn vì giúp nàng thôi nghĩ ngợi. “Người ta có cách để gọi những người gặp may như nàng đây,” Adam đáp.

“Có tài?”

“Mèo mù vớ cá rán.” Anh ăn thêm một miếng. “Và ta đã yêu cầu đầu bếp cho nàng ăn cá ta câu để nàng được ăn ngon.”

“Ha ha.” Nàng đứng lên, rướn người và chọc đĩa vào đĩa cá nướng của anh. Nàng cho vào miệng rồi nhắm mắt. “Ồ, con này đúng là của ngài rồi.”

Qua khóe mắt, nàng trông thấy Udgell mỉm cười, nhưng nàng vờ như không để ý. Nếu bị bắt gặp đang trưng ra vẻ mặt như thế, viên quản gia có thể sẽ gặp rắc rối. Trong giây lát, nàng tự hỏi liệu phu nhân Wallace có ăn cá do nàng câu không. Phu nhân mà biết ngu ồn gốc đồ ăn của mình thì chắc sẽ ngất xỉu.

“Ngài có định nói với em vì sao ngài để em trong vườn cam cả chiều và không cho em đi thay đồ ăn tối không?” nàng hỏi.

“Không.” Đôi mắt xám sáng lên khi Adam trả lời, rõ ràng là anh đang âm mưu gì đó.

“Được,” nàng nói. “Nhưng thế nào em cũng sẽ biết kế hoạch của ngài.”

“Ừ,” anh đồng tình. Anh lôi ra trong túi một tờ giấy gấp rồi đưa cho nàng. “Thư của em đến từ chiêu. Ngay trước bữa tối, nên đừng có trách là sao ta giấu em.”

“Em biết.” Nàng nhìn lá thư. “Ôi! Thư của Cammy.” Nàng mở nó ra ngay, đọc lướt những dòng chữ gọn gàng. “Cô ấy và Keating hôm nay lại cưỡi ngựa để xem cưỡi được chữa đến đâu. Keating bảo ngài ấy bất ngờ, nhưng tin ngài biết mình đang làm gì.”

“Quá khen,” Adam tỉnh bơ nói.

Cất lá thư để đọc lại sau, Sophia ngược nhìn anh. “Cưỡi chữa đến đâu rồi?” Nàng hỏi và nghĩ rằng đáng ra nên hỏi mấy ngày trước rồi. Đương nhiên là nàng có cớ, vì Adam tránh mặt nàng, nhưng người khác có thể cho nàng biết. Nếu nàng muốn biết. Nếu nàng không biết kỳ lễ này sẽ kém vui khi vị chủ nhà chuyển chú ý sang những cô dâu tương lai.

“Tuyệt vời tối nay sẽ làm chậm tiến độ 1, 2 ngày. Nhưng ít nhất là đến thứ Tư, ta có thể mời Keating và Camille đến.”

“Thế thì tuyệt quá!” nàng reo lên, có vẻ miễn cưỡng. Khi Sophia nhận lời mời từ Công tước Greaves ngay sau tuyên bố của Hennessy, nàng lập tức biết mình sẽ làm gì.

Ít nhất, nàng sẽ có một chuyến phiêu lưu để đời trước khi đầu hàng. Tất nhiên, lúc nàng đến đây, mọi thứ không như nàng tưởng. Mấy ngày qua, ngay cả cách nàng đến được đây, mọi thứ đều... tốt đẹp ngoài sức tưởng tượng của nàng. Adam đã làm cho nàng thấy mình thật đặc biệt, được khao khát và quan trọng. Điêu đó liệu có thay đổi khi bạn bè và cô dâu tương lai của anh đến?

Suốt thời gian còn lại của bữa tối, ngay cả khi anh không ngớt trêu đùa, câu hỏi đó vẫn ngừng quẩn lấy nàng. Nàng thấy mình ích kỷ khi thoáng ước Cammy và Keating ở trong quán trọ đến hết Giáng sinh. Điêu đó không công bằng, nhất là với Adam. Anh đã mời đến hàng chục người và chỉ có mỗi nàng đến nơi. Anh thực sự cảm thấy như thế nào về điêu đó, về thời gian chọn vợ đang bắt đầu cạn dần và việc anh sắp sửa mất gần như mọi thứ mình coi trọng và giữ gìn? Với nàng, đây chỉ là chuyện giải trí.

“Xong chưa?” anh hỏi.

Nàng để khăn ăn qua một bên và cố làm thế với nỗi lo lắng về những thứ nàng không thể thay đổi. Khi không thể làm gì, lo lắng thường chiếm chỗ những ký ức đẹp. “Rồi ạ. Và cá vừn của em rõ ràng là ngon hơn của ngài.”

“Ừm. Ra phòng khách nhé? Ta muốn kiểm tra may mắn của nàng với bài faro.”

Sophia gượng cười. “Em chơi bài faro giỏi hơn câu cá. Ngài câu được bao nhiêu con? Em quên mất rồi.”

“Ba, còn nàng... bốn, phải không?”

“Năm,” nàng chữa lại. “Và hai con lớn nhất.” Anh đứng lên. “Chơi bài faro thôi.”

Cảm giác có lỗi của nàng phai đi trước nụ cười chân tình của Adam và Sophia cùng anh ra hành lang. Adam mở cửa phòng khách và ra hiệu cho nàng vào trước. Nàng làm theo rồi đứng người. “Ồi,” nàng nín thở, choáng ngợp.

Những sợi ruy băng đỏ, bạc và vàng được treo từ bộ ba đèn chùm, đan chéo trên bốn bức tường. Những bó cây nhựa ruồi và thường xuân được treo trên tất cả đèn chùm rủ xuống khung lò sưởi. Những cây nến đỏ và trắng nổi bật trên nền lá xanh. Trên

đầu những chiếc bàn có đặt những xô đựng quả cầu thủy tinh cắm nến, tạo ra ánh sáng cầu vồng.

“Nàng thích không?” anh hỏi. “Ngài đã tạo nên Giáng sinh.”

“Ta đã bảo Udgell trang trí Giáng sinh sớm, nhưng ta sẽ nhận công nếu n...”

“Em rất thích,” nàng ngắt lời. “Thật... kỳ diệu. Cảm ơn ngài rất nhiều.”

“Không có gì.”

Sophia quay người lại, vòng tay lên cổ Adam và hôn anh. Nàng không kìm được. Không khí vui tươi khuyến khích nàng. Cho dù có mặt cả trăm người lúc này, nàng cũng sẽ hôn anh.

Adam đáp lại nàng, ôm lấy hông nàng kéo nàng sát hơn vào thân người rắn rỏi. “Nếu biết nàng vui đến mức này, ta đã làm sớm hơn,” anh thì thầm và lại hôn nàng. “Dù đến tận bây giờ ta mới biết nàng đủ rõ để nhận ra chuyện này... quan trọng thế nào.”

“Thế nên em mới thích như vậy,” nàng đáp, quay lại để chiêm ngưỡng căn phòng ngập tràn ánh sáng thêm lần nữa. “Vì ngài đã nhận ra.” Sophia cảm thấy một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống má và nhận ra mình đang khóc.

Adam đưa tay lau nước mắt cho nàng. “Lẽ ra ta nên bảo Udgell đừng mất công treo tinsel gửi,” anh trầm ngâm và hôn lên má nơi giọt nước mắt vừa rơi. “Hình như không cần thiết.”

Nàng trông thấy cái cây đầy lá xanh thẫm được treo bằng dây ruy băng rủ xuống trước lò sưởi. “Nó chứng tỏ ngài đã biết,” nàng thì thầm. Cảm giác phấn khích mỗi lúc một tăng lên trong nàng như bạc nấu chảy và Sophia cầm tay Adam đưa anh đến bên tấm thảm dày trước lò sưởi.

Đã quá nửa đêm khi Adam mở mắt. Mất một lúc, anh không biết mình đang ở đâu cho đến khi thấy bó tằm gửi lười biếng treo trên đầu. Phòng khách.

Ký ức từ từ trở về và anh quay đầu lại. Sophia nằm cạnh anh, gối đầu lên vai anh trong khi một cánh tay anh để trên hông nàng. Lửa trong lò đã sắp tàn, nhưng vài hòn than hồng khiến mái tóc nàng rơi trên ngực anh càng thêm rực rỡ.

Và Adam, người luôn có việc phải làm, luôn có nơi phải đi, không muốn nhúc nhích. Trên người không mặc gì và bắt đầu cảm thấy hơi lạnh ngoại trừ những nơi tiếp xúc với làn da ấm sức của nàng, anh cảm thấy... mãn nguyện.

Sophia cự mình. Adam vội nhắm mắt lại, vờ ngủ dù biết làm vậy thật ngớ ngẩn và trẻ con. Anh cảm thấy nàng ngẩng đầu lên và bên cạnh anh lạnh đi khi nàng ngẩng dậy. Rõ ràng, Sophia không thấy mãn nguyện như anh dù cảm giác ấy trong anh đang bắt đầu phai đi.

Nàng quay lại, ngẩng bên anh và Adam có cảm giác lành lạnh của một tấm chăn đắp lên tới ngực. Một lúc sau, nàng lại nằm xuống bên anh bên dưới tấm chăn và hôn phớt lên má anh. Nàng lại gối đầu lên vai anh và anh vờ cự mình để ôm lấy nàng.

Khi nghe tiếng thở đều đều của Sophia, biết nàng đã ngủ, anh mở mắt. Anh đã sống cuộc đời thế nào mà không nhớ nổi những khoảnh khắc thế này? Anh chưa từng nếm trải... yên bình đến vậy trước đây? Hay anh chưa từng gặp ai làm anh cảm thấy thư thái trước một lò sưởi sắp tàn? Nàng đã đắp chăn cho anh, khi mà anh chẳng biết nàng có nghĩ đến anh chút nào không.

Sophia nói anh đã tạo nên Giáng sinh cho nàng. Nếu tiếp tục có được cảm giác như lúc này, anh sẵn sàng biến mỗi ngày thành Giáng sinh cho nàng. Anh sẽ mang đến cho nàng hơn thế nữa, nếu nàng cho phép, nếu anh có thể tin chắc rằng cho dù bất kỳ khó khăn nào đang chờ anh trong cuộc sống, thì sự... hoàn mỹ

này cũng vậy.

Một lúc sau, anh ngủ lại và tỉnh khi một cái mũi ươn ướt rúc vào tai anh. “Khỉ thật,” anh làu bàu, đẩy con Brutus ra. Sophia không còn bên cạnh, nhưng ngay lập tức nghe nàng cười khúc khích. “Lời chào buổi sáng thật hay,” anh lẩm bẩm khi ngẩng dậy.

Sophia đang ngồi trên trường kỷ nơi gần anh nhất, quỳ trên đôi chân trần và chiếc áo che hết thân hình yêu kiều của nàng. “Chúng cào cửa,” nàng giải thích. “Nếu em không cho chúng vào, có người sẽ đến.”

“Không ai đến đâu nếu họ còn muốn có việc. Ném cho ta cái quần được không?” Nàng làm như anh bảo. Adam mặc quần vào và đứng lên. “Nàng thích uống trà vào buổi sáng chứ?”

“Vâng, nhưng...”

Nàng chưa kịp nói hết câu anh đã mở cửa. “Udgell. Một ấm trà.” Và đóng cửa lại.

“Nhưng em ăn mặc thế này,” nàng kêu lên và đứng dậy. “Ông ta không vào đâu.” Adam ra chỗ nàng, đặt tay lên vai nàng và hôn nàng.

Nàng hôn lại anh, đôi môi mềm mại dù miệng lưỡi nàng đối lúc rất sắc sảo. “Vậy Udgell biết là nên để trà bên ngoài? Ngài hẳn thường làm chuyện này.”

“Ừm.” Nắm chặt lấy vai nàng, anh đẩy nàng ngồi xuống trường kỷ. “Thỉnh thoảng, ta hơi khó ở, chắc là em đã nhận ra,” anh chậm rãi nói. “Khi thấy cửa đóng, ông ta sẽ để trà bên ngoài.”

“Ồ.” Nàng cau mày khi anh ngồi xuống bên cạnh nàng. “Em không nói là mình ghen. Vì không phải thế. Chỉ là em không được minh mẫn trước bữa sáng.”

“Đủ mình mẫn để cho chó hắt xì vào tai ta.” Nàng bật cười. “Đó là sự trùng hợp đáng yêu.”

Ghen. Bình thường, anh ghét từ này. Nó là tín hiệu kết thúc của vài cuộc tình của anh trước đây. Tuy nhiên, lúc này, anh có chút mong nàng ghen thật. Tuy nhiên, tình bạn này không phải như thế. Ngoài ra, trong vài tuần ngắn ngủi nữa thôi, nàng sẽ kết hôn, lại còn là với một mục sư. Trời ơi, nàng sẽ rất khổ sở. Và lão Hennessy khốn nạn đã chọn một hình thức tra tấn cho nàng khi có thể tử tế hơn. Chuyện Adam có thể sẽ lâm vào một tình cảnh gầy gầy giống nghe thật mỉa mai, nhưng anh chẳng thấy có gì hài hước.

“Chuyện ngài khó ở,” nàng chột cất tiếng, rằng hơi nghiêng lại, như thể nàng không biết anh sẽ phản ứng thế nào. “Đó là lý do anh mời khách đến lễ Giáng sinh? Đương nhiên không chỉ Giáng sinh này, mà năm nào cũng vậy.”

Nàng hiểu được anh. Anh có những người bạn quen nhiều năm nhưng không ai hiểu anh bằng nàng. Họ chỉ thấy những gì anh cho họ thấy. Anh có thể che đậy, cười trừ, hay đánh trống lảng, nhưng thế chỉ làm khó cho cả hai. “Đúng. Ta không thích nơi này, nhưng ta thấy dễ chịu hơn khi có nhiều người xung quanh. Ta sẽ ít phải một mình hơn.”

“Nếu không thích Greaves, sao ngài còn về đây?”

“Là cơ ngơi của gia đình.” Anh so vai. “Nếu ta không về, thiên hạ sẽ để ý. Ta không định để lộ điểm yếu.”

Nàng quan sát khuôn mặt một lúc, dù anh không biết nàng thấy đi đâu gì. “Em biết ngài không cần lời khuyên của em, nhưng có lẽ sự có mặt của Wallace khiến cho tình hình trở nên... khó khăn hơn cần thiết. Nhất là năm nay.”

Lần này, anh hít sâu, chìm xuống những bức tức bắt đầu trỗi lên. Anh hiếm khi cần lời khuyên và chắc chắn là không phải từ

một cô gái làm việc ở sòng bài. Mặt khác, không dễ gì đánh giá nàng. “Không phải tất cả những khách của ta đều bàng quan với danh tiếng của họ. Vì chưa kết hôn, nên ta cần một nữ chủ nhà. Một thành viên gia đình. Nhất là năm nay.”

Có tiếng lạch cạch ngoài cửa, rồi hai con Caesar và Brutus bắt đầu sửa . “Suyt,” Sophia khẽ mắng, đưa tay gãi hai con chó. Không thể hình dung nổi cô gái nhỏ nhắn này lại có thể trị được hai con chó khổng lồ. Chúng đều vẩy đuôi và nhip chân xuống sàn.

Rõ ràng là chúng mến nàng. Adam nghĩ khi đứng lên đi lấy ấm trà. Và anh cũng vậy. Anh dừng lại giữa chừng, rồi tiếp tục, mừng vì anh không đối diện với Sophia nên nàng không thể nhìn thấy nét mặt anh được. Anh mến nàng.

Anh nghĩ chuyện đó cũng không có gì đáng ngạc nhiên, khi mà họ bên nhau suốt 10 ngày qua. Nàng lại xinh xắn, vô cùng đôn hậu và đầy lòng trắc ẩn. Một đi đầu năm ngoài mong đợi nữa là nhận thức đó khiến anh giật mình. Ngạc nhiên hơn nữa là nhận ra đi đầu này làm anh giật mình. Anh cũng có những người bạn tâm giao và những người phụ nữ anh ngủ cùng. Anh chỉ chưa từng gặp ai làm được cả hai.

Không suy nghĩ nữa và quyết định rằng nhận thức kia chỉ thật đáng thương chứ chẳng hề động trời, anh mở cửa phòng khách và lấy khay trà để dưới đất. Nếu không vì sinh nhật lần thứ 30 sắp tới và Eustace quần quanh như một con kền kền, đợi anh thất bại là giương móng rửa gia tài của anh, thì anh đã cho gọi anh em nhà Jones đến. Nói cho họ biết anh không thích cách họ xây cầu và yêu cầu họ làm lại chỉ là chuyện nhỏ. Như anh có thể tận hưởng kỳ lễ Giáng sinh này chỉ với Sophia. Đó sẽ là một món quà anh thực sự trân quý, nếu cái giá phải trả không vượt quá sức chịu đựng của anh.

Phòng nhạc của Greaves Park nằm đối diện với phòng tranh. Sophia dừng lại trên đầu cầu thang, ánh mắt tự động hướng đến bức tranh của vị cố Công tước dù nàng quyết tâm không nhìn nữa.

“Chỉ là một bức tranh thôi,” nàng tự nhủ, đứng thẳng người và tiến bước.

Dù vậy, khi tiến lại gần bức vẽ hơn, Sophia đi chậm lại. Người đàn ông này không chỉ tra tấn gia đình mình khi còn sống, mà đến khi chết rồi vẫn kiểm soát cuộc sống của con trai mình. Theo một cách nào đó, ông ta cố đảm bảo rằng Adam sẽ kết hôn mà không có tình yêu - hay ít nhất là chỉ để giữ gia sản - rằng con ông ta sẽ chẳng có lý do gì để tôn trọng và yêu thương vợ như mình.

Hít sâu, Sophia nhìn thẳng vào bức tranh. Đôi mắt xám cuốn hút nhìn lại nàng. Vì đã biết thêm chút ít về ông ta, giờ nàng có thể nhìn kỹ nét mặt và dáng điệu của ông ta để tìm xem có dấu hiệu gì của sự tàn nhẫn và tự cao tự đại.

Michael Arthur Baswich. Công tước thứ chín của xứ Greaves. Rõ ràng, nàng là kiểu phụ nữ ông ta thích. Sophia rùng mình. Nếu người đàn ông này mời nàng dự tiệc Giáng sinh, nàng hẳn đã từ chối. Nàng không bao giờ muốn ở gần ông ta, chứ đừng nói là thân mật.

Nhưng con trai ông ta lại khác. Phải, anh kiêu ngạo và tự mãn nhưng lại lắng nghe khi nàng nói. Anh quan tâm đến nàng và không bận tâm thua một người phụ nữ một, hai ván bài.

Quan trọng nhất là dù có thừa nhận hay không thì anh cũng quan tâm mình là kiểu người nào. Và không phải kiểu người nào. Có bao nhiêu Công tước mời đến nhà một cô gái thường dân, là con ngoài giá thú và mặc váy quá cỡ? Chắc chắn không phải người trong tranh.

“Tôi không ưa ông,” nàng nói và xoay lưng lại.

Adam đứng cuối hành lang, nhìn nàng. Khốn nạn. Nàng còn không độc thoại được với một bức tranh mà không có người chứng kiến.

Lát sau, anh mới bước tới. “Ta biết nàng cảm thấy thế nào về ông ấy,” anh nói và chỉ vào bức vẽ đằng sau. “Nàng cảm thấy thế nào về ta?”

Sophia nở nụ cười, lòng nàng ấm lên khi anh hỏi một câu như thế. Nàng đưa tay chỉnh cà vạt cho anh, thật ra là để chạm vào anh. “Chưa đến lúc.”

“Ồ, vậy sao?” Anh nghiêng người hôn nàng. “Nàng làm gì ở đây vậy? Chắc không chỉ là để mắng cha ta.”

Mất một lúc, nàng mới lên tiếng được sau nụ hôn. “Em từng chơi piano. Em muốn biết liệu mình có còn nhớ cách chơi không.”

Anh gạt đầu, rồi buông nàng ra để mở cửa phòng sát bên cạnh có một cô hầu gái đang lau cửa sổ. “Mang hai ly rượu táo vào phòng nhạc,” anh nói và quay lại chỗ nàng. “Đi chứ?”

“Em tưởng chỉ ầu nay ngài đi gặp đội xây c ầu.”

“Họ chưa đến.” Anh nắm tay Sophia và xoay nàng một vòng, đôi mắt xám sâu thăm sáng lên. “Ta hơi thất vọng vì hôm nay nàng không mặc quần.”

Nàng nhìn xuống chiếc váy xanh. “Milly mang đi giặt rồi. Đây là váy của em.”

“Ta nhớ. Nàng mặc nó lúc rơi xuống sông. May là nó không hỏng.”

“Có rách một bên cánh tay và gấu váy, nhưng Milly đã vá lại cho em.” Nàng liếc nhìn anh khi họ đi vào phòng nhạc. “Tại sao ngài lại sai quản gia phục vụ em?”

“Vì nàng có đúng một chiếc váy cùng một cái mũ xấu xí, và mọi tiểu thư đều nên có hầy cái một lần trong đời.”

“Và ngài quyết định trước cả khi biết về tối hậu thư của cha em,” nàng khẽ thở dài. Và anh nghi ngờ lòng tốt của chính mình, thật vụng về

“Rõ ràng là ta có trực giác nhạy bén.”

Sophia bật cười. “Thật tốt khi có người giúp em búi tóc. Lucille và em thỉnh thoảng có giúp nhau nhưng cô ấy toàn chọc kẹp tóc vào đầu em.”

Adam cười. “Ta mừng vì đã giúp nàng bớt bị sẹo hơn.” Cười khanh khách, nàng ngồi xuống bên chiếc piano bằng gỗ gụ và ngà voi. “Đẹp đến mức không nỡ chạm vào.”

“Vớ vẩn. Cho ta xem nàng làm được gì nào.”

Tự nhiên có chút hồi hộp, Sophia lật bản nhạc bên trên cây đàn. Bản Nocturne số 4 hợp âm la trưởng của John Field có vẻ quen quen và nàng thử chơi một vài đoạn. Những ngón tay từ từ nhớ được nốt và nàng thấy tự tin hơn.

Khi một bàn tay nam tính với những ngón tay dài đưa qua vai nàng để lật trang, nàng vấp vài nốt cho đến khi tâm trí bắt kịp những ngón tay.

“Xin lỗi,” Adam nói nhỏ. “Đừng nói thế. Là lỗi của em.”

Khi Sophia chơi xong bản nhạc tùy hứng, Adam vỗ tay. “Hay lắm.”

“Chỉ tạm được thôi, nhưng cảm ơn ngài. Em không chơi nhiều.”

“Ở câu lạc bộ có piano không?”

“Không ạ. Nếu được thế thì còn gì bằng. Nhưng không ai đủ khả năng mua, mà Diane và Oliver đã rất rộng rãi.”

“Ta sẽ mua cho em một cái.”

Sophia ngược nhìn Adam. Một lọn tóc đen lòa xòa trước trán anh và nàng đưa tay vén lên, rồi hạ tay xuống chạm vào má anh. Anh thật điển trai và nàng muốn hỏi đã có bao nhiêu phụ nữ phải lòng anh. “Em đâu còn ở đó mà chơi.”

“Ta sẽ gửi đến Cornwall.”

Nếu khăng khăng làm thế, anh có thể gây rắc rối cho nàng. “Ngài không thể mua piano cho em được. Thế còn tệ hơn con ngựa. Quá... thân mật.”

Anh nheo mắt. “Vậy ta sẽ dùng tên em gửi nó đến Tantatus cho các cô gái. Tôi nghĩ ít nhất cũng có vài người biết chơi.”

Thế thì nghe hợp lý hơn, tạ ơn Chúa. “Có chứ. Và vì ngài rất giàu và các cô gái sẽ rất vui mừng nên em sẽ không phản đối ngài.”

Adam mỉm cười. “Ta bất ngờ đấy.” Anh chăm chú nhìn nàng và hôn nàng lần nữa.

Nàng kéo anh ngồi xuống bên cạnh, vòng tay ôm lấy cổ anh và đáp lại anh. Nàng thích người đàn ông này. Anh luôn nói nàng

khác người, nhưng nàng chưa từng gặp ai giống như anh - mới đó còn dữ dằn, thoát cái đã hóm hỉnh. Chắc phải mất nhiều, nhiều năm mới có thể tường tận con người anh và nàng sẵn lòng tìm hiểu.

Ý nghĩ đó làm nàng giật mình và nàng mở mắt khi Adam kéo nàng lên lòng anh. Hai tuần vừa qua giống như một giấc mơ - đó là lý do nàng có thể nghĩ đến những điều lạ lùng như thế. Thế giới rộng lớn hơn, khắc nghiệt đã dừng lại bên kia bờ sông. Một phần trong nàng muốn anh em nhà Jones không bao giờ sửa xong cầu, mặc kệ hậu quả xảy ra với Tantalus khi nàng không đến dự hôn lễ của chính mình.

Adam vừa đặt tay lên đùi nàng thì cửa phòng nhạc bật mở.

“Xin chào, Adam,” Keating Blackwood dài giọng, tay cầm khay rượu táo. “Bỏ tay ra khỏi người Sophia đi.”

Sophia ré lên, vội chỉnh trang và đứng phắt dậy, suýt làm anh ngã ngửa. “Xin chào, Keating,” Adam nói bằng giọng tự tin nhất trong hoàn cảnh còn không đứng dậy được. Anh nhìn người bạn cao ráo, tóc đen. “Vợ đâu? Hay anh quên mất cô ấy rồi?”

“Quản gia đang đưa cô ấy lên phòng. Vừa nghe hai người ở trong phòng nhạc, tôi đã xuống ngay.” Đôi mắt nâu hoài nghi nhìn về phía Sophia. “Xin chào. Cô vẫn khỏe, phải không?”

Vậy là người bạn này tưởng anh đang làm chuyện mờ ám với khách của mình. “Bình tĩnh, Blackwood.”

Sophia bước tới và đón cái khay từ tay Keating. Nàng đặt nó lên một chiếc ghế, rồi chào Blackwood bằng một cái ôm xã giao. “Rất vui vì ngài đã đến,” nàng xúc động nói, hôn lên má Keating. “Tôi sẽ đi tìm Cammy.” Nàng đi thẳng ra khỏi phòng.

Khi Sophia đi khỏi, Keating nhướn mày. “Tôi đang đợi một lời giải thích mà không làm tôi ấm anh.”

Đúng là không ngờ, nhất là với danh tiếng của Keating. “Tôi có một vị khách. Sophia và tôi thường uống trà hoặc rượu cùng nhau. Chúng tôi đều là người lớn nên anh thôi đi hoặc tôi chấp nhận thách đấu.”

Đưa mắt nhìn quanh căn phòng và nhìn anh lần nữa, Keating thả lỏng. “Được.”

“Tốt.”

“Cảm ơn vì đã mời chúng tôi,” Blackwood nói tiếp. “Tôi định sống đẳng hoàng nhưng không ai chịu tin. Chúng tôi không nhận được nhiều lời mời.”

“Anh đã cướp cô dâu trong đám cưới, Keating. Mà quay trở lại giới thượng lưu hoành tráng sau cái bê bối ấy tuy đáng nhớ nhưng lại không có uy tín.”

Keating cầm cốc rượu lên uống một ngụm, rồi cầm cốc kia mang về phía Adam. “Và thế cũng đáng.”

“Tôi sẽ thừa nhận rằng anh gần đây có vẻ văn minh hơn.” “Chỉ là vui hơn thôi,” người bạn đáp và đưa anh cốc rượu. “Và tôi cố không để bụng chuyện lần đầu tiên trong bảy năm tôi quyết định nhận lời mời của anh và cây cầu sụp xuống.”

Adam gượng cười vì tâm trí anh và cơ thể anh gần như đã bắt kịp những sự kiện gần đây. Nếu lúc này có ai đến làm phá vỡ khoảng thời gian yên bình kỳ lạ này thì anh sẽ chọn Keating. “Tôi mừng vì anh đã tới.”

Keating nháy mắt rồi uống thêm một ngụm rượu. “Và anh cũng muốn gặp những cô gái chưa chồng, phải không?”

“Không phải muốn, mà là cần,” anh đáp. “Anh biết tôi sắp tròn bao nhiêu tuổi rồi đấy.”

Keating nhìn anh ngờ ngác một lúc rồi cau mày. “Ý anh là chọn một người để cưới. Tất nhiên rồi. Tôi quên mất.”

“Tôi cũng thế. Hay đúng hơn là, tôi lờ đi cái sự không thể tránh khỏi đó cho đến phút cuối. Đây đúng là bối cảnh tuyệt nhất để chọn vợ.”

“Họ có biết lý do không?”

“Họ không biết chi tiết và thời điểm. Nhưng chẳng phải tất cả các cô gái trẻ đều luôn nghĩ đến chuyện kết hôn hay sao?” Nói thì nói vậy nhưng anh biết có ít nhất một cô gái không thích hôn nhân, nhưng suy cho cùng, có vẻ như Sophia là một ngoại lệ đối với mọi nguyên tắc.

“Vậy hãy giải thích chuyện Sophia,” Keating nói. “Vừa nói xong.”

“À, hai người lớn gặp nhau vì hoàn cảnh xô đẩy. Nhảm nhí.”

Adam nhướn mày. “Anh không tin?”

“Đúng. Trong những lá thư Sophia viết cho Cammy, cô ấy viết về anh rất... tình cảm. Vợ tôi lo anh định bày trò gì đó. Tôi cũng thế. Và qua những gì tôi thấy thì có lẽ là đúng vậy.”

“Tôi không dụ dỗ Sophia, nếu anh định nói vậy. Nàng có những vấn đề riêng nhưng tôi sẽ không nói ra. Anh sẽ phải tự hỏi nàng.” Adam khựng lại khi chợt nhớ đi đầu Keating vừa nói. “Sophia đã viết thế nào?”

“Lạ lắm, ít nhất là với những người biết rõ anh như tôi. Cô ấy là bạn vợ chúng tôi, Adam, và nhờ cô ấy tôi mới có được Camille. Nên tôi hy vọng là anh sẽ không làm điều gì không phải với cô ấy.”

Adam uống một ngụm rượu. “Tôi đâu có xấu xa đến thế.” “Tôi có mù đâu. Tôi sẽ nói chuyện với Sophia để xác nhận chuyện anh kể.”

Còn lâu anh mới làm gì được Sophia mà không bị ăn đá. Adam phớt lờ việc danh dự bị xúc phạm và đứng lên. Các cô dâu tương lai của anh bây giờ có khi đang đi qua cầu, nhưng anh lại không muốn ra ngoài đón họ. Anh đi lên phòng của Sophia.

Cửa phòng nàng để mở và ngay ở đầu cầu thang, anh đã nghe tiếng nói chuyện và cười đùa. Chắc Sophia vui lắm khi cuối cùng, bạn nàng cũng đến nơi. Tại sao lại không chứ? Giờ nàng đã có Camille Blackwood để chia sẻ những rắc rối của mình, có người để mượn váy và găng tay. Adam khẽ cau mày. Anh muốn cho nàng đi đâu tốt đẹp. Việc này sẽ khó mà dừng lại được.

“Chúng tôi vào được không?” anh dừng nơi cửa trong lúc Sophia và Camille Blackwood đang cười chiếc mũ hồng được vớt lên từ dưới sông.

Nàng ngược nhìn anh, mắt sáng long lanh. “Cammy không thích chiếc mũ mới của em,” nàng kêu lên.

“Tất cả tư trang của Sophia rơi hết xuống sông, Keating ạ,” Camille nói và đứng lên chìa tay về phía Adam. “Em biết mình nên mang thêm quần áo.”

“Nếu em mang thêm nữa thì chúng ta sẽ lại làm sập cầu.” ch ồng cô ấy thản nhiên nói.

Adam cầm tay Camille hôn nhẹ. “Sophia rất thực tế. Nàng ấy tìm hoặc mượn những bộ đồ rất... độc đáo.”

Từ trước nhà vắng lại nhiều tiếng nói và anh cố hết sức để không chạy trốn. Phần dễ chịu của kỳ lễ vừa chấm dứt. “Khách khứa đến rồi,” anh cố không thêm bất kỳ hàm ý gì vào câu nói khi nhìn Sophia. “Ta cần đón tiếp họ.” Anh nhìn sang Keating.

“Hai người ở phòng trong góc, ngay cạnh phòng này.”

Cúi đầu chào, Adam rời khỏi phòng, vờ không nhìn thấy ánh mắt tiếc nuối của Sophia. Nàng hối tiếc vì thời gian họ bên nhau kết thúc hay vì nó đã bắt đầu? Việc này hẳn đã xảy ra cách đây hai tuần nếu không có vụ cầu gãy. Chỉ vì tự nhiên có vẻ như hai tuần qua không tồn tại không có nghĩa là đúng thế. Nó có tồn tại và tất cả đều là một giấc mơ hoàn hảo, phủ đầy tuyết trắng.

“Cậu không cần làm vậy đâu, Cammy,” Sophia phản đối, khi Cammy lục tìm trong rương quần áo vừa được mang tới. “Tớ mượn được rất nhiều váy từ gia nhân rồi.”

“Tớ mang nhiều lắm,” Cammy đáp. “Keating thích mua váy cho tớ.”

“Vậy thì tớ lại càng không nên mặc đồ của cậu.”

“Sophia, cậu không thể mặc đồ người hầu dự dạ tiệc thượng lưu được.” Camille đứng lên, tay cầm một chiếc váy xanh da trời. “Cái này chắc vừa người cậu.”

Sophia nghĩ chiếc váy màu xám bà Brooks tìm được trong một cái rương cũ cũng đẹp chẳng kém gì chiếc của Camille và nàng muốn mặc nó. Đương nhiên không phải đến một bữa tối hoành tráng, nhưng ít nhất nó có vẻ thích hợp với dịp đó. Vô cùng thích hợp. “Tớ không sao đâu. Cậu mặc đi. Sẽ đẹp lắm.”

“Lúc còn ở Tantalus, bọn mình vẫn mặc chung quần áo suốt. Sao giờ cậu lại không muốn?”

“Không phải vậy,” Sophia thở ra. “Cậu phải mặc những thứ đó. Tớ không muốn mọi người ở đây nghĩ tớ mặc đồ của cậu. Tớ chẳng có vị trí nào trong giới thượng lưu. Cậu và Keating thì khác.”

“Có lẽ chỉ ở ngoài lề thôi. Một kẻ giết người và một cô dâu chạy trốn chắc chắn sẽ không được mời đến Almack^{7*}.”

^{7*} Một chuỗi các câu lạc bộ thượng lưu ở London từ thế kỷ XVIII đến thế kỷ XX.

Sophia bật cười và cầm lấy chiếc váy rồi giờ lên. Camille mặc nó sẽ rất đẹp với mái tóc vàng nhạt và đôi mắt xanh. “Có lẽ không phải mùa lễ hội này, nhưng cả hai người đều thú vị. Tôi nghĩ một, hai năm nữa các cậu sẽ lại được chào đón tại London. Hãy mặc chiếc váy này tối nay.”

“Thôi được rồi. Nhưng cậu biết cậu có thể mượn bất kỳ thứ gì cậu thích. Bất cứ lúc nào.” Đặt chiếc váy lên giường, Camille ngồi xuống và đặt hai tay lên lòng. “Giờ thì đến chuyện về Công tước Greaves.”

“Ngài ấy thì sao?”

“Cậu viết thư bảo ngài ấy dẫn cậu đi mua giày và cưới ngựa. Hai người còn chơi bi-a và đánh bài. Cậu thích ngài ấy.”

Sophia cup mắt. “Đương nhiên là tôi thích ngài ấy. Chúng tôi là bạn bè.” Những người bạn làm chuyện mờ ám với nhau, nhưng đi đâu đó không liên quan.

“Thế thôi sao?” Camille hỏi, giọng hoài nghi. “Bạn?” “Bạn thân,” Sophia mỉm cười thừa nhận.

“Thật tình quái!” bạn nàng reo lên. “Ngài ấy có tán tỉnh cậu không?”

Sophia nhún vai và ngồi xuống giường. “Có qua có lại. Dù sao thì bọn tôi cũng kẹt ở đây mà. Phải làm gì đó để giết thời gian.”

Camille đưa tay lên che miệng, vẻ mặt cô ấy vừa thích thú vừa lo lắng. “Cậu biết Greaves có nhân tình mà. Ngài ấy có đề nghị cậu... không?”

“Adam có nhắc tới, nhưng tớ chỉ thích ở gần ngài ấy thôi. Tớ chẳng thấy thế có gì sai cả.”

Nàng có chút ngang ngược nhưng nàng sống một cuộc đời rất khác với những người phụ nữ ở Mayfair. Đến Camille còn là con gái một lãnh chúa và là một tiểu thư cho đến khi một cuộc hôn nhân sắp đặt thay đổi mọi thứ và đẩy cô ấy đến Tantalus.

“Được thôi,” Camille nói. “Hãy nói với tớ cậu không quên rằng Adam Baswich chỉ là nhất thời. Và đừng để mình bị tổn thương.”

Sophia chớp mắt. Vì những khoảnh khắc vui vẻ mà nàng đã quên mất tương lai của mình và quên mất rằng nàng cần kể với bạn mình về chuyện đó. Hít sâu để lấy bình tĩnh, nàng bắt đầu bằng việc Công tước Hennessy đường đột đến Tantalus khi nàng tưởng ông ta đã rời khỏi London từ lâu. Bằng giọng thần tiên nhất, nàng kể với Cammy ông ta khinh bỉ nàng thế nào, ghê tởm công việc của nàng ra sao và việc gia đình ông ta phải hứng chịu những lời bàn tán gần như suốt mùa lễ hội. Ông ta quyết định đẩy nàng khỏi London và gả nàng cho mục sư Loines ở Cornwall. Và nếu nàng không làm theo, Tantalus sẽ bị đóng cửa.

Khi nghe xong, Camille nhìn nàng, mặt tái đi. “Tớ chưa bao giờ thích người đàn ông đó,” cô ấy nói, giọng run run, “nhưng quả thực, tớ không nghĩ ông ta lại nhấn tâm đến thế.”

Một giọt nước mắt lăn xuống má và Sophia đưa tay gạt đi. “Adam cho rằng theo quan điểm của Hennessy, ông ta đang xử lý một vấn đề và đưa tớ đến một nơi có chốn nương thân, một người cùng chung sự tôn trọng. Cậu nín đi, không tớ khóc theo bây giờ, mà như thế chỉ khiến mắt tớ sưng lên.”

“Chắc chắn chúng ta có thể làm gì đó chứ, Sophia.”

“Tớ đã nghĩ tới rồi bỏ đi cả trăm cách rồi,” Sophia đáp rồi ôm bạn. “Nếu tớ bỏ trốn, ông ta sẽ dùng tất cả tiền bạc và thế lực để chống lại lãnh chúa cùng phu nhân Haybury và Tantalus. Ông ta đã thắng tớ, nhưng ít nhất ông ta cũng cho tớ vài tuần - chắc là để tớ suy nghĩ về số phận và cuộc đời tai tiếng của mình. Nhưng tớ dùng nó để đi dự tiệc với người bạn thân nhất.”

“Tớ rất mừng,” Cammy nói và gượng cười. “Nhưng cậu sẽ phải tha thứ nếu tớ cố tìm cách giúp cậu thoát khỏi tình cảnh này.”

“Cậu cứ tự nhiên. Như bọn mình hay nói tại ván bài, đi đâu gì cũng có thể xảy ra.”

Kỳ thực, nàng thừa biết là không thể, nhưng nếu chuyện đó cho Camille cái để làm và giúp họ không suy nghĩ nữa thì nàng cho rằng cũng đáng. Nàng nắm lấy tay bạn. “Nào. Để tớ thay trang phục, rồi bọn mình xuống phòng ăn. Tớ sẽ cho các tiểu thư xinh đẹp gặp ác mộng. Vui biết mấy, đúng không? Sau đó, tớ sẽ bình yên ăn trong phòng.”

“Tại sao lại có nhiều cô gái chưa chồng đến vậy?” Camille hỏi và đứng lên.

“Cậu phải hỏi Greaves thôi. Hoặc Keating, vì có thể giờ chồng cậu đã biết rồi.” Nói xong, Sophia đi thay đồ cho bữa tối. Milly và chiếc váy xám mới tìm được đang đợi nàng trong phòng ngủ. “Sao bà liên tục tìm được những thứ này?” Sophia hỏi khi họ kéo chiếc váy lên hông nàng và nàng xỏ vào tay áo. “Đẹp quá.”

“Ngôi nhà rất rộng. Chỗ nào cũng có thể tìm thấy quần áo. Tôi nghĩ chắc nó thuộc về một người họ hàng.”

“À, người này hẳn rất có khiếu thẩm mỹ.” Sophia xoay người trước chiếc gương lớn, rồi dừng lại khi một ý nghĩ khó chịu xuất

hiện. “Người này hôm nay không có mặt đấy chứ? Tôi không muốn bị buộc tội ăn cắp.”

“Ồ, tôi cam đoan là không,” Milly xua tay. “Đã lâu lắm rồi. Giờ thì cô ngủ xuống để tôi chải tóc cho.”

Sophia định không đi nhưng nàng muốn nhìn thấy các cô dâu tương lai của Adam. “Phải thật ấn tượng.”

“Tôi cũng định thế. Và nếu cô thấy người nào hợp với Công tước thì cô nên nói cho ngài ấy. Ngài tin cô và tôi thích cô chọn hơn phu nhân Wallace.”

Nén một tiếng thở dài, Sophia gật đầu. Chuyện nàng nghĩ ai hợp với Adam còn chẳng quan trọng, chứ đừng nói đến chuyện có lúc nàng tưởng tượng chính mình là người đó. Nàng đã có một người chồng sắp cưới và dù không có thì hoàn cảnh xuất thân của nàng hoàn toàn không thích hợp làm vợ một Công tước. Hay bất kỳ quý tộc nào. “Tôi sẽ cố gắng,” nàng nói.

Họ quyết định búi tóc và tết trên đỉnh đầu, để vài lọn rơi xuống thái dương và sau gáy. Nàng tự nhủ mình chưa bao giờ đẹp đến thế. Mọi người nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt là vì xuất thân của nàng, chứ không phải vì vẻ ngoài. Và nếu họ coi thường nàng vì chuyện không phải là lỗi của nàng thì mặc kệ họ. Cũng lạ là đi đầu đó khiến nàng khinh thường họ giống như cách họ đã khinh thường nàng. Còn tối nay, dù nàng có khó chịu vì họ đã phá hỏng ngày lễ đẹp đẽ, riêng tư của nàng đến mấy, thì như thế cũng đủ rồi.

“Tôi nghĩ thế này là được rồi,” Milly khen nàng. “Những quý cô kia phải thật xinh đẹp thì mới sánh với cô được.”

Sophia nhăn mặt. “Đừng nói thế, Milly. Tôi chỉ muốn lần này, họ không lừa mình đi.”

“Ngài Công tước sẽ không lờ cô đi. Chắc chắn.” “Adam và tôi chỉ là bạn. Không hơn.”

“Nói riêng với cô thế này, tất cả gia nhân đều biết về cái ‘không hơn’ ấy. Chúng tôi sẽ không nói gì. Công tước thích sự riêng tư nên chúng tôi sẽ nghe theo.”

Trời đất. “Cảm ơn bà,” nàng nói. “Nhưng đó là sự thật. Chúng tôi chỉ là bạn thôi. Tối nay, tôi sẽ không làm gì ngoài ngẩng cao đầu. Tôi vốn không có nhiều cơ hội làm thế và chẳng mấy chốc sẽ không bao giờ có nữa.”

Bà quản gia ôm Sophia, cố tránh làm nhàu váy hay hư tóc nàng. “Cô can đảm thật đấy, Sophia. Tôi sẽ chẳng can đảm sống được như cô. Tối nay, tôi sẽ cố vũ cho cô.”

“Bà thật tốt bụng, Milly. Cảm ơn bà.”

Khi tóc nàng được làm xong, khách khứa đã bắt đầu tập trung tại phòng khách để chờ báo ăn tối. Cảm giác nôn nao khiến nàng nhớ đến đêm khai trương Tantalus - hy vọng mơ hồ rằng mọi thứ sẽ diễn ra suôn sẻ, đồng thời cũng nghi ngờ rằng nàng và các cô gái khác sẽ bị đuổi ra khỏi thành phố vào buổi sáng. Tantalus đã và đang thành công, nhưng tối nay có vẻ như ít hứa hẹn hơn.

Sophia dừng lại chỗ chân cầu thang. Nàng cố tình canh giờ sao cho mình sẽ không phải là người đầu tiên cũng chẳng phải là cuối cùng xuất hiện, nhưng thế có nghĩa là cả chục người đang nói chuyện. Nàng đã từng đối mặt với những thứ tệ hơn rồi. Hy vọng Adam và bạn nàng đã có mặt rồi. Đứng thẳng lưng, Sophia đi ra phía cửa.

Không thấy bạn nàng đâu. Hơn chục cặp mắt nhìn nàng. “Xin chào,” nàng nói, khẽ nghiêng đầu.

Hai cô gái gần nhất, trông như hai chị em, quay đi và nói chuyện tiếp. Nén thở dài, nàng tiếp tục đi về phía một chiếc ghế

trống đặt dưới cửa sổ.

“Cô đến từ Tantalus, phải không?” một giọng nam cất lên phía sau nàng, to đến nỗi những người chưa biết thông tin đó giờ cũng đã biết.

“Đúng,” nàng đáp, quay lại đối diện với người nói. Một người đàn ông thấp người, mập mạp với mái tóc nâu mỏng dính đang đứng dưới một bóng cây - dù nàng cho rằng anh ta không cố ý. “Ngài Henning phải không?”

“Là tôi, Francis Henning. Ngài Haybury tiếp tôi tại câu lạc bộ. Dù vậy, tôi không chơi bài. Bà tôi sẽ giết tôi nếu tôi mất tiền vì đánh bài.”

Ít nhất thì ngài Henning cũng tiết lộ bí mật của mình sau khi làm lộ tẩy người khác. “Ngài là bạn của Công tước?”

“Tôi nghĩ mình tình cờ gặp cùng bàn khi Công tước Greaves mời lãnh chúa và phu nhân Haybury. Nhưng ngài ấy đã tốt bụng mời cả tôi.”

Thật thú vị. Nàng không biết Adam có mời vợ chồng Haybury - chủ nhân của Tantalus - tới Yorkshire. Dựa vào những đồn đại về mối hiềm khích giữa Oliver và Adam, nàng không bất ngờ khi họ không đến, nhưng có khi Diane đã nhắc tới chuyện từ chối một lời mời. Có thêm vài đồng minh nữa thì tốt biết mấy.

Khách khứa gần cửa nhốn nháo và khi Sophia quay lại, Adam Baswich thông thả đi vào. Anh vận đồ màu đen và xám. Trông anh vừa phong cách vừa cuốn hút. Nàng nhún gối chào sau các vị khách. Lại một điều là nàng từng làm như thế khi họ gặp nhau ở London, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ làm vậy tại Greaves Park.

“Xin chào,” anh nói với cả phòng. “Cảm ơn các vị đã đến bữa tiệc chậm trễ này.” Anh gật đầu khi có tiếng vỗ tay. “Hầu hết các vị đã từng đến đây các năm trước nên đều biết rằng ngôi nhà,

ngựa và gia nhân đầu là của mình. Ở đây cũng không có nhiều lễ nghĩa.” Adam xoa tay. “Nào. Hãy thưởng thức thịt nai nướng.”

Mười hai, không, thêm mười năm người nữa xuất hiện, trong đó có ít nhất tám cô gái. Họ đi qua hành lang để vào phòng ăn. Sophia chưa bao giờ dùng bữa ở đó. Đồ bạc và pha lê được đánh bóng gần như át ánh đèn chùm. Thông thường, tại một sự kiện trang trọng, những khách mời sẽ được sắp chỗ ngồi theo cấp bậc và giới tính, để tránh trường hợp phải nói chuyện với một người thấp kém hơn mình. Tuy nhiên, tối nay, ngoài những người đồ xô đến ngồi cạnh Greaves tại đầu bàn, còn lại ngồi chỗ nào mình thích.

Có ít nam hơn nữ, dù nàng không nghĩ vì lý do này mà không ai kéo ghế cho nàng ngồi - cho đến khi Udgell thành linh xuất hiện phục vụ nàng. Nàng nở nụ cười biết ơn. “Cảm ơn ông,” nàng nói nhỏ và ông ta nghiêng đầu, trải khăn ăn lên lòng nàng rồi lại biến mất.

Khi hầu hết mọi người ổn định chỗ ngồi, Sophia mới phát hiện không ai ngồi cạnh mình. Nếu nàng có thêm một bằng chứng cho thấy câu chuyện cổ tích mùa đông tại Greaves Park đã chấm dứt thì chính là đây.

Adam ngồi đầu bàn. Ngay lập tức, anh trông thấy Eustace đã đến và ngồi lọt thỏm giữa lãnh chúa Timmerlane và người bạn thân Prudence - tiểu thư Scoffed. Anh không thích chuyện chị mình xuất hiện để làm loạn, nhưng Eustace là chủ nhà nên anh không thể giam chị lại được.

Sau đó, anh nhận ra Sophia đang ngồi xa xa phía bên trái bàn và không có ai ngồi cạnh. Anh thở ra bực bội. Đúng là anh mời Sophia một phần bởi vì sự có mặt của nàng sẽ gây xôn xao, nhưng Adam không định khiến nàng bị tẩy chay. Nói đúng hơn, anh chưa từng nghĩ chuyện có mặt ở đây làm nàng tổn thương. Và dù sẵn sàng chấp nhận sự lạnh nhạt từ những người xung

quanh, cùng với sự tàn nhẫn từ cha mình, Sophia chắc chắn thấy tổn thương.

Khi Adam đang cân nhắc có nên yêu cầu mọi người lấp ghế trống, Keating xuất hiện ở cửa, khoác tay cô vợ tóc vàng xinh đẹp. Tiếng xì xào nổi lên. Anh ấy không ngạc nhiên. Keating nhìn quay phòng và nhanh chóng kéo ghế bên phải Sophia cho Camille còn mình ngồi bên trái, làm tiểu thư Rebecca Hart ngồi bên cạnh khó chịu thấy rõ.

Udgell và những người hầu phục vụ món súp trứng, còn Adam cố gắng trò chuyện. Bình thường, anh hay khoác lên lớp mặt nạ dễ chịu, cuốn hút và hơi lạnh nhạt với giới thượng lưu. Tuy nhiên, tối nay, chiếc mặt nạ có vẻ hơi chật. Vì anh cần chọn một người để kết hôn và anh ghét những cô gái cố ý quyến rũ mình, nên anh khó chịu cũng là điều dễ hiểu. Nhưng anh vẫn phải chọn. Đồng thời, cô gái thu hút anh nhất lại là người không phù hợp nhất, cô gái độc nhất vô nhị ở Yorkshire.

“Này, Greaves,” Hầu tước xứ Drymes ngồi bên phải anh chợt lên tiếng, “đứa con hoang tóc đỏ của Hennessy đã ở đây được nửa tháng rồi, đúng không?”

“Tiểu thư White? Đúng. Xe ngựa của nàng rơi xuống sông khi cần gãy. Nàng suýt chết đuối.”

“Tiếc là cô ta không chết,” anh nghe Eustace nói. Với khoảng cách xa thế này, nếu anh đáp trả thế nào cũng gây chú ý, nên đành phớt lờ. Tạm thế đã.

Drymes cười khùng khục. “Lần này, ngài còn giỏi hơn nữa. Một kẻ sát nhân, một cô dâu chạy trốn, một ả lăng lơ xuất thân quý tộc và những tiểu thư chưa chồng đẹp nhất nước. Tiểu thư White là của ngài hay ai cũng có thể dùng?”

“Tôi tin điều đó tùy thuộc vào tiểu thư White,” anh nói. Lúc này, nàng và Camille Blackwood đang chuyện trò

ríu rít. Khi nàng cười, nhiều quý ông quay sang nhìn nàng.

Trong chiếc váy xám anh đặt may cho nàng, Sophia trông thật lộng lẫy. Anh tưởng nàng sẽ mặc khi ăn tối với riêng anh. Anh không thích thế này, nhưng không hiểu vì sao.

“Tôi cũng để ý cô ta ở Tantalus rồi,” Drymes nói tiếp, “nhưng ngài biết những nguyên tắc chết tiệt ở đó rồi đấy. Nếu nơi đó không nổi tiếng đến vậy thì phu nhân H còn lâu mới giữ được nó, chứ đừng nói là đến cái luật ‘cấm đụng chạm’.”

“Không phải cấm đụng chạm,” Aubrey Burroughs ngẩng cách đó hai ghế chen vào. “Ngài chỉ không thể chạm vào họ mà không được phép.” Hắn cười, một vẻ mặt mà nhiều cô gái cho là quyến rũ. “Một hai món trang sức rẻ tiền là được ngay ấy mà. Tin tôi đi.”

“Đàn ông các người cùng các sở thích vợ vãn,” tiểu thư Caroline Emery trưng vẻ mặt giễu cợt. “Ở đây cũng có các cô gái danh giá. Hãy nói đến những thứ tai tiếng ấy lúc hút thuốc và uống rượu. Bữa tối là để chúng ta bàn về những người đủ tiêu chuẩn và hỏi những câu như là Công tước đã quyết định giải thoát các cô gái ở Mayfair để lấy vợ chưa.”

Adam nhướn mày. Dù cuộc trò chuyện xoay sang hướng có lợi, anh cũng không muốn nói về thứ vợ vãn này. Nếu chuyện này không liên quan đến việc anh sẽ mất tài sản, anh đã không làm. Kết hôn là chuyện không cần thời hạn cũng đủ rắc rối rồi. Adam hít sâu. “Gợi ý hay đấy, Caroline. Và chắc chắn là ở đây, có mặt nhiều cô gái trẻ đủ tiêu chuẩn.”

Thực khách vỗ tay tán thưởng và cười rộ lên. “Ngài nghiêm túc đó chứ, Greaves?” Burroughs cười lớn. “Vì ngài vừa mới nhen nhóm hy vọng của hàng ngàn cô gái.”

“Tôi nghĩ những người có mặt ở đây là đủ rồi,” anh đáp và nâng ly với cả phòng.

Prudence Jones, con gái của Tử tước Halifax, ngất đi. Trời đất. Thế này thì chỉ có tệ hơn mà thôi. Khi tiểu thư Jones tỉnh lại và món thịt nai được mang vào, Adam lại nhìn quanh bàn. Chẳng ai gọi cho anh cảm xúc gì ngoài sự chán ghét khi họ dễ dàng bị người như anh dụ dỗ. Mẹ của họ thì vui mừng đi theo. Và dù có giả vờ ngạc nhiên hay không, thì họ cũng đoán trước chuyện này rồi. Nếu không, mẹ con phu nhân Halifax gian xảo đến đây làm gì? Tử tước phu nhân trước mặt thì ghét lối sống của Adam, sau lưng thì ghen tị với địa vị của anh. Hầu hết những người khác cũng thế.

“Ngài săn con nai này ư, Greaves?” Francis Henning ngồi giữa bàn cất tiếng hỏi.

Ít nhất, anh cũng có vài người bạn lạ lùng và những kẻ ăn theo. “Đúng. Một con nai có sừng. Vẫn còn nhiều thứ để săn bắn nếu ai có hứng thú. Nghe nói khoảng nửa tá gà tây bị chết đuối khi xe ngựa đưa thư rơi xuống sông.”

“Ồ, còn gì bằng!” Henning kêu lên và đa số các quý ông hưởng ứng.

“Vậy để tôi thu xếp,” Adam gật đầu. “Ngày mai, nếu thời tiết thuận lợi.”

“Nói cho em là ngài có nho khô đi, Công tước,” tiểu thư Sylvia Hart, em gái của Rebecca, nài nỉ với một nụ cười rạng rỡ. “Em rất muốn chơi trò ăn nho^{8*} vào lễ Giáng sinh.”

^{8*} Nguyên văn “Snapdragon”: một trò chơi trong nhà thường được tổ chức

vào Giáng sinh. Rượu brandy được đun nóng, cho vào bát cùng nho khô rồi đốt lên. Người chơi phải lấy nho khô trong bát để ăn và tránh bị bỏng.

Anh chưa kịp trả lời thì mọi người bắt đầu gợi ý những trò chơi và hoạt động giải trí cho lễ Giáng sinh. Nghe Caroline nói thì có vẻ họ sẽ lại hát thánh ca - Caroline muốn phô diễn tài chơi đàn piano.

Adam lại liếc nhìn khắp bàn. Không thêm để ý đến anh và những người phớt lờ nàng, Sophia rõ ràng đang kể lại chiến tích câu cá hôm trước. Ngay cả người đa nghi như William Clint - lãnh chúa Lassiter - ngẩng đầu đối diện cũng cười nhẹ với nàng, dù Lassiter cũng không phải người chuẩn mực trong giới thượng lưu.

Anh nghĩ lờ đi Sophia là một mất mát lớn của tầng lớp thượng lưu. Anh biết nàng có tài ăn nói và rất thông minh. Anh không muốn Drymes hay bất kỳ ai khác đến gần gạ gẫm hay tặng nàng những món đồ rẻ tiền. Dù vậy, trừ phi anh tuyên bố sở hữu Sophia, anh không chắc làm thế nào để ngăn chuyện đó lại. Và vì anh đang tìm vợ và là một quý tộc có tước vị cao, được trọng vọng và nàng không phải là nhân tình của anh, anh cần cẩn trọng khi công khai bất kỳ mối liên hệ nào với nàng.

Chuyện là thế. Thêm nữa, Eustace không phải là người duy nhất biết Công tước Greaves quá cố thích phụ nữ tóc đỏ. Và đi đầu duy nhất tệ hơn việc chị gái cho rằng anh giống cha thì đó là những người khác cũng nghĩ thế.

Buổi sáng, Sophia đứng trong phòng nghỉ trông ra khu vườn đóng băng và lối đi cho ngựa đằng xa. Có bốn người cưỡi ngựa đi qua, rõ ràng đang đến Hanlith, tuyết tung trắng xóa. Tiểu thư Rebecca Hart trông hết sức quyến rũ trong trang phục cưỡi ngựa màu lục sẫm khi ng ẩ trên con Copper.

“Cậu trông rất xinh,” Camille lên tiếng khi đi vào phòng. “Tớ có thể hiểu tại sao cậu không mượn đ ồ của tớ.”

Sophia hít sâu và quay đi khỏi cửa sổ. “Rõ ràng là các vị khách đã bỏ lại quần áo. Bà Brooks rất giỏi tìm đ ồ vừa với tớ hoặc sửa lại chúng.”

“Tớ thấy lạ khi không có vị khách nào đi lạc. Ngôi nhà này thật rộng.” Cammy kéo tay áo bộ đ ồ cưỡi ngựa của Sophia. “Nếu cậu định cưỡi ngựa, sao vẫn chưa ra ngoài?”

“Tớ định thế, nhưng đổi ý r ồi.”

Camille nhìn bạn dò xét, r ồi ng ẩ xuống ghế và vỗ vỗ vào chiếc gối bên cạnh. “Keating ra ngoài săn bắn, nên lại đây nói chuyện với tớ đi. Tớ muốn biết ở câu lạc bộ đã xảy ra chuyện gì và bất kỳ chi tiết nào liên quan đến chuyến viếng thăm của cha cậu. Và làm ơn nói với tớ cậu không ở cùng phòng với Lucille Hampton.”

Sophia khịt mũi. “Tớ... tớ... biến nó thành một trò chơi. Mỗi lần cô ấy nói từ ‘đẹp trai’ tớ sẽ cắt đi một đ ồng đ ẽ dành mua mũ. Hiện giờ, tớ có rất nhiều mũ.” Sophia không mang theo chiếc mũ nào, vì nàng nghĩ mục sư Loines sẽ xem việc mua sắm là phù phiếm - dù nàng nghĩ thế cũng phải nhưng lại không muốn nghe người ta gọi nó là tội lỗi.

Cammy bật cười và ôm lấy đầu mình. “Tớ nhớ lần đầu tiên Luccile đến Tantalus. Cô ấy đã tin chắc rằng một vị khách đẹp trai của câu lạc bộ sẽ cho cô ấy một đám cưới cố tích.”

“Cô ấy vẫn thế. Tớ chẳng biết nên thấy giải trí, bức bối hay thương xót.” Nàng khoác tay Camille. “Ngay khi tớ rời đi, cô ấy nói thấy thương hại tớ. Thật khó chịu.”

“Tớ nhớ cậu,” mắt Camille lại ngấn nước.

Sophia nhăn mặt. “Kỳ lễ này là để tớ không nghĩ đến những chuyện sắp xảy ra. Nói về nó chắc chắn không thể thay đổi được tình hình. Làm cậu khóc cũng thế.”

“Cứ thế đầu hàng không giống cậu chút nào, Sophia.”

Sophia cau mày. “Tớ cũng từng nghĩ vậy. Nhưng rồi tớ nhận ra mình lúc nào cũng đầu hàng. Tớ chỉ cố gắng hết sức trong mọi tình huống thôi. Tớ chưa từng cố gắng thay đổi tình hình. Tớ chỉ cười trừ. Và tớ sẽ lại làm thế vì không có lựa chọn nào khác.”

“Cậu có thể bỏ trốn.”

“Đúng. Nhưng trước đây, phu nhân Haybury cũng đã từng sống qua nghèo khổ và bị bỏ rơi, phải không? Chẳng phải sẽ rất tệ nếu buộc chị ấy phải đối mặt với tình cảnh ấy một lần nữa? Chắc chắn Công tước Hennessy và một nửa Viện quý tộc không thể hủy hoại một câu lạc bộ dành cho quý ông, hay những cô gái làm ở đó. Họ đâu có nơi khác để đi.” Nàng liếc Camille.

“Thật bất công,” bạn nàng tức tối. “Ông ta lợi dụng tình cảm cậu dành cho bạn bè để hủy hoại cuộc đời cậu.”

“Cuộc đời tớ lúc nào chẳng bị hủy hoại. Ông ta chỉ tiến thêm bước cuối cùng để khiến nó không thể chịu đựng được thôi.”

“Ôi, Sophia.”

Nàng lắc đầu. “Nói vậy đủ rồi,” nàng mạnh mẽ nói, đứng lên và xua tay. “Tớ vẫn chưa đến Cornwall. Và kể tớ nghe tất cả về Shropshire và thung lũng Havard đi. Đẹp như cậu đã tả chứ?”

Phải rất cố gắng Cammy mới nói được về bản thân khi trở thành phu nhân Blackwood. Tạ ơn Chúa vì ít nhất một trong số họ cũng thay đổi được số phận. Và tạ ơn Chúa đó là Cammy. Cô ấy xứng đáng được hạnh phúc.

Họ nói chuyện khoảng một tiếng thì căng thẳng của Sophia nhẹ dần. Một phút sau, bụng nàng réo ần lên. “Cậu đói không? Bà Beasel nói rằng bà ấy đang nướng bánh táo cho bữa trưa.”

Camille đứng lên. “Tớ đã bảo mình bắt đầu yêu thích Greaves Park chưa nhỉ?” cô ấy nói và kéo Sophia đứng dậy. “Nói thì giỏi lắm. Bị hối lộ chỉ bằng bánh táo.”

Họ vừa mới tới đến cửa phòng thì Sophia nghe giọng Adam vang lại từ hành lang. Vì trong hai ngày vừa qua anh gần như không để mắt đến mình, nàng chắc chắn không muốn trông như thể muốn nhảy bổ vào anh. Rồi nàng nghe một giọng đàn ông khác nhắc đến tên mình. Nàng nhanh chóng kéo Cammy nép vào sau cửa.

“...muốn tôi thừa nhận ư, Burroughs?” giọng Adam cất lên. “Tôi muốn ngài thừa nhận mình đã thỏa thuận với cô ta. Ngài đã để Helena Brenna đi lấy chồng. Ngài luôn có được những cô gái đẹp nhất London và giờ thì ngài đang tìm vợ. Thế nên, Sophia White là tình nhân mới của ngài.”

“Tôi không hiểu sao cứu một cô gái dưới sông rồi cho cô ấy tá túc trong nửa tháng lại nghĩa là tôi biến cô ấy thành tình nhân.”

Giọng nói hướng về phòng bi-a. Sophia nuốt khan, nắm chặt tay Camille dù nàng không chắc điều mình muốn - hay không muốn - nghe là gì.

“Mười bốn ngày, Greaves. Đó là lý do. Cô ta làm việc tại một câu lạc bộ dành cho quý ông và là con ngoài giá thú của một Công tước. Cô ta không ở đây để tận hưởng thời tiết. Tôi biết ngài đã ngủ cùng cô ta. Tôi chỉ muốn biết cô ta có thể lên giường cùng tôi hay giữa hai người đã có thỏa thuận. Tôi sẽ không xâm phạm lãnh thổ của ngài.”

Trong giây lát, Sophia chỉ nghe thấy sự im lặng. “Tôi không thừa nhận điều gì cả. Tôi chỉ muốn khuyên ngài đừng đi lung tung.”

“A! Tôi biết mà.”

Khi nàng tin chắc hai người đã đi vào phòng bi-a, Sophia kéo Camille vào hành lang và xuống cầu thang. Ngoài mặt, Adam không nói gì. Song lại ngụ ý nàng là tình nhân của mình. Người phụ nữ của anh, được trả tiền để lên giường và dự tiệc. Những ngày tự do cuối cùng của nàng và anh đã biến nàng thành gái bao - ít nhất là những người khách nghĩ thế.

“Sophia, cậu làm đau tay tớ.”

Giật mình, nàng buông tay Camille ra. “Tớ xin lỗi.” “Không thương tật vĩnh viễn. Tớ hiểu. Ngài ấy đang vô tâm với danh dự của cậu. Nhưng cậu sẽ không phải gặp những con người ấy nữa. Có...”

“Có hại gì?” nàng nói nốt. “Không có gì cả,” nàng nói dối và giậm chân trên sàn. “Nhưng thừa nhận việc tớ ở đây là vì chúng tớ là bạn thấp kém lắm sao? Ngài ấy và lãnh chúa Drymes là bạn.”

“Cậu và Greaves không giống với Greaves và Drymes,” Cammy nhỏ giọng đáp. “Thứ nhất, tớ không nghĩ ngài ấy đã từng thấy Drymes không mặc gì. Cậu đã thấy Greaves khỏa thân nên sẽ liên quan tới lòng kiêu hãnh. Và ngài ấy là đàn ông, nên đương nhiên sẽ nói bất kỳ điều gì bảo vệ tự tôn của mình.”

Camille có lý. Nhưng cô ấy cũng không dứt khoát - và Sophia biết tại sao. Để bảo vệ chính mình, nàng cần tỉnh táo, không sẽ quá muộn. “Cậu nói ‘thứ nhất’. Thế còn gì nữa?”

Camille cau mày. “Sophia.”

“Đừng quan tâm đến cảm xúc của tớ, Cammy. Cứ nói đi.” “Được. Tớ lớn lên giữa Mayfair. Tình bạn được dựa trên hoàn cảnh gia đình và trải nghiệm tương đồng. Cậu và Greaves không bình đẳng. Nếu Greaves tuyên bố hai người là bạn, ngài ấy sẽ trông rất ngớ ngẩn.” Cô ấy hít sâu. “Đấy. Và đừng giận tớ, vì cậu biết đi đâu tớ định nói mà. Cậu đã bảo tớ nói.”

“Tớ không giận cậu. Tớ giận chính mình vì đã quá ngây thơ dù lớn lên trong hoàn cảnh ấy. Và tớ giận Greaves vì đã... chiêu lòng tớ lúc chỉ có hai người, khi ngài ấy biết mình sẽ không làm thế trước mặt người khác.”

Còn nhiều hơn thế, nhưng nàng chưa sẵn sàng đi vào chi tiết. Nhưng rất đau. Nhiều lắm. Liếc nhìn quanh, nàng tiếp tục đi về phía nhà bếp.

“Cậu và tớ cũng không giống nhau, Cammy,” nàng cất tiếng sau một lúc.

Camille nắm lấy vai Sophia, xoay nàng lại. “Cậu và tớ đã mất mọi thứ mà vẫn sống sót và tự lập được,” cô ấy nói, đôi mắt màu lam nghiêm túc. “Bọn mình đều mang nhiều tai tiếng, vì làm đi đâu cần làm. Và bọn mình là bạn. Cậu là bạn thân nhất của tớ. Đừng bao giờ nghĩ ngược lại.”

À. Đi đâu đó chắc chắn giúp nàng bớt đau một chút. “Cảm ơn, Cammy.” Sophia ôm bạn mình.

“Cậu định làm gì?” Camille hỏi, đứng thẳng người. “Nếu bây giờ cậu muốn rời khỏi đây, Keating và tớ sẽ đi cùng cậu.”

“Cậu nói thay Keating à?” nàng hỏi, cố làm ra vẻ thích thú với câu nói thần tiên của Camille.

Cammy bĩu môi. “Anh ấy là chồng tớ. Đương nhiên là tớ nói thay anh ấy rồi.”

Sophia trầm ngâm một lúc lâu. Đúng, nàng có thể rời khỏi đây, trở về London và chờ đợi những ngày tự do chấm dứt, lại đầu hàng trước hoàn cảnh không do mình gây nên và phải chào tạm biệt lại từ đầu.

Hoặc nàng có thể biến những ngày còn lại ở Greaves Park thành một kỳ nghỉ đáng nhớ, mặc kệ ánh mắt người khác hay cho rằng nàng cần phải thế này thế nọ. Adam mời nàng bởi vì thân phận của nàng và nàng có thể trở thành người như thế. Nàng thích thế.

Nàng cười với Cammy. “Tớ không định đi đâu cả. Tớ sẽ ở lại đây và tận hưởng lễ Giáng sinh. Lễ Giáng sinh đáng quý duy nhất của tớ.”

“Ôi trời. Cậu định gây rối đấy à?” “Có thể.”

“Ồ, em ước ở Kent cũng có tuyết rơi thế này,” Sylvia Hart cảm thán. “Em sẽ cưỡi xe trượt tuyết khắp nơi.”

Adam, ngồi giữa hai chị em cô ta trên ghế sau, liếc nhìn Sylvia. Cô em khá xinh, nhưng nếu không phải về thời trang và thời tiết, thì cô ta chẳng biết gì. Ngoài ra, hai chị em cô ta không chỉ rất muốn tìm một người chồng giàu có, mà còn có xu hướng theo đuổi cùng một người - và vì thế phá hoại cơ hội của nhau. Anh chỉ biết là sau một buổi sáng đi cùng hai chị em họ, anh thà đâm thủng tai mình hơn là cưới một trong hai. Anh nhắm lại danh sách khách mời. Có lẽ anh nên giới thiệu họ cho Drymes. Ít ra còn có cái giải trí.

“Tôi rất thích tuyết,” Rebecca xen vào. “Thật tươi mới.” Được, là Drymes. Vị Tử tước này sẽ không biết làm gì nếu được hai cô gái xinh xắn theo đuổi. Anh cũng có thể chọn Burroughs, nhưng ai cũng biết những món nợ bài bạc của hắn. Hoặc Lassiter, nhưng anh chỉ muốn giải trí một chút, chứ không phải biến chị em Hart trở thành người vợ thứ tư và thứ năm của cái người thay vợ như thay áo.

“Chỉ tiếc là cái lạnh sẽ làm mũi chị đỏ tái, Rebecca. Giống như bây giờ này.”

“Mũi chị không đỏ, Sylvia!”

Có đỏ thật, nhưng Adam phớt lờ. Đối diện anh, Caroline và Burroughs đang tranh luận liệu một phụ nữ có thể bắn súng giỏi hay không. Vì Caroline luôn mang theo một khẩu súng nhỏ trong túi, anh không muốn thách thức cô. Anh nghiêng đầu, đánh giá tiểu thư Caroline Emery lần nữa. Cô là một trong số ít cô gái có mặt anh đã quen từ trước và dù cha cô, hầu tước Wolong, chỉ có duy nhất một cơ ngơi nho nhỏ cách xa London, gia đình ấy vẫn được trọng vọng. Cô không giỏi chọn bạn, nhưng lại thông minh, hơn đứt chị em nhà Hart.

Caroline đột nhiên rướn về phía trước, nhìn qua vai Adam. “Ngài nghĩ sao?” Caroline cười khó hiểu.

Burroughs nhìn theo ánh mắt cô. “Ra ngoài dưới thời tiết thế này.”

Rebecca quay lại. “Có phải... người phụ nữ đó không? Cô ta định làm cái quái gì thế?”

Sylvia quỳ trên ghế để nhìn cho rõ. “Giật mình quá!” Thật khó tin, nhưng Adam buộc phải nhìn. Khi chiếc xe trượt tuyết chậm lại và rẽ vào sân chuồng ngựa, anh nhìn về phía hồ Gân bờ, có bóng người đang tung một đoạn dây thắt nút. Hai con chó của anh sủa loạn và vẫy đuôi rí rỉ đuổi theo nó.

Sophia mặc chiếc áo khoác cũ của anh bên ngoài bộ đồ nam đi mượn, chiếc mũ vành mềm của người giữ ngựa phủ lên mái tóc đỏ. Anh nheo mắt, không phải vì giật mình mà là... khó chịu. Sophia chỉ được ăn mặc theo ý mình khi chỉ có anh, nhưng nàng không cứu vãn được danh dự của mình khi làm thế trước mặt người khác. Nàng chỉ khiến quyết định của cha mình hợp lý hơn.

Con Brutus nhảy chồm lên, bám hai chân trước lên vai nàng. Bất cười, Sophia ngã lăn ra đất, biến mất trong đồng tuyết. Một lúc sau, nàng ngẩng dậy, đưa tay ôm lấy cổ con chó khi nó liếm mặt nàng.

Chết. Anh đứng lên, nhưng anh chưa thoát khỏi hai cô gái ngẩng bên cạnh, Aubrey đã bước qua Caroline và nhảy xuống đất và đi về phía Sophia. Anh ta chìa tay về phía nàng.

“Cô có bị thương không, tiểu thư White?”

Nàng nắm lấy tay hắn và đứng lên. “Không hề” nàng nói và cười khúc khích khi đưa tay áo quệt ngang mặt. “Cảm ơn, ngài Burroughs.”

“Không có gì. Ta tưởng cô bị con chó giẫm lên.”

“Ít nhất thì nền tuyết cũng mềm.” Nàng hình như mới chú ý đến chiếc xe trượt tuyết và những người ngẩng trên đó. “Xin chào, Công tước. Caesar và Brutus cần hóng gió.”

Đôi má trắng của Sophia chột ửng lên và theo anh, chiếc mũ đỏ của nàng trông không hề khó coi. Tuyết bám lên mũ và đuôi tóc nàng. Rõ ràng trông Sophia rất ngạc nhiên. “Tiểu thư White,” anh lên tiếng.

“Cô đang mặc cái gì thế?” Rebecca hỏi, không hề biết rằng cô ả bị cả hai người đàn ông lơ đi.

Sophia nhìn xuống người mình và phủi tuyết. “Đồ của người giữ cửa,” nàng đáp ngắn gọn. “Mũ và ủng của người giữ ngựa. Xin phép.”

Xoay lưng lại với cả nhóm, nàng giật dây thừng từ con Caesar và dẫn cả đám đi trên băng. Hai con chó nhảy lên, sửa âm ỉ và lao theo khi nàng ném đoạn dây.

“Thật chướng mắt,” Sylvia gắt gỏng và bước xuống xe. “Em không muốn nhìn thêm nữa. Công tước hãy đưa em vào trong.”

“Tôi nữa,” Rebecca hòa theo.

Adam chớp mắt. Hay lắm. Điều tệ hơn việc nhìn chằm chằm một cô gái là bị bắt quả tang. Khiêm chế thôi thúc muốn nhún vai, Adam bước xuống xe và chìa tay cho chị em nhà Hart, trong khi Aubrey và Caroline theo sau. Trên quãng đường ngắn ngủi vào nhà, họ thay nhau bày tỏ sự khó chịu và hoảng hốt khi thấy một cô gái không thể chấp nhận được hành xử vô ý tứ. Còn anh thì dồn sự chú ý vào Aubrey Burroughs, người cứ ngoái lại nhìn về phía hồ. Anh nhận ra ánh mắt thèm khát của kẻ phóng đảng. Adam không thích. Không một chút nào.

Khi rốt cuộc cũng tìm cách thoát được hai chị em nhà Hart, Adam sang phòng khách ở tầng một. Nếu Sophia không định làm khách của anh xôn xao thì nàng làm sai rồi. Mặt khác, rất có thể nàng không nghĩ đến điều đó và nàng chỉ đang là chính mình. Dù thế nào, anh cần đảm bảo Sophia nhận thức được rằng mình đang tự hủy hoại thanh danh.

Anh dừng lại ở cửa và nén lại tiếng chửi thề. Năm người đàn ông, kể cả Burroughs, đứng trước cửa sổ phòng khách, cần ly gì đó có mùi whisky, nhìn về phía hồ và bàn tán.

“Tôi chưa từng nghĩ quần dài lại khiêu khích như vậy,” lãnh chúa Lassiter cười khùng khục.

“Tôi muốn làm con chó,” Burroughs nói.

“Ngài chính là chó.” Lãnh chúa Patrick Alder huých Francis Henning đứng bên cạnh. “Ngài đã nói chuyện với cô ả. ả đã mời mọc ngài lên giường chưa?”

Người đàn ông thứ năm, Peter Blense - Bá tước Aames - lắc đầu. “Tôi cá là ả thuộc về Greaves. Không thì sao ả lại ở đây? Dù ả có xinh cỡ nào, tôi cũng không dám qua mặt anh ta.”

“Biết đâu làm thế cũng đáng.” Burroughs gõ gõ vào cửa sổ. “Gâu gâu.”

Biết được thật tốt. Adam lảng lạng ra khỏi phòng trước khi bị phát hiện. Giận dữ và bức bối trào lên trong anh, thật vô lý. Bản thân anh cũng từng nói chuyện như thế, về những phụ nữ khác.

Như vậy là hình như ai cũng nghĩ anh và Sophia là nhân tình - đương nhiên là vậy rồi. Nhưng họ cũng tin rằng anh bỏ tiền mua nàng. Anh nghĩ thế cũng có lý, xét theo vị trí của nàng trong giới thượng lưu. Mặc dù trong quá khứ, anh đã mời những nhân tình của mình đến nghỉ lễ cùng với những người thuộc cả hai giới, nhưng tất cả đều có dòng dõi quý phái, thuộc tầng lớp thượng lưu. Ngay cả Keating, người có thể là có tai tiếng nhất, còn là họ hàng của đến hai Hầu tước.

Sophia thì khác. Anh thích sự khác biệt đó hoặc anh đã như thế trước khi số khách còn lại đến nơi và bắt đầu hỏi những câu anh không buồn đáp. Tuy vậy, anh cũng không mong mình không mời nàng. Anh mong mình đã nói chuyện với nàng trước khi các vị khách khác đến. Anh mong nàng đừng thu hút người khác như vậy. Sophia không thể nào thích những gì người khác nói về mình, dù nàng nói mình bỏ ngoài tai tất cả. Và anh đương nhiên không thích cách hầu hết đàn ông trong ở đây nhìn nàng.

Khi Adam đến phòng khách, đang phân vân không biết kéo nàng vào nhà là lợi hay hại, thì Keating và Camille xuất hiện tay

trong tay ngay chân cầu thang. Adam thở ra. “Hai người cần nói chuyện với Sophia,” anh nói nhỏ.

“Tại sao?” Camille đặt một tay lên ngực. “Chuyện gì thế?” “Chuyện gì ư?” anh lặp lại. “Nàng đang mặc chiếc quần chết tiệt đó và ai cũng đang bàn tán về nàng.”

“Ồ. Tôi không nghĩ cô ấy quan tâm việc người khác nghĩ gì về mình đâu. Có gì thì cũng đâu có tệ hơn được. Nhất là bây giờ.”

Adam cau mày. Vô dụng. “Có sự khác nhau giữa độc đáo và tự đẩy mình vào rắc rối. Ra đưa cô ấy vào đi.”

Keating bước lên trước, đứng giữa Adam và Camille. “Tôi đề nghị ngài nói lại.”

Rõ ràng họ không hiểu tính nghiêm trọng của tình hình này, nếu họ chỉ trích cách anh nói. Hoặc nếu họ chất vấn anh. “Được. Thế ‘tôi đã cứu mạng ngài và giúp hai người cưới nhau, nên hãy đưa Sophia vào đây trước khi tôi hối hận’ thì sao?”

Keating nhìn chằm chằm anh hồi lâu. “Ngài tự mà đi đưa cô ấy vào, Greaves.” Anh ấy gắt và cầm tay Camille đi lên gác.

Có đi đâu gì đó sai sai. Anh không đánh giá sai tình huống và không liêu lĩnh. Và mọi người không cứ thế đi thẳng. Rõ ràng những người xung quanh anh đều đang phát điên, cùng lúc. Bật ra một tiếng chửi thề, anh mở toang cửa và bước ra ngoài.

Sophia và hai con chó đã quay về gần bờ, nên ít nhất Adam không phải đi qua băng để đuổi theo nàng. Nếu nàng không cúi gập người vì cười, anh hẳn đã nghĩ nàng cố tình diễn trò - dù anh không biết tại sao nàng lại làm vậy.

Sophia đang đứng thẳng lên sau khi vuốt tai con Caesar. “Bọn chúng có biết mệt không?” nàng thở hắt ra. “Em sắp gục rồi.”

“Vậy nàng nên vào trong trước khi chuyện đó xảy ra,” anh đáp, rằng nghiêng lại.

Nàng cau mày rồi ném sợi dây cho lũ chó. “Có gì không ổn sao?”

“Nửa số khách của ta đang nhìn nàng từ phòng khách. Còn nàng thì mặc quần lăn lộn trong tuyết như người điên. Không ổn đấy.”

Hai con chó chạy lại, nhảy căng lên. Nàng huýt gió và chúng ngoan ngoãn ngừng xuống. Chúng tiếp tục thở hồng hộc và nhìn Sophia chờ đợi, nhưng vẫn yên.

“Thật xấu tính,” nàng nói. “Chúng có làm gì sai đâu. Và đồ này em đã mặc nửa tháng nay rồi. Hai ngày nay, ngài không đưa chúng ra ngoài và em thì không thể làm thay khi mặc những bộ váy đi mượn.”

Váy của nàng mà, chỉ là nàng chưa biết thôi. Tuy nhiên, giờ chắc chắn là không phải lúc để nói ra chuyện này. “Người giữ ngựa có thể cho chó đi dạo. Đây không phải việc của nàng. Đừng cư xử như kẻ ngốc nữa.”

Nàng chớp mắt, nét mặt chuyển từ kinh ngạc sang tổn thương rồi giận dữ. “Ra vậy,” nàng nói chậm rãi. “Nếu giờ em ném bóng tuyết vào ngài, ngài sẽ không thấy thú vị nữa?”

“Đúng.”

“Được.” Sophia cúi xuống và bốc lên một nắm tuyết. “Nàng dám?”

“Em thích ngài hơn trước khi nhận ra ngài để tâm tới người khác nghĩ gì. Đi đâu ngài cần biết là em không quan tâm người khác nghĩ gì về mình. Em biết mình là ai. Và em nghĩ rằng, trừ phi ngài yêu cầu em rời khỏi Greaves Park, em sẽ hành xử để có

được kỳ lễ tuyệt vời nhất.” Nàng thả quả bóng tuyết xuống và đi qua anh về phía ngôi nhà.

Adam từ từ thở ra. Dù Sophia có nghĩ những gì nàng làm lúc này không quan trọng, nàng sẽ không phải đối mặt với những hậu quả của nó ở Cornwall, nàng cũng cần nhận thức được rằng Hennessy luôn có thể tìm cách khiến mọi thứ tồi tệ hơn cho nàng. Nàng không hiểu những sắc thái của xã hội thượng lưu. Nàng luôn là kẻ ngoài cuộc. Còn anh thì đã sống trong đó cả đời. Mạnh được yếu thua. Dù nàng có giận anh hay không, anh cũng vừa cứu nàng tránh nhiều rắc rối...

Thứ gì đó lạnh và ướt đập vào sau đầu anh.

Rũ tuyết ra khỏi tóc, anh quay người lại khi Sophia vừa đi qua cửa. Cô gái này. Anh rất muốn đuổi theo nàng. Tuy nhiên, anh không mất kiểm soát. Một lần làm thế trước mặt nàng đã là một sai lầm. Nàng không nhìn anh giống như những người khác. Anh là Công tước Greaves cơ mà. Không ai dám ném tuyết vào anh hoặc cãi lệnh anh.

Adam đi thật bình thường tới bậc thềm và cửa trước, anh huýt sáo gọi chó rồi nắm chặt tay. Đúng, anh muốn tìm Sophia và bóp cổ nàng. Nhưng không phải vì giận dữ. Những người đàn ông ở đây muốn nàng. Anh muốn nàng.

Ở bên ngoài, nô đùa cùng hai con chó, trông Sophia thật... tự do. Như thể nàng thực sự chẳng quan tâm đến những gì người khác nghĩ về mình. Và với mái tóc và ánh mắt biết cười đó... Đúng, anh muốn trừng phạt nàng, để nàng hiểu những gì mình không được làm. Và đồng thời, anh cũng muốn ôm chặt lấy nàng.

Khỉ thật, nàng đang chọc tức anh. Lúc này, anh không biết phải làm gì - và đi đâu này chưa từng xảy đến với anh. Chưa từng. Ngay cả trong những tình huống tồi tệ nhất, khi uống quá nhiều và thấy mình quá giống cha lúc soi gương, anh biết chính xác

vấn đề nằm ở đâu, và cần làm gì để thay đổi tình hình. Việc đó vừa đơn giản, vừa bất khả thi.

Có lẽ, anh và Sophia có vài điểm giống nhau, ở cả quá khứ và tương lai. Nhưng giờ thì không còn nữa. Và lần chạm trán kế tiếp của anh với nàng sẽ là ở đâu đó mà chỉ có hai người. Và không cãi cọ. Adam có lẽ xứng đáng bị ném tuyết, nhưng anh không ngốc.

Cho đến hết ngày, anh vờ như chẳng có gì xảy ra, chơi một ván bi-a và làm một chuyến cưỡi ngựa buổi chiều vòng quanh hồ với sáu cô gái. Không ai dám nhắc đến việc anh gặp tiểu thư White, dù anh biết họ bàn tán sau lưng anh.

Là một Công tước, ở địa vị mà tất cả đàn ông đều ngấm khao khát và tất cả phụ nữ đều ngấm mơ được có phần, là một con dao hai lưỡi, nhưng từ lâu, anh đã học được cách nắm đằng chuôi. Ngoài trừ những lúc ở bên cạnh Sophia. Dù anh cảm thấy thế nào và nhất là với nhiệm vụ của anh Giáng sinh này, nàng không tốt cho anh. Ấy vậy mà, ít nhất một nửa suy nghĩ của anh lại là về việc gặp riêng nàng.

Adam xuống ăn tối trước tất cả mọi người. Xem ra đó là cách đơn giản nhất và trực tiếp nhất để giảm thiểu những lời bàn tán. Và cách này cũng có lợi cho Sophia, vì khách của anh sẽ nhìn thấy anh trước khi bắt đầu - hoặc đúng hơn là tiếp tục - to nhỏ về nàng. Hôm nay, thêm bốn người khách nữa tới, tất cả đều là bạn thân của Eustace. Nếu chị anh đã thuyết phục đồng minh của mình lưu lại đâu đó bên kia sông Aire cho đến khi chị mời, thì có nghĩa là chị muốn gây rắc rối. Thêm một mối phiền hà cho anh.

Tiểu thư Caroline Emery đi vào phòng khách. Trong chiếc váy màu lục đậm may chỉ vàng, cô nàng trông rất hợp với lễ Giáng sinh, xa hoa và hoàn mỹ. “Ôi, tôi không thích đến sớm,” cô dài giọng, rót hai ly rượu và bước tới đưa anh một ly. “Ít ra không phải chỉ có mỗi tôi.”

Adam nuốt khan, gật đầu cảm ơn. Anh vẫn chú ý tới ngưỡng cửa vì biết đâu Sophia sẽ xuất hiện trong một trang phục lạ mắt hơn. Anh sẽ không cho phép khi người ta đang đồn đoán về mối quan hệ của hai người. Và nhất là khi hành vi bất thường của Sophia sẽ làm nàng gặp rắc rối.

“Tôi có một thắc mắc, thưa Công tước,” Caroline thở thè. “Gì thế?”

“Ngài đấy.”

À. Anh đang tự hỏi khi nào thì cô sẽ gợi ý chuyện hôn nhân. “Có gì đặc biệt không?”

Caroline hít sâu, chiếc váy cổ trễ để lộ khuôn ngực phập phồng. “Tôi đang nghĩ đến một món quà Giáng sinh đặc biệt cho ngài,” cô cười và nói tiếp. “Nhưng trước hết, tôi muốn hỏi ngài có thích quà như thế không.”

Với dáng người cao ráo yếu điệu cùng mái tóc đen nhánh, tiểu thư Caroline Emery trông rất xinh xắn và cô có cách nói chuyện tao nhã và khá dí dỏm. Xuất thân của cô rất danh giá. Nếu như Sophia không thu hút sự chú ý nơi anh bởi sự duyên dáng rất đặc biệt và độc đáo, thì anh đã không do dự rồi.

“Có lẽ chúng ta nên thảo luận việc này sau,” anh nói, đồng thời tự rửa thềm sao lại không thôi nghĩ đến nàng Sophia rắc rối kia và xúc tiến kế hoạch đã bắt đầu nhiều tuần trước.

“Tùy ngài, thưa Công tước.” Caroline nhấp một ngụm rượu, nhìn anh qua vành ly, không thèm để mắt đến những vị khách còn lại bắt đầu kéo vào phòng. “Tôi đảm bảo sẽ không bao giờ làm ngài thấy hổ thẹn. Và chắc chắn tôi sẽ không ném đồ vào ngài.”

Ngay cả khi anh đáng bị như vậy ư? “Ta hiểu rồi.”

“Tôi...”

Sophia đi vào phòng và anh chẳng còn nghe Caroline nói gì sau đó. Tiều thư White hôm nay không mặc quần hay chiếc váy màu vàng quá cỡ, nhưng sự nhẹ nhõm của anh bị khao khát che lấp. Sophia mặc chiếc váy màu lục đậm mà nàng cho rằng là của Susan Simmons, mái tóc buông xõa tao nhã làm anh muốn được chạm vào. Mất một lúc, anh mới phát hiện ra trang phục của nàng và tiều thư Caroline gần giống nhau, nhưng Sophia mặc đẹp hơn. Không hay rồi.

Đôi mắt màu lục nhạt nhìn anh rồi chuyển qua những người còn lại. Nếu có lo anh sẽ trả thù vụ quả bóng tuyết, nàng cũng không để lộ. Nhưng mà cũng chẳng có nhiều thứ làm nàng lo lắng. Trời ạ, mấy tuần nữa là nàng kết hôn, nàng phải lo sợ hơn anh mới phải.

Khi Sophia tới chuyện trò với Henning và Timmerlane, anh chào Caroline và đi tìm Keating, lúc này đang đứng với Camille, James và Ivy Flanagan. Không phải lần đầu tiên anh ước Oliver Warren - hầu tước Haybury - có mặt, để ít ra vợ chồng Blackwood và Sophia có thêm một đồng minh ngoài anh. Nhưng cũng như anh, Oliver Warren không dễ tha thứ hay quên đi.

“Tôi có thể nói chuyện với anh không, Keating?”

Liếc nhìn vợ, Blackwood theo anh đến một góc không người. “Tôi hy vọng đây là một lời xin lỗi vì đã ra lệnh với vợ tôi - dù đáng ra lúc đó, anh nên nói chuyện với cô ấy.”

Adam nhướn mày. “Tối nay, anh thật khó chịu.”

“Nếu có những Công tước nghĩ mình có quyền gắt gỏng với những cô gái đã rất vất vả để tự lập như Cammy và Sophia, thì đúng là tôi đang rất khó chịu.”

Một năm trước, Keating Blackwood chẳng quan tâm gì đến bất kỳ ai nói gì hay làm gì trừ phi có liên quan đến uống rượu và đánh đấm, Adam thấy có lẽ nên thay đổi cách nói chuyện. Camille đã làm nên phép màu.

Đi đâu Keating vừa nói cũng thú vị. Sophia đã không từ bỏ cuộc sống danh giá như Camille, nhưng nàng chọn một cuộc sống giúp nàng có thể tự đưa ra quyết định. Nàng đã quyết định sống vô tư, đi đâu trước đó từng làm anh thấy thích thú và mới lạ, giờ lại khiến anh phát điên.

Adam hít sâu. “Vậy tôi sẽ xin lỗi vợ anh. Chốc nữa.” “Làm liền đi.”

“Đừng có ép tôi, Blackwood.” Có trời mới biết hôm nay anh đã bị ép đủ r ồi.

Keating khoanh tay. “Tôi nợ anh rất nhiều, Adam. Tôi không nợ anh sự quy phục. Không một ai ở đây như thế cả. Anh không thể khống chế mọi thứ được.”

Adam nhìn bạn mình một lúc. Anh đã định nhờ Keating hoặc Camille nói chuyện với Sophia về phong cách của nàng. Giờ rõ ràng anh không thể làm đi đâu đó mà không chứng minh rằng Keating đúng. Cơn giận lại trào lên. “Về với cô vợ xinh xắn của anh đi. Và đừng gây sự với tôi. Tôi không nợ anh gì cả.”

Miễn cưỡng gật đầu, Keating quay người bước đi. Dù không muốn, Adam vẫn bị ấn tượng. bảy, tám tháng trước, Keating hẳn đã đánh anh r ồi. Và chắc đã có đánh nhau, một trận mà anh không dám chắc mình sẽ thắng.

Kìm nén những suy nghĩ và tức giận, Adam đưa ly rượu voi một nửa cho người hầu. Với tâm trạng thế này, anh sẽ không uống thêm nữa. Nếu tối nay có làm gì thiếu kiểm soát, anh sẽ đối mặt với gần bốn mươi nhân chứng.

“Greaves,” Timmerlane gọi, “ngài có bao nhiêu cỗ bài? Sophia đừng ý chơi black jack.”

“Ồ, thôi nào, ngài Timmerlane,” chị gái anh xen vào với điệu cười the thé, “đây là nhà riêng, không phải chỗ đánh bạc.”

Thế đấy. Cô gái này đang làm anh đau đầu. Anh lờm Sophia, nhưng nàng đang cười vì Henning nói gì đó và không nhận ra anh đang tiến lại đằng sau mình. “Tiểu thư White.”

Giật mình, nàng xoay người. Nụ cười nhạt đi chút ít vì thấy vẻ mặt anh nhưng không biến mất hoàn toàn. “Xin chào, Công tước. Muốn chơi bài với chúng tôi không?”

Adam có thể cảm thấy sức nóng tỏa ra từ nàng, khiến anh muốn tiến tới hôn nàng và làm nàng tỉnh ra. “Nếu nàng muốn thì mai chơi đi. Tối nay, ta có mời một ban nhạc đến từ Hanlith.”

Sylvia Hart xuất hiện bên cạnh anh. “Sẽ có khiêu vũ ư? Xin ngài hãy nói là có đi!”

“Có khiêu vũ.”

“Hy vọng là sẽ có điệu van,” cô chị chen vào. “Ít nhất là hai bài.”

“Ba bài,” anh nói, mắt vẫn lờm Sophia.

Sophia chỉ thở dài. “Thật hay. Em e là mình đã bị trật mắt cá khi chơi với hai con chó hôm trước, nhưng em muốn nhìn mọi người.”

Và dù anh có dự đoán bao nhiêu, tính toán kỹ thế nào thì chỉ cần một câu nói là nàng đã tránh được anh. Lúc này. Ngay lúc này.

O giờ 3 phút, Sophia xin phép lui và theo Camille lên gác về phòng ngủ.

“Tớ thích Ivy Flanagan,” nàng nói và khoác tay bạn. “Cậu có định tới thăm cô ấy và James theo lời mời của họ không?”

“Có thể,” Cammy nói và cười vẻ mệt mỏi. “Tớ không biết James quen Keating ở Cambridge. Keating bảo anh ta là người tốt, dù là một ngài Ai-len.”

Sophia bật cười. “Tớ nghĩ vợ chồng cậu nên đi. Hai người cần gặp những người không quan tâm tới những lời đồn trong giới thượng lưu.”

“Thật... thú vị khi hiểu thêm về những người bạn cũng và quyết định xem có tin được bạn mới không. Cậu và mục sư Loines sẽ luôn được chào đón tại thung lũng Havard.”

“Tớ không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra đâu, nhưng cậu thật tốt khi nói vậy.” Hai người dừng bên ngoài cửa phòng Cammy. “Tớ mừng vì cậu đã tìm được một cuộc sống hạnh phúc, Cammy.”

“Cả đời tớ chưa từng hạnh phúc như vậy.”

“Anh thích nghe em nói thế, em yêu.” Giọng nói trầm thấp của Keating vọng lại từ cuối hành lang. Anh ấy dừng lại bên cạnh Cammy và khoác vai vợ rồi cúi đầu hôn cô ấy.

“Em tưởng anh định ở dưới lầu và hút hết xì gà của Greaves.”

Keating lắc đầu. “Anh quyết định là ở trên này sẽ thích hơn.”

Khi Cammy đỏ mặt, Sophia bật cười. “Tớ chắc chắn không thể so sánh được r ấ. Hẹn gặp cậu vào buổi sáng.”

Trước khi Sophia tiếp tục đi về phòng mình, Keating nắm lấy cánh tay nàng. “Greaves đang giận,” anh ấy nói nhỏ. “Anh ta không dễ thương khi đang giận đâu. Hãy cẩn thận.”

“Tôi biết r ấ.” Nàng bước đi. “Chúc ngủ ngon.”

Sophia bước vào căn phòng yên tĩnh được lửa lò sưởi thấp sáng, nàng tựa người vào cánh cửa đóng và thở hắt ra. Adam đang giận, phải không nhỉ? Anh chính là người đã quyết định những chuyện xảy ra trước lúc các vị khách đến thì được, giờ thì không. Rằng nàng là một nỗi hổ thẹn. Rằng lý do duy nhất nàng đến đây là để làm nhân tình của anh.

Và giờ khi anh phải chọn vợ, nàng sẽ bị lờ đi hoặc bị cười cợt cho đến lúc rời đi. Anh thấy thế là bình thường, nhưng nàng sẽ không ngừng tồn tại chỉ vì anh có việc hay hơn để làm và những người thú vị hơn để nói chuyện cùng.

“Đồ hợm hĩnh,” Sophia lẩm bẩm, đứng thẳng người để cởi chiếc váy ra và mặc vào chiếc váy ngủ rộng thùng.

Thối tắt ngọn nến đặt bên cạnh giường, nàng rúc vào tấm chăn ấm áp. Thường nàng rất hiếm khi khó ngủ - nhưng đêm nay lại khác. Nàng trở mình, đập đập gối r ấ lật người lên. Nếu ai cũng nghĩ nàng là nhân tình của Adam, thì một khi cuộc tìm kiếm cô dâu gần đi đến hồi kết, nàng sẽ bị ghét ra mặt hơn. Một Công tước sẽ không cưới nàng nhưng không vị Công tước phu nhân nào lại muốn thấy chồng mình vẽ vãn một người như nàng. Chỉ một vài ngày hay trước khi nàng cưới mục sư xứ Gulval cũng không.

Sophia tung chăn ra và đứng dậy. Nàng không quan tâm tới những người này - đa số - cũng như họ chẳng quan tâm đến nàng. Nàng chỉ muốn được yên thân để sống cuộc đời mình

chọn, nhưng người ta lại không để nàng làm thế.

Bước tới bên cửa sổ, nàng gạt tấm rèm nặng trĩu ra. Ánh trăng đêm nay trải một lớp màu lam bạc lên nền tuyết, tĩnh lặng hoàn toàn. Hơi lạnh tỏa ra từ lớp kính, nhưng giúp tâm trạng nàng dịu đi đôi chút. Tóm lại, nàng ở đây là vì nàng muốn.

Vẫn còn câu hỏi: là tốt hay xấu khi trải nghiệm một vài khoảnh khắc để lưu giữ, trong khi chính những khoảnh khắc đó sẽ giống như nhát dao ‘giá như’ trong tim nàng? Hiện tại, câu trả lời chỉ đơn giản là nàng thà ở đây bên những người bạn tốt còn hơn là ủ rũ ở Tantalus. Nhưng mai này không còn gặp những người bạn đó nữa, Sophia không chắc là mình sẽ vẫn cảm thấy như vậy.

Hai chân chợt thấy mát mát và nàng quay lại. Cửa phòng đang từ từ mở ra gần như không một tiếng động. Nếu trùm chăn nằm trên giường, chắc nàng không bao giờ biết. Hành lang tối và im ắng. Nàng chỉ thấy một bóng đen đậm hơn khung cảnh.

Ai đó đang cố theo dõi nàng chăng? Cau mày, Sophia lao về phía trước và mở cửa ra.

Adam Baswich đang đứng đó. Lần đầu tiên, nét mặt anh thật dễ hiểu. Nàng đột ngột xuất hiện làm anh giật mình.

Sophia định mở miệng đòi lời giải thích. Nàng chỉ vừa lấy hơi, anh đã đưa tay lên bịt miệng nàng và đi vào phòng.

Adam đóng cửa lại và gần như bế Sophia vào phòng. Khi chân chạm đất, nàng vùng ra. “Ngài nghĩ mình đang làm gì vậy?” nàng gắt và chĩnh lại dây áo ngủ bị trễ xuống một bên vai. “Ngài nghĩ em là một con ngốc, nhớ không?”

“Nói nhỏ thôi,” anh gằn giọng. “Nàng nói bị trật mắt cá. Ta chỉ giúp nàng vào phòng thôi.”

“Vậy thì ngài giúp mình đi ra đi.”

Adam nheo mắt. “Ta sẽ không đi đâu hết cho đến khi nàng tỉnh táo lại.”

Đàn ông là vậy sao? Sophia chống nạnh và lườm nhìn anh. “Em không phải là người lén lút đi vào phòng ngủ người ta.”

“Ta tưởng nàng không có một mình, nhìn cái cách Burroughs nhìn nàng cả tối là biết.”

Sophia hơi khựng lại vì nàng cũng nghĩ thế về Adam và tiểu thư Caroline. “Thôi đi. Anh ta là một kẻ phóng đảng và khoe khoang.”

“Thì thỉnh thoảng nàng cũng mềm lòng mà. Khi chúng ta gặp nhau, nàng đâu còn là trinh nữ.”

Tạm thời phớt lờ sự đạo đức giả trong câu nói đó, nàng đi đến bên lò sưởi, cầm que sắt cời than lên khiến căn phòng sáng hơn một chút. “Thực ra, trong lần đầu chúng ta gặp nhau, em vẫn còn. Nhưng đó là gần hai năm trước. Và họ là những người thú vị, chứ không phải những người chỉ nghe lời chính mình nói và mặc kệ người khác.”

Anh thu hẹp khoảng cách nàng tạo ra giữa hai người. “Họ? Bao nhiêu người?”

“Ngài trả lời câu hỏi đó trước đi rồi tới lượt em.” Lờm nàng một lúc, anh bước ra cửa sổ và nhìn ra ngoài.

“Ta không đến đây để nói về danh sách người tình của nàng.”

Hai người thì chắc không thành được một danh sách, nhưng nàng vẫn đặt que cời xuống và đứng thẳng người lên. “À, phải. Ngài đã bảo em không tỉnh táo. Nhưng em vẫn hành xử giống y như nửa tháng trước.”

“Chuyện này không phải để đùa, Sophia. Nàng không thể mặc quần dài hay ném đồ vào người khác.”

Sophia đã chuẩn bị tinh thần nghe điếu này, nhưng vẫn thấy tổn thương. “Rõ là em có thể.”

Hai vai anh căng lên. “Nàng cố tình,” anh gằn giọng. “Đương nhiên,” nàng đáp. “Chẳng ai vô tình ném bóng tuyết vào người khác. Và ngài đáng bị vậy.”

“Nàng cố tình lẫn lộn trong tuyết.” Adam từ từ kéo rèm lại, căn phòng tối hẳn đi do thiếu ánh trăng. “Vấn đề là, nàng làm thế để chọc tức ta, hay bởi vì nàng biết cái quần đó ảnh hưởng tới ta thế nào?”

Nàng rùng mình. Vậy là dù nghĩ nàng quá bất thường, anh vẫn khao khát nàng. Nhưng nàng không phải là người phớt lờ anh, mà ngược lại. “Em thế này là do thế giới và hoàn cảnh tạo nên,” sau một lúc, nàng lên tiếng, cố không để mình xao nhãng bởi sự hiện diện của anh. “Chắc chắn là bây giờ ngài đã nhận ra. Đừng mong em thấy xấu hổ chỉ bởi vì ngài thấy thế. Và đừng ra lệnh cho em.”

“Nàng thích cái ta lắm, đúng không?” anh thì thầm. Không phải thích mà là... kích động, nhưng nàng vẫn không muốn quy phục anh. “Em đang tận hưởng một kỳ nghỉ mình muốn. Nếu điếu đó không thể chấp nhận, em sẽ rời khỏi đây. Em đã nói vậy hôm đến đây, nếu ngài còn nhớ.”

“Ta nhớ.” Anh nghiêng rằng. “Sẽ dễ dàng hơn nếu nàng rời khỏi đây.”

Sự bất ngờ rút hết không khí ra khỏi buồng phổi Sophia. Anh biết kỳ nghỉ này có ý nghĩ thế nào đối với nàng và anh biết lý do. Được. Ít nhất nàng sẽ thấy dễ dàng hơn khi nhìn lại những tuần vừa qua mà không có những mong nhớ mãnh liệt mà nàng sẽ đi theo nàng rời Greaves Park. “Em sẽ đi trước bữa sáng.” Giọng

Sophia hơi run, nhưng nàng không quan tâm.

“Ta nói sẽ dễ dàng hơn. Nàng gây náo động. Nếu nàng tự tung tự tác ở đây, có người sẽ bị tổn thương. Nhiều khả năng là ta đấy. Nhưng ta không nói nàng nên đi.”

Sophia chớp một chiếc bột đang hong khô trước lò sưởi và ném về phía anh. Chắc Adam đã đoán trước vì anh kịp đỡ trước khi nó chạm vào ngực mình. Anh nhướn mày rồi thả nó xuống sàn.

“Ngài thật không lịch sự,” nàng nghiêng răng. “Ngài nói em nên đi rồi lại khen em, xong lại bảo là đùa về chuyện đuổi em đi? Để em cảm thấy biết ơn ư? Em đã có đủ rắc rối rồi, không cần ngài thêm vào đâu.”

Nét mặt anh sa sầm. “Đủ rồi đó, Sophia.”

“Đương nhiên rồi. Ngài và Caroline Emery có thể cười thoải mái sau khi em đi. Cô ấy là người ngài chọn, đúng chứ?”

Anh đi thẳng tới trước mặt nàng. “Nàng sẽ không đi,” anh tuyên bố.

“Đi chề...”

Adam túm lấy vạt váy sau của nàng khi Sophia đi qua anh để ra cửa. Rõ ràng là nàng định chân trần đi đến Hanlith và mặc đồ ngủ. Trước khi Sophia kịp giơ tay đánh mình, Adam xoay nàng lại, dùng một tay nắm lấy hai tay nàng rồi hôn nàng.

Sophia hiên lạnh rõ ràng cũng biết nổi giận và anh là người châm ngòi. Cũng công bằng thôi. Anh không nên là người duy nhất phát điên trong cuộc chiến nho nhỏ này. Theo nàng, anh đã làm sai đi đâu gì đó và anh hiểu, dù không nghĩ thế. Nhưng nàng cũng không chịu nhượng bộ và anh ngưỡng mộ đi đâu đó ở nàng. Cũng như anh ngưỡng mộ cách chiếc váy ngoại cỡ trễ xuống vai

nàng. Anh thật kiên nhẫn.

Chỉ khi nàng bắt đầu đáp lại, anh mới buông tay nàng ra. Sophia đưa tay lên vai anh nhưng không phải để bóp cổ anh. Nàng xô anh ra. Anh miễn cưỡng lùi lại và đứng thẳng lên. “Không cãi nhau nữa,” anh cất tiếng, chặn lại những gì nàng sắp nói. “Ít nhất là đêm nay.”

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh. “Em không phải là người tình của ngài. Em chỉ thấy ngài thu hút, thế thôi.”

Nếu Sophia là người tình của anh, nàng hẳn đã không phiền phức thế này. “Ta cũng thấy nàng thu hút,” anh đồng tình, rồi lại gần nàng.

Có lẽ, hôm nay, Sophia hành xử như thế để thách thức giới thượng lưu nói chung. Là một phần trong thế giới đó, anh thấy thế vừa khó chịu vừa quyến rũ. Gạt một cái là chiếc váy ngủ rơi xuống chân nàng. Tóc nàng để xõa, anh đưa tay nhẹ nhàng gạt nó ra, để lộ c ần cổ nàng cho anh hôn.

Sophia rên lên. Khao khát trong anh trào lên mãnh liệt, làm tan biến nỗi bực dọc đã bám lấy anh cả ngày. Anh cúi xuống bế nàng về phòng.

Phụ nữ luôn theo đuổi anh và trong ba ngày vừa qua, anh cảm thấy mình như hạt thóc cuối cùng trên một cánh đồng đầy ngổn. Và anh vẫn thấy nàng là cô gái thú vị nhất ở đây. Sophia, cô gái bất chấp luật lệ, cô gái làm anh xấu mặt và ném bóng tuyết cùng bột vào anh. Nằm xuống giường bên cạnh nàng, Adam hôn nàng.

Thở dốc lên lần nữa, nàng với tay cởi áo khoác của anh. Adam cởi cúc áo gi-lê và ca vát rồi ném chúng sang một bên. Khi anh ng ồi bên mép giường để cởi giày, nàng ng ồi dậy đằng sau anh, áp khuôn ngực ấm nóng vào lưng anh. Sophia hôn lên gáy anh, rồi vòng tay qua vai anh để cởi đồ giúp anh.

“Lại đây,” nàng nói và cười khúc khích rồi kéo anh nằm xuống.

Tuy nhiên, anh không có hứng chờ nàng hành hạ mình. Nhất là sau khi nàng đã làm thế cả ngày, dù vô tình hay hữu ý. Anh ngẩng dậy và tiến tới chỗ nàng. Nàng cười và giật lùi tránh anh.

“Đừng đùa nữa,” anh cảnh báo, không thể không cười với nàng vì phẫn khích.

Sophia liếm nhẹ lên môi anh. Anh nghiêng rằng, cố lờ đi người phụ nữ khóa thân quyến rũ trước mặt.

“Đủ rồi đấy,” anh lầu bàu. Anh kéo nàng nằm xuống rồi hôn nàng thật sâu.

Sophia mỉm cười rồi ôm lấy anh.

Cảm giác vô cùng... mãnh liệt. Không lời nào tả xiết. Anh không thể cưỡng lại. Anh cùng nàng thăng hoa.

Khi thở lại được bình thường, Adam quàng một cánh tay qua lưng nàng và lật hai người lên. Thở hỗn hển, Sophia nằm lên ngực anh. Tiếng tim nàng đập rộn rã truyền qua anh. Adam nín thở để cảm nhận rõ hơn.

Sau một lúc, Sophia nhắc đầu lên. “Em chưa giết ngài, đúng không?” nàng hỏi.

Adam bật cười. “Chưa đâu.” Anh gạt tóc khỏi mặt Sophia rồi hôn nàng. “Chẳng có lý do nào mà nàng không thể cố không làm người khác giết mình, phải không?” Anh tự nhủ mình chọn từ thật cẩn thận. Không phải một mệnh lệnh hay yêu cầu.

Sophia đặt tay lên ngực anh và nhòm người dậy nhìn anh. “Ngài càng muốn em thành người khác, em càng không nghe lời. Em đã lường trước một cuộc sống bị người khác dè bủ và em

không có ý định thay đổi cách sống, trừ khi bị bắt buộc.”

Thật buồn bình. Nhưng nàng nói cũng có lý. “Hành xử bất thường đã khiến nàng gặp rắc rối. Có lẽ, nếu nàng... cố gắng hòa nhập, cha nàng sẽ thấy không cần cho nàng đi xa nữa,” anh cẩn trọng nói.

Sophia bật cười, lăn tới mép giường và đứng lên. “Hành xử bất thường là vấn đề sống còn với em. Và nếu ngài nhớ, tất cả những gì em từng làm đầu là cố gắng sống mà không phải bán thân. Em sẽ không nhận lỗi cho sự... lạnh nhạt của cha mình,” nàng nói, nhặt chiếc váy ngủ lên mặc. “Ngài cũng can đảm khi khuyên em đấy.”

Có những lúc, sự kiểm soát và tính kiên nhẫn được đánh giá quá cao. “Người ta chen chúc để được nghe ta khuyên đấy,” anh gắt.

“À. Em nghĩ ngài đã quá quen với việc người ta hạ mình để làm ngài hài lòng. Nhưng với đa số người khác, mọi chuyện không xảy ra theo ý họ.”

“Đó là đi đầu nàng đúc kết được sau nửa tháng ư?” Adam đáp. “Rằng ta có được những thứ mình muốn. Đương nhiên. Ta là một Công tước. Và chúng ta đang nói về nàng.”

Trước sự bất ngờ của anh, Sophia quay lại giường và nằm xuống bên cạnh anh. “Và em là - từng là - người chia bài trong một câu lạc bộ dành cho quý ông. Có lẽ em nên nói rằng mọi chuyện không xảy ra theo ý em.”

“Thì sao?” anh nói, nằm nghiêng người để nhìn nàng và tò mò muốn biết cuộc nói chuyện này sẽ đi tới đâu. Chưa ai từng nói chuyện với anh giống nàng và vì lý do nào đó, anh thấy thế thật hấp dẫn.

“Và em không giống người khác. Ít nhất là không những người ngài biết. Em sẽ không trở thành như thế. Em không muốn. Dù Hennessy và Loines nói hay nghĩ gì, dù em phải... diễn vai gì để tồn tại, em vẫn biết mình là ai. Em thích con người mình. Ngài có thể nói như vậy không?”

Đương nhiên, Adam có thể nói rằng anh hoàn toàn hài lòng với bản thân, nhưng cả hai đều biết đó là một lời nói dối. Nàng đã chứng kiến anh hành xử như một kẻ điên ngoài hồ. Anh tin rằng người hạnh phúc không đời nào làm thế. Cả anh và nàng đều tình cờ không vui vẻ gì với cuộc hôn nhân sắp tới và không ai được lựa chọn. Chỉ khác một điếu là Sophia bằng lòng để giúp bạn bè mình. Adam chấp nhận để giúp bản thân.

“Đừng giận,” một lúc sau, nàng nói rồi dấm nhẹ lên ngực anh. “Em đã thấy ngài giúp đỡ bạn bè nhờ vào địa vị của mình. Ngài là người tốt và việc muốn nắm giữ những gì mình đang có không có gì sai trái cả. Nếu được, em cũng sẽ làm như vậy.”

“Đừng an ủi ta, cô em.”

“Vậy thì đừng có buông lời xúc phạm em, cậu bé.”

Anh nhướn mày. “Cậu bé”

Sophia cau mày. “Em không nghĩ ra từ nào để nói xấu ngài. Ai cũng biết ‘cô em’, ‘ranh con’, hay ‘ả’. Nhưng chẳng có từ nào để nói xấu một Công tước.”

“Ừ, vậy chúng ta cứ gọi như như thế đi.” Nén cười, anh ôm nàng. “Ngủ thôi, cô em.” Thả lỏng người, anh nhắm mắt lại.

“Đương nhiên là có cụm từ ‘đồ vô lại’,” nàng trềnh ngâm và anh mở một bên mắt.

“Sao cơ?”

“Đồ đều. Kẻ bất lương.”

Anh thở dài rồi nhắm mắt lại. “Đừng quên ‘đồ xấu xa’.” “Ồ, hay đó. Hoặc là ‘đồ đều cáng xấu xa’. Thế ‘bất hảo’

có phù hợp không?” “Nàng thật cô lỗ.”

Anh nghe nàng cười khúc khích. “Đúng,” nàng nói trăn ngâm. “Ừm. ‘xảo trá mặt dày’.”

“Mặt ta không dày. Nếu nàng mà gọi ta là kẻ đê tiện, ta sẽ ném nàng ra cửa sổ.”

“Khỉ thật. Em không nghĩ ra cụm từ đó.” Adam mỉm cười. “Tốt.”

Khi cảm thấy nàng từ từ chìm vào giấc ngủ, anh quyết định sẽ làm gì đó để giúp nàng. Nói gì thì nói, anh cũng là một Công tước và nếu một Công tước không thể làm được việc tốt cho một... người bạn thân, thì anh đúng là xảo trá mặt dày. Làm gì thì anh chưa biết nhưng anh đâu có tiếng là ranh mãnh nếu không thông minh. Anh chỉ cần có kế hoạch. Và thêm chút thời gian.

Bầu trời thấp thoáng qua khe rèm đã xám xịt khi Adam thức giấc. Sophia nằm bên anh, một tay vắt qua bụng anh và mái tóc xõa che khuất mặt nàng, cù vào mũi anh. Nếu là lúc khác, Adam sẽ vui vẻ nằm yên nhưng sáng nay, anh không có thời gian đa cảm.

Anh nhấc tay nàng ra và nhẹ nhàng đặt xuống giường, rồi nhích ra gần mép giường và đứng lên. Chỉ cần có người thấy anh bước ra khỏi phòng nàng vào lúc gần 6 giờ sáng, tất cả những lời đồn đại sẽ được xác nhận và ai cũng sẽ tin lời bàn tán rằng Sophia là tình nhân của anh. Dù cho cô vợ tương lai của anh bức tức như thế nào đi nữa cũng chỉ là thứ yếu. Bất kể cô ta là ai, nếu cô ta không biết về tiếng tăm của anh thì anh không việc gì phải thông cảm.

Tại sao Sophia lại chỉ muốn đơn thuần là người yêu anh, trong khi nàng có thể đòi hỏi tiền bạc hay bất cứ thứ gì anh thường ban tặng? Và tại sao Công tước Greaves lại chọn qua đêm với một cô gái lập dị như thế mà không có gì bảo đảm rằng nàng sẽ trung thành và kín tiếng? Hay sự ràng buộc? Đó là điều tất cả bọn họ sẽ nghĩ. Anh gần như có thể nghe thấy tiếng bàn tán. Họ không biết gì về con người thật của nàng. Và nhờ ơn Hennessy, chắc họ sẽ quên sạch những gì liên quan đến nàng trước khi mùa lễ hội bắt đầu. Rốt cuộc, đó chính là mục đích của cha nàng.

Sophia ngẩng dậy và gạt tóc ra khỏi mặt. “Sáng rồi.”

“Sáng rồi.” Anh vội cài khóa quần và mặc áo. “Sau bữa sáng, vài người sẽ cưỡi ngựa quanh hồ. Nàng có thể đi cùng.”

“Ngài có đủ ngựa không?”

“Đủ chứ, nhưng dù thế nào thì nàng cũng có ngựa riêng mà.”

“À.”

Adam cau mày khi cài áo gi-lê. “Thế là sao?”

“Em tin rằng đó là tiếng con người ta phát ra khi ngạc nhiên hoặc xác nhận.”

“Sớm thế này mà nàng đã thử thách ta rồi, Sophia. Nói thẳng đi, được không?”

Nàng nghiêng đầu. “Em không có ý hờn dỗi hay than phiền.” Nhích người tới mép giường, nàng nằm sấp, hai tay chống cằm.

“Ta chưa từng thấy nàng hờn dỗi,” anh đáp. “Nói tiếp đi.” “Được thôi. Hôm qua, em thấy hơi bức khi trông thấy Sylvia Hart cưỡi con Copper. Nhưng rồi em chợt hiểu rằng khi lên kế hoạch cho lễ Giáng sinh năm nay, ngài định dành tất cả ngựa - ngoại trừ Zeus - cho khách. Bán con Copper cho em với giá 3 xu

là một trò đùa và lẽ ra em không nên xem chuyện đó là nghiêm túc bởi vì thời thế đã thay đổi. Dù sao thì sau kì nghỉ này, em cũng không có cơ hội dùng đến nó.”

Chết thật. Anh sẽ nói chuyện với người giữ ngựa. “Nếu hôm qua, Sylvia cưới con Copper, thì đó chỉ là nhàn lẩn mà thôi,” anh nói ngắn gọn. “Nàng đã mua Copper và nó là của nàng. Ở đây, ở London, hay ở Cornwall. Sẽ không xảy ra chuyện đó nữa đâu.” Anh ngồi trên ghế bên lò sưởi để đi giày và vắt chiếc cà vạt nhàu nhĩ lên vai thay vì đeo lên cổ tử tế.

“Có thể em sẽ đi,” Sophia nói chậm rãi. “Để em xem sáng nay Cammy làm gì đã. Và em đã bảo mình sẽ chia bài.”

Adam đứng lên. Vậy là nàng vẫn nhất định nhắc cho mọi người nhớ nàng là ai. Tuy nhiên, anh không phản đối nữa. Anh đã nghe nàng nói nàng chỉ đang là chính mình và anh nên bỏ cái thái độ trích thượng của mình đi rồi để nàng được vui vẻ. Anh gật đầu. “Ta sẽ cho người chuẩn bị bàn đánh bài. Nhưng không nhất thiết nếu nàng phải làm việc khác. Dù sao thì nàng cũng đang trong kỳ nghỉ.”

Nàng mỉm cười, cảm ơn trời. Anh bước đến bên giường và quỳ xuống hôn nàng. Ham muốn trỗi dậy trước hưởng ứng nồng nhiệt của Sophia, nhưng anh vẫn đứng lên. Nếu giờ mà anh không đi, tình cảm của anh dành cho Sophia sẽ bị tất cả những người anh gặp từ trên đường này về phòng biết.

“Tạm biệt,” anh nói và đi ra cửa. “Tạm biệt.”

Adam hé cửa và ngó ra hành lang. Bên ngoài im lìm, sáng lơ mơ và không một bóng người. Bước ra ngoài, anh khẽ khàng đóng cửa lại và đi tới hành lang nối cánh đông ngôi nhà với phòng anh ở cánh tây.

Một vài gia nhân đã dậy, thấp nển dọc hành lang và mở rèm cửa, nhưng ngoài gật đầu với lời chào của họ, anh không để ý gì

khác. Rất có khả năng họ thừa biết anh đã qua đêm cùng ai hay tắm chung với người nào. Gia nhân của anh sẽ giữ bí mật của anh. Những người khác mới làm anh lo.

Khi vào bên trong phòng ngủ lạnh lẽo và tối tăm, Adam dừng lại và tựa trán vào cánh cửa đóng. Anh cần thôi trì hoãn việc tìm vợ. Đúng, anh muốn giúp Sophia, nhưng anh không thể làm điều đó nếu mất một nửa gia sản và trở thành tên hề của London vì thế. Vợ tương lai của anh đang ở đây, tại Greaves Park này. Anh chỉ cần chỉ vào một cô gái và bảo, “Cô ấy cũng được.” Vì tại thời điểm này, là ai cũng không quan trọng. Nếu có một người nhất định anh muốn lấy thì anh đã làm lâu rồi. Giờ anh chỉ cần một người vợ thôi. Ai cũng được. Và dù việc ở bên cạnh Sophia làm anh hạnh phúc hơn nhiều, thì nó cũng chẳng giúp gì được cho cả hai.

“Tôi không nghĩ từ ‘lát nữa’ của ngài có ý nghĩa giống của tôi,” một giọng nói nhẹ nhàng, êm ái phát ra từ trên giường anh.

Chết tiệt. “Caroline,” anh vừa nói vừa quay đầu lại.

Cô nàng đang nằm nghiêng đắp chăn trên giường của anh, đầu gác lên một bên khuỷu tay. Thấy chiếc váy dạ hội màu ngọc lục bảo được xếp gọn gàng vắt lên thành ghế, anh đoán Caroline đang khóa thân. Còn gương mặt ngái ngủ kia cho thấy cô đang ở đây được một lúc rồi. Có thể là suốt đêm.

“Tôi tưởng ngài muốn ta quen thân hơn, thưa Công tước. Nhưng có vẻ như là ngài muốn thân mật với người khác.”

“Blackwood chơi bài cả đêm,” anh nói, kéo chiếc cà vạt ra và thả nó lên bàn. “Và đúng, chúng ta có cách hiểu từ ‘lát nữa’ khác nhau. Ta xin lỗi.”

Cô đuổi người và ngẩng dậy như một con mèo. Tắm chăn tụt xuống đến hông, để lộ khuôn ngực nảy nở, mời gọi. “Không sao,” Caroline nở nụ cười tình tứ. “Thế ngài hiểu từ ‘bây giờ’

thế nào?”

Chắc cô không muốn nghe anh giải nghĩa bất cứ thứ gì lúc này đâu, vì chắc chắn sẽ có rất nhiều từ nói tục. Sophia và anh chưa bao giờ nhắc gì đến sự chung thủy hay nghiêm túc, nhưng nàng là người đầu tiên anh nghĩ đến. Ngay cả khi người phụ nữ rất có thể trở thành vợ anh ng ồi cách anh hơn một mét, rất quyến rũ và đang khỏa thân.

Có Caroline ở cạnh trong mùa sự kiện, anh sẽ có người đi cùng tới dạ hội, tiệc tối và nhà hát. Anh cũng sẽ có người cho anh người nối dõi. Nhưng bất kể anh và Sophia đã nói hay chưa nói, thì anh cũng rõ như lòng bàn tay rằng việc tuyên bố cưới Caroline sẽ kết thúc chuyện giữa anh và Sophia. Và anh chưa chuẩn bị tinh thần.

Adam hít sâu. “Không may, cách hiểu của ta về từ ‘bây giờ’ là khi ta cần thay quần áo và xuống nhà ăn sáng.”

Đôi mắt nâu sẫm tối màu hơn trong căn phòng sáng mờ nhìn anh đăm đăm. “Vậy ta thảo luận từ ‘lát nữa’ vào dịp khác được không? Hay tôi đã hiểu sai về lời mời tới Greaves Park?”

Chúa ơi, cô thật lịch sự. Thật... lạnh nhạt. Chính xác là đi đâu anh muốn ở một người vợ - không vạch áo cho người xem lưng và không gây sự khi hoặc nếu anh có tình nhân. Tiểu thư Caroline không có tranh cãi, không ném đồ đạc... và không vui mừng khôn xiết, đam mê hay cười nói.

Adam muốn ng ồi xuống một lúc, nhưng lại nhặt chiếc váy của Caroline và đặt lên giường. “Cô không hiểu sai. Do ta nói không rõ ý. Không chủ tâm, nhưng đúng rồi đấy. Lý do ta... mời cô đến đây vẫn không có gì thay đổi.”

“Tôi rất mừng khi biết chúng ta hiểu nhau.”

“Ta cũng thế. Tuy nhiên, lúc này, ta không muốn nghe bàn tán. Rất mệt mỏi.”

Mỉm cười, Caroline gật đầu. “Tôi hiểu rồi.”

“Ta sẽ trở lại sau 20 phút,” anh vừa nói vừa đi ra cửa. “Vậy 15 phút nữa tôi sẽ ra khỏi đây.”

Sophia đi ra hành lang ngắn và vào phòng ăn sáng. Những người bạn của nàng đang đứng cạnh bàn để thức ăn, Cammy đẩy Keating ra khỏi chỗ thịt xông khói. Khoảng chục người khách khác đã yên vị và vừa ăn vừa tán gẫu. “Xin chào,” nàng nói bằng giọng rảnh rỗi đi chọn món.

Cammy hôn má nàng. “Chào cậu. Sáng nay, cậu có hứng thú đến Hanlith không?”

“Tớ định đi cưỡi ngựa. Công tước bảo hôm nay nhiều người sẽ đi dạo quanh hồ và tớ rất muốn nhìn đền Athena từ khoảng cách gần hơn.” Nàng khoác vai bạn. “Cậu và Keating nên vào làng. Tiệm bánh ở đó có món bánh quế ngon chưa từng thấy.”

“Thật không?” Camille hỏi cười, mặc kệ Keating đang chọc ngón tay vào mình và dứt khoát lắc đầu.

“Thật.”

“Hay quá. Chỉ là chúng tớ sẽ về nếu cậu muốn nói chuyện.”

“Tớ không biết khi nào mình về nên các cậu cứ thông thả.” Nàng ra chuồng ngựa ngay sau khi ăn sáng và thấy Adam, Timmerlane, Francis Henning, hai chị em nhà Hart, tiểu thư Prentiss, Prudence Jones và Aubrey Burroughs đang chọn ngựa. “A, nàng đây rồi, tiểu thư White,” Adam nói. “Ta đã đóng yên ngựa cho nàng rồi. Nàng chọn ngựa thật khéo. Ta có chút hối hận vì đã bán nó cho nàng.”

Thật khéo léo. Sophia mỉm cười với anh, cố lờ đi sự khinh miệt của những cô gái kia. Nàng thích họ xoay lưng lại với mình để không phải nhìn vào mặt họ. “Tiếc bây giờ cũng muộn rồi, thưa Công tước. Ngài có thể ghen tị từ xa.”

Adam kiên chế và ngẩng lên yên con Zeus. “Nàng thật lạnh lùng, tiểu thư White.”

Aubrey Burroughs giúp nàng lên ngựa rồi leo lên một con ngựa thiện đẹp đẽ. “Cảm ơn ngài Burroughs,” nàng nói và nở nụ cười.

“Ta luôn sẵn sàng với những người đẹp,” hắn đáp và hơi ngả mũ.

Hai chị em nhà Hart đi ngang qua nàng, mặt vênh lên. Nhưng ngoài để ý đến đi đầu đó, nàng cố gắng lờ đi sự tẽn toét của họ. Adam ăn nói lịch sự với nàng trước mặt mọi người và so với ngày hôm qua, nàng phải công nhận anh có nhiều tiến bộ.

Gió đã thổi tuyết thành từng đồng ở bên bờ phía đông, dù vẫn còn một lớp băng mỏng quanh những cành cây trụi lá. Quang cảnh đẹp đến nao lòng. Nàng hiểu lý do Adam không thích ở Greaves Park, nhưng nàng nhận thấy vẻ đẹp này thật mê hoặc. Vào mùa xuân chắc chắn còn đẹp hơn bội phần.

“Cô im lặng quá, Sophia,” Aubrey nhận xét, bỏ tiểu thư Jones lại và thúc ngựa đi bên cạnh nàng.

“Tôi đang ngắm cảnh. Ngài là người xứ nào, Burroughs?”

“Ta có một điền trang nhỏ ngay bên ngoài Bath,” hắn nói. “Cũng đẹp, nhưng không thấm vào đâu so với Greaves Park.”

“Tôi chắc chắn nó rất đẹp. Tôi có lần đi xe qua Costwolds, nhưng không lưu lại. Tôi chưa thấy nơi nào xanh tốt và có những con cừu mập mạp như vậy.”

“Cô có thể tới thăm Farling bất kỳ lúc nào. Những con cừu mập của ta rất thích được khen.”

Nàng bật cười. “Tôi tin chắc là cừu nhà ngài không quan tâm đến ý kiến của tôi, nhưng cảm ơn ngài.”

“Chị biết mình không quan tâm đến ý kiến của cô ta,” nàng nghe tiểu thư Rebecca thì thảo với em gái và tiểu thư Sylvia cười sau lưng cô. Trước mặt họ, Helena Prentiss đã liếc nàng như liếc ruồi bọ và tiếp tục trò chuyện với lãnh chúa Timmerlane.

Sophia không biết Adam làm thế nào, nhưng anh đã khéo léo lái con Zeus đi giữa hai con ngựa của chị em nhà Hart. “Ta thấy hồ đã sạch tuyệt,” anh nhận xét, giọng hơi lơ đãng. “Và ta có vài đôi giày trượt.”

“Ôi, trượt băng! Tôi chưa được trượt băng kể từ hồi sông Thames đóng băng 4 năm trước,” Rebecca reo lên và nắm lấy tay áo anh. “Chúng ta phải đi trượt băng! Đi mà, Công tước.”

“Ta vừa mới nhắc đấy. Chỉ ầu nay nhé. Ta đoán là mai tuyết lại rơi.”

Trong khi hai chị em nhà Hart ríu rít sẽ chơi vui thế nào và hỏi mọi người, trừ nàng, liệu họ có muốn tham gia cùng không, Adam ghìm con Zeus đi chậm lại chờ Sophia và Aubrey. “Còn nàng, tiểu thư White?” anh hỏi và mỉm cười. “Có muốn thử trượt băng không?”

“Thử ư?” nàng đáp và cười tươi. “Em trượt băng khá cừ đấy.”

“Ồ, thật sao? Có muốn cược không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Anh biết đấy,” Keating Blackwood nói khi trượt qua cùng với cô vợ đang khoác tay chèo và cười khanh khách, “nếu anh không muốn chúng tôi ở đây chỉ có việc là đừng cho sửa cầu. Giết người có vẻ hơi quá.”

“Tôi không biết anh đang phàn nàn chuyện gì,” Adam mỉm cười đáp. “Trông anh rất bảnh.”

Từ ‘quân khốn nạn’ bay về phía anh.

Cố không tỏ vẻ thích thú lộ liễu khi chứng kiến sự thiếu kỹ năng và phối hợp kém trước mặt, Adam thong thả lượn một vòng quanh đám người trượt băng. Lassiter là người duy nhất sống ở miền Bắc như anh, nhưng vị Tử tước không tham gia.

Sylvia Hart lao vút lại chỗ Adam và anh vội né để tránh đụng chạm. Đám người ồn ào này đã khiến anh bức mình từ lúc anh mời họ rỗi. Giờ khi anh sắp chọn được một chú ngỗng, thì những người còn lại thật không thể chịu nổi. “Thật tuyệt vời, thưa Công tước,” cô nàng thở hổn hển, suýt ngã vì anh không đỡ được nhưng kịp lấy lại thăng bằng. “Năm nào em cũng sẽ đến đây để trượt băng!”

Adam gật đầu và nghĩ sẽ không mời hai chị em họ lần nữa. Không bao giờ. Với những chuyện nhảm nhí thế này sức chịu đựng của anh có giới hạn. “Cô trượt cừ lắm.”

“Ồ, em biết mà. Lúc nào cũng thế. Em thử làm gì đó và rỗi ai cũng khen em.”

“Henning!” anh gọi. “Để tiểu thư Sylvia dạy cho.”

“À, cảm ơn ngài, Greaves,” Francis nói, loạng choạng tới chỗ họ. “Trông vậy mà không dễ.”

Khi Sylvia với vẻ kinh ngạc kéo Henning hòa cùng những người trượt băng, Adam lại chú ý tới Sophia. Nàng trượt còn tệ hơn cả Sylvia Hart, nhưng ít ra nàng không ảo tưởng. Nụ cười rạng rỡ trên môi nàng hẳn sẽ khiến mặt trời phải thẹn nếu ló dạng, nhưng dù thế, anh cũng không thấy thích thú giống như nàng.

Burroughs trượt quanh nàng, vừa cho lời khuyên vừa đưa tay đỡ. Hoặc là Aubrey tin lời anh rằng Sophia không phải tình nhân của anh hoặc hẳn không quan tâm.

“Anh đang nhìn mặt,” Keating lên tiếng khi lướt qua.

“Đâu.”

“Trông anh có vẻ như vậy,” anh bạn chữa lại. “Như sắp đánh người.”

Adam lắc đầu. Keating là người hiểu anh hơn cả, nhưng nếu không giấu được bức tức thì hẳn anh đã làm sai. “Mai tuyết sẽ rơi. Tôi thấy khó chịu,” anh nói.

“À.” Hai vợ chồng Blackwood dừng lại ngay đằng sau anh. “Trò này vui đấy,” Keating hạ giọng. “Tôi không ngờ anh cũng biết giải trí. Nhiều cô gái theo đuổi anh như vậy là lỗi ở anh, nên tôi đề nghị anh cứ tận hưởng đi. Ít nhất thì cũng phải cười trước sự yếu kém này.”

“Tôi cười rồi,” anh cũng hạ giọng. “Và tôi biết là lỗi của ai.” Đương nhiên là của anh và giờ anh có thể đổ một phần lỗi cho Sophia. Nàng không được phép thú vị hơn các cô gái khác ở đây và khiến anh so sánh, làm nàng đỏ mặt còn họ xấu hổ vì bị anh đem so với một cô gái Tantalus mà còn không bằng. “Để tôi dạy phu nhân của anh trượt băng.”

“Nhớ trả nàg lại đây,” Keating cười, cẩn thận lại gần Adam khi anh chìa tay cho Camille.

Cô ấy túm lấy tay Adam bằng cả hai tay. “Cảm ơn,” cô ấy nói và cười tươi. “Tôi đang lo Keating sẽ ngã đè lên tôi, nhưng không muốn làm anh ấy ngượng.”

“Ta nghe thấy đấy nhé,” Keating lên tiếng từ đằng sau.

Để Camille tiếp tục tựa người vào mình, Adam lướt chậm một vòng. Cô ấy bắt đầu từ từ thả lỏng một chút và hơi thả tay để đứng thẳng người hơn. “Cô đang làm khá tốt,” anh khen, “khi Keating không còn cản chân cô nữa.”

Camille bật cười. “Tôi không nghĩ ngài lại biết trượt băng,” cô nói. “Nhưng chắc là ngài phải trượt nhiều mới có thể giỏi được như thế này.”

“Phần lớn là nhớ được từ nhỏ,” anh đáp, cố không để tâm trí trôi về quá khứ đằng sau câu nói đó, cái hồi mà anh ở ngoài hồ cho đến khi ngón tay ngón chân tê cóng để không phải vào nhà. “Tôi nghĩ cũng giống như cưỡi ngựa, rất khó quên.”

Họ dễ dàng vượt xa Keating và Adam hướng họ đi xa hơn vào hồ. Camille bám chặt cánh tay anh khi cô ấy trượt trên một mảng bụi tuyết, rồi lại nói lỏng. “Ngài muốn nói chuyện gì, thưa Công tước?” cô ấy hỏi.

Rõ ràng Sophia không chơi với người ngốc. “Cô ở chung phòng với tiểu thư White khi cả hai còn làm việc tại Tantalus, phải không?”

“Vâng, đúng rồi.” “Tại sao?”

Cô ấy hơi cau mày. “Tại sao ư? Vì mỗi phòng có hai giường. Ai cũng ở chung.”

“Ý tôi là, tại sao lại là cô và tiểu thư White? Cô là con gái một Hầu tước. Trước... sự việc đó, cô là một quý tộc.”

“Và sau ‘sự việc’ đó, như cách ngài nói, cha mẹ đã đuổi tôi ra khỏi nhà và không một người bạn thân nào nhìn mặt tôi trừ phi muốn miệt thị. Tantalus đã cứu mạng tôi. Cũng như tất cả các cô gái ở đó.”

“Ta không nhận xét gì về Tantalus. Chỉ muốn biết lý do đằng sau tình bạn giữa hai người.”

Camille hít sâu. “Thực ra, tôi có hơi... dè chừng Sophia khi lần đầu gặp. Dù sao thì cô ấy từ khi sinh ra đã mang tiếng xấu. Nhưng tôi nghĩ, xét theo một khía cạnh nào đó, chuyện đó có lợi cho cô ấy.”

Đó là đi đầu anh không ngờ tới. “Cô giải thích xem.” “Cô ấy không phải... nghe lời ai. Miễn là Hennessy không nhìn nhận Sophia, đi đâu ông ta cũng chẳng bao giờ làm, cô ấy sẽ luôn là người ngoài lề. Tình cảnh của cô ấy sẽ không thay đổi. Hoặc nó đã từng thế.” Cô ấy cau mày. “Công tước Hennessy lẽ ra nên để cô ấy yên. Cô ấy có làm hại gì đến ai đâu.”

“Ta đồng tình. Thực ra, ta đang tính xem có cách nào giúp đỡ... hoàn cảnh của nàng không.”

Camille liếc nhìn anh và suýt ngã. “Nếu ngài có ý gì thì xin cho tôi biết. Vì tôi chẳng thể nào nghĩ được thứ gì hợp lý cả.”

Vậy mà anh còn mơ hồ hy vọng người bạn thông minh của Sophia có thể thấy một lỗ hổng anh đã bỏ qua. “Hennessy là người khó lay chuyển,” anh ngập ngừng nói. “Ông ta không đòi tiền và quá khứ chẳng có điểm nào đen tối ngoài Sophia.”

Camille gật đầu. “Ông ta muốn cô ấy biến mất cùng với những hậu quả đến danh tiếng của mình. Theo kinh nghiệm của tôi, một người đàn ông sẽ bỏ ra nhiều thời gian và tiền bạc để

bảo vệ danh dự của mình. Haybury có tiền để thách thức ông ta, nhưng Oliver là một phần của câu lạc bộ và cũng tai tiếng như vậy. Hennessy sẽ thắng trận chiến đó. Tôi không nghĩ Sophia đã kể cho Diane và Oliver chi tiết về cuộc hôn nhân của mình đâu.”

Đằng sau họ, Keating đã thôi không đuổi theo và vụng về trượt vòng vòng tới chỗ đám đông trượt băng. Adam hít sâu. “Ta thường có ba cách ứng phó: tổng tiền, đe dọa hoặc hối lộ. Ít nhất có hai cách xem ra không hợp với tình huống này. Ta đã cố khuyến khích Sophia chạy trốn nhưng nàng không chịu đứng nhìn Tantalus bị tấn công.”

“Tôi cũng vậy.” Cô ấy nhìn xuống chân mình rồi lại suyt ngã cho đến khi được anh đỡ. “Tôi rất tức giận,” Camille nói nhỏ, mắt nhìn về hướng Sophia. “Cô ấy lúc nào cũng tìm ra cách và tôi cho rằng cô ấy nghĩ mình sẽ giải quyết được mục sư Loines. Nhưng cô ấy sẽ không bao giờ có thể thoát được và anh ta sẽ chỉ khinh miệt cô ấy - nếu không muốn nói là có khi còn tệ hơn thế. Thật... không chịu nổi, nhưng tôi không biết phải làm gì.”

Adam có thể nói rằng anh cũng có rắc rối của riêng mình nhưng nói thật, vấn đề của Sophia cũng làm anh lo lắng như vậy. Rốt cuộc, anh có thể cầu hôn Caroline chỉ vài ngày nay và cử hành hôn lễ ngày mai. Thế là vấn đề của anh đã được giải quyết. Có thể cả hai sẽ không hạnh phúc, nhưng điều đó không quan trọng. Anh vẫn sẽ giữ được tài sản và tiền bạc - điều này mới quan trọng. Việc Sophia cưới gã mục sư chết tiệt đó chẳng mang lại cho bản thân nàng điều gì. “Ta cảm thấy bất lực,” anh lên tiếng sau một lúc im lặng, tự hỏi liệu phu nhân Blackwood có biết anh hiếm khi thú nhận một điều như thế không.

Camille từ từ ngược lên nhìn anh lần nữa. “Cô ấy thích ngài. Không phải vì dòng dõi hay tiền của ngài, không phải là cách ngài sống. Vì bản thân ngài. Và tôi hy vọng ngài trân trọng điều đó.”

“Đương nhiên.”

“Vậy hãy cứu cô ấy đi.”

Adam nhìn chăm chăm về phía hàng cây trơ trụi một lúc lâu. “Yêu cầu một chuyện lớn như vậy sau khi cô nói mình không biết làm sao để thực hiện phép màu ấy.”

“Ngài là một Công tước và có tiền. Người ta cũng thường nề sợ ngài. Phải có chút tác dụng gì đó chứ.”

Anh khịt mũi. “Ta hy vọng thế.” “Tôi nghĩ chúng ta sẽ tìm ra cách.”

Họ trượt tới chỗ đám đông và Keating lật đặt ra chỗ họ. “Xong chưa hay để tôi gọi trà?”

“Anh trượt cứ như tê giác ấy,” Adam nói khẽ, trao trả Camille. “Đừng có mà giẫm vào cô ấy. Tôi tin rằng cưới cô gái này là đi đầu sáng suốt nhất anh từng làm.”

“Không sai.” Keating mỉm cười. “Bỏ tay ra.”

Vì chưa từng ai cãi thắng một người đàn ông đang ghen nên Adam bèn lùi ra xa. Phía trước anh, tên Burroughs chết tiệt vẫn đang làm khổ Sophia. Ít ra anh cũng có thể cứu nàng khỏi tình cảnh đó. Adam trượt về phía họ.

“Ta nghe nói nàng trượt băng rất cừ, tiểu thư White,” anh nói.

“Chắc tôi đã nói hơi quá,” nàng nói và cười khúc khích. “Tôi tưởng chúng ta sẽ dùng giày trượt kiểu Na Uy và đương nhiên tôi thạo hơn.”

“Ừm.” Lướt thẳng đến trước mặt nàng, anh chìa hai bàn tay đeo găng ra.

“Tôi đang giúp cô ấy, Greaves,” Burroughs xen vào. “Không phiền đến ngài.”

Anh hơi chuyển trọng tâm, sẵn sàng đá Burroughs xuống bằng. “Không phiền. Ngài đã cố dạy nàng bơi gần 1 giờ rồi. Tôi quyết định xen vào trước khi mùa xuân tới.”

Sophia đặt tay vào tay anh. “Đương nhiên là tôi cần được hướng dẫn càng nhiều càng tốt.”

Trong khi Burroughs tiếp tục lờm hai người, Adam từ từ lùi ra sau, đồng thời cầm tay Sophia kéo nàng về phía mình. Chân nàng luống cuống, suýt nữa đâm vào nhau và làm nàng ngã.

“Đừng nhìn xuống chân,” anh nhắc.

“Nếu em không nhìn, ai biết chúng sẽ đi đâu,” nàng đáp, cười không thành tiếng.

“Nhìn mặt ta. Hãy tin ta.”

Nàng ngay lập tức ngẩng mặt lên, mắt nàng chạm vào mắt anh. Nàng tin anh. Ý nghĩ đó thật... ấm lòng. “Khi ta nói phải, hãy đặt chân phải xuống và lùi ra sau. Một chút thôi. Khi ta nói trái, làm tương tự với chân trái. Ta không để nàng ngã.”

Sophia gật đầu. “Nếu ngã, em sẽ cố ngã vào ngài.”

Anh mỉm cười, đương nhiên rồi. “Cũng đúng. Sẵn sàng chưa? Phải.”

Sophia lóng ngóng làm theo và anh để cho nàng lấy lại thăng bằng. Khi cảm thấy nàng thả tay mình ra một chút, anh lấy đà bằng chân phải. “Trái.” Dừng. “Tốt. Phải” Dừng. “Tốt hơn rồi. Trái.”

Trong mấy phút, nàng trông như một con mèo con cố leo lên cửa sổ, nhưng rồi nàng bắt đầu giữ được thăng bằng, cất vào mặt bằng mạnh hơn sau từng cú lấy đà. Lưng nàng thẳng lên và anh di chuyển tới gần hơn, phối hợp những cú đẩy lên trước bằng cú trượt ra sau của mình.

“Giống khiêu vũ,” nàng reo lên, cười vang thích thú. “Và đang bay.”

“Rất giống.”

“Giờ em nhìn chân mình được chưa?”

“Không. Chim không bao giờ nhìn cánh khi bay. Nếu làm vậy, nó sẽ nhận ra mình đang làm một điều không thể và rơi xuống đất.”

Sophia mỉm cười. “Nghe hay quá.”

Hay rồi. Giờ thì anh lại làm thơ. “Chỉ là một lời khuyên thôi,” anh đáp và nhún vai.

“Em nghĩ mình có thể là chim.” Nàng nhắm mắt.

Đáp lại, anh tăng tốc, cho đến khi họ gần như bay trên băng. Có lẽ nàng là chim thật. Nàng bay qua những năm tháng cuộc đời mình bằng sự khéo léo ngoài sức tưởng tượng của anh. Và gã Hennessy khốn nạn của nàng đang cố - và đã thành công - cắt phăng đôi cánh của nàng. Anh không thể cho phép chuyện này xảy ra. Không thể.

Hai chiếc vali nhỏ cùng với tất cả quần áo và hầu hết những tư trang của nàng đã bị mất dưới sông Aire. Một chiếc kẹp cà vạt mã nã cho Keating và một đôi bông tai và nơ màu lam cho Camille. Sophia có tiền để mua lại những thứ đó trong một tài khoản nhỏ mà Hầu tước Haybury đã mở bằng tên nàng. Ở London, nơi nàng không thể đến.

Nàng có thể mượn từ Adam. Anh vẫn cố mua các thứ cho nàng mấy tuần nay đấy thôi. Nhưng mượn tiền để mua quà có vẻ... sai trái. Nhất là khi nàng phải tặng 3 món quà Giáng sinh.

“Cô nghĩ sao về cái này?” Milly hỏi, kéo nửa cuộn len màu lam đậm từ rổ kim chỉ. “Năm ngoái, vợ của Udgell làm găng tay lót n ỉ còn thừa.”

“Udgell có vợ r ồi?”

Milly khịt mũi. “Tôi biết. Tôi luôn nghĩ ông ta sẽ bị gãy chân nếu quỳ một gối xuống. Mary đang ở York thăm chị gái. Udgell bảo cô cứ tự nhiên.”

Sophia c ần cuộn len, lăn nó qua lại trong tay. “Màu đẹp lắm. Tôi có thể dùng nó trang trí.” Nàng nghiêng người nhặt chiếc khăn mới đan xong một nửa cho Adam. Xám, đen và giờ xanh đậm đều hợp với anh, nhưng lâu r ồi nàng không đan lát gì.

“Ồ, Sophia, màu xanh này sẽ rất hợp.”

Nàng mỉm cười. “Cảm ơn, Milly. Bà tìm xem thử có len màu lục cho khăn của Keating không?”

“Tôi biết bà Orling trong làng có một ít, nhưng bà ấy ranh ma lắm. Nhưng tôi sẽ lấy được, cô đừng lo. Tôi có một cái nơ màu vàng bà ấy rất thích.”

Nghe có vẻ không ổn r ồi. “Bà không thể đổi đồ của mình vì tôi được.” Sophia đứng lên, đi đến tủ quần áo gần như trống trơn. “Thế đây nơ màu hồng thì sao? Bà nói mình tìm được trên gác xép. Không ai tiếc đâu.”

Milly cau mày. “Nhưng nó rất hợp với chiếc váy đi dạo màu xanh của cô. Tôi không thể...”

“Được mà. Xin bà đấy.” Tất cả người làm ở Greaves Park nói chung - và Milly nói riêng - luôn rất hào phóng với nàng. Nếu họ tìm thấy thứ gì đó nàng cần mà không thuộc về ai, đương nhiên nàng sẽ cho đi. “Tôi thích trao đổi. Vui mà.”

Bà quản gia thả cái nơ vào giỏ. “Tôi không nghĩ bà Orling có thể từ chối món này. Tôi sẽ mang len về cho cô trước bữa tối.”

“Tốt quá. Nhưng đừng nhắc tôi chỉ còn 3 ngày nữa là đến Giáng sinh.” Và nếu cố hết sức, nàng có thể vờ như chẳng có gì xảy ra vào ngày đó ngoài tuyết rơi và... chứng kiến Adam tuyên bố cưới tiểu thư Caroline. Giây phút đó cũng sẽ đau đớn như lúc nàng đọc lời thề hôn ước của mình. Có lẽ nàng nên rời khỏi đây trước khi chuyện đó xảy ra.

Milly đứng, tay cần giỏ kim chỉ. “Còn nhiều thời gian, Sophia,” bà ấy nói. “Chỉ cần thức khuya vài hôm là xong ngay.”

Sophia nhìn Milly ra khỏi phòng ngủ, nhấp một ngụm trà đã nguội và tiếp tục với que đan đi mượn. Còn nhiều thời gian. Đó là món quà Giáng sinh nàng muốn. Nhưng ngay cả Công tước Greaves cũng không thể làm được một đi đâu như thế. Tốt nhất là hãy tập trung vào việc mình có thể làm được - đan xong 3 chiếc khăn cho 3 người bạn.

Như thường lệ, khi nghĩ về Adam, nàng lại cười. Gần đây đêm nào anh cũng đến phòng nàng. Ôi, nàng sẽ nhớ sự ấm áp và chắc chắn của anh, cả trên giường lẫn trong cuộc sống. Dù vậy, tất cả những gì nàng có thể làm lúc này là đan.

Sau gần một tiếng, Sophia đứng lên vươn vai. Khi nàng vừa tựa vào khung cửa sổ để nhìn bóng những người đi xe trượt tuyết bên dưới thì có tiếng gõ cửa.

“Khỉ thật,” nàng lau bầu và vợ vội tấp chăn phủ lên đồng len. “Mời vào,” nàng cất tiếng rồi ngẩng xuống chiếc ghế và mở một cuốn sách đặt lên lòng.

Aubrey Burroughs tựa người vào thành cửa, rồi bước vào. “Hy vọng là ta không làm phiền,” hắn nở nụ cười ấm áp.

“Đương nhiên là không. Tôi chỉ đang đọc sách thôi.” Khi đến gần, hắn cúi xuống đọc tiêu đề cuốn sách nàng đang cầm. “Robinson Crusoe. Cuốn vào một chuyến phiêu lưu vùng nhiệt đới trong khi ở đây đang kẹt trong tuyết cũng hay.”

“Tôi không cảm thấy bị mắc kẹt,” nàng đáp. “Ở đây rất đẹp.”

Đôi mắt nâu nhạt chuyển từ cuốn sách lên mặt nàng. “Đúng.” Không cần mời, hắn ngồi xuống chiếc ghế gần nàng nhất.

Nhiều năm qua, Sophia không đếm xuể đã có bao nhiêu đàn ông đã nhìn nàng kiêu đó. Nó thường đến trước một lời đề nghị rằng một cô gái xinh đẹp nhưng không có tương lai như nàng thì nên được một người thẳng thắn và yêu cái đẹp bảo hộ. Dù vậy, gần đây, những cuộc nói chuyện như thế lại diễn ra tại bàn đánh bài ở Tantalus, nơi nàng có những nội quy và nhiều bảo vệ để nhấn mạnh lời từ chối khéo của mình. Vậy là nàng có một người chồng sắp cưới và phải đến nhà thờ.

“Giữa cô và Greaves có thỏa thuận gì không?” Burroughs hỏi sau một lúc. “Anh ta là người tốt nhất không nên dính vào.”

Tiếng sấm vang lên khắp thung lũng. Thời tiết xấu xuất hiện thường xuyên hơn. Adam bảo thế là bình thường. Theo như anh miêu tả, nếu người nào ở đến ngày 10 tháng 1 sẽ phải lưu lại hết tháng Hai. Nàng định đi trước ngày mừng 4. “Không,” nàng nói, “Tôi không thỏa thuận gì với ai hết.”

Aubrey mỉm cười. “Ta không nghĩ vậy. Nó giống như hoàng tử qua lại với vợ người bán cá. Không thể đưa cô ta đi ăn tối mà giấu được mùi tanh.”

“Xin thứ lỗi,” Sophia nói và đóng sách lại, “đó là cách ngài chiêm cảm tình của tôi ư?”

“Thế cách này thì sao?” hắn hỏi, lôi ra một chuỗi ngọc trai tinh xảo từ túi áo. “Và thế này mới là bắt đầu thôi.”

Trong một lúc, Sophia lặng im và nhìn hắn trân trân. Đàn ông bị sao mà luôn nghĩ mình rất hấp dẫn dù cái gì cũng chứng minh là không phải vậy? “Ngài quên xét đến quan điểm của vợ người bán cá trong so sánh vừa rồi. Cô ta có thể đeo ngọc trai và trang sức ở đâu?”

Cơ mặt bên dưới mắt phải hắn giật giật. “Cô không đùa đấy chứ? Cô ta có thể bán chúng đi để mua thức ăn và quần áo.”

“Nhưng cô ta đã có người bán cá rồi.” Hoặc là mục sư, trong trường hợp của nàng. “Và có lẽ là cả cá nữa. Và cô ta sẽ vẫn còn mùi tanh.”

Hắn đặt chuỗi ngọc trai lên cái bàn giữa họ. “Ta không có ý định xúc phạm cô, Sophia. Cô rất xinh đẹp và có thể làm tốt hơn việc ngồi tại bàn chơi bài và dùng ngực của mình để dụ đàn ông đặt cược nhiều hơn.”

“Ngực của tôi hoàn toàn hài lòng với công việc của nó,” nàng đáp, bắt đầu tự hỏi không biết liệu hắn có nói được gì ngoài xúc phạm nàng không.

“Thật nực cười,” hắn bực bội nói. “Ra giá đi.”

“Giá của tôi là tôi cần phải thích ngài, ngài Burroughs. Giờ thì xin ngài thứ lỗi, tôi muốn đọc xong chương này trước bữa tối.”

Hắn chồm lên, môi mím chặt. “Cô cần thích ta?” hắn đáp. “Cô nên biết ơn rằng ta thấy cô lôi cuốn. Nếu không thì cô thật vô dụng.”

Đây cũng không phải là lần đầu tiên nàng nghe những lời đó. “Rõ ràng là ngài tin tôi có giá trị nếu không thì đã không tới đây ngã giá. Tôi sẽ không bán thân.”

Aubrey Burroughs đứng lên, cầu chuỗi ngọc trai nhét vào túi. “Năm, mười năm nữa, khi cô quá già không thể làm việc tại Tantalus nữa, cô sẽ ra đường cầu xin thứ ta vừa đề nghị. Ta nghĩ lúc đó cùng lắm cô sẽ gặp khách ba lần mỗi đêm. Bốn, nếu cô gặp may.”

Nói xong, hắh hầh hầh đi ra.

Gầh như ngay lập tức, Milly xông vào. “Đừng có nghe cái gã xấu xa đó nói, Sophia,” bà ấy gắh giọng và ôm ghì Sophia khiến nàng muốn ngạt thở. “Cô làm hắh tự ái, nên chỉ muốn ăn miếng trả miếng vậy thôi.”

Thấh khó thở, Sophia khề đẩy bà quắh gia ra một chút. “Nhữh lời này tôi nghe nhiều rấ,” nàng cố nói giọng bình thắh. “Và anh ta thì biết gì về hoắh cảnh của tôi.”

Ngay cả trước khi Hennessy xuất hiện làm thay đổi cuộc đời nàng, Sophia hoắh toàn ý thức được rằng mình không thể làm việc tại Tantalus mãi. Tuổi trung bình của các cô gái ở đó là 21, mà nàng thì đã qua sinh nhật lần thứ 23.

Nhưng Sophia có tài khoản trong ngân hàng từ số tiềh dành dụm hàng tháng và nàng có một kế hoặh. Khi đủ tiềh và đến lúc quyết định rời Tantalus, nàng sẽ mua một cửa hàng nhỏ tại một ngôi làng nào đó đủ xa London để không ai biết đến nàng. Thời điểh và quy tắc đầu là nàng chọn. Và chắc chắn nàng sẽ không bao giờ chọn một người như mục sư Loines. Nàng cũng sẽ không tuyệt giao với bạn bè hoặh thôi mua nhữh chiếc mũ buồh cười nhiều ren.

“Sophia.”

Nàng không suy nghĩ nữa. “Tôi ổn mà, Milly. Thật đấy.” “Không đầu. Cô tin lời hắh. Hắh là thứ vô dụng và bất lực, chỉ cố mua sự im lặng của cô để cô không cười hắh trên giường.”

Câu nói đó làm nàng chú ý. Nàng bật cười. “Bà Brooks! Thật kinh ngạc!”

Milly nháy mắt. “Hãy hứa là cô không tin lời hắn. Nói phét thôi. Hứa với tôi đi, Sophia.”

Đi đâu Milly không hiểu là nàng đã nghĩ tới tương lai của mình nhiều lần rồi và viễn cảnh của Burroughs còn đỡ hơn thực tế. Anh ta chỉ nhắc đến nó trong lúc nàng đang muốn quên, để chìm vào trong hạnh phúc của khoảnh khắc này và để nó bao bọc nàng. “Tôi hứa, Milly.”

“Tốt rồi. Tôi có cái này cho cô.” Milly lấy ra một cuộn len màu lục sậm từ túi áo choàng lông. “Bà Orling gửi lời cảm ơn về cái nơ. Bà ấy muốn tặng cho cháu gái làm quà Giáng sinh.”

“Ồ, tuyệt quá. Cảm ơn bà nhiều lắm. Và không chỉ về cuộn len.”

Bà quản gia gạt một giọt nước mắt rơi xuống má. “Cô có thể đã là con gái tôi nếu cha của Adam Baswich thích phụ nữ miền Bắc.”

Vậy là Milly đã làm cho nhà Adam từ lúc ngài Công tước quá cố còn sống. Thảo nào bà ấy quan tâm và thương cảm cho tình cảnh của nàng đến vậy. “Bà có biết cô Công tước?”

“Không phải là biết. Cảm ơn trời.” Milly đặt hai tay lên ngực. “Người đàn ông đó có cái cách nhìn người khác giống như...” Bà ấy nói nhỏ dè dặt, rồi rùng mình. “Ngay cả những người không bao giờ tin vào Thượng đế, cũng tin vào quỷ dữ sau khi gặp Công tước Greaves đời thứ chín.”

“Còn Công tước Greaves đời thứ mười thì sao?”

Nét mặt Milly giãn ra. “Ồ, ngài ấy nóng tính và có cách biết mọi chuyện mà đôi lúc khiến tôi lạnh người, nhưng từ khi ngài

ấy còn nhỏ, tôi chưa bao giờ thấy sợ khi ở cùng phòng với ngài.” Bà quản gia mỉm cười và vỗ vai Sophia. “Tôi không được phép bàn tán về chủ nhân của mình, chứ nếu không, tôi có thể kể cô nghe vài chuyện.”

Là người kín miệng, Milly chắc chắn đã kể cho nàng rất nhiều chuyện. Sophia mỉm cười. “Tôi rất biết ơn về sự kín tiếng của bà.”

Và nàng cần tìm cách nhắc đến chủ đề về quà Giáng sinh cho những người hầu vô cùng trung thành với Adam. Nàng có linh cảm người đàn ông biết mọi thứ ấy không hay biết mình được coi trọng thế nào. Về phần Sophia, nàng biết số phận của mình. Chỉ là nàng gặt nó đi càng lâu càng tốt. Và Adam rất giỏi khiến nàng xao nhãng.

Adam nhìn danh sách anh vừa soạn ra. Mười ba cái tên của mười ba cô gái trẻ. Tất cả họ đều từ 18 đến 25, con nhà dòng dõi và đều từ xinh đến đẹp lộng lẫy. Và đều ao ước trở thành phu nhân Công tước Greaves.

Anh lần lượt nhìn từng cái tên, cân nhắc, rồi gạch một đường đen dày ngang qua những chữ cái. Giọng Sylvia Hart như móng tay cào vào thủy tinh. Tiểu thư Julia Greyson có đôi mắt xanh như hồ thu thì trí thông minh lại thấp. Rebecca Hart thì xinh nhưng tham lam.

Cuối cùng chỉ còn lại hai cái tên. Helena Prentiss cư xử điềnh đàng và được biết đến là một người giỏi quán xuyến. Và tiểu thư Caroline Emery thì xinh xắn, hiểu rõ làm phu nhân Công tước thì cần gì và anh sẽ là một người chồng thế nào. Anh không muốn ai có bất kỳ ảo tưởng gì khi việc này chỉ là một giao kèo. Anh từ từ gạch một đường qua tên của tiểu thư Prentiss.

Nghe tiếng gõ cửa thật khế, anh ngẩng đầu lên. “Ai đấy?” “Brooks đây, thưa Công tước.”

“Vào đi. Nhớ đóng cửa lại.”

Bà quản gia làm theo và đứng trước bàn. Sợ bà ấy không thở được, anh ra hiệu cho bà ấy ng ồi xuống ghế đối diện qua chiếc bàn làm từ gỗ gụ.

“Bà cho đi cái nơ r ồi à?” anh hỏi, khi bà ấy ng ồi yên.

“Vâng, thưa Công tước. Cô Sophia quả là người rộng rãi.”

Adam đã nhận thấy Sophia chiếm được cảm tình của những gia nhân, nhưng anh vẫn kinh ngạc trước mức độ trung thành họ dành cho nàng. “Và bà vẫn không định cho ta biết lý do cô ấy quyết định cho nó đi?”

“Không trừ phi ngài ra lệnh tôi làm chuyện đó, thưa Công tước. Tôi chỉ nói là nó liên quan đến lễ Giáng sinh, thế thôi.”

“Được r ồi. Cảm ơn bà.” Anh tiếp tục đánh giá đối tượng kết hôn của mình. Sau từng ấy thời gian trì hoãn, anh tưởng quyết định sẽ khó khăn hơn. Anh thật ra chỉ muốn cất tờ giấy đi và tìm Sophia chơi bài.

Bà Brooks vẫn ng ồi im.

Nén thở dài, Adam đặt cây bút lông xuống. “Còn chuyện gì nữa?”

“Vâng, thưa Công tước. Tôi... nếu ngài cho phép, tôi không muốn như chàng trai bị giết khi chạy từ nơi diễn ra trận chiến Marathon đến thành Athena^{9*}.”

^{9*} Câu chuyện của huyền thoại Pheidippides, một người đưa tin Hy Lạp. Ông được phái đi từ cánh đồng Marathon tới thành Athena để báo tin quân Ba Tư đã bị đánh bại. Ông đã chạy không nghỉ và đến nơi chỉ kịp báo tin rồi qua đời.

“Người đưa tin?” Anh nói. “Chẳng ai giết anh ta cả. Anh ta gục chết vì đuối sức khi chạy hơn 20 dặm.” Anh hơi khó chịu. “Là người đưa tin, bà tuyệt đối an toàn, bà Brooks. Bà muốn nói gì với tôi sao?”

“Ôi trời,” bà ấy lí nhí, nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt trên lòng. “Ngài muốn được thông báo nếu có ai... xúc phạm đến tiểu thư Sophia, hay nếu...”

“Đã có chuyện gì?” anh hỏi, không còn tâm trạng nào. Khi ngẩng mặt lên nhìn anh, bà quản gia nuốt khan.

“Ngài Burroughs vào phòng cô ấy và...”

Adam đứng phắt dậy. Nếu Burroughs dám gạ gẫm Sophia lên giường, anh ta tới số r ấ. Nếu chạm vào nàng, anh ta tới số r ấ. Cơn giận trào lên.

Anh chợt nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của người gia nhân đang co rúm trên cái ghế đối diện. Nén giận, anh từ từ ng ấ xuống. Vì vừa mới hứa sẽ chẳng có gì xảy ra với sứ giả, anh cần bình tĩnh lại. “Bà nói tiếp đi.” anh cố gắng nói.

Bà ấy hắng giọng. Hai lần. Anh có thể đếm số lần tim mình đập ở khoảng thời gian giữa lúc anh nói và khi bà ấy mở miệng ra.

“Hắn - ngài Burroughs - hỏi liệu Sophia có muốn được hắn bao dưỡng không. Cô ấy từ chối và hắn nói r ấ cô ấy sẽ chỉ đứng đường thôi. Không giống từng từ nhưng tôi đã nghe hết và nó không dễ chịu chút nào, thưa Công tước. Tôi cũng định bước vào ngăn hắn lại, nhưng cho đến khi hắn nói những lời cay độc cuối cùng, cô ấy cũng đáp trả rất mạnh mẽ. Tôi mãi... nghe cô ấy nói.”

Anh hiểu. Trong giây lát, Adam tập trung vào mấy câu cuối cùng bà quản gia vừa nói. Quá khứ của Sophia và bản chất của đàn ông cho anh biết nàng đã từng bị gạ gẫm và bản chất của nàng cho anh biết nàng chắc chắn sẽ thẳng thừng đáp lại những người như thế. Nhưng Burroughs là người có tật xấu. Hắn thỉnh thoảng sẽ giở trò.

“Cảm ơn, bà Brooks. Để ta xử lý chuyện này.”

Bà ấy giờ tay ngăn. “Khoan đã, Công tước! Sophia sẽ biết đã tôi kể với ngài và cô ấy sẽ không bao giờ tin tưởng tôi nữa.” Nước mắt bắt đầu lăn xuống đôi má tròn của bà. “Cô gái đáng thương đó! Tôi sẽ không bao giờ...”

Đập tay xuống mặt bàn, anh lại đứng dậy. “Ta sẽ xử chuyện này, bà Brooks,” anh lặp lại, cương quyết hơn. “Bà không cần lo lắng cho bản thân và tiểu thư White.”

“Ôi, cảm ơn ngài, Công tước. Tôi xin lỗi, thưa Công tước. Chỉ là...”

“Thế thôi, bà Brooks. Xuống bếp uống trà đi. Bình tĩnh lại.”

Di chuyển nhanh như chớp, bà quản gia đứng lên và chạy biến ra cửa, đóng thật mạnh, đi đều mà anh thường không cho phép gia nhân làm. Adam cúi đầu và đứng yên một lúc lâu trong khi anh cân nhắc làm đi đâu mình muốn hay hành động khôn ngoan.

Mọi thứ rõ ràng đã thay đổi nếu như anh do dự chỉ vì nghĩ tới một quản gia hay một cô gái tóc đỏ đã hứa hôn với một mục sư. Đi đâu anh muốn rất đơn giản: nện cho Aubrey Burroughs một trận nện thân. Đương nhiên, anh cũng muốn nện mục sư Loines một trận nện thân trong khi anh còn chưa từng gặp mặt anh ta. Tuy nhiên, đi đâu anh nên làm khó nhận thức hơn.

Adam ra cửa và giật chuông treo tường. Nửa phút sau, Udgers gõ cửa và anh mở ra. “Tìm Keating Blackwood và đưa ngài ấy

đến đây,” Adam nói và đóng cửa lại trước khi viên quản gia kịp nhận lệnh.

Burroughs và anh là bạn. Cũng nhiều năm nay rồi. Khoảng 8 năm trước, họ và Oliver Warren là bạn thân. Sau lần xung đột với Oliver, anh và Burroughs cũng bắt đầu xa cách. Hiểu theo một nghĩa, Aubrey Burroughs là tàn dư của một cuộc sống cũ mà Adam đã gần như vứt bỏ ngay khi nhận ra nó không đi theo hướng anh muốn. Khi anh nhận ra mình sắp bắt đầu đi theo vết xe đổ của cha.

“Gì đấy?” Keating đẩy cửa bước vào.

“Tôi cần nói chuyện với anh,” Adam đáp, giọng thiếu tự nhiên, đóng cửa lại rồi đi tới cửa sổ rồi quay lại.

“Nói nhanh đi. Camille và Sophia sắp ăn hết hạt dẻ nướng rồi.”

Adam quay lại nhìn anh ấy. “Sophia đang ở cùng hai người?”

Keating nhướn mày rồi ngẩng xuống ghế. “Hai người họ dính lấy nhau. Tôi cũng không thấy phiền. Tôi nợ Sophia và Cammy thì không có nhiều bạn.” Nét mặt Keating dịu lại và anh ấy rướn người về phía trước. “Sao thế? Trông anh lại như muốn động thủ.”

Dù Adam muốn đi tới đi lui hơn, nhưng thế chẳng có tác dụng gì. Anh ngẩng lên thành cái ghế bên cạnh Keating. “Sophia trông có không vui không?”

“Anh nhắc tôi mới để ý, trông cô ấy hơi... buồn buồn, nhưng nghĩ tới những gì sắp xảy ra, tôi cũng buồn.”

Nàng thấy buồn. Burroughs đã làm tổn thương nàng. Vì vậy, Adam muốn làm hấn bị thương. “Thế Burroughs có mặt không?” anh hỏi dồn, không che giấu được sự hấn học khi nói tên người

bạn cũ.

Thay vì trả lời, Keating khoanh tay ngang ngực. “Tôi sẽ không nói thêm gì cho đến khi anh cho tôi biết tại sao anh lại tra hỏi tôi thế này.”

Cùng người khác lên kế hoạch hay quyết định chưa bao giờ hấp dẫn Adam. Nhưng dù muốn thừa nhận hay không, anh gọi Keating đến vì một lý do. Anh tin tưởng Blackwood. “Tôi cần sự im lặng của anh về những gì tôi sắp nói.”

Keating gật đầu. “Được.”

Bạn anh không hề ngập ngừng. Không đi đầu kiện, không đặc ân. Blackwood cũng có những trở ngại riêng phải đối mặt, nhưng sự trung thực và thẳng tính của Keating và những gì anh ấy làm luôn khiến Adam thán phục. Nghĩ lại, đó cũng là những đức tính anh thích ở Sophia.

“Burroughs đề nghị Sophia làm người tình của anh ta. Khi bị từ chối, anh ta nói vài lời khó nghe, đại loại là nàng thế nào rồi cũng sẽ ra đứng đường. Việc tương lai của nàng cũng chỉ khác hơn một chút không phải là vấn đề chính.”

Keating ngời im một lúc lâu. Đi đầu này làm Adam nhớ lại cho tới khi anh ấy gặp Camille, Keating gần như dành 6 năm qua để uống rượu và đánh nhau. Xem ra thế cũng có lợi, chỉ trừ nếu Burroughs bị đánh, thì người ra tay sẽ là anh.

“Tôi có một câu hỏi,” Keating hạ giọng. “Nói đi.”

“Sophia là gì với anh?”

Anh khựng lại. “Cái gì? Hỏi kiểu gì thế? Tôi vừa mới nói có người đã hạ nhục bạn của vợ anh cơ mà.”

“Và tôi muốn biết liệu anh có làm thế không.”

Người anh lại sôi lên. “Giải thích đi,” anh lầm nhảm. “Không. Anh mới là người cần giải thích.”

Rõ ràng, hỗ trợ vô điều kiện chỉ được đến thế này thôi. “Tôi có thể đã nói sẽ hỗ trợ gánh nặng tiền bạc cho nàng,” anh miễn cưỡng thừa nhận. “Khi từ chối, nàng cũng kể tôi nghe hoàn cảnh của mình. Tôi không sỉ nhục nàng vì hoàn cảnh xuất thân của nàng. Tôi không xúc phạm Sophia vì lựa chọn sinh kế của nàng. Khi tôi xúc phạm Sophia, nàng ném bóng tuyết vào đầu tôi.”

Khi Adam nói, cơn giận dữ cuộn lên trong anh dịu đi đôi chút. Chỉ nghĩ về Sophia cũng ít nhiều thấp sáng tâm hồn anh.

“Anh đã dụ cô ấy bán thân cho mình.”

Anh đã bình tĩnh lại đôi chút nhưng Keating có vẻ còn giận hơn. “Tôi sẽ không nói như thế và đi đâu đó giống đề nghị hơn là dụ dỗ. Không có gì mới cả, Keating. Và đối với vài người phụ nữ, đó là một cách giúp họ có nhà, trang sức và quần áo đẹp...”

Keating đánh anh. Adam đang ngồi trên thành ghế liền ngã ra sau. Anh loạng choạng đứng dậy, gào lên. Bản năng đầu tiên là đánh trả. Thật mạnh. Nhưng anh cần Keating. Nếu Blackwood chết, anh ấy sẽ không thể giúp. Thế nên thay vì đánh, Adam nắm chặt thành ghế. “Tôi sẽ bỏ qua chuyện này,” anh bình tĩnh nói, ném được vị của máu trên môi, “vì tôi mừng là nàng có một người bảo vệ. Đánh tôi lần nữa thì tôi sẽ không rộng lượng thế này đâu.”

“Muốn làm gì thì làm. Camille, Sophia và tôi sẽ rời khỏi đây.”

“Không đâu.”

“Anh mong tôi ở lại đây khi anh gạ gẫm bạn tôi và cho phép những người đàn ông khác làm thế? Cô ấy muốn một nghỉ kỳ lễ vui vẻ, Greaves. Không phải đến đây để cho chủ nhà làm mọi thứ tồi tệ hơn. Anh là một kẻ chẳng ra gì và tôi chán anh rồi.”

Adam chửi thề và chạy ra chặn cửa. “Tôi làm thế đúng một lần, Keating. Nhiều tuần trước. Kể từ đó, Sophia và tôi... Chúng tôi là bạn.”

“Ha ha.”

“Đừng có ‘ha ha’ với tôi. Cả tuần qua, tôi đêm nào tôi cũng ở phòng nàng. Giữa chúng tôi có là gì thì cũng được sự đồng thuận của cả hai.” Đại loại thế. Chính xác giữa họ là gì, anh không thể định nghĩa. Anh không chắc mình muốn gì, đi đâu đó sẽ khơi thêm nhiều câu hỏi nữa mà anh không thể trả lời. “Cả hai chúng tôi đều biết Hennessy buộc nàng phải làm gì, nhưng nàng vẫn còn vài tuần để làm đi đâu mình muốn.”

“À, vậy nên anh đã hủy hoại cô ấy, đi đâu chắc chắn sẽ làm cuộc sống của Sophia ở Cornwall dễ dàng hơn. Anh biết thừa bản tính lẳng nhăng của mình sẽ chẳng mang lại đi đâu gì tốt đẹp. Không có ai cùng đẳng cấp để anh chơi cùng à?”

Đủ rồi đấy. “Xin lỗi, nhưng chẳng phải anh đã cướp cô dâu của em họ mình ngay tại nhà thờ? Giữa lúc hôn lễ đang cử hành? Đừng có mà mạnh miệng dạy tôi cách hành xử. Nếu Sophia hài lòng với đi đâu đó, thì tôi cũng vậy.”

Keating đi tới đi lui trước bàn. “Được lắm. Nếu không đánh được anh, thì tôi sẽ tấn Burroughs.”

“Đừng, anh không thể đánh Burroughs. Nếu Sophia phát hiện ra tôi biết chuyện, nàng sẽ biết ngay ai nói với tôi. Tôi đã... hứa sẽ giữ bí mật cho người đó.”

Trời ạ. Anh đang bị cái quái gì thế này? Ai cũng biết rằng một khi muốn làm đi đâu gì đó, anh sẽ làm cho bằng được. Cách nào không quan trọng. Nhưng anh lại cam đoan với bà Brooks rằng người đưa tin sẽ không bị trừng phạt. Ngoài ra, anh biết Sophia quý mến bà quản gia và anh không định khiến nàng mất đi một trong số những người bạn ít ỏi của nàng.”

“Vậy gọi tôi đến đây làm gì?”

“Để ngăn tôi đánh Burroughs. Và khuyên tôi nên làm gì để
tổng anh ta đi mà không khiến Sophia nghi ngờ.”

Keating nheo mắt. “Tiếc là Burroughs không phải người rơi
xuống sông.”

“Còn chưa muộn. Đi đâu gì cũng có thể xảy ra.”

Adam ngồi xuống chiếc ghế tại đầu bàn ăn như mọi khi, thấy Sophia ngồi giữa Keating và Francis Henning gần như vô hại. Tốt. Trong khi đó, Burroughs đã chuyển tới đầu bàn bên kia, ngồi gần Eustace. Adam không rõ anh ta muốn tránh xa Sophia hay muốn làm thân với bà chị vênh váo của mình. Nhưng anh sẽ tìm kiếm đáp án.

“Tiểu thư Sophia, tối nay, trông cô thật lộng lẫy,” Henning nói và nâng ly.

Adam nhận thấy nhiều người đàn ông chưa vợ đầu nâng ly hưởng ứng. Adam cũng muốn nâng ly với nàng, vì ngay lúc này, anh không thể chạm vào người nàng. Nàng mặc chiếc váy màu đỏ thẫm anh đặt may. Anh yêu cầu được xem trước mẫu vải để bảo đảm nó sẽ tôn lên màu tóc của nàng. Giờ trông nàng hết như một ngọn lửa, tươi vui và sáng bừng, cô gái lộng lẫy nhất trong phòng.

Để tránh nhìn nàng không chớp, anh cúi đầu tập trung vào món gà tây nướng. Henning, Timmerlane và Lassiter đã tìm thấy bốn con gà trống tây và mang chúng tới, dù anh có chút hy vọng chúng sẽ thoát được bàn tay của số phận.

Có tiếng gõ ly, nổi bật lên trong tiếng nói cười rôm rả và Adam nhìn lên. Anh nheo mắt khi thấy Aubrey Burroughs đứng lên, tay cầm ly rượu.

“Mời nâng ly,” Burroughs cười tươi trong khi mọi người im lặng. “Cho vị chủ nhà, Công tước Greaves, vì sự rộng rãi của mình.”

“Mừng Công tước,” các vị khách hưởng ứng, nâng ly về phía anh và uống cạn.

Burroughs là một tên khốn thông minh. Adam không thể tấn công hắn lúc này mà không có vẻ nhỏ nhen... và ghen tuông. Như vậy có thể sẽ hoàn thành ý định của Aubrey, vì điều anh không muốn chia sẻ đã bị chiếm lấy.

Thần chử thề, Adam liếc Sophia, nhận thấy đôi má trắng trẻo của nàng trở nên nhợt nhạt hơn. Anh càng điên tiết. Sophia không biết anh đã được thông báo về cuộc nói chuyện giữa nàng và Burroughs. Nàng nghĩ gì về lần nâng ly này? Rằng Aubrey đang cố ngụ ý nàng cũng rộng rãi với các vị khách nam? Xem ra đó là cách giải thích hợp lý duy nhất.

Không ai được phép xúc phạm Sophia. Anh đứng lên.

Trước khi anh kịp xông vào Burroughs, Camille Blackwood chột kêu lên và đứng bật dậy. “Tôi cũng muốn nâng ly,” cô ấy nói giọng run run, không quên khó chịu liếc người chồng vẫn đang ngồi im bên cạnh.

Vì một phụ nữ đã đứng lên, những người đàn ông có mặt buộc phải làm theo. Burroughs không phải là người thông minh duy nhất tại bàn. Và Keating chứng tỏ mình là người bạn tốt hơn Aubrey.

“Cô nâng ly vì điều gì thế, phu nhân Blackwoods?” Lassiter hỏi với nụ cười lười biếng khi mọi người đều nâng ly.

Camille lại nhìn Keating và anh ấy khoác vai cô. “Cho phép anh chứ, em yêu?” Keating hỏi. “Đương nhiên rồi.”

Anh ấy mỉm cười. “Mừng những người bạn tốt. Mừng những người bạn mới.”

Giọng nói của Keating bị nhấn chìm bởi tiếng âm thanh vui mừng của Sophia. “Bạn mới?” nàng hỏi rồi cầm tay Camille đặt lên ngực mình.

Camille gật đầu rồi mỉm cười. “Ừ.”

Sophia ôm lấy bạn. Hai chị em nhà Harts cũng bắt đầu vỗ tay và chúc mừng. Tiểu thư Caroline cũng vậy. Dù chỗ Eustace hầu hết vẫn yên lặng, anh hình như là người duy nhất để ý đi đâu này giữa những âm thanh chúc tụng.

Adam cười và đi tới vỗ vai Keating. “Giỏi lắm, Blackwood.”

“Cảm ơn.” Keating chụp cánh tay anh, kéo lại gần hơn. “Bình tĩnh đi,” bạn anh nói nhỏ. “Tôi không còn bất ngờ nào nữa đâu.”

“Anh ấy đáng ra không được nói cho tới khi tôi kể riêng với Sophia trước,” Camille dịu dàng xen vào.

Sophia vẫn đang cười, không giấu nổi niềm vui và kiễng chân hôn lên má Keating. “Đừng bận tâm. Tôi rất vui...”

“Trời ạ! Đột nhiên đột ngột!”

Adam nhìn về phía sau Sophia. Burroughs đã đứng dậy, chiếc áo khoác và gi-lê đẹp để dính đầy gà tây. Bên cạnh hắn, Udgell đang cầm một chiếc đĩa không và khăn lau, chỉ khiến vết bẩn lan ra.

“Xin ngài thứ lỗi, ngài Burroughs,” ông ta lầm bầm, mặt vẫn đứng đưng như mọi khi. “Một lỗi lầm không thể tha thứ.”

“Đúng, không thể tha thứ!” Aubrey quay ngoắt lại lườm Adam. “Ngài không nên thuê đờn ười làm gia nhân.”

Trong suốt mười lăm năm Udgell làm cho anh, Adam chưa một lần thấy ông ta đánh rơi thứ gì. Chưa hề “Vào bếp đi,

Udgell,” anh nhẹ nhàng bảo, cố nén cười. “Thay đồ đi, Burroughs. Có phải tận thế đâu.”

Rõ ràng, tình cảm và lòng trung thành của những người gia nhân đối với Sophia sâu sắc hơn anh tưởng. Và Udgell chắc chắn sẽ được thưởng lớn.

“Có ai muốn chơi trò ăn nho không?” Adam nói và đi vào phòng khách cùng với những vị khách nam. Một lúc sau, mùi xì gà và rượu chạm vào mũi Sophia.

Camille, ngồi trên trường kỷ bên cạnh Sophia, vỗ tay. “Lâu rồi tớ chưa được chơi trò ăn nho!”

Sophia đương nhiên đã từng nghe đến trò chơi này, nhưng chưa chơi lần nào. Nàng kéo Cammy đứng lên khi hai người hầu di chuyển đồ đạc để chừa một khoảng trống chính giữa phòng. Người hầu thứ ba đến cần theo một chiếc bát sứ nông, trong khi người thứ tư mang một bát nhỏ hơn đựng nho khô và một bình rượu hâm nóng.

Adam đón lấy bát đựng nho khô, rồi lấy trong túi ra một chiếc khuy áo nhỏ màu đen. “Ai tìm được chiếc khuy này,” anh giơ lên cho mọi người thấy, “sẽ nhận một thứ từ tôi.”

“Một điếu tráp hả?” Drymes hỏi và nở nụ cười.

“Ngựa của ngài,” người nào đó nàng không biết tên lên tiếng.

Khi mọi người bắt đầu gợi ý những món quà lớn và cười nói với nhau, Adam giơ tay lên. Không cần anh lên tiếng, căn phòng im lặng ngay. Trong một lúc, Sophia tự hỏi cảm giác được mọi người lắng nghe và có thể kêu gọi sự chú ý chỉ bằng một cử chỉ sẽ thế nào. Adam dễ dàng làm thế. Dù đang ngồi, đứng hay trượt băng, anh đều thu hút sự chú ý từ người khác. Anh chắc chắn đã thu hút sự chú ý của nàng.

“Xem ra ta cần nói cụ thể hơn,” anh lên tiếng. “Ai tìm được cái khay này,” anh lặp lại, “sẽ nhận được thứ này.”

Một người hầu tiến lại, hai tay bê một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ gụ. Khi anh ta dừng lại trước mặt mình, Adam mở nắp hộp và lấy ra một sợi dây chuyền bằng bạc tinh xảo. Mặt dây chuyền là một viên kim cương sáng lóng lánh dưới ánh đèn chùm. Viên kim cương to bằng hạt dẻ và có giá hơn những gì nàng kiếm được trong 3 năm tại Tantalus. Có khi là 5 năm.

Adam cất món đồ vào hộp và đóng nắp lại. “Chấp nhận thách thức chứ?”

Đáp lại đám đông đồng thanh hô ‘có’, anh trịnh trọng thả cái khay vào bát nho khô và dùng ngón tay khuấy lên. “Xếp thành hai hàng. Mỗi người được thử hai lần, xong thì xuống cuối chờ lượt tiếp theo.”

Người hầu cần chai rượu rót vào cái bát và Adam đổ nho khô vào. Cũng người hầu đó nhóm một cái bùi nhùi trong lò sưởi, trong khi những người khác đi loanh quanh thổi tắt nến khắp phòng. Trong không gian gần như tối đen, Adam cần lấy cây bùi nhùi.

“Chúc may mắn,” anh nói và đốt rượu lên.

Những ngọn lửa xanh liếm lên thành bát, kỳ quái và đẹp đẽ trong bóng tối. Ngay lập tức, những khuôn mặt xung quanh nhuộm ánh sáng xanh, như những con ma Giáng sinh trong mấy câu chuyện nàng đọc thời bé.

Và rồi, lần lượt từng người, cười khúc khích và thách đố nhau. Những bàn tay cho vào bát rồi lấy ra hạt nho khô đang bốc cháy rồi bỏ vào miệng. “Trời ơi,” nàng kêu lên sửng sốt.

“Trông thế nhưng không nóng đâu,” Henning cất tiếng từ đằng sau nàng. “Bí quyết là thổi tắt lửa trước khi rượu cháy hết.”

Sylvia Hart ré lên và đưa tay che miệng. “Rất quá,” cô ta kêu lên, bỏ tay xuống và cười khanh khách.

Được, nếu Sylvia có thể chịu được, thì nàng cũng thế. Ai đó hò reo “Khuy áo, khuy áo, ai sẽ tìm được khuy áo?”, hàng của nàng nhanh chóng tiến về phía trước. Không có ánh sáng, thật khó để phân biệt đâu là nữ bá tước và đâu là cô gái Tantalus cho đến khi họ đứng trước cái bát. Điều đó mang lại cảm giác thật... dễ chịu. Nàng có thể hòa cùng tiếng cười và những lời đùa cợt mà không bị cắt ngang, phớt lờ hoặc bị lờm vì tìm cách hòa nhập với những người cao sang.

Rồi cũng đến lượt Sophia. Vì đã quan sát nãy giờ, nên nàng hít sâu và cho tay vào cái bát. Nhiệt truyền lên những ngón tay nàng, cảm thấy được, nhưng không đau. Nàng bốc một hạt nho khô, rút bàn tay bao phủ bằng ánh sáng xanh của rượu cháy và cho nó vào miệng.

Lưỡi nàng ngay lập tức cảm nhận được thứ gì đó cứng và nhẵn. Cái khuy. Nàng sửng sốt và suýt nữa thì mắc nghẹn. Nàng vờ ho và nhổ nó ra. Chết thật. Thế này không được đâu. Nàng lấy khăn lau tay trong khi dấu cái khuy giữa hai ngón tay.

Không chần chừ thêm nữa, Sophia cho tay vào bát lần hai. Nàng tách hai ngón tay, thả rơi cái khuy, đồng thời nhón lên một quả nho và cho vào miệng. Nàng gượng cười và đi xuống cuối hàng.

Một bàn tay bịt miệng nàng rồi một bàn tay khác ôm lấy vai, kéo nàng ra sau.

“Suýt,” Adam nói khẽ trước khi nàng kịp lấy đủ hơi để la lên. Sophia hơi thả lỏng người khi anh lôi nàng ra khỏi phòng khách.

“Ngài làm em hết hồn,” nàng thì thào, đập vào tay Adam khi anh buông nàng ra.

“Lúc này nàng làm cái gì vậy?” anh hỏi nhỏ. Nàng không nhìn thấy mặt anh, nhưng giọng anh có vẻ không vui.

“Thì chơi trò ăn nho. Em chưa chơi bao giờ.” “Nàng đã tìm thấy cái khay.”

Chết. “Đâu có.”

“Ta đã nhìn nàng. Nàng nhanh tay nhưng ta cũng thế. Giải thích đi.”

Làm sao nàng có thể giải thích chuyện này với một người như anh? Nàng tập trung lau vết rượu còn vương trên mấy ngón tay một lúc. “Em cân nhắc giá trị của viên kim cương với những gì mọi người sẽ nói và nghĩ, những nghi ngờ về lòng trung thực của em, mối quan hệ giữa em với ngài và bản khoản không biết sẽ phải giải thích thế nào với người chồng mục sư của em. Viên kim cương không bằng nên em trả lại nó.”

Mắt Sophia lúc này đã quen với bóng tối, nên nàng có thể nhìn thấy nét mặt cau có của Adam và dáng người to lớn của anh. Tuy nhiên, anh không làm nàng có cảm giác như một nữ sinh nghịch ngợm vì bắt quả tang làm rối dây nơ của đối thủ. Sophia ngẩng mặt lên.

“Ta tưởng nàng không quan tâm những vị khách nghĩ gì,” anh nói thật khẽ.

“Đúng. Nhưng em có quan tâm những rắc rối họ có thể gây ra cho mình, không sớm thì muộn. Nếu họ đôn em là một kẻ cắp, danh tiếng của Tantalus có thể bị tổn hại. Em không chấp nhận những đi đầu khoản của Hennessy về việc bỏ đi để làm tổn hại đến câu lạc bộ bằng những hành động của mình.”

Ai đó trong phòng bắt đầu hoan hô, ngay sau đó là những tiếng thở dài tiếc rẻ và tiếng huýt sáo bực tức. Anh xoay đầu lảng tai nghe, rồi quay lại nhìn nàng. “Chuyện này không thể

chấp nhận được.”

“Là thế đấy. Giờ ngài hãy vào trong trao giải thưởng cho người thắng cuộc đi.”

Adam ôm lấy khuôn mặt nàng và hôn nàng. “Đừng có bảo ta phải làm gì,” anh nói nhỏ và đi vào phòng khách.

Sophia tựa người vào tường trong bóng tối. Khi nào nghe thấy anh trao viên kim cương cho người nào đó tìm ra cái khuy, nàng mới vào. Nếu Adam bắt đầu nói linh tinh về chủ nhân thực sự của món quà, nàng sẽ bỏ chạy.

Sợi dây chuyền đúng là đẹp thật và nàng có thể bán nó đi rồi cho tiền vào tài khoản. Mua quần áo, một chiếc xe ngựa mới, hay thứ gì đó nàng không dùng đến ở Cornwall. Không đáng.

“Tiểu thư Caroline. Phần thưởng này dành cho cô,” Giọng Adam cất lên và nàng nhẹ người rồi đứng thẳng lên. Tạ ơn Chúa. Viên kim cương đã thuộc về người con gái Adam sẽ chọn làm vợ, nên thế. Sophia gần như có thể lơ đi cảm giác ghen tuông khó chịu khi nghĩ đến nó, nếu nàng cố gắng.

Khi nến được thắp lên, nàng đi vào phòng. Ai đó gợi ý chơi đồ chữ và nàng chỉ ngồi nhìn. Nàng thử trò này một lần lúc còn đi học, chỉ để ‘đồng đội’ của nàng từ chối đoán từ nàng đang gợi ý. Ở đây chắc còn tệ hơn. Và khi có Burroughs trong phòng, nàng không muốn mình trở thành trung tâm mọi sự chú ý, dù chỉ là để chơi. Dù sao đi nữa cũng không phải tối nay.

Tiểu thư Caroline vênh vác đi khắp phòng, viên kim cương lấp lánh trên cổ. Khi Camille ngồi xuống và dùng tay che khuôn mặt nhăn nhó, Sophia bật cười. “Cô ấy đang vui. Như thế có gì sai.”

“Chỉ là ăn may thôi mà. Đẳng nào chẳng có người thắng. Tôi tưởng các tiểu thư vẫn phải tỏ ra nho nhã dù thắng hay thua chứ.”

“Ôi, cứ để cô ấy thể hiện. Cậu có tin tốt hơn cơ mà, Cammy.”

Cammy cười. “Xin lỗi vì Keating nói ra như thế. Tớ muốn kể cho cậu vào đêm Giáng sinh, khi tớ nhờ cậu làm mẹ đỡ đầu cho đứa bé.”

Sophia sửng ngời. “Tớ ư?” nàng thì thào, toàn thân run lên. “Tớ không thể. Tớ còn không biết ngài mục sư sẽ nghĩ thế nào về chuyện đón nhận con của Camille và Keating Blackwood.” Nàng rùng mình. Nếu nàng có con thì sao? Liệu mục sư Loines có trừng phạt nó vì nó là con của nàng không? Vì những tội lỗi của nàng?

“Cậu sẽ làm được, nếu cần. Dựa vào phản ứng của bố mẹ tớ với tớ và Keating, tớ không muốn họ chịu trách nhiệm đối với con cái của tớ nếu có điều gì xảy đến với chúng tớ. Tớ tin cậu, Sophia.” Cô ấy thở dài. “Hãy suy nghĩ, được không? Đi mà.”

Ý tưởng đó khiến nàng lo lắng. Đồng thời, nàng biết việc được nuôi dạy trong một gia đình cảm thấy khó chịu và xấu hổ vì sự có mặt của nàng có cảm giác thế nào. Sophia chần chừ gật đầu. Vì lợi ích của mình, ngài mục sư tốt nhất là không được đụng tay đụng chân hay nói nặng nói nhẹ về đứa bé. Hay bất kỳ đứa bé nào. “Tớ đồng ý. Chỉ cần hứa với tớ là sẽ không có chuyện gì xảy đến với cậu và Keating.”

Cammy ôm lấy cánh tay nàng. “Tớ cũng định thế. Cảm ơn cậu. Giờ tớ thấy khá hơn rồi.”

“Và tớ cần hít thở một chút.” Hôn lên má bạn, Sophia đứng lên. “Cậu cũng nên đi ngủ sớm.”

“Ồ, đừng cản nhắc tớ. Keating là đủ khiến tớ phát điên.” “Chúc cậu ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon, Sophia.”

Một vài người khách cũng lục tục kéo lên lầu và Sophia vờ chỉnh lại một bên giày cho đến khi không phải giả vờ không để ý rằng không ai nói chuyện với mình. Nhưng ngay cả khi đã cẩn thận đến thế, vẫn còn ba người phụ nữ đứng ở hàng lang khi nàng lên gác. Vì ngày hôm nay của nàng đã rất tẻ rỗng, ngoại trừ niềm vui khi nhận được một nụ hôn và sự kinh ngạc khi được đề nghị làm mẹ đỡ đầu, nàng chẳng mấy ngạc nhiên.

“Váy đẹp đấy,” một trong ba người nói khi nhìn nàng từ trên xuống dưới.

“Cảm ơn, tiểu thư Fiona,” nàng đáp, khẽ nghiêng đầu. “Nhưng cô không nghĩ mình đã hơi làm màu khi mặc một màu sắc sỡ như vậy chỉ vì nó tôn lên mái tóc cô?”

“Mái tóc đó cũng có đẹp để gì,” một người khác bình luận.

Sophia vẫn mỉm cười nhẹ nhàng. “Tôi cảm kích sự quan tâm của mọi người, nhưng vì tóc là tôi được thừa hưởng từ mẹ và váy thì mượn từ cố Công tước phu nhân, nên tôi cho rằng các vị đang xúc phạm họ.” Nàng nhún gối. “Tạm biệt.”

Người phụ nữ thứ ba, Claire, nữ hầu tước Hayforth, cau mày. “Dù cho cô có lấy được chiếc váy đó ở đâu đi nữa, thì cũng không phải là của Juliana Baswich. Bà ấy ghét màu đỏ. Ai cũng biết đi đâu đó. Nói dối hợp lý hơn đi.”

Dựa vào những gì Sophia biết về bà Công tước quá cố, đi đâu này nghe rất hợp lý. Vậy thì Milly đã tìm ra nó ở chỗ nào? Nếu nàng không bị thu hút bởi màu sắc chiếc váy và việc nó quá hợp với tóc nàng, thì nàng hẳn đã nhận ra. Sáng mai, Milly phải giải thích rõ ràng việc này.

Sophia nén thở dài khi nàng về đến phòng ngủ và mở cửa. Dù chiếc váy có thuộc về một diễn viên nào đó, nàng cũng không quan tâm. Nàng vẫn thấy biết ơn khi mặc nó. Nhưng nếu nàng nợ ai đó một đặc ân - và lời cảm ơn - nàng cần phải biết.

Hộp đựng đồ đan nằm phía sau tủ đồ và nàng nó mang ra để bên chiếc ghế gần lò sưởi nhất. Khăn len có vẻ là ý hay, nhưng đó là trước khi Công tước Greaves dùng kim cương làm quà tặng trong bữa tiệc.

Bật lên câu nguyền rủa học được từ Hầu tước xứ St. Aubyn sau khi thua một ván bài faro, nàng lấy chiếc khăn của Adam ra tiếp tục đan. Dù anh có trân trọng nó hay không, nàng vẫn muốn tự làm một món quà tặng anh.

Chỉ sau nửa tiếng và chuẩn bị lấy cuộn len thứ ba, nàng đặt chiếc khăn sang một bên. Sophia ghét cảm giác sùi muộn và khi chẳng có gì làm ngoài việc nhìn cuộn len, nàng không thể thoát khỏi nó. Nàng tháo dép rồi đi vào đôi ủng đã được giặt và đánh bóng.

Áo khoác cũ của Adam rất ấm và nặng. Nàng mặc nó bên ngoài bộ váy đẹp để và chói mắt của mình. Để xem cái váy thuộc về ai rồi nàng sẽ thu xếp mua nó. Nàng sẽ chỉ có thể mặc nó lúc một mình, khi chùng nàng ra ngoài để gặp gỡ giáo dân hay gì đấy, nhưng nàng cảm thấy thật... nhiệt huyết và đầy sức sống khi mặc nó.

Tóc vẫn còn búi, nên Sophia trùm lên đầu một chiếc khăn cũ để khỏi lạnh tai. Rồi nàng mở cửa - và suýt đâm vào Adam.

Anh đang giơ tay lên định gõ cửa, nét mặt chuyển từ vui sang bối rối khi nhìn thấy cách ăn mặc của nàng. “Nàng định đi đâu?” anh hỏi nhỏ.

“Em cần chút không khí. Chỉ đi bộ một lát trong vườn thôi.”

Đưa mắt nhìn nhanh căn phòng ấm cúng đằng sau nàng, anh cau mày. “Nàng chắc biết giờ đã gần 1 giờ sáng.”

“Em sẽ mượn đèn lồng.”

Nàng hầu như không bao giờ đoán được Adam Baswich nghĩ gì, nhưng lần này, nàng không bất ngờ khi anh đưa tay ra. “Ta sẽ đi cùng nàng.”

Sophia lắc đầu. “Ngài có mang áo khoác đâu.”

Adam mỉm cười, đôi môi cong lên khiến nàng muốn hôn anh. “Đừng cãi, được không?” anh nói nhỏ, cầm tay nàng đặt lên cánh tay áo màu nâu sẫm của anh.

Nàng ngoan ngoãn bước ra hành lang và đóng cửa lại. Không nên đánh động ai rằng nàng chưa đi ngủ. Vẫn còn rải rác vài ngọn nến và nàng nghe thấy nhiều giọng đàn ông vọng ra từ phòng bia. Nàng chợt băn khoăn không biết có giọng Aubrey Burroughs trong đó không và hẳn đang nói gì đó về nàng.

Cần thang dành cho gia nhân ở phía đông trống trơn và nàng đặt tay rảnh lên tường để dò đường đi. Ở đầu bên kia nhà bếp im ắng, Adam lấy xuống thứ gì đó giống như áo khoác của một người hầu từ giá gần cửa và mặc vào. Vai anh rộng hơn chủ nhân chiếc áo khiến anh không thể cài cúc, nhưng ít nhất nó có thể giữ ấm cho anh. Nàng không muốn làm Công tước Greaves bị cảm lạnh.

“Ta không nghĩ chúng ta cần đèn lồng đâu,” anh lên tiếng khi họ bước ra ngoài. Mảnh trăng khuyết tỏa ánh sáng dịu dịu xuyên qua màn mây mỏng, biến tuyết thành một màu bàng bạc.

Đâu đó đằng xa hàng cây, một con cáo kêu lên. Đó là một âm thanh cô đơn buồn tủi và Sophia đi sát vào Adam hơn. Nàng không thể cưỡng được. Anh đã trở thành mật ngọt và nàng là ong. Dù chuyện này đã bắt đầu như thế nào - một sự mới lạ, một tình bạn, một sự phản kháng chống lại tương lai cô đơn - ở bên cạnh anh lúc này dường như... là chuyện sống còn. Cần thiết cho hạnh phúc sau này và tinh thần của nàng.

Nếu không còn lý do gì khác, Sophia sẽ dừng lại. Nếu nàng biết bất kỳ điều gì trong cuộc đời của mình, thì đó là nắm giữ hạnh phúc khi có thể và chuẩn bị tinh thần nhìn nó ra đi. Khi nàng không thể chịu được việc đánh mất hạnh phúc, thì nàng chắc chắn sẽ gặp nhiều rắc rối và thương tổn. Song, nàng chưa từng biết có con ong nào rời bỏ mật của mình. Rắc rối đến sau. Adam là hiện tại.

“Thật dễ chịu,” Adam nói, hơi thở đọng trong không khí. Nàng cười tươi. “Ngài tự nguyện ra ngoài. Đừng than vãn nữa.”

Anh nhưn mảy, ánh mắt lấp lánh thích thú. “Và nàng có tiếng tốt tính và vui vẻ. Người ta thật chẳng biết gì.”

Khoảnh khắc này thật tuyệt vời. Nàng ngược nhìn khuôn mặt anh, muốn ghi nhớ mọi thứ về nó - cái lạnh, hơi ấm của cánh tay, ánh trắng bồng bạc phủ lên mái tóc đen của anh, tiếng giày họ chạm trên nền tuyết. “Đúng vậy,” nàng nói.

“Và nàng có định nói cho ta biết tại sao tự nhiên lại muốn hít thở không khí không?”

“Toàn những lý do bình thường,” nàng đáp, nắm lấy bàn tay anh và vòng ra trước mặt anh. Adam ôm nàng vào lòng và cúi xuống hôn nàng.

Khao khát cần lên trong nàng, nóng ấm và chào đón. Nhưng trừ phi nàng đã nhận, thì nàng sắp làm việc có lỗi với một người phụ nữ khác. Đó chính là điều đưa nàng về thực tại. Làm bản thân tổn thương là một chuyện. Làm người khác tổn thương lại là chuyện khác. “Em có điều muốn hỏi,” nàng nói, bắt gặp ánh mắt của Adam khi anh ngừng đi lên.

“Không hay rồi.” Cần tay Sophia, anh đưa nàng đi dọc theo lối đi tối giữa hàng cây trụi lá và bụi cây tuyết phủ đến đài phun nước trống trơn giữa khu vườn. Adam ngồi xuống chiếc ghế băng đối diện với những sinh vật biển hoang dã đang chạy trốn

khỏi thần Poseidon cần đinh ba bị đóng băng ở tâm đài phun rồi kéo nàng ngã xuống bên cạnh. “Ta cũng muốn hỏi nàng vài câu. Nhưng ưu tiên phụ nữ.”

Cách ngón tay anh đan vào ngón tay nàng làm nàng choáng ngợp. “Tiểu thư Caroline Emery,” nàng nói.

Nét mặt Adam không biến chuyển, nhưng ánh mắt lạnh đi một chút, đủ để nhắc nàng nhớ rằng mọi người thường không chất vấn anh. “Ta biết cô ấy là ai, nhưng đó không phải là một câu hỏi,” anh nói nhỏ.

“Nói thẳng không khó đối với em, Adam, nếu ngài đang cố trì hoãn câu trả lời.”

“Có lẽ ta chỉ muốn nghe nàng nói ra,” chàng Công tước đáp. “Được thôi.” Nàng hít sâu. Cũng thật khó nói, phần lớn là vì nàng muốn cuộc hôn nhân của anh, cuộc hôn nhân của nàng ngay từ đầu đã không tồn tại. Như thế, nàng có thể ở lại Greaves Park với anh trọn đời. “Ngài đã quyết định chọn cưới tiểu thư Caroline chưa?”

Một cơn gió mạnh thổi một mảnh băng ra khỏi cái cây đằng trước và tiếng lanh canh phát ra như thủy tinh vỡ khi nó đập vào mấy nhánh cây và rơi xuống lớp tuyết bên dưới. “Gần đây, ta bắt đầu nghĩ Caroline Emery sẽ là người phù hợp nhất,” anh rồi cuộc cũng ngập ngừng nói. “Nàng thật tinh ý.”

“Cô ấy rất xinh. Em biết không thể là hai em chị nhà Harts được. Họ khiến em nhức đầu. Những người khác thì quá vô tâm và nhút nhát.”

“Đúng.” Anh nhìn về phía ngôi nhà khi đèn lần lượt tắt. “Nhưng ta chưa cầu hôn cô ấy.”

Sophia rút tay ra khỏi tay anh, cố nén cảm giác mặt đất bắt đầu rung chuyển. “Sao lại thế? Ngài cần làm thân với cô ấy,

Adam.”

“Tại sao? Rõ ràng ta có cả cuộc đời để làm việc đó. Và dù sao ta đã biết tất cả những gì cần biết về cô ấy.” Anh đứng lên.

Sophia cũng đứng lên. Những phút giây hoàn hảo luôn ngắn ngủi. “Ngài sẽ thay đổi cuộc đời cô ấy. Và cuộc đời mình. Ít nhất hai người cũng nên làm bạn trước.”

“Ta có đủ bạn rồi.” Adam đưa tay gạt một lọn tóc trên mặt nàng.

“Nhưng...”

“Nếu nàng muốn khuyên ta tìm hiểu về người bạn đời tương lai, ta cũng sẽ làm thế với nàng.” Anh tiến lại gần hơn. “Ý ta là, nàng đã nói chuyện với vị mục sư của mình chưa? Nàng có biết tên thánh^{10*} của anh ta không?”

^{10*} *Christian name: tên mỗi cá nhân chọn khi nhận nghi thức rửa tội trong một số giáo hội Kitô giáo.*

Sophia lùi hai bước khi anh tiến lên hai bước. “Không. Em biết Hennessy chọn anh ta là muốn đẩy em ra khỏi London và những người nhàn chuyện. Và Hennessey nói với em rằng mục sư Loines rất nghiêm khắc với tội lỗi và người phạm tội. Em không cần biết gì thêm.”

Adam lại tiến sát vào nàng. “Vậy thì đừng bảo ta làm khác đi.”

Anh cũng có lý. Nhưng chuyện của hai người không giống nhau. Anh có cơ hội để chọn người vợ dễ chịu nhất, trong khi nàng gặp phải người khó chịu nhất. “Vậy thì đừng làm thân với cô ấy. Dù sao thì giờ giữa hai người cũng đã có ràng buộc. Và em không xen vào rắc rối này đâu.”

Anh định cầm tay Sophia, nhưng nàng né tránh. Mặt sa sầm, Adam dừng lại. “Ta chưa kết hôn. Và nàng cũng vậy. Và đây là kỳ nghỉ lễ tuyệt vời cuối cùng chúng ta có thể làm đi đâu mình muốn. Lại đây nào.”

Lần này, nàng để anh nắm tay và kéo nàng lại gần hơn. “Em không thể quên rằng kỳ lễ này sắp kết thúc. Trôi qua rất nhanh. Và em không muốn làm tổn thương cô ấy.”

“Cô ấy đã quen với nhiều... tình nhân trước đây của ta rồi. Ta dám chắc cô ấy đã biết ta đang qua đêm với người khác.”

Nàng lắc đầu rồi nép vào trong cái áo khoác đi mượn của anh. “Em không hiểu giới quý tộc,” nàng nói nhỏ. “Em còn không thể mặc một chiếc váy đỏ mà không bị nói là thiếu đứng đắn và đối trá. Em còn không thể yên ổn sống cuộc đời giản đơn tại một câu lạc bộ dành cho quý ông và không thể là một cô gái có cha mẹ cưới nhau hàng hoàng để có thể thăng được viên kim cương, cưới một Công tước, mỉm cười với những người tình của anh ấy và uống trà với giám mục.”

“Ở đây không có giám mục. Tin ta đi.”

Nàng lườm anh. “Ngài biết em muốn nói gì mà.” “Nàng có thể thăng được viên kim cương nên đừng nghĩ thế nữa.”

Sophia lại lườm anh rồi đi vòng quanh đài phun nước. “Không, em không thể thăng viên kim cương đó.” Nàng xoa hai bàn tay lạnh cóng vào nhau. “Em không than vãn nữa. Vào trong nhé?”

Adam chìa tay và nàng nắm lấy, đan tay mình vào tay anh. “Sao nàng mặc váy đỏ lại là nói dối?” anh hỏi và đi bên cạnh nàng.

Ồ, nàng lẽ ra không nên nhắc đến chuyện đó, chết thật. Buổi tối đang vui thế này, nàng không muốn đưa cha mẹ của anh vào.

“Không có gì đâu. Chỉ là vài người nhắc em phải biết vị trí của mình.”

Tay vẫn đan vào tay nàng, Adam dừng lại. “Không được. Là ai? Nói tên.”

“Adam.”

Anh lắc đầu. “Ta sẽ giữ nàng ở ngoài này cho đến khi hai ta chết cồng hoặc là nàng trả lời câu hỏi của ta. Nàng chọn đi.”

Thế mà gọi là chọn à? Có một người bạn thân là nam lúc nào cũng muốn biết mọi thứ cũng khổ. “Trời ạ. Milly tìm thấy cái váy này cho em và bảo lấy được nó từ tủ quần áo cũ của mẹ ngài. Khi nghe em nói xuất xứ của nó, tiểu thư Hayforth khẳng định là Juliana Baswich không bao giờ mặc màu đỏ. Nên chắc Milly đã nhầm. Có vậy thôi.”

“Được. Và đúng, ta cũng không tin là mẹ mình sẽ mặc màu đỏ. Tuy vậy, dù chiếc váy đến từ đâu, nàng cũng mặc nó rất đẹp. Cực kỳ đẹp.”

Sophia cười. “Cảm ơn, Công tước.”

“Nàng không mặc gì cũng rất đẹp. Nếu ta nhớ không nhầm. Ta phải thấy nàng khỏa thân lần nữa mới chắc được.”

Sophia bật cười và đưa tay lên che miệng. Dù có chuyện gì xảy ra vào ngày mai hay ngày kia, dù họ bị ép ở đâu hay ở cùng ai, ngay lúc này, nàng đang ở đúng nơi nàng muốn, với người nàng muốn.

Sophia nhích vào sát anh hơn và anh ôm lấy nàng rồi hôn lên tóc nàng. Vì ở ngoài này trong khu vườn đóng băng dưới ánh trăng chỉ có hai người, nàng lại cảm thấy điếu kỳ diệu ấy lần nữa - cái cảm giác không hoàn toàn thuộc về thế giới này và nàng có thể thú nhận một điếu nữa.

Nàng thú nhận với chính mình rằng nàng yêu Adam Baswich, Công tước xứ Greaves. Và nàng biết đó là thảm họa, trên mọi khía cạnh.

Đến cửa phòng ngủ, Sophia vội lao vào bên trong trước anh. Quay lại đối mặt với Adam, nàng giữ cửa. “Đợi ở đây nhé,” nàng thì thầm và đóng cửa lại trước mặt anh.

Với ai khác, Adam hẳn đã thấy bức mình. Cực kỳ bức mình. Chưa ai để anh phải đợi và chưa ai đóng sầm cửa trước mặt anh. Tuy nhiên, với Sophia, anh chỉ tò mò muốn biết nàng đang làm thứ quái quỷ gì trong đó. Thế là anh đợi bên ngoài cửa phòng, tự hỏi ai sẽ là người thấy anh đứng đây và anh sẽ làm gì để bịt miệng người đó.

Cửa mở. Khi anh không nhúc nhích, nàng nhìn anh. “Thế nào? Ngài vào đi trước khi có người nhìn thấy.”

Adam bước vào phòng và nàng nhanh chóng đóng cửa lại. Trông mọi thứ vẫn như cũ, đồ đạc trong phòng lẫn đồ nàng mặc trên người. Dù nàng làm gì trong phòng này giờ thì cũng không phải là trang trí. Hoặc cởi váy, may quá. Anh muốn tự mình làm.

Chiếc áo khoác anh mượn của người hầu đã được để lại trong nhà bếp, nên anh ngẩng trên chiếc ghế đặt trước lò sưởi trong khi Sophia cởi áo khoác và giày. Bà thợ may Orling đã làm rất tốt. Nếu chuyện này không cần giữ bí mật, anh hẳn có thể đã khiến một nửa nữ giới ở London may áo của bà ấy.

Cuối cùng, Sophia chân trần bước đến bên anh và duyên dáng ngẩng vào lòng anh. “Nếu chúng ta lờ đi đi đâu không tránh khỏi, em nghĩ ngài nên hôn em,” nàng nói, đôi mắt sáng lên màu ngọc lục bảo trong ánh lửa.

“Ta chấp nhận,” anh đáp, ôm lấy eo nàng và áp môi mình vào môi nàng. Nàng tiên của anh, người chối từ kim cương vì món

trang sức ấy sẽ khiến mọi người chú ý và mang lại cho nàng nhiều phần toái hơn giá trị của nó. Trái tim của anh, người mặc quần dài cũng vui vẻ như với những bộ váy trang nhã và đắt tiền ở miền Bắc nước Anh. Bình yên của anh, người xoa dịu tâm hồn anh khi chưa từng có ai làm được.

Adam lần lượt rút từng cái kẹp ra khỏi tóc nàng, cho đến khi sợi tóc đỏ xinh đẹp rơi qua kẽ ngón tay anh và xõa xuống lưng nàng. Ngọn lửa tô vào mái tóc màu đồng và hoàng kim khiến nó thêm sống động và quyến rũ. Anh luồn tay vào mái tóc và nhẹ nhàng ngả đầu nàng ra sau rồi hôn lên cổ nàng.

Nàng cởi cà vạt của anh, thả nó xuống sàn rồi hôn lên tai anh. Mùi chanh từ nàng khiến anh ngây ngất. Thật nực cười khi anh không thể công khai tuyên bố nàng là của mình và yêu cầu tất cả những người đàn ông nhìn nàng tránh xa vì nàng thuộc về anh.

Chỉ có điều là không phải vậy. Nàng thuộc về một ông mục sư vô danh, người sẽ chỉ giết chết mọi niềm vui của nàng. Adam đặt tay lên mắt cá chân nàng rồi vuốt ngược lên. Nếu Hennessy không cụ thể yêu cầu một đám cưới để đảm bảo an toàn của nàng và Tantalus, thì mục sư Loines đã đang phục vụ trong Hải quân Hoàng gia và trên đường tới phương Đông. Muốn bảo vệ nàng và đảm bảo không ai được chạm vào nàng cũng không có gì sai.

Sophia trở mình, khiến ham muốn trong anh trỗi dậy, rồi cười tươi. “Chiếc ghế này thật thoải mái, đúng không?” nàng hỏi, hơi thở đứt quãng.

“Ta rất vui khi nghe nàng nói vậy, vì chúng ta sẽ không đi đâu cả.”

Anh nhắc nàng lên. Hôn nàng thật sâu và cuồng nhiệt. Trong khi nàng cởi khuy áo gi-lê của anh, anh cũng với tay cởi khuy chiếc váy của nàng. “Giờ hai tay lên,” anh bảo khi làm xong. Nàng làm theo và anh kéo chiếc váy qua đầu nàng.

Ngay lập tức anh kéo lại và hôn.

“Ngài thật nghịch ngợm,” nàng thở gấp. “Ta có nên dừng lại không?”

“Ôi! Dừng...” Nàng với tay cởi khuy quần anh.

Khi anh đẩy hông lên một chút, nàng kéo quần anh xuống đùi. “Nàng không nhìn.”

“Em đã ghi nhớ ngài,” nàng thở ra rồi từ từ hạ người xuống. Câu nói thật sâu sắc - không phải về cơ thể anh, mà là cách nàng nghĩ về anh. Tuy nhiên lúc này, khả năng suy nghĩ đã bị sụt giảm nghiêm trọng.

Nàng thở khẽ rồi cởi áo gi-lê của anh ra.

Khi nàng hôn mình, anh nhắm mắt, say sưa tận hưởng nàng. Nàng vuốt ve cơ thể anh. Trời ạ. Anh thở hắt ra rồi đặt tay lên hông nàng.

Nàng hôn anh lần nữa. Anh cùng nàng thăng hoa. Sophia ngả lên ngực anh, quàng tay qua vai anh và dúi đầu vào cổ anh. Anh ôm nàng, để nàng tựa vào mình và ước giá như anh cũng đỡ được gánh nặng của nàng dễ dàng như vậy. Dù hiểu rõ sự trớ trêu này, anh vẫn không thấy chuyện không thể kiểm soát thứ mình yêu thương nhất hải hước.

Cuối cùng, nàng hít một hơi sâu và ngẩng thẳng người lên. “Ngài thấy dễ chịu chứ?”

“Ừ.”

Nàng hôn anh. “Tốt. Em cần hỏi ngài việc này.”

Tim anh hơi lạc nhịp, nhưng Adam vẫn giữ nét mặt thản nhiên. “Nàng hỏi đi.”

“Đừng giận đấy.”

Không hay rồi. “Ta sẽ cố,” anh nói nước đôi.

Nàng nhìn mặt rồi đi nhặt váy. Nàng cẩn thận gấp nó lại và đặt lên ghế đối diện. “Gia nhân của ngài,” nàng nói, khỏa thân và trông vô cùng xinh đẹp bước lên giường nằm đắp chăn.

Adam cởi giày và cởi hẳn cái quần ra. “Gia nhân của ta làm sao?” anh hỏi và cởi áo.

“Họ vô cùng yêu kính ngài.”

Anh lên giường, nằm dưới chăn cạnh nàng. “Ta trả họ tiền. Ta mua lòng trung thành của họ.”

“Ngài đừng đa nghi như thế. Ai ít nhất cũng cố mua sự kín miệng từ gia nhân. Lòng trung thành thì khác.” Nàng áp lưng vào ngực anh.

“Thế tại sao chúng ta lại nói về lòng trung thành?” anh hỏi nhỏ, quàng một tay quanh hông nàng và đan tay mình vào tay nàng. Anh thích nắm tay nàng. Thực sự đây là một trải nghiệm mới mẻ đối với anh. Trước đây, anh không bao giờ quan tâm đến cảm giác. Nó khiến anh cảm thấy bị mắc kẹt. Tuy nhiên, với nàng, nó cho anh một cảm giác kết nối. Cảm giác không cô độc.

“Em nghĩ thưởng lớn cho lòng trung thành của họ vào Giáng sinh,” nàng nói, giọng ngái ngủ.

Sau khi nhìn thấy Udgell đổ ụp thức ăn lên người Aubrey Burroughs lúc tối, anh cũng đã nghĩ vậy. Tuy nhiên, anh không cần - không thích - người khác bảo anh phải làm thế này thế kia. Năm ngoái, khi Eustace gợi ý anh đuổi một người giữ ngựa vì lý do nào đó, anh đã bảo chị gái mình đừng bao giờ xen vào việc của anh.

“Nàng gợi ý bao nhiêu?” anh hỏi, gần như chỉ để nghe xem nàng sẽ nói gì.

“10 bảng mỗi người,” nàng đáp ngay và ngáp.

“Lớn đấy.” Nếu anh thưởng số tiền ấy và các gia nhân nhà khác biết được, chắc sẽ có nổi loạn khắp Mayfair. Chắc sẽ vui đây. “Ta sẽ lưu tâm. Và thưởng thêm cho Udgell.”

“Cả Milly Brooks.”

“Cả bà Brooks,” anh lặp lại. Rõ ràng, nàng sắp ngủ rồi và anh hít sâu rồi thán hứ. Nếu nàng kể anh nghe chuyện xảy ra với Aubrey, anh có thể công khai hành động. “Chiếc áo khoác đẹp đẽ của Burroughs bị bẩn vào bữa tối, thật đáng tiếc,” anh móm.

“Cả quần nữa,” nàng bổ sung và khịt mũi. “Rất tiếc là không ai đánh rơi bát đựng nho khô bốc lửa vào chân anh ta.”

“Chân anh ta xúc phạm nàng à?”

Sophia thở ra. “Anh ta rất tự phụ. Thật mệt mỏi.” Nói xong, hơi thở nàng chậm dần và đều đều.

Khỉ thật. Ngay cả khi bị ai đó tổn thương, nàng cũng cho qua. Thật bực mình, nhưng đồng thời, anh cũng cảm thấy... tự hào khi quen biết nàng. Tự hào khi nàng xem anh không chỉ là người tình, mà còn là một người bạn.

Tất cả những gì anh cần lúc này là tìm cách làm Loines biến mất, cứu Tantalus và giúp nàng thoát khỏi sự khống chế của cha mình - và bằng cách nào đó giữ lại nàng bên cạnh trong khi bản thân anh chuẩn bị làm đám cưới.

Cornwall vào mùa đông thế này thì cũng mất ít nhất ba ngày đi, ba ngày về - ít nhất là một tuần, sau khi đã dò la được tung tích của Loines. Anh sẽ bỏ lỡ Giáng sinh, bỏ lỡ những ngày bên

cạnh Sophia và anh sẽ không chỉ xúc phạm đến Caroline, mà còn là các cô gái khác. Chết tiệt.

Anh có thể nhờ Keating làm việc này, nhưng có thể Blackwood sẽ không muốn rời vợ trong Giáng sinh đầu tiên từ khi họ kết hôn. Anh cũng không định đối đầu với một bà bầu, hay làm Sophia mất đi một đồng minh trong ngôi nhà càng lúc càng xấu tính này. Khẽ khàng tách khỏi Sophia, anh nhích ra ngồi trên thành giường.

Danh sách những người anh có thể nhờ cậy đi gặp ông mục sư, để xem thử liệu anh ta có thể tử tế hơn con người Hennessy miêu tả, liệu anh ta có xứng đáng với sự nể trọng hậu và trí thông minh của Sophia, hay có thể bị... thuyết phục hướng thiện hay không, rất ngắn. Thực ra là không hề tồn tại. Hoặc nói đúng hơn, gần như không tồn tại.

Khẽ bật ra một tiếng chửi thề, Adam đứng dậy, kéo một tấm chăn vắt lên thành một chiếc ghế, choàng lên vai và bước chân trần đến chiếc bàn nhỏ trong phòng. Tìm thấy giấy và mực, anh chuyển cái bàn tới bên dưới cửa sổ và tận dụng ánh trăng.

Đã có lúc Oliver Warren - hầu tước Haybury - từng là người bạn thân nhất, đáng quý nhất của anh. Và rồi bởi vì bản tính quan trọng hóa vấn đề và rất thiên cận của mình, anh đã hủy hoại tình bạn đó và suýt hủy hoại chính người bạn ấy. Nhưng Oliver hiện giờ là chủ của Sophia, đồng chủ nhân của Tantalus. Và bởi vì Oliver biết Sophia, nên chắc phải quan tâm đến những gì xảy đến với nàng. Chắc chắn.

Anh nhanh chóng viết thư, nhấn mạnh vào Sophia thay vì bản thân, với hy vọng Haybury sẽ giúp một hoặc cả hai người họ. Rồi anh kéo chuông gọi một người hầu, mở cửa đưa thư và quay lại chiếc giường ấm áp. Nếu không thể công khai cứu nàng, thì chí ít anh cũng có thể giúp nàng sống dễ dàng hơn. Như thế xem ra không ổn, nhưng bây giờ, anh chỉ có hy vọng và kim đồng hồ

liên tục chạy. Thời gian sắp hết - với cả hai người.

Một lúc sau, anh choàng tỉnh khi nghe tiếng kéo rèm. “Chào buổi sáng, Soph... Trời đất ơi! Công tước!”

Adam mở mắt. Bà Brooks, quản gia của anh kiêm người hầu của Sophia, đứng bên cạnh giường, hai tay đang định giờ chần lên. Cùng lúc đó, Sophia ng ẩ dậy bên cạnh anh.

“Buông tấm chăn ra và lùi lại, bà Brooks,” anh bảo.

Bà quản gia ré lên thêm vài lần nữa, nhưng cũng lùi ra xa. “Tôi xin lỗi, Công tước. Tôi không cố ý... Trời đất ơi. Sophia. Tiểu thư White. Cô ổn chứ? Tôi có thể... tôi...”

“Tôi rất ổn, Milly,” Sophia đáp, giọng thích thú. “Cảm ơn vì đã quan tâm.” Rồi nàng đập vào cánh tay anh. “Nói gì cho bà ấy an tâm đi.”

Thần lắc đầu khi Sophia liên tục đổ gánh nặng lên vai anh, còn anh tiếp tục chịu đựng, Adam đảm bảo chần vẫn quẩn quanh hông và ng ẩ dậy. Rõ ràng anh định thử lòng trung thành Sophia nói rằng gia nhân nhà anh có. “Vui lòng cho chúng tôi hai mươi phút, bà Brooks,” anh nói bằng giọng ôn hòa nhất. “Và ta tin vào sự kín tiếng của bà.”

Bà quản gia cúi người thấp đến mức trong giây lát, anh tự hỏi bà ấy có thể đứng thẳng lên được không. “Ngài có thể tin tôi, thưa Công tước. Tôi sẽ không hé răng.” Bà ấy lui về phía cửa. “Tôi đã mang trà cho cô, Soph... tiểu thư White, như cô thích.” Sau khi than thêm một tiếng, bà ấy ra khỏi cửa rồi đóng lại.

“Ta tưởng nàng khóa rồi,” anh nói và nằm xuống trở lại. Sophia đề lên người Adam để hôn anh. “Em cũng tưởng thế. Mấy giờ rồi?”

Khẽ đẩy đầu nàng ra, anh rướn người để nhìn đồng hồ trên khung lò sưởi. Lúc này rèm đã mở, anh có thể nhìn thấy các cây kim nổi bật lên trên nền trắng. “Chết thật. 9 giờ hơn rồi.”

Họ sẽ bị nhìn thấy. Anh sẽ bị nhìn thấy, vẫn còn đồ tối hôm trước và rời khỏi phòng nàng. Lại chửi thề, Adam bỏ chân xuống giường và đứng lên, đi lấy quần.

“Ngài không thể để tiểu thư Caroline thấy mình ở đây được.”

Vẫn cài khóa quần, anh ngoái lại nhìn nàng. Sophia ngẩng trên mép giường, mái tóc rối tung che khuất khuôn ngực và khiến nàng rất giống phiên bản mềm mại của bức họa thần Vệ Nữ đứng trong vỏ sò của Botticelli^{11*}. “Ta đã bảo là cô ấy biết ta không phải trai tân.”

^{11*} *Họa sĩ người Ý những năm đầu thời kỳ Phục Hưng.*

“Biết là một chuyện, chứng kiến lại là chuyện khác.” Nàng đứng lên, đến tủ quần áo và lôi ra một chiếc váy lót. “Và chúng ta cần dừng chuyện này lại.”

“Ta không hiểu tại sao nàng lại quan tâm đến cảm nhận của tiểu thư Caroline,” anh đáp, bắt đầu thấy bức khi nàng chẳng mấy may ghen tuông. Họ đang nói về tương lai của anh với một người phụ nữ khác cơ mà.

“Thì thế.”

Nàng tiến lại gần để cài áo gi-lê cho anh và thắt chiếc cà vạt nhàu nhĩ của anh - một cử chỉ mà theo anh chứng tỏ là nàng không hề giận. Dù vậy, anh vẫn nắm lấy cánh tay nàng và kéo nàng lại gần để hôn. “Hôm nay, nàng đi câu cá trên băng với mọi người không?”

“Em có vài thứ cần làm.”

Anh cau mày. Dù cho bất đi đầu gì có thể tốt đẹp nhất cho tất cả, anh cũng không có ý định từ bỏ nàng. Chưa đến lúc. “Làm gì?”

“Hai ngày nữa là đến Giáng sinh rồi. Đừng hỏi quá nhiều.” Khi nàng mỉm cười, anh rớt cuộc cũng thả lỏng đôi chút.

“Đừng bảo ta phải làm gì,” anh đáp và hôn nàng lần nữa.

Có tiếng lách cách và rồi cửa mở hé hé. “Tôi vào được không?” Bà Brooks hỏi khẽ, chỉ thấy mỗi cái mũi thò vào.

“Đương nhiên rồi,” Sophia đáp, như thể nàng bất ngờ khi biết người hầu nào cũng hỏi xin phép trước khi vào phòng riêng của chủ nhân.

Bà quản gia lách mình qua cánh cửa mở hé, không phải chuyện dễ đối với vóc người của bà ấy, và đóng cửa lại. “Thưa Công tước, Udgers và Evans đang cãi nhau ồn ào dưới sảnh. Mọi người đang ủa ra cầu thang để xem. Hành lang và cầu thang phía sau hiện tại không có ai.”

“Ta đã bảo bà kín tiếng, bà Brooks.”

Milly bối rối và đứng thẳng người lên. “Tôi không nhắc đến tên ngài, Công tước. Chỉ bảo là Sophia cần đánh lạc hướng mọi người và cầu thang sau không có ai.”

Ừm. Adam mỉm cười và đi tới khoác tay Sophia. “Rõ ràng nàng đã có được lòng trung thành từ gia nhân của ta,” anh nói nhỏ và buông tay nàng ra. “Cảm ơn, bà Brooks.”

“Không có gì, thưa Công tước.”

Lúc Adam rời khỏi phòng, Sophia ngồi xuống trước bàn phấn. “Cảm ơn bà rất nhiều, Milly,” nàng xúc động nói. “Tôi không muốn những cô gái kia nghĩ tôi cướp Adam khỏi họ. Nhất là tiểu thư Caroline.”

Bà quản gia đặt người phịch xuống chiếc ghế bên lò sưởi. “Ôi trời. Tôi tưởng chủ nhân đuổi mình chắc rồi.”

Hoảng hốt, Sophia đứng lên và chạy tới ôm Milly. “Tôi sẽ không bao giờ cho phép ai bị đuổi vì mình. Đừng sợ. Lẽ ra tôi nên nhắc bà cẩn thận khi vào đây.”

Milly vỗ vỗ cánh tay nàng. “Rất lâu rồi nơi đây mới có một người rạng rỡ như cô. Có lẽ đó là lý do Công tước thích cô. Cho đến giờ, nơi này chưa bao giờ vui vẻ.”

Một câu nói thật tốt đẹp. Và dẫu rằng đây anh ra là đi đâu khôn ngoan nhất, Sophia vẫn rất vui khi anh không đồng ý.

Ở bên Adam được lúc nào cũng tốt. Chuyện này đâu thể kéo dài mãi.

Ý nghĩ cuối cùng đó làm nàng đau lòng nhiều hơn thường khi, nhưng nàng cố gạt nó sang một bên như một thứ mà nàng không kiểm soát được. Nàng nhún vai và ngồi tại bàn trang điểm. “Cảm ơn bà, Milly. Mà chiếc váy tối qua tôi mặc bà thực sự lấy được từ đâu?”

“Chiếc màu đỏ ư? Tôi bảo cô rồi. Tôi tìm thấy nó trong tủ đồ của cố Công tước phu nhân.”

“Không thể nào, vì phu nhân không bao giờ mặc màu đỏ.” Milly đánh rơi chiếc lược và cúi xuống nhặt nó lên. “Vậy chắc là của phu nhân Wallace.”

Sophia quay lại nhìn bà quản gia. “Cả bà và tôi đều biết rằng Eustace Laden không bao giờ mặc chiếc váy đỏ, chứ đừng nói là

mua nó. Và nếu nó là của chị ta, chị ta nhất định sẽ lên tiếng nếu thấy tôi mặc nó.” Nàng đưa mắt về phía chiếc váy lộng lẫy được vắt gọn gàng lên thành ghế. “Nhìn lại, nó chẳng có chút cũ kỹ nào. Lại còn rất thời thượng.”

Bà quản gia xoay người nàng lại. “Thế à? Tôi không để ý.” “Milly. Nói thật đi. Bà không mua chiếc váy này cho tôi đấy chứ?”

“Đúng,” bà quản gia buột miệng. “Tôi mua cho cô. Làm quà Giáng sinh.”

“Milly! Vậy bà mang về đi! Chắc đắt tiền lắm!” Nàng giật mình. Và theo sau đó là sự nghi ngờ khi nàng nhìn tủ áo gần đây đang hé mở, hầu hết là những chiếc váy vừa vặn người nàng. Không cái nào lỗi một và tất cả đều được làm bởi thợ may chuyên nghiệp có mắt thẩm mỹ.

“Tôi không lấy lại đâu,” bà Brooks tuyên bố. “Tôi không mặc vừa.”

Sophia đứng lên đối diện với bà quản gia. Khi Milly với tay lấy cái nơ, nàng giật nó lại. Sophia nắm tay bà quản gia và nhìn vào mắt bà ấy. “Lần này thì nói thật đi, Milly. Tất cả những chiếc váy này đến từ đâu? Tôi không giận bà đâu.”

“Cô hứa chứ?” “Tôi hứa.”

Bà quản gia xịu xuống. “Là của Công tước. Khi cô cần chiếc váy đầu tiên, cái màu lục ấy, ngài đã gửi lời đến phu nhân Simmons nhờ bà thợ may Orling ở Hanlith làm nó. Khi chúng tôi biết nó vừa với cô, ngài liên tục đặt may váy cho cô và bảo tôi giấu khắp nhà để gia nhân tìm thấy. Khi khách đến, tôi không muốn họ tìm thấy mấy chiếc váy rồi lấy luôn vì chúng đẹp, nên tôi phải giấu trong phòng mình và bịa ra xuất xứ. Và tôi quên mất là cố phu nhân ghét màu đỏ.”

Mất một lúc Sophia mới hiểu được những lời bà quản gia nói. “Là Adam? Từ đâu đến giờ?”

“Vâng. Cô đã hứa là không giận tôi. Tất cả đều là ý của chủ nhân. Tôi chỉ là quản gia thôi. Vì ngài ấy khẳng khẳng phải là màu đỏ, tôi đã nghĩ nó có khi chẳng bao giờ may xong.”

Trời đất. Nàng nghĩ mình nên giận, nhưng không phải với Milly. Dù sao thì anh đã đồng ý mua một chiếc váy cho nàng và nàng từ chối. Và nàng đã nói cho anh lý do. Anh dám làm thế sau lưng nàng. Trời ạ, anh còn hỏi nàng tìm thấy chúng ở đâu nữa. Nhưng mà...

Nhưng mà...

Nếu nàng làm rồi lên, để mắng anh vì đã lừa dối nàng hoặc cảm ơn vì những thứ tuyệt đẹp này, mọi người sẽ biết - và đó chính là điều nàng luôn muốn tránh. Người đàn ông thông minh nhưng dối trá. Người đàn ông hào phóng nhưng lén lút. Người đàn ông tuyệt vời nhưng điên rồ.

“Sophia?”

Sophia thở dài. “Bà Orling rất tài năng, dù thích len xanh một cách bất thường.”

Milly bật cười. “Đúng vậy. Tiếc là bà ấy không bao giờ có thể nhìn thấy cô mặc váy do mình may. May váy cho một tiểu thư luôn là ước mơ của bà ấy.”

“Tôi có phải là tiểu thư đâu.” “Nhìn những chiếc váy này đi. Bà ấy coi cô là một tiểu thư.” Sophia sống người. Nàng thường không cho rằng những người đánh giá cao nàng là đang khen tặng. Nhưng Milly rõ ràng là xem đó là một lời khen. Và rõ là bà Orling cũng vậy. Nàng nhìn mình trong gương một lúc lâu: chiếc váy ngủ ngoại cỡ trễ xuống vai, còn mái tóc buông xõa rất đẹp mắt. “Bà biết không, Milly?” nàng hỏi.

“Gì cơ?”

“Tôi nghĩ mình nên mặc bộ đồ cưới ngựa và đến Hanlith để cảm ơn bà Orling vì đã may rất nhanh và đẹp.”

Bà quản gia tái mặt. “Nhưng thế thì Công tước sẽ biết là tôi đã kể với cô!”

“Ngài ấy sẽ biết tôi đã phát hiện - nhưng đây là nếu ngài ấy biết tôi đi đâu. Dĩ nhiên tôi sẽ không nói cho ngài ấy biết.”

Milly thở ra, rồi đi tới lấy bộ đồ ra khỏi tủ. “Tôi đâu thể ngăn cô, phải không?”

“Đúng. Tôi chạy nhanh hơn bà.”

Bà quản gia cười. “Không giống ai. Là cô đấy.”

Đúng, nàng không giống ai. Trong việc chọn quần áo và người yêu. Không quan trọng kết quả ra sao.

Khi nàng xuống lầu ăn sáng, phòng tràn ngập mùi súp gà và bánh mì tươi. Francis Henning có một mình và mới ăn xong một bát. Nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Bất luận người ta nghĩ gì về ngài Henning - và nàng biết rằng cả sự thông minh và tài chơi bài của anh ta thường bị coi nhẹ - anh ta luôn lịch sự và tử tế với nàng.

“Chào buổi sáng, tiểu thư Sophia,” anh ta nói trong khi miệng đầy bánh mì.

“Chào ngài Henning. Tôi tưởng mình là người duy nhất ngủ quên sáng nay.”

“Burroughs bắt tôi thức đến 3 giờ sáng để chơi bi-a. Tôi đã thua đến 20 bảng.”

Nàng mỉm cười. “Tôi rất tiếc, nhưng cũng vui vì có người cùng ăn sáng.”

Anh ta đỏ mặt. “Tôi cũng vậy. Quỷ tha ma bắt anh ta.”

“Vâng,” nàng đáp, cố không thể hiện quá nhiều cảm xúc trong giọng nói.

Francis chột cau mày. “Cô không định cưới ngựa sáng nay đấy chứ? Tuyết đang rơi. Và trời rất lạnh.”

Thời tiết thay đổi nhanh chóng, sau đêm trăng đẹp tối qua. “Tôi chỉ đi vào làng một chốc thôi.”

“Mọi người định đi câu cá trên băng, hoặc chỉ đàn ông thôi, nhưng giờ tất cả đã vào phòng nhạc hát thánh ca rồi. Bà tôi bảo tôi có giọng nam trung mượt, nhưng tôi thấy mình không ra dáng đàn ông nếu để cô đi ngựa một mình vào làng.”

Sophia nén cười. “Ngài Henning, ngài nên hát. Nghĩ xem bà ngài sẽ nói gì khi biết ngài hát thánh ca ở Greaves Park.”

“Bà chắc sẽ suýt khóc khi biết tôi được mời đến đây. Có khi khóc thật. Nhưng cô vẫn không được đi một mình.”

“Tôi sẽ đi cùng một người giữ ngựa. Ngài đừng lo.” “Được rồi. Cô đã thuyết phục được tôi.”

Khi ăn xong, nàng rất muốn vào nghe hát thánh ca chỉ để xem giọng nam trung của Francis Henning có mượt như bà anh ta khen không. Tuy nhiên, nếu thực sự đang có tuyết rơi, nàng đi rồi về càng sớm càng tốt.

Evans làm theo yêu cầu của nàng và thắng yên con Copper cùng một con khác cho mình. “Cảm ơn vì đã đi cùng tôi,” nàng mỉm cười. “Tôi biết anh còn nhiều việc phải làm cho mọi người ở đây.”

“Thật lòng thì, tiểu thư Sophia, tôi thà đi Hanlith với cô còn hơn là cho ngựa ăn cỏ,” anh ta đáp, cười tươi.

“Tôi đồng tình.” Khi hai người đi qua sân chuồng ngựa, nàng liếc nhìn Evans. “Tiện đây, tôi nghe nói anh cãi nhau với Udgell sáng nay. Cảm ơn anh.”

Bật cười, anh ta hơi ngả mũ. “Lúc đầu, tôi chẳng hiểu có chuyện gì khi Udgell gọi tôi vào mắng vì làm dính bùn lên sàn. Rồi ông ta nháy mắt làm tôi muốn đứng tim nhưng tôi hiểu đã có chuyện xảy ra. Ông ta sau đó có cho tôi biết cô cần chạy đi đâu đó mà không bị bắt gặp.”

Không hoàn toàn đúng, nhưng không quan trọng. “Hai người thật lạnh trí.”

“Rất bất ngờ. Udgell gần như chưa bao giờ lớn tiếng. Ông ấy thì thản thoi cũng đủ sợ rồi.”

Đến Hanlith, hai người mất một lúc mới tìm được cửa tiệm nhỏ có biển hình cây kim và sợi chỉ treo trên cửa. Evans đỡ Sophia xuống ngựa, rồi giữ dây cương để hai con ngựa đứng yên trong khi nàng kéo cửa.

Một quả chuông nhỏ gắn vào tay nắm cửa rung lên. “Vui lòng đợi một lát,” giọng phụ nữ cất lên từ đằng sau cửa hiệu nhỏ xíu.

“Không cần vội đâu,” nàng đáp, đưa tay chạm hàng nơ trưng trên quầy.

Lát sau, một người phụ nữ nhỏ nhắn xuất hiện từ phía sau, tay cầm một chiếc ren màu xanh. Với mái tóc đen được búi gọn gàng phía sau làm Sophia chớp mắt bất ngờ. Bà thợ may trông giống chú lùn đóng giày là người may váy.

“Cô cần gì?”

Sophia mỉm cười. “Bà là Orling?”

“Đúng rồi. Thế cô...” Giọng bà nhỏ dần khi nhìn thấy bộ váy màu lục đậm và rượu chát. “Ôi. Ôi! Tôi... Xin thứ lỗi!” Bà quay đi rồi chạy ra cửa sau, đóng lại.

Gần như cùng một lúc, cửa trước bật mở và Adam xông vào, tuyết rơi từ áo khoác của anh xuống sàn. “Sophia,” anh thở hổn hển, phúi tuyết bám trên vai khi nhìn quanh cửa hiệu.

“Ngài làm gì ở đây?” nàng hỏi và khoanh tay trước ngực. “Nàng làm gì ở đây?” anh hỏi ngược lại.

Vậy là anh định khoác lác cho đến khi nhận ra những gì nàng biết. Nàng định hành hạ anh, nhưng những chiếc váy rất đẹp, dù nàng có yêu cầu hay không. “Em vào làng để cảm ơn người thợ may.” Sophia tiến lên một bước và hạ giọng. “Thế ngài đã nói gì với bà ấy? Orling vừa nhìn thấy em trong bộ đồ này chạy ngay vào phòng sau đóng cửa.”

Nàng định đi về phía đó, nhưng anh nắm lấy tay nàng. “Thế có nghĩa là nàng không giận ta?” Đôi mắt xám nhìn vào mắt nàng, biểu cảm của anh rất khó hiểu.

“Ngài chạy tới đây chỉ để hỏi em có giận không ư? Còn khách khứa thì làm thế nào?”

“Khi ta đi, họ đang hát bài ‘O Come, O Come, Emmanuel’,” anh đáp ngắn gọn. “Vì nàng không có quần áo. Ta đã đảm bảo không ai biết những chiếc váy đến từ đâu và ta trả tiền để người thợ may giữ bí mật. Vì nàng phản đối.”

Trong giây lát, trông anh như một cậu bé bị bắt quả tang đang cho một con cóc vào mũ của bảo mẫu. Thật không hợp lý khi một trong những người quyền lực nhất nước Anh lại lo là nàng - nàng - sẽ giận. Nàng từ từ kiễng chân để hôn lên môi anh. “Những chiếc váy rất đẹp,” nàng thì thầm.

Adam mỉm cười. “Ta nghĩ mình thật may mắn khi nàng là người ôn hòa,” anh nói khẽ rồi hôn nàng.

“Vâng, bởi vì cơn giận của em rất kinh khủng.” Sophia bật cười. “Giờ thì vào trong đó với em và xin lỗi vì những lời làm bà Orling hoảng sợ.”

Những chuyến cưỡi ngựa buổi sáng ở Yorkshire thú vị hơn mong đợi, Aubrey Burroughs nghĩ.

Khoanh tay trên mình ngựa, hắn đưa mắt nhìn ngôi làng Hanlith đẹp như tranh. Từ đây, hắn có thể nhìn rõ phía trước cửa hiệu có biển hình kim chỉ, dù nó bán gì thì hắn cũng không quan tâm bằng hai con người vừa vào trong.

Việc Sophia White lui tới hiệu may gần như chẳng có gì đáng nói. Tuy nhiên, đó là trước lúc Greaves phi nước đại dọc theo con đường làng, tuyết xối tung bên dưới vó con Zeus. Và rồi anh ta nhảy xuống và chạy thẳng vào trong.

Công tước Greaves chạy. Người đàn ông có vô số gián điệp và mạng lưới thông tin khắp Mayfair và Anh quốc, đang vội đi đâu đó. Và nơi đó tình cờ có mặt một cô gái vô cùng tai tiếng.

Nếu hôm nay trời quang, Burroughs đã có thể nhìn xuyên qua lớp kính cửa sổ hiệu may, nhưng thần may mắn rõ ràng không băng qua sông Aire đến với hắn ở Greaves Park. Đi đâu đó được chứng minh qua việc đưa con hoang của Hennessy từ chối hắn. Rồi tên quản gia hậu đậu làm đồ thức ăn lên người hắn. Vô lý hơn nữa là sáng nay, một tên người hầu thiếu năng đã đổ sữa hồng vào trà của hắn. Bụng hắn vẫn còn đau. Greaves cần đuổi cổ một nửa số gia nhân của mình.

Cửa hiệu bật mở và hắn ngẩng thẳng lên. Cô gái Tantalus tóc đỏ ra trước, Greaves theo sau. Không biết chuyện khẩn vừa rồi là gì, nhưng giờ anh ta trông không có vẻ vội vã. Anh ta đưa cô gái đến chỗ con ngựa và đỡ ả lên yên. Khi ngẩng vững, ả nắm lấy ve

áo Greaves rồi cúi xuống hôn anh ta. Anh ta ôm lấy mặt ả và đáp lại.

À.

Aubrey nghĩ, thảo nào ả khước từ mình, dù cô ta thừa nhận đã thỏa thuận với Greaves hay không. Adam Baswish là một thằng cha thông minh và không dễ bị lừa. Anh ta chỉ để chút tin đồn lan ra cho người ta thấy nghi nghi và giúp anh ta tránh bị gọi là đạo đức giả nếu sự thật lộ tẩy.

Và ả cũng có tóc đỏ. Dựa vào sở thích của cố Công tước đối với phụ nữ, Aubrey hiểu tại sao Greaves không muốn công khai danh tính của cô nhân tình mới nhất. Cha nào con nấy. Trời ạ, anh ta ở đây để kén vợ. Có lẽ, anh ta muốn giấu Sophia White với Công tước phu nhân tương lai. Và nếu Adam bị bê mặt hoặc thấy tức tối, thì sẽ vui lắm đây.

Khi hai người cùng người giữ ngựa cùng nhau ra khỏi làng, Aubrey thúc con ngựa thiên màu hạt dẻ đi mượn. Với những gì vừa tận mắt thấy, tốt nhất là hắn nên quay về trang viên trước Greaves. Rồi hắn sẽ quyết định mình nên giờ trò gì với những thông tin này.

Adam bước vào vườn cam, bắt gặp ngay chị gái cùng với khoảng chục người trong căn phòng lớn ấm áp dùng bữa trà chiều. Tất cả đều trông có vẻ rất văn minh lịch sự, nếu người ta lờ đi những ác ý ẩn nấp đâu đây. Bất kể thế nào, anh vẫn muốn đảm bảo Sophia sẽ tận hưởng thời gian còn lại của kỳ nghỉ. Và đi đâu đó bắt đầu tại đây.

“Chị đây rồi, Eustace,” anh nói và mỉm cười. “Em nói chuyện với chị được không?”

Nữ Hầu tước ngược lên nhìn em trai, chần chừ một lúc rồi đứng lên. “Dĩ nhiên rồi. Lò sưởi nhé? Chị hơi lạnh.”

Lời đề nghị không khiến anh bất ngờ. Đương nhiên chị muốn ở lại phòng vì có đồng minh còn anh thì bị áp đảo. Anh gật đầu. “Được thôi.” Phillip Jennering tựa người vào khung lò sưởi hết như một bức tượng quái thú. Anh bình thản nhìn anh ta. “Chúng tôi xin phép, Jennering.”

Anh trai của Tử tước nuốt khan khi đứng thẳng người lên. “Đương nhiên, Greaves.”

“Tại sao Wallace và con trai chị không đến?” anh hỏi. “Với những gì con chị sẽ nhận được nếu em thất bại trong kỳ lễ này, em tưởng chị phải muốn người thừa kế tiếp theo có mặt ngay chứ.”

Câu hỏi có vẻ như khiến chị gái anh bất ngờ đúng như mong đợi. “Họ không đến vì dù cậu nghĩ về chị như thế nào, chị cũng không muốn con trai phải chứng kiến những cảnh tượng cậu bày ra trong lễ Giáng sinh này - phụ nữ chạy theo cậu và... cái thứ đây tai tiếng đó vẫn còn ở đây. Một đứa con hoang đêm nào cũng

chơi bài và uống rượu với những gã đàn ông hư hỏng rồi làm gì nữa thì có trời mới biết.”

“Chị có nhiều đồng bọn hơn thường khi. Để bắt đầu kiểm soát các tin đồn nếu em không tìm được cô dâu ư?”

“Có lẽ tại chị hy vọng nhiều người cao quý hơn sẽ cân bằng được trò hề của cậu và cho ngôi nhà chút tự tôn.”

Dù cho Adam biết rõ chị mình, những lời nói độc địa của Eustace vẫn khiến anh hoang mang. Chị anh không nói suông. Eustace nghiêm túc trong từng lời. “Chị sẽ làm gì nếu được sinh ra bởi một Công tước và một người hầu?” anh hỏi. “Và đừng bảo chị sẽ nhảy xuống sông tự vẫn, vì cả chị và em đều biết chị sợ chết.”

“Chị sẽ vào tu viện, hoặc đến một nơi nào đó có thể lặng lẽ sống nốt quãng đời đáng hổ thẹn còn lại và làm việc tốt.

Chị không đời nào vào một nơi tai tiếng bậc nhất Mayfair để chuốc thêm đàm tiếu.”

Thật thú vị khi chị gần như chọn đúng con đường mà Hennessy đã vạch ra cho con gái mình. Eustace rõ ràng đã chuẩn bị sẵn câu trả lời. Nhưng anh cũng đang cân nhắc một vài đi ầu - mà đi ầu quan trọng nhất là trong kỳ nghỉ này, Sophia chỉ muốn vài ký ức đẹp. Nàng sẽ có được đi ầu đó, dù nó gây bất lợi cho anh. Hay những người khác.

“Giờ khi chúng ta đã biết chị sẽ làm gì khi ở vị trí của nàng, đây là đi ầu chị sẽ làm với tư cách chủ nhà. Chị sẽ bảo các con răn độc bạn chị rằng nếu họ dám làm nhục khách của em thì em sẽ hạ bệ, sỉ nhục họ công khai. Và chị biết là em sẽ làm, vì trước đây em từng làm thế rồi. Chị hiểu chứ?”

Mặt Eustace trắng bệch đi, dù anh chẳng biết là do giận dữ hay do nén giận. “Được,” chị nghiêng răng.

“Tốt. Chị phải làm bạn mình ăn nói lịch sự, thân thiện và chào bất cứ ai mà các chị gặp. Các chị phải luôn tươi cười, gật đầu và cư xử tương xứng với địa vị của mình. Nếu phát hiện một cái liếc xéo, quay lưng hay bàn tán, em sẽ...”

“Sỉ nhục họ. Chị nghe r ấ. Cậu không cần nhắc lại.”

Có vẻ Eustace đã hiểu không chỉ có mỗi mình nghiêm túc trong cuộc nói chuyện này, vì các cơ trong người chị ta căng lên như muốn gãy. Cảnh báo vậy là đã đủ, nhưng chỉ đến khi Eustace nhận ra rằng Adam không hề nhắc đến chị gái một cách cụ thể. Adam không thể làm chị bề mặt mà không làm bản thân hổ thẹn. Chị muốn nghĩ thế. “Một đi ầu nữa,” anh nói tiếp.

“Gì nữa? Đe dọa thêm? Chị đã nói với cậu r ấ. Chị hiểu.” Adam tiến v ề lên một bước. “Một đi ầu nữa,” anh lặp lại, giọng trầm hơn. “Chị. Chị cũng phải tử tế và chu đáo đối với mọi người ở đây. Nếu không, em sẽ ngừng chu cấp cho chị. Và sẽ cưới người con gái ít gia giáo nhất.”

Eustace thở gấp, mặt không còn giọt máu. “Cậu không dám đâu.”

“Có lẽ chị chưa nhận ra, nhưng em hết chịu nổi chị và cách ăn nói độc địa của chị r ấ. Đúng, chị sinh ra trước, và đúng, chị là phụ nữ. Cả hai đi ầu đó nằm ngoài t ần kiểm soát của em. Đi ầu em kiểm soát được - và sẽ kiểm soát được - là tước hiệu này và mọi thứ đi kèm với nó.” Anh hít sâu. “Em đã nói hết. Chị có thể đi.”

Eustace quay phắt đi và tiến hai bước. R ấ quay lại đối mặt em trai. “Chị muốn hỏi một câu.”

“Em khuyên chị nên dùng từ cẩn thận.”

Eustace hếch cằm và tiến tới hai bước. “Chị có thể chấp nhận... cô ta ở đây. Nhưng chị không thể kiểm soát cách cả

London nghĩ về cô ta hay những đi đâu người ta nói sau khi mùa sự kiên bắt đầu. Cậu định đi cùng cô ta tới rạp hát? Các buổi dạ tiệc?”

“Đủ rồi,” anh ngắt lời.

“Không. Để chị nói. Chị phải nói gì khi nghe những bàn tán? Khi phu nhân Jersey cười khúc khích bảo ‘cha nào con nấy’ và mọi người cười theo? Cười cậu và dòng họ? Cậu có thể khiến được mọi người không nhạo báng cô ta trước mặt cậu và tại nhà cậu, nhưng cậu đang hủy hoại chút thanh danh còn sót lại của mình bằng việc đưa đứa con gái mặc quần áo đi khắp nơi và làm trò giống cô ta. Chị hy vọng sở thích lên giường với cô ta của cậu kéo dài đủ lâu để lý giải được sự lụi tàn của cậu.”

Lẽ ra anh không nên để chị mình nói. Cơn thịnh nộ bùng lên trong anh khiến anh bất ngờ khi không thấy hai tai chảy máu. “Em biết chị luôn muốn là người kết thúc câu chuyện,” anh gằn giọng và chị gái anh lùi lại. “Nhưng lần này sẽ là em. Im đi.”

Nói xong, anh quay người rời khỏi phòng. Nếu căn phòng không có ai, anh đã đi thẳng tới quầy rượu gần nhất, nhưng khách khứa rải khắp nhà như những con chó vẫy đuôi, kêu ăng ẳng. Anh không thể làm loạn, không thể hét to cho đến khi cổ họng chảy máu, không thể xông ra ngoài trời đầy tuyết cho đến khi cơn giận trong người nguôi đi. Anh chỉ có thể đi loay quanh trong nhà và mong sao không ai chặn lại chuyện trò.

Việc Eustace hoàn toàn sai về Sophia và tương lai của nàng không thành vấn đề, vì cho dù anh có sẵn lòng đưa nàng đi khắp London đến bất kỳ chỗ nào nàng muốn, Sophia cũng sẽ không ở London. Nàng sẽ không ở bất kỳ nơi nào gần anh và nàng chắc chắn sẽ không vui. Anh cũng thế.

Một giọng nói len vào tâm trí đang sôi lên của anh và Adam đi chậm lại ngoài phòng bi-a. Tay anh run đến mức gần như không cầm nắm cửa, Adam mở hé nó ra.

Sophia đang nghiên người bên bàn bi-a giảng giải kỹ thuật cho Francis Henning. Đối diện với họ, Keating tựa vào cây cơ trong khi cô vợ ng ỡ tán gẫu với Ivy Flanagan. James Flanagan đứng cách Henning một chút và thỉnh thoảng xen vào. Trước sự ngạc nhiên của anh, tiểu thư Caroline cũng có mặt, ng ỡ bên cửa sổ với cuốn sách đặt trong lòng và cười khúc khích khi nghe cuộc nói chuyện.

Một cô dâu ti ền năng, một kẻ đ ần lừng danh, một kẻ sát nhân, anh trai của một chủ ngân hàng và vợ mình, cùng hai cô gái Tantalus. Anh gần như có thể chạm vào bầu không khí hài hước và thân ái trong căn phòng. Anh muốn nhập hội với họ. Song, anh khá chắc nếu anh bước vào với cơn giận đang bùng lên, phần xấu xa trong anh đòi thoát ra, cửa sổ sẽ vỡ tung và anh sẽ làm hỏng... sự thân ái này. Nhưng nếu đóng cửa lại, anh biết mình sẽ không bao giờ tìm lại được khoảnh khắc ấy l ần nữa.

Ngay lúc đó, Sophia ngẩng lên và trông thấy anh. Nàng cười thật tươi, ánh mắt lấp lánh. “Công tước. Thật là may quá. Ngài làm ơn vào giải thích cho Francis cách đánh bi với. Mọi người định biến ngài ấy thành một cơ thủ xuất sắc.”

Adam hít sâu, r ỡ thêm l ần nữa. Anh vừa nhìn Sophia, vừa mở cửa đi vào. Căn phòng không nổ tung, bàn không bốc cháy và những bức tường không nứt.

Mặt hơi biến sắc, Sophia đưa cây cơ cho Henning và đi đến bên anh. Trong một lúc lâu, nàng nhìn sâu vào mắt anh, r ỡ chạm vào cánh tay anh. “Ngài bảo bị đau bụng,” nàng vừa nói vừa như muốn kéo anh về phía cửa sổ. “Trời ạ. Hít thở chút không khí trong lành đi. Tại sao đàn ông lúc nào cũng phải cứng rắn?”

“Vì chúng tôi cứng rắn,” Keating xen vào khi đi ngang qua nàng để mở cửa sổ. “Muốn nôn thì cho ra ngoài. Theo một cách thật cứng rắn.”

Không khí lạnh bên ngoài ập vào mặt anh và Adam hít sâu lần nữa. Đằng sau, anh nghe ai đó kéo chuông và giọng Camille yêu cầu một ấm trà bạc hà, kế tiếp đó là giọng đáp lại nhỏ hơn của Udgell. Cuộc thảo luận về cách chơi bi-a tiếp tục. Và cơn giận trong anh bắt đầu nguôi đi.

Sophia đã ngã xuống ghế ngay bên cạnh anh để nói chuyện về mũ với Camille, Caroline và phu nhân Flanagan, nhưng một lúc sau, anh cảm thấy tay nàng khẽ chạm vào ve áo khoác của anh. “Ngài ổn không?” nàng thì thào.

Anh gạt đầu, hít sâu vào không khí lạnh ẩm và đóng cửa lại trước khi mọi người trong phòng đóng băng. Anh phải làm gì với Sophia đây? Anh không biết, chỉ trừ anh cần nàng hiện diện trong cuộc đời mình. Không hiểu bằng cách nào trong những tuần vừa qua, Sophia White đã trở thành điểm sáng bất ngờ trong đời anh. Anh không thể mất nàng được. Và chắc chắn là không thể mất Sophia về tay một người đàn ông khinh miệt những thứ anh yêu thích ở nàng.

“Oliver, anh có thư này,” Diane Warren, phu nhân Haybury, lên tiếng khi thấy chồng đi ngang qua phòng khách.

Oliver lùi lại, tựa người vào cửa. “Từ khi nào em thông báo tôi có thư vậy?” anh đến bên cạnh vợ và hỏi. Rồi nhẹ nhàng vén một lọn tóc của Diane ra sau và hôn lên má cô. “Trừ phi là kiếm có để được ở một mình với tôi.”

Cô cười khúc khích. “Em đâu cần kiếm có. Bây giờ thì không thế nữa.” Diane trao lá thư cho chồng. “Hãy hôn em trước khi mở, vì anh sẽ không vui sau khi đọc nó.”

Không nhìn vào lá thư trong tay, Oliver đặt tay lên vai vợ, cúi xuống hôn lên môi cô. “Em có vị như dâu,” anh nói nhỏ, rồi hôn vợ lần nữa.

“Anh thì có vị như tội lỗi,” Diane đáp, mỉm cười vào môi chồng. “Vị yêu thích của em.”

Oliver bật cười khi buông vợ ra và lật lá thư lên để xem địa chỉ. Ngay lập tức, nụ cười của anh biến mất. “Thư của Greaves,” Oliver nói, giọng không cảm xúc và anh ngẩng lên nhìn vợ. “Nhưng em đã biết rồi.”

“Em nhận ra địa chỉ.”

Oliver vội mở lá thư và đọc lướt trang duy nhất, rồi ngồi xuống ghế.

“Có gì không ổn với Sophia sao?” Diane ngồi xuống ghế bên cạnh và hỏi. “Em biết là lẽ ra mình nên ngăn cô ấy lại.”

“Chúng có thể ngăn cô ấy nhưng Sophia có vẻ khá chắc chắn chúng ta không ngăn được Hennessey.” Oliver lơ đãng nói, mắt nhìn lá thư.

“Oliver?”

Anh ngẩng lên nhìn vợ. “Nghe này: ‘Ngài không nợ tôi đi đâu gì, nhưng lúc này tôi thực sự cần ngài giúp đỡ. Hãy đến Cornwall gặp mục sư xứ Gulval. Nếu ngài thấy mục sư Loines có thể chấp nhận được, hay ít nhất là chịu lắng nghe, thì không sao. Nếu không, hãy lập tức thông báo cho tôi. Tôi nhờ ngài giúp cho chuyện này không phải vì bản thân, mà vì một người quen của chúng ta. Ngài biết đấy, bây giờ thời gian là quan trọng nhất. Tôi biết ngài quan tâm đến việc này và tôi nghiêm túc. Greaves.’”

Diane chăm chú nhìn nét mặt chồng một lúc. “Em nghĩ anh nên bảo anh ta biến đi. Nhưng em tin ông Loines này là người Sophia không nói cho chúng ta.” Cô cau mày. “Em không tin nổi Hennessey lại nghĩ rằng một mục sư sẽ phù hợp với cô ấy.” Đứng lên, cô đón lá thư từ tay chồng và tự mình đọc lại. “Có khả năng

nào Hennessy sẽ chọn một ai đó chấp nhận được cho Sophia không?”

“Rất mong manh. Ông ta là một kẻ tự cao tự đại.”

Diane đưa lại lá thư cho chồng. “Greaves nói chúng ta quan tâm đến việc này. Theo anh, Hennessy có thể đóng cửa câu lạc bộ không? Cũng từng có người nói này nọ về chúng ta nhưng ông ta chôn mũi vào rất nhiều chuyện rồi.”

Oliver im lặng đứng lên tiến lại chỗ cô gần cửa sổ hướng ra khu vườn câu lạc bộ. Dù hoa không nở và những cành cây trụi lá, trông nó vẫn rất đẹp. Diane cảm thấy muốn hít thở một chút không khí trong lành.

“Với một cuộc chiến có sắp xếp,” Oliver nói nhỏ, “cùng mối quan hệ với thủ tướng và ảnh hưởng của ông ta trong Viện Quý tộc thì tôi nghĩ ông ta có thể đóng cửa câu lạc bộ.”

“Vậy khôn ngoan nhất là để Hennessy muốn làm gì thì làm,” Diane nói. “Dù sao, ông ta cũng chỉ muốn Sophia ra khỏi đây.”

“Và ông ta tìm cho cô ấy một người chồng. Ông ta không ra lệnh cho chúng ta hay đuổi cô ấy ra đường,” Haybury đồng tình. “Và như Greaves nói trong thư, tôi không nợ anh ta thứ gì - ngoài một cái mũi chảy máu.”

Diane mở Tantalus để lo cho tương lai của mình. Dùng việc cá cược để kiếm tiền bù đắp cho những rắc rối nó từng gây ra cho cô. Những cô gái Tantalus - như cách gọi của khách hàng - là những cô gái xinh đẹp dụ những quý ông quyền lực tiêu tiền. Đây không phải là nơi dành cho những người phụ nữ lạc lõng hay nơi trốn tránh cho những người tai tiếng và mất mát.

Hoặc lúc đầu thì nó không như thế. Diane gạt đầu, mắt vẫn dõi ra vườn. “Em nhất định không để Sophia phó mặc đời mình cho người không xứng đáng chỉ vì muốn cứu chúng ta.”

Oliver ôm vợ vào lòng. “Tôi sẽ không tặng quà Giáng sinh cho em cho tới khi trở về”

Diane quay lại đối diện với chồng. Cô quàng tay qua vai anh rồi hôn anh. “Nếu anh gặp Công tước Greaves, cố đừng có giết anh ta nhé. Em không muốn làm quả phụ lần hai vì anh chịu án treo cổ đầu. Em quen với việc có anh bên cạnh rồi.”

Diane cảm thấy chồng mỉm cười. “Tôi cũng yêu em, Diane.”

Nhà thờ Hanlith rõ ràng được xây dựng vì biết rằng thỉnh thoảng nó sẽ đón không chỉ người dân quanh đây. Khu bên phải của nhà thờ, nơi mà chỉ người ngồi hàng ghế thường đầu tiên nhìn rõ, có nhiều ghế đẹp hơn cho Công tước Greaves và khách.

Sophia ngồi ở dãy ghế sau trong khu vực dành cho quý tộc, Camille ngồi bên cạnh. Phía trước, mục sư Gibbs đang giảng kinh. Khi họ vào hết bên trong nhà thờ, vợ của mục sư, được giới thiệu là bà Gibbs, đã đứng sẵn bên cạnh chồng. Có lẽ, bà ta đã ngồi đầu đó ở khu chính, lắng nghe chồng mình nói về hậu quả của tội lỗi và sự hy sinh cho những điều xứng đáng. Nàng tự hỏi bà Gibbs đã hy sinh thứ gì. Bà ta có hạnh phúc khi làm vợ một người suốt ngày thuyết giảng và bảo người khác phải sống thế nào? Ông ta có phải người chồng tốt? Khi còn trẻ, bà ta có mơ một cuộc sống lãng mạn và đầy phiêu lưu không?

Ít ra nàng có thể ngồi ở phía sau, Sophia nghĩ. Adam ở hàng đầu nên phải ngồi thẳng người và chăm chú lắng nghe. Ngày Giáng sinh. Nàng vừa mong được nghỉ lễ ở một trang viên đông quê lõng lắt, vừa thấy lo. Chưa đầy nửa tháng nữa, những vị khách sẽ bắt đầu về nhà, ít nhất là trước khi các nguyên lão đến London để dự phiên họp mùa đông ở Nghị viện.

Nàng biết trước mình sẽ đau khổ, nhưng theo một khía cạnh nào đó, biết rằng Adam sắp kết hôn còn tệ hơn. Nếu cha nàng chịu thừa nhận nàng, mọi việc có thể đã khác. Có lẽ cưới một Công tước vẫn sẽ nằm ngoài tầm với, nhưng ít nhất cũng đáng

để mơ. Người ta sẽ không quay lưng lại với nàng từ khi nàng còn nhỏ. Nàng có thể dự dạ tiệc của giới thượng lưu và đi xem hát. Nhưng vì nàng vẫn không thể có được Adam nên một cuộc đời được chấp nhận không quan trọng lắm.

Ôi, Chúa ơi. Từ lâu, nàng đã biết thế giới sẽ không thay đổi chỉ vì nàng muốn thế. Và nếu nàng cảm thấy tim mình tan vỡ khi nghĩ đến việc rời khỏi Greaves Park, là bởi nàng mong ước một điều quá xa vời. Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời Sophia ước mình sinh là một người khác trong một hoàn cảnh khác.

Rốt cuộc bài thuyết giáo cũng chấm dứt và nhóm người Greaves Park lục tục kéo ra khỏi nhà thờ và đến chỗ xe đợi. Khi Sophia di chuyển, tiểu thư Scoffied giẫm vào chân nàng.

Cô ta liếc nàng, quay đi - rồi dừng lại. “Xin lỗi, tiểu thư White,” cô ta nói, quay người lại và mỉm cười. “Xin thứ lỗi.” Sophia chớp mắt. “Không sao. Tôi không bị gì.”

“Cảm ơn cô. Giáng sinh vui vẻ.” “Giáng sinh vui vẻ.”

“Gì vậy?” Cammy hỏi từ đằng sau nàng. Nàng so vai. “Ai mà biết.”

Đó chẳng phải là lần đầu tiên bạn của phu nhân Wallace khiến nàng bất ngờ. Suốt mấy ngày qua, vài người còn chào nàng. Hôm qua, Phillip Jennering còn đứng lên khi thấy nàng đi vào phòng ăn. Tất cả có vẻ như là do Adam sắp xếp. Nàng có thể đối chất với anh. Chỉ có đi đầu dù lần cuối anh gặp Eustace có ra sao thì hình như cũng không phải là anh thắng.

Sophia trở về Greaves Park trong chiếc xe ngựa của Blackwood, cùng với vợ chồng Blackwood và tiểu thư Caroline. Thoạt đầu, sự có mặt của tiểu thư Caroline trong nhóm khiến nàng nghi ngờ. Tuy nhiên, Francis Henning kể nàng nghe một lời đồn về mối liên hệ với một người ca sĩ và sự kín kẽ của Caroline trở nên hợp lý hơn - nhất là khi rõ ràng Adam thích cô hơn

những người khác. Và cô có vẻ rất vui khi được nhóm của họ chào đón.

Khi đến trang viên, Sophia vội chạy lên lầu lấy những món quà đã được bọc rồi mang xuống phòng khách. Như Milly đã nói, việc tặng quà tại Greaves Park khá thoải mái, mọi người nghĩ chỗ mình thích và trao quà không theo trật tự nào cả.

Khi nàng đến phòng khách, mọi người đã tụ tập đông đủ cùng với những người hầu ôm quà. Sophia đứng ở cửa để ngắm nhìn. Hóa ra lễ Giáng sinh của tầng lớp quý tộc là thế này. Sắc sỡ, huyền ảo, thơm mùi trà bạc hà và sô cô la nóng.

“Sophia!” Camille vẫy tay giữa hàng ghế được mang từ phòng khác sang và để dưới cửa sổ phía đông.

Sophia mỉm cười và bước vào, đáp lại hơn chục lời chào, nhiều hơn nàng tưởng. Nàng tặng quà cho bạn mình trước khi xuống chiếc ghế đối diện. “Ban đầu, tớ chuẩn bị món quà khác. Nhưng có lẽ một ngư dân nào đó sẽ tặng cho người nhà một chiếc kẹ, cà vạt và khuyên tai màu xanh.”

Camille bật cười. “Cậu không cần tặng bọn tớ thứ gì đâu, Sophia. Cũng không cần mua đồ thay thế.”

“Tớ muốn vậy mà. Và thứ lỗi cho tay nghề của tớ.”

Camille tháo nơ và mở giấy gói ra. “Ôi, nó đẹp quá!” cô ấy reo lên, giờ chiếc khăn màu xanh lẫn trắng lên. “Cậu đan à?”

“Đừng có làm ra vẻ ngạc nhiên. Đan lát là cách giết thời gian tốt nhất ở trường nội trú.”

Keating mở gói quà của mình, bên trong là chiếc khăn xanh lục và xanh da trời sậm. “Đẹp lắm, Sophia,” anh ấy nói và rướn người hôn lên má nàng. “Và rất hữu dụng nữa.”

“Ít nhất một mùa trong năm,” nàng mỉm cười. “Tặng cô, tiểu thư White.” Giật mình, nàng ngẩng lên và trông thấy tiểu thư Stanley chìa ra một chiếc hộp nhỏ cột nơ đỏ xinh xắn. “Tôi... Cảm ơn.”

Sophia bối rối nhìn Cammy. Cô ấy nhún vai, chẳng giúp được gì. Nở nụ cười gượng gạo với tiểu thư Stanley, Sophia tháo cái nơ ra. Bên trong hộp là chiếc quạt màu xanh đẹp đẽ với khung bằng ngà voi và họa tiết là một con chim bồ câu trắng tinh xảo.

“Ôi, đẹp quá,” nàng nói rồi ngược lên. “Cảm ơn rất nhiều.” “Không có gì.” Cô ta đứng đó một lúc, nhìn nàng chờ đợi.

Chùng xuống, Sophia gượng cười. “Tôi e là mình không có quà gì để tặng lại cô.”

Tiểu thư Stanley mỉm cười, nhưng ánh mắt thì không. “Tôi cũng không mong là có. Giáng sinh vui vẻ.”

“Giáng sinh vui vẻ, tiểu thư Stanley.”

Khi cô ta đi khỏi, Sophia ngồi xuống. “Thật... kỳ lạ.” “Cô ta có nói chuyện với cậu lần nào chưa?” Cammy thì thào, nét mặt bối rối.

“Chắc chỉ để hạ nhục tớ.”

“Nói chuyện đi sau đi,” Keating chen vào, chìa ra một chiếc hộp nhỏ lấy từ trong túi và đưa nó cho Camille. “Giáng sinh vui vẻ, em yêu.”

Camille nhìn chòng chọc ánh mắt mà Sophia không thể hiểu nổi rồi mở hộp quà. Cô ấy lấy ra một chuỗi vòng ngọc trai tuyệt đẹp và một đôi khuyên tai cùng bộ “Ôi, Keating, đẹp quá,” cô ấy thì thầm rồi đưa chòng chọc chuỗi ngọc trai và hơi cúi về phía trước để Keating đeo hộ.

“Em cũng vậy.”

Camille dịch ra mép ghế hôn chồng. Làm thế này ở chốn đông người là chuyện rất kinh khủng, nhưng nàng không để tâm. Nàng nhìn xuống chiếc quạt, cho đến khi hai người tách ra. Đó cũng là điều nàng muốn: khoảnh khắc khi không ai hiện hữu ngoài người ấy.

“Của cậu này, Sophia.” Camille ra hiệu và Keating với tay ra sau ghế lấy ra một chiếc hộp đựng mũ lớn rồi đưa cho Sophia.

Nàng cầm lấy, mở nắp và lấy ra một chiếc mũ rơm xinh xắn trang trí bằng những bông hoa bằng rơm màu vàng và xanh cùng nơ đồng màu. “Thật giống mùa xuân,” nàng ôm lấy bản mình. “Cảm ơn hai người rất nhiều.”

“Giáng sinh vui vẻ, tiểu thư White,” một giọng nói cất lên và nàng lại ngẩng đầu.

Lần này là Eustace, phu nhân Wallace, và nàng cũng gật đầu. “Giáng sinh vui vẻ, thưa phu nhân,” nàng thận trọng đáp.

“Tôi có quà cho cô đây.”

Cái gì, hẳn độc ư? Sophia tự hỏi, nhưng vẫn cầm lấy món quà được bọc trong giấy trắng lịch sự. Vì phu nhân Wallace có vẻ như muốn xem, nên nàng mở hộp và lấy ra một đôi găng tay da dê non, đính khuy ngọc trai.

“Phu nhân, món quà lớn quá,” nàng ngược lên.

“Chỉ là một món quà nhỏ thôi,” Hầu tước phu nhân đáp và hòa vào đám đông.

“Coi chừng có tấm độc đấy,” Keating khẽ nhắc.

“Tôi cũng nghĩ thế,” nàng đáp, đặt chúng bên trên hộp mũ. Trong vòng 10 phút kế tiếp, Sophia nhận thêm 8 món quà nữa, đầu từ những người ghét bỏ nàng: một hộp nhẫn bằng thiếc, một dây chuyền bạc với mặt như ngọc lục bảo giả, một chiếc quạt nữa, găng tay lông, một bình gốm trang trí theo phong cách Nhật Bản, một đôi hoa tai kim cương, một hộp đựng danh thiếp khắc những chữ cái đầu tên nàng và một bộ cốc màu xanh xinh xắn. Món quà nào cũng nằm ngoài khả năng tài chính của nàng. Những người tặng quà đều nán lại xem nàng mở hộp cho đến khi nàng bảo không có gì tặng lại.

Rõ ràng, phu nhân Wallace muốn giết nàng - hay ít nhất là làm bẽ mặt nàng - bằng sự tử tế. Không ai có nhiều quà và sự chú ý bằng nàng. Một cách thể hiện sự tàn nhẫn mới lạ.

Adam cuối cùng cũng từ bên kia phòng đến chỗ nhóm của Sophia. Udgell và hai người hầu nữa đi theo sau anh, viên quản gia ôm những hộp quà chưa mở và hai người hầu ôm những món quà rõ ràng là tặng Công tước. Những món quà rất đẹp. Sophia liếc nhìn cái gói nhỏ nằm dưới chân. Một món quà không tương xứng với một Công tước.

“Giáng sinh vui vẻ, Blackwood, tiểu thư White,” anh nói, bắt tay Keating và hôn tay Camille, rồi đến tay nàng. Anh bóp nhẹ tay nàng trong tích tắc rồi buông ra. “Ta mang quà đến. Hay nói đúng hơn, ta đến cùng những người mang quà.”

Udgell đưa Adam một cái túi lớn và anh chuyền nó cho Keating. Từ bên trong, Keating lấy ra một dây cương da tinh xảo có khóa bằng bạc. Keating ra hiệu một người hầu mang một yên ngựa đi sẵn vì yên bạc cho Adam. “Rõ ràng chúng ta tư tưởng lớn gặp nhau rồi,” bạn anh mỉm cười.

“Đẹp lắm,” Adam đáp và vuốt cái yên ngựa. “Nhãn hiệu Walsall à?”

“Nếu không thì tôi mang đến đây làm gì,” Keating đáp. “Chúng ta vẫn chưa tính toán sông phẳng những gì anh làm cho tôi, nhưng thế này cũng coi là một bước tiến.”

“Tôi chấp nhận.” Adam lấy một gói quà khác đưa cho Camille. “Và cái này dành cho cô. Ta luôn đánh giá cao gu thẩm mỹ của cô, trừ việc chọn chồn.”

“Chúng ta sắp sông phẳng rồi,” Keating lầu bầu.

Bật cười, Camille mở chiếc hộp nhỏ, bên trong là một chiếc kẹp tóc bằng ngọc trai xinh xắn. “Ngọc trai! Đẹp quá.”

“Keating nói cô thích ngọc trai và gì cũng được ngoài vòng cổ. Ta hy vọng thế này là đủ.”

“Đúng vậy.” Cô ấy đứng lên hôn vào má anh.

Adam liếc nhìn Sophia, rồi lấy một gói quà khác từ Udgers và đưa nó cho nàng. “Và một món quà nhỏ cho nàng, tiểu thư White. Giáng sinh vui vẻ.”

“Ngài cũng vậy, Công tước.” Trước khi mất bình tĩnh, Sophia với tay lấy món quà cuối cùng và trao cho anh. “Vài cái này dành cho ngài.”

“Cảm ơn,” anh nói nhỏ khi nhận món quà.

Sophia tự hỏi liệu anh có lo rằng nó sẽ là thứ ám chỉ quan hệ của họ và liệu anh có mở nó ra vì lý do đó. Nhưng rồi Adam kéo cái nơ và mở giấy bọc. Một chiếc khăn len đen pha xám và nâu. Nó làm nàng gầy như kiệt sức nhưng nàng vẫn đan xong.

“Nàng tự đan ư?”

Sophia gật đầu và đợi những tiếng cười khẩy từ đâu đó đằng sau bảo tất nhiên là cô ta tự đan rồi. Chứ không thì sao nó lại

trông như thế? Nhưng không có gì. Ừm. Việc này cũng kỳ lạ như số quà nàng đã nhận.

Anh quàng nó lên vai. “Cảm ơn nàng. Ta sẽ trân trọng nó.” Dù anh có ẩn ý gì, nàng vẫn quyết định rằng sẽ không phải là ý hay nếu cố suy diễn những câu nói của anh. Và do vậy, cố không để tay run vì hồi hộp, nàng mở món quà anh vừa đưa. Mở giấy gói, nàng trông thấy một chiếc khăn màu xanh pha vàng, rất hợp với chiếc mũ mới. Một chiếc khăn quàng.

“Đó là một chiếc khăn quàng,” anh giải thích. “Camille cho ta xem chiếc mũ. Ta nghĩ một món đồ hợp với nó sẽ rất hay.”

Một chiếc khăn quàng. Xét về mặt giá trị, có thể đó là món quà rẻ tiền nhất so với những thứ nàng đã nhận hôm nay. Xét về tầm quan trọng, nàng không thể nhớ hai người đã từng nhắc đến khăn quàng trước mặt nhau chưa. Nói cách khác, nó chẳng có nghĩa gì đối với cả hai. Đương nhiên, nàng cũng tặng cho anh một chiếc khăn, nhưng ít nhất là nàng tự đan.

“Đẹp quá,” nàng reo lên. Dù sao, anh cũng đã tặng nàng nhiều chiếc váy đẹp và cứu mạng nàng. Nàng còn mong gì nữa? Nhẫn cưới? Kim cương? Những thứ đó nàng sẽ không bao giờ nhận được từ anh, bởi vì thứ nhất, nàng sắp cưới một người khác và thứ hai, vì nàng không thể bị mua bằng tiền.

Anh đưa chân gầy đỡng quà nàng vừa nhận. “Những thứ này ở đâu ra?”

“Của phu nhân Wallace, tiểu thư Hayforth và... nhiều người nữa. Họ rất tử tế. Em thấy ngượng vì không tặng lại gì cho họ.”

Adam thoáng nhăn mặt. Rồi anh nhướn mày. “Nàng định mua quà cho họ bằng gì? Tư trang của nàng đâu đã rơi hết xuống sông rồi,” anh lớn tiếng. “Việc nàng tìm được đồ để đan khăn” - anh liếc nhìn Keating đang làm gì đó - “ba chiếc, cũng đáng kinh ngạc lắm rồi. Tay nghề cũng vậy.”

Anh đang giải thích tình cảnh của nàng hay cảm ơn thái quá vì một chiếc khăn, nàng cũng không biết. Nhưng nàng không thích khả năng nào cả. “Cảm ơn ngài lần nữa, Công tước,” nàng đứng lên. “Udgell, ông làm ơn mang chỗ này lên phòng tôi được không?”

Viên quản gia cúi xuống nhặt những món quà lên. “Đương nhiên rồi, tiểu thư Sophia.”

Cammy bối rối nhìn nàng. Sophia mỉm cười và hôn lên má cô ấy. “Cậu sẽ ở lại dùng bữa trưa chứ?”

“Chắc vậy.”

“Vậy hẹn gặp lại cậu.”

Nàng nhún gối chào rồi đi ra. Một mặt, nàng nhận được rất nhiều món quà đẹp, dù không thực tế, những món quà nàng có thể bán đi rồi gửi tiền vào tài khoản. Mặt khác, người đàn ông nàng yêu thương, nóng lòng chờ đợi hàng đêm và ghét phải lìa xa vào mỗi sáng, đã tặng nàng một món quà chỉ có ý nghĩa hơn một cái núm cửa.

Nếu anh tặng tiểu thư Caroline thứ gì đó ngu ngốc như một chiếc khăn quàng cổ, nàng sẽ ăn nó ngay. Nàng không thể có được anh và giữa họ không hề có thứ gì gọi là quan hệ dài lâu, nhưng chắc anh đã phát hiện... một điếu mang một ý nghĩa đặc biệt nào đó. Chỉ là giữa hai người. Giáng sinh vui vẻ thật.

“Một chiếc khăn quàng ư?”

Adam sống người và quay lại. Aubrey Burroughs đứng gần như chính giữa phòng, nơi bất kỳ ai cũng nhìn thấy. “Ngài than vãn vì nhận được một chiếc đồng hồ bỏ túi ư, Burroughs?” anh hỏi. “Tôi sẽ tìm cho ngài một chiếc khăn quàng cổ, nếu ngài muốn.”

“Ý tôi là ngài đã cố tìm một món quà để thể hiện rõ ràng mình không quan tâm tới cô gái đó. Ngài thật vất vả.”

Aubrey Burroughs chết thật rồi. “Tôi không biết ngài đang nói gì. Ngài lại uống say ư?”

“Tôi thừa nhận cô ấy không phải là loại ngài thường thích, nhưng trời ạ, Greaves, cô sẽ không ở đây nếu không phải là người tình của ngài. Tất cả đều biết. Sao lại còn phải tặng một món quà rẻ tiền như thế?” Hắn hất hàm về phía Eustace, người đang ngời cười với khuôn mặt vô cảm. “Chị gái ngài và bạn bè biết sự thật, nếu không thì họ đã chẳng tặng ả lắm thứ như thế. Tại sao ngài không báo để chúng tôi biết đường mà tránh? Tôi đã định theo đuổi ả.”

Khốn nạn. Adam đúng là tự đào hố chôn thân. Nhưng Burroughs biết được bao nhiêu hay chỉ nói khoác? May mà Sophia đã rời khỏi phòng. Anh giữ tư thế thoải mái, dù cảm xúc bên trong hỗn độn. “Tôi đã mời ngài đến đây, Burroughs, và tôi không có động cơ gì cả. Nàng ấy là một người bạn, như tôi từng nói. Ngài cũng vậy.” Hoặc đúng ra là đã từng.

“Thấy chưa?” Burroughs đáp, rõ ràng là với những người đang chăm chú nghe. “Ngài càng che đậy, chúng tôi càng muốn biết lý do. Ngài chưa bao giờ giấu tiểu thư Helena Brenna. Ngài còn đưa cô ấy đến Almack.”

Eustace đứng lên. “Nào, các quý ông. Giáng sinh mà. John, mang sâm panh cho mọi người đi.”

Vậy là nỗi ám ảnh của chị gái anh với sự chuẩn mực cũng có mặt tích cực. Adam không ngờ Eustace đứng về phía mình, bất kể vì lý do gì. “Và bánh mận,” anh bổ sung, khi người hầu nhanh chân ra khỏi phòng.

“Tôi đã nhìn thấy ngài, Greaves.” Burroughs ngời vất chân chữ ngũ, rất ra dáng một quý ông nhàn nhã. “Ngài đã gặp ả ở

hiệu may. Tôi đoán là ngài đặt may toàn bộ xiêm y cho ả ở đó. Và ngài hôn ả. Tôi ghét buồn chuyện nhưng tôi không nghĩ ra một cách giải thích nào khác cho sự ân cần của ngài.”

“Này,” Lassiter tán thành từ bên kia phòng. “Ả có phải tình nhân của ngài không? Chúng tôi đang muốn kết thúc cá cược.”

Tất cả dồn ánh mắt vào anh. Cách giải thích khác là gì? Anh đã hôn nàng. Trong mắt của giới thượng lưu, một Công tước và... một cô gái như Sophia hôn nhau chỉ vì một lý do: anh chu cấp cho Sophia để đổi lấy chuyện trên giường. Một Công tước không trao trái tim mình cho đứa con ngoài giá thú của một hầu gái. Mặc khác, Công tước Greaves - cả thứ chín và thứ mười - đều thích những cô gái tóc đỏ. Nếu thừa nhận mình quan tâm đến nàng, anh sẽ giống một kẻ ngốc.

“Muốn thế nào thì thế,” anh gắt và chờ những người bạn hoàn thành nốt câu nói.

Mặc kệ Blackwood, Adam lười nhác cúi chào. “Xin phép, tôi cần an ủi một chú chim bị thương.”

Lầm nhẩm chửi thề, anh lên gác và đi dọc theo hành lang quen thuộc dẫn đến phòng Sophia. Chắc nàng đang giận. Nhưng nàng sẽ không quay về London. Và lời nói dối nho nhỏ này là để mọi người giữ thái độ lịch sự cho tới khi nàng rời Yorkshire. Sẽ không người nào dám gạ gẫm nàng và anh có thể dành thời gian bên nàng như anh muốn.

Adam đẩy cửa mở mà không gõ. “Sophia.”

Nàng ngược lên từ chỗ ngồi bên cửa sổ, tay cầm chiếc khăn anh tặng. “Lẽ ra ngài không nên tặng em cái này,” nàng nói.

Chính xác. “Ta biết. Chỉ là để diễn thôi. Ta có một món quà khác dành cho em.”

“Ngài đã cứu mạng em. Rồi mua nhiều váy cho em. Thế này là quá nhiều.” Nàng nheo mắt. “Và ngài không phải quàng chiếc khăn đó đâu. Em chỉ muốn tặng ngài... gì đó thôi. Thật ngốc.”

“Không hề Nàng đã tự tay đan.” Anh vuốt chiếc khăn len ấm áp vẫn còn quàng trên cổ. “Bằng thời gian và đôi tay em. Đó là món quà đẹp nhất ta từng nhận.”

Nét mặt Sophia dịu lại một chút và cuối cùng nàng cũng nở một nụ cười. “Em không tin ngài lắm, nhưng ngài nói rất hay.” Nàng chỉ tay về phía anh. “Và em phải giấu nó mỗi lần ngài đến đây. Có lúc, em còn nghĩ mình sẽ phải xuống gần giường đan.”

Thần cầu nguyện nàng chịu lắng nghe anh dù rằng anh vừa làm một việc nàng bảo anh đừng làm, Adam lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật. Tặng quà trước để nàng dễ tính hơn với đi đầu anh cần nói với nàng.

“Quà Giáng sinh thật cho nàng,” anh nói và đưa nó cho nàng.

Hết nhìn anh rồi đến cái hộp, nàng đón lấy nó, tay khẽ chạm vào tay anh. Hai vai lên xuống theo nhịp thở, Sophia mở nắp hộp.

Ánh lửa từ lò sưởi chiếu lên sợi dây chuyền vàng tinh xảo, làm cả trăm viên kim cương nhỏ sáng lấp lánh. Món trang sức cực kỳ tinh xảo và người thợ kim hoàn ở Hanlith có thể sẽ chẳng bao giờ làm được một thứ như thế nữa, nhưng tính bất đối xứng có chủ ý của nó làm anh nhớ đến Sophia.

“Nàng thích không?” anh hỏi khi nàng tiếp tục ngẩng im. “Em chưa từng thấy món đồ nào đẹp như thế này,” nàng thì thầm, cầm nó lên và để nó rơi qua kẽ ngón tay.

“Ta đặt làm riêng cho nàng đấy.”

Nàng ngược nhìn anh, một giọt nước mắt chảy xuống má. “Cảm ơn ngài. Thật đấy, Adam. Nhưng ngài biết là em không thể nhận nó được. Em không thể đeo nó mà không bị hỏi nó ở đâu ra. Và... chồng em sẽ hỏi tại sao em lại nhận một món quà như vậy.”

Adam hít một hơi khó nhọc. Bây giờ hoặc không bao giờ. Và trong đời, anh chưa khi nào hời hợt như thế này. “Nàng có thể nhận nó.”

“Em không thể. Em không thể bán nó như những thứ khác, vì nó quá quan trọng với em.” Nàng chỉ vào đồng quà trên giường. Những món quà mà rõ ràng là do Eustace dàn xếp.

Anh cần tay nàng. “Tại sao nàng muốn làm cho cuộc đời mình khó khăn, khi ta có thể khiến nó dễ dàng hơn? Ít nhất là trong vài tuần kế tiếp. Đây không phải là chuyện cố tích, Sophia. Đây là thế giới. Ta có thể giúp nàng thoải mái hơn. Nàng muốn có một kỳ nghỉ vui vẻ. Ta có thể mang lại điếu đếu cho nàng, không cần biết ai ở đây hay vì lý do gì.”

Mặt Sophia tái đi, nhưng có vẻ như nàng đang lắng nghe. Nàng cần phải hiểu. Anh cần nàng hiểu.

“Ta biết nàng phải đấu tranh mới có được những gì đang có. Ta mừng cho nàng. Nhưng nàng không cần tiếp tục đấu tranh. Không phải ở đây. Nếu có thể, ta sẽ tặng nàng một căn hộ cùng những người hầu và trang sức mỗi ngày. Ta biết nàng sẽ không nhận. Nhưng hãy nhận sợi dây chuyền và những thứ ta tặng nàng. Trời ạ, nàng có thể giấu chồng và chạy trốn nếu cần. Và nàng có thể tìm đến ta. Sau một, hai năm nữa, sao Hennessy có thể vì nàng bỏ trốn mà trút giận lên Tantalus? Nhất là nếu ông ta không biết nàng ở đâu.”

“Nhưng ngài sẽ kết hôn mà.”

“Nàng cũng thế. Ta không quan tâm.”

Nước mắt Sophia thôi rơi. Nàng quay qua cửa sổ, nhìn tuyết lười biếng rơi, bắt đầu từ sau sự kiện ở nhà thờ. Adam đã ghi nhớ góc mặt nghiêng của Sophia, nhưng anh nghĩ mình không bao giờ thấy chán.

Cuối cùng, nàng ngược nhìn anh, đôi mắt xanh lục sâu thẳm tưởng và nghiêm nghị. “Để em suy nghĩ đã được không?” nàng thì thào.

Adam cau mày. “Có gì mà phải nghĩ? Ta sẵn sàng cho nàng cả thế giới.”

“Một thế giới quá rộng lớn và khác biệt. Em muốn cân nhắc,” nàng đáp, hai má hơi ửng lên. “Cho em thời gian tới bữa trưa, được không?”

Nếu anh cho nàng một phút, nàng có thể sẽ từ chối anh. Nhưng nếu anh ép nàng, nàng dứt khoát sẽ từ chối. Nghiến răng, anh gật đầu. “Đến 1 giờ.” Để nhấn mạnh, anh cầm sợi dây chuyền và đeo lên cổ nàng. Rồi anh vòng ra đằng trước và hôn nàng thật sâu.

Nàng ôm lấy vai anh khi nép mình vào lòng anh. Sao nàng lại không chấp nhận đề nghị của anh, khi lựa chọn khác lại là sống cả đời với một người đàn ông sẽ chẳng bao giờ trân trọng con người nàng? Người sẽ giam hãm nàng trong một ngôi làng nhỏ bé và chắt lên vai nàng gánh nặng tội lỗi cho đến khi nàng ngã gục? Và khi chạy trốn khỏi Cornwall đến London, nàng sẽ không bao giờ rời khỏi anh. Anh sẽ không bao giờ phải rời xa bình yên và niềm vui nàng mang tới cho mình.

Anh ngẩng đầu lên. “1 giờ,” anh nhắc lại. “Hãy cân nhắc mọi thứ, Sophia. Mọi thứ ta có thể mang lại cho nàng.”

Nàng gật đầu và đưa tay vuốt má anh. “Vâng.”

Sophia nhìn theo khi Adam rời khỏi phòng. Rồi nàng đứng lên kéo chuông gọi Milly.

Xong xuôi, nàng cẩn thận tháo sợi dây chuyền và nhẹ nhàng cất nó lại vào cái hộp lót nhung. Nàng cũng cẩn thận tập trung vào hiện tại, rồi đi tới tủ quần áo. Nàng thả chiếc mũ xấu xí xuống sàn, rồi cầm cái hộp lên giường và cho hết vào bên trong những món quà xinh xắn nhưng khiến nàng tổn thương.

Adam chỉ cho nàng thêm vài tuần có được thứ nàng luôn khao khát - là anh. Anh chỉ gắn thêm tiền bạc vào nàng, biến nàng thành một món đồ. Và tệ hơn nữa là anh gợi ý cách để nàng có thể thoát khỏi số phận của mình, khi mà cả hai đều biết nàng không bao giờ có thể làm một điều như thế. Đúng hơn là đáng ra anh phải biết điều đó.

Nàng đã đồng ý cưới mục sư Loines để cứu Tantalus. Thế thì vì cớ gì nàng lại bỏ trốn khi có thể, nhất là khi điều đó sẽ hủy hoại chông của nàng, bản thân nàng và cả vợ của Adam lúc đó? Anh không gợi ý cho nàng tự do, mà chỉ là biến nàng đổi từ làm vợ sang tình nhân.

Và trong một thoáng, nàng bị cám dỗ, “Không được, không được, không được,” nàng tự nhủ. Dù người khác nghĩ thế nào, dù mang sẵn vết nhơ ngay từ lúc sinh ra, nàng vẫn muốn làm điều đúng đắn. Cho dù điều đó khiến tim nàng tan vỡ.

Để mắt tới Adam lần nữa chỉ khiến tim nàng vỡ thành triệu mảnh. Đúng là nàng thất vọng về anh, nhưng nàng hiểu tình huống tiến thoái lưỡng nan và tâm trạng rối bời của anh lúc này. Nàng cũng vậy. Nếu anh không thể ép bản thân ra đi, nàng sẽ làm thế cho cả hai. Tốt nhất là đâm dao vào trái tim mình và kết thúc

chuyện này.

Cửa phòng bật mở. “Ngài Công tước có thích chiếc khăn không?” Milly hỏi, r ầu sững người. Bà ấy vội đóng cửa và cài chốt lại. “Chuyện gì xảy ra thế? Trông cô như chết r ầu ấy!”

Nghe cũng đúng, vì nàng đã chết r ầu. “Tôi cần nhờ bà hai việc lớn, Milly,” nàng nói và bất ngờ khi nghe giọng mình thật ổn định.

“Dĩ nhiên r ầu. Cô cần gì?”

Bà ấy đáp nhanh đến nỗi Sophia suýt rơi nước mắt và nàng cố hết sức để giữ bình tĩnh. “Tôi cần bà bí mật bảo Evans thắng yên cho con Copper và đưa tôi vào làng Hanlith. Và tôi cần bà nhờ Udgell canh chừng để Công tước không biết tôi đã đi cho tới 1 giờ.”

Bà quản gia có chút hoảng hốt. “Tôi... có thể làm thế. Nhưng có chuyện gì vậy? Cô và Công tước cãi nhau ư? Chắc là không nghiêm trọng đến mức cô phải bỏ đi chứ.”

“Nghiêm trọng như thế đấy.” Nàng dốc ngược cái ví đồ ra lòng bàn tay vài xu còn lại. Một bảng, hai xu. Không đủ để nàng tới Cornwall và mua thức ăn dọc đường. Chết thật. “Tôi cũng cần bà tìm Camille Blackwood và bảo cô ấy cho tôi mượn 5 bảng. Bảo cô ấy là tôi sẽ trả lại. Cứ nói là tôi nhờ ai đó vào làng mua đồ.”

Milly gật đầu dù hai tay run rẩy. “Tôi đưa cô ấy lên đây được không?”

Sophia hoảng hồn. Nàng thích ghi nhớ cảnh Cammy và Keating mỉm cười khi họ nhận quà Giáng sinh, chứ không phải cảnh Cammy nhìn nàng tới Cornwall và những chuỗi ngày đau khổ. “Không. Không ai được biết hết.”

“Trời ơi. Tôi biết rồi.”

“Bà làm ơn mau một chút.” “Trời ơi. Trời ơi.”

Bà quản gia vội ra khỏi phòng và Sophia khóa cửa lại.

Đồng hồ trên mặt lò sưởi chỉ 11 giờ kém và xe ngựa đưa thư rời Hanlith lúc 12 giờ. Nó sẽ đưa nàng đến Cornwall trong vòng 4 ngày. Khi đã đến nơi, nàng sẽ đi tìm ngài mục sư và thông báo với anh ta rằng chẳng có lý do trì hoãn đám cưới đến ngày 15 tháng 1 hết. Rồi bất kỳ ý muốn hay suy nghĩ bỏ trốn nào trong nàng cũng sẽ lụi tàn.

Nàng nhanh chóng cởi chiếc váy xám xinh xắn và mặc vào chiếc váy đi đường màu xanh. Đôi giày mới được cho vào một cái túi. Nàng sẽ trả giày cho Evans ở Hanlith. Nàng do dự trước chiếc áo khoác cũ của Adam. Áo khoác của nàng đã bị hỏng và nàng chưa có cái khác thay thế. Rốt cuộc, nàng mặc nó vào. Nàng cần nó, nên sẽ mang nó theo. Sở váy Adam đặt may cho nàng để lại trong tủ. Nàng không muốn giải thích với ông mục sư ngu ngốc gốc của chúng.

Cuối cùng, nàng quay lại chỗ cái bàn. Nàng đã hứa với Adam một câu trả lời dứt khoát, nếu không muốn nói là một lời giải thích, và nàng giữ lời. Nàng nhanh chóng viết xong, gấp bức thư lại, viết tên anh lên trên rồi dán lại bằng sáp nến. Rồi nàng đặt nó bên dưới cái hộp hình chữ nhật ở chính giữa giường nơi anh chắc chắn sẽ chú ý.

Khi Milly quay lại, nàng đã sẵn sàng, một tay bê cái hộp mũ cũ được đầy đồ nặng trĩu, tay kia là chiếc hộp mũ mùa xuân. Những đồng xu trong túi áo khoác. Nước mắt tràn mi, bà quản gia chìa ra năm bảng, Sophia lấy cho vào túi.

“Cô chắc chắn chứ?” Milly hỏi, tay quệt nước mắt. “Cô muốn rời đi? Tôi tưởng đầu năm cô mới phải tới Cornwall.”

Nàng không bao giờ muốn rời đi và đó là lý do nàng cần đi.
“Chắc chắn. Không cần chờ thời tiết.”

“Vậy thì cô nên cầu thang phía sau. Udgell và những gia nhân khác đang tập trung ở phòng khách hát thánh ca phục vụ Công tước và khách khứa.”

Sophia không thích bỏ lỡ dịp đó - nhưng dù sao nàng cũng sẽ nhớ mọi thứ về nơi này. Họ nhanh chân đi xuống cầu thang dành cho gia nhân và đi qua nhà bếp, nơi bà Beasel cố tình lờ họ. Evans đợi ngay bên ngoài cùng với con Copper và ngựa của mình. Sophia đưa anh ta hai cái hộp trước khi quay sang ôm chặt Milly.

“Vào hát thánh ca đi, không người ta sẽ biết bà đã giúp tôi.”

Milly dụi mắt. “Tôi sẽ nhớ cô. Cô đã sưởi ấm ngôi nhà lạnh lẽo này.”

“Tôi sẽ nhớ bà, Milly,” Sophia nói, cố không khóc. Chưa thôi. Cho đến khi nàng rời khỏi đây an toàn.

Evans giúp nàng lên ngựa và họ đi vòng phía sau chuồng ngựa để tránh bị phát hiện. Tuyết đã bắt đầu rơi dày hơn, nhưng Sophia kéo chiếc mũ đi mượn lên và mặc kệ thời tiết.

20 phút sau, họ đến Hanlith và Evans dừng ngay bên ngoài nhà trọ Trout’s Mouth. Xe ngựa đưa thư đã đến và đang đổi ngựa. Người giữ ngựa giúp nàng xuống. Sophia trao anh ta cái ôm tạm biệt. “Và cái này dành cho Udgell,” nàng hạ giọng nói và hôn lên má anh ta.

“Tôi rất tiếc phải nhìn cô đi thế này, tiểu thư Sophia,” anh ta đưa nàng hai hộp mũ.

“Tôi cũng rất tiếc phải rời đi.” Nàng đặt một cái hộp xuống để nắm lấy tay áo anh ta. “Tôi không biết làm thế nào để Greaves

không biết anh đã giúp tôi. Nếu bị Công tước đuổi việc, anh hãy đến Tantalus ở London. Tôi thì sẽ có việc tại chuồng ngựa cho anh.”

Anh ta gạt đầu rồi bỏ mũ xuống, đợi nàng ngẩng lên ghé để cởi giày và mũ trả mình. Khi nàng đi đôi giày mới, anh ta quay lại chỗ hai con ngựa. “Chúc cô may mắn, tiểu thư Sophia.”

“Anh cũng vậy, Evans.”

Nói xong, nàng đi vào quán trọ đông đúc, ấm áp và mua vé đi tới phía nam về Cornwall. 15 phút sau, nàng ngẩng trên ghế sau bên cạnh một người bà của ai đó, đối diện mục sư Gibbs và vợ, đi Rotherdam. Trước đây, một sự trớ trêu thế này sẽ khiến nàng thích thú nhưng giờ nó giống như tiếng chuông báo tận thế.

Ngay khi ông Gibbs bắt đầu giảng về cuộc sống tội lỗi và tìm sự cứu rỗi thông qua những việc làm thiện nguyện, Sophia nhìn ra cửa sổ. Ít ra, nàng cũng kịp hôn Adam lần cuối. Và nàng sẽ mãi ghi nhớ nó vì nàng sẽ không bao giờ được gặp hay chạm vào anh lần nữa.

Hình như chỉ có người giữ ngựa và bộ phận nhà bếp không có mặt trong sự kiện bất ngờ này. Adam không biết Udgell hát được và viên quản gia lại có giọng nam trầm hay bất ngờ. Còn lý do gia nhân nhà anh lại hát cho khách nghe thì Adam cũng hiểu đôi phần. Mọi người ở Greaves Park hình như... đây sinh khí hơn kể từ khi Sophia đến. Sophia cũng nên có mặt, vì chắc chắn nàng sẽ thích.

Nhưng khi anh nhìn đồng hồ thì còn đến 20 phút nữa mới tới 1 giờ. Anh vẫn không chắc nàng cần nghĩ cái gì, ngoại trừ khả năng tự tôn của nàng sẽ bị tổn hại. Nhưng Sophia là người thực tế, nên nàng sẽ nhận ra kế hoạch của anh là cái duy nhất khả thi.

Có người ngẩng xuống cái ghế cạnh anh. “Anh là đồ khốn,” Keating nói nhỏ, mắt vẫn nhìn vào dàn hợp xướng của người

hầu.

Hay quá. “Sophia biết tôi có thể mang lại cho nàng thứ gì. Và nàng biết tôi chắc chắn có thể mang lại cho nàng cuộc sống dễ chịu hơn với mục sư Loines.”

“Ngoài chuyện anh không biết gì về ông mục sư đó, Sophia có lý do để đồng ý lấy ông ta.”

“Đúng và nàng cần quan tâm bản thân hơn.”

“Vậy thì cô ấy đang ở đâu? Chẳng phải cô ấy nên ngồi trong lòng anh và cho anh nếu cô ấy đã thuận theo ý anh?”

Adam liếc bạn mình. “Nàng cần thời gian suy nghĩ. Mấy phút nữa, tôi sẽ đưa nàng xuống đây.” Và sau đó, anh sẽ chẳng phải giấu giếm sự quan tâm của mình dành cho nàng nữa. Anh có thể mỉm cười với nàng trước mặt mọi người, vì nàng hẳn có một chỗ đứng đáng hoàng trong thế giới nề nếp của anh. Và khi cầu hôn tiểu thư Caroline, anh sẽ chẳng phải giải thích mối quan hệ của mình với Sophia. Đó là những điều hiển nhiên trong thế giới của họ.

“Cô ấy đang suy nghĩ về chuyện đó ư?” Keating lặp lại và cau mày. “Vậy là cô ấy không đồng ý đi đâu gì, dù anh đã nói thế với mọi người. Tôi sai rồi, anh không phải là đồ khốn.”

“Cảm ơn anh vì đã nhận ra điều đó.” “Anh là đồ xấu xa.”

Trước đây Adam từng bị gọi như thế, nhưng gần đây thì không. Điều này đang bắt đầu khiến anh khó chịu. “Tôi đã gọi ý cho nàng mọi thứ, Keating. Và nàng vẫn có thể cưới tên mục sư thô tả đó. Ít nhất là đủ lâu để hoàn thành bốn phận của mình.”

“Là người đã có vợ, tôi nhận thấy điều đó rất xúc phạm.”
“Tôi không cố thuyết phục anh.”

Keating lắc đầu. “Anh mặc định cô ấy muốn những thứ giống mình.”

Adam chẳng biết từ bao giờ Blackwood nghĩ mình là một chuyên gia. “Đương nhiên rồi. Anh nghĩ tôi sẽ đối xử tệ bạc với nàng sao?”

Blackwood vẫn nhìn anh. “Anh đã xúc phạm cô ấy và tiếp tục làm thế. Nhưng hãy cứ tin những gì mình muốn. Và tôi tự hỏi liệu anh có từng nghĩ mình cũng đã xúc phạm cô dâu tương lai của mình. Tôi hy vọng cô gái đó nghĩ cưới một kẻ xấu xa cũng đáng số tài sản mình được nhận.”

“Vậy là anh không biết nhiều về phụ nữ như mình nghĩ rồi.”

Bài ‘Adeste Fideles’ kết thúc và Adam đứng lên vỗ tay. Ngay lập tức, những vị khách đồng loạt hoan hô. Những người hầu cúi chào rồi tản đi để tiếp tục phận sự của mình sau khi nhận một cái gật đầu từ Udgell.

“Tôi nghĩ là mình thực sự không muốn nhìn anh nữa,” Keating đứng lên và đi tới chỗ vợ mình.

Mới hài hước làm sao! Keating Blackwood, người đã từng giết chồng của người tình, lại không muốn liên quan tới anh. Adam biết bản chất con người. Anh biết cách tìm ra điểm yếu của họ và anh thường biết chính xác người ta sẽ làm gì trong bất kỳ tình huống nào. Anh biết Sophia sẽ làm gì. Anh cần nàng trong cuộc đời mình và nàng nhất định sẽ không từ chối anh.

“Thưa Công tước,” Udgell nói khi bước tới chỗ anh. “Ngài có thư.” Người hầu chìa cái khay bạc, bên trên là một mảnh giấy gấp.

Ít nhất thì Oliver vẫn đứng lúc. Adam gật đầu, cầm lá thư và đi về văn phòng. Khi mở tờ giấy ra, anh nhắm mắt lại. Anh biết mục sư Loines không thích hợp cho Sophia, vì nếu không thì cha

nàng đã chẳng chọn ông ta.

Nhưng nếu Hennessy có chút lòng tốt thì sao? Nếu Loines là một người trẻ tuổi biết đi đầu và cực kỳ tốt bụng, người sẽ chấp nhận Sophia chẳng chút băn khoăn gì thì sao? Anh có phải là kẻ xấu xa vì hy vọng đi đầu ngược lại? Vì muốn đánh giá của mình là chính xác và muốn Sophia chấp nhận rằng giải pháp của anh là cách hợp lý duy nhất cho hoàn cảnh của nàng?

Adam mở mắt. “Greaves,” anh đọc thầm, nhớ ra phải cảm thấy bất ngờ và biết ơn khi Oliver nhận lời giúp mình, “tôi đã trò chuyện với mục sư Loines sáng nay. Ông ta là người có học, ăn nói lưu loát và rất muốn lập gia đình.”

Adam khựng lại mất một lúc. Cho đến giờ, trong trí tưởng tượng của anh, ông mục sư vốn là một con khỉ tay ướt và mắt lồi. Nheo mắt, anh đọc tiếp.

“Thật ra, tôi tin rằng mục sư xem chuyện cưới và sửa đổi Sophia là nguyên nhân ông ta được triệu tập đến nhà thờ,” Haybury viết tiếp và anh bắt đầu chuyển từ kinh ngạc sang giận dữ. “Nếu Loines có vị trí cao hơn, tôi sẽ nghĩ ông ta là người nguy hiểm chứ không phải chỉ đơn giản là một người bảo thủ và hơi tàn nhẫn.

“Tôi không biết tại sao ngài lại dính vào chuyện này, Greaves, nhưng theo suy đoán của tôi, Hennessy đã biến Tantalus thành con tin. Điêu đó làm tôi thấy giận. Hãy làm gì đó để giải quyết việc này đi, hoặc tôi sẽ đích thân làm. Tôi định ở lại Cornwall cho đến ngày 5 tháng 1. Haybury.”

Adam ng ỡ ngả người ra ghế. Những kẻ cu ồng tín thông minh thường rất nguy hiểm và anh tự hỏi sẽ cần bao nhiêu bài giảng đạo cùng chỉ trích để khiến Sophia tin rằng mình đáng bị người đời chà đạp. Liệu anh có nên đánh li ều để nàng bên cạnh mục sư Loines trong khoảng một năm cho xong cái thỏa thuận giữa nàng và Hennessy?

Câu hỏi chính xác nhất là liệu anh có thể chịu được xa nàng một năm hay không. Anh lôi đồng hồ bỏ túi ra xem. 12 giờ 55 phút, sắp đến lúc rồi.

Cửa phòng đóng im ỉm và lần này anh gõ. Im lặng.

“Sophia,” anh gọi và mở cửa.

Chiếc váy xám nằm trên sàn và Adam tự động nhìn về phía chiếc giường. Không có nàng. Chiếc mũ vớt lên dưới sông cũng đang nằm trên sàn, nhưng cái anh quan tâm hơn cả là chiếc hộp trang sức nằm giữa tấm chăn bông.

Cơn ớn lạnh lan ra những ngón tay khi anh cầm cái hộp lên và mở nó ra. Sợi dây chuyền nằm bên trong. Để nó xuống và xua đi cơn ớn lạnh đã bò tới tim, anh nhìn mảnh giấy nằm bên dưới chiếc hộp.

Nàng viết ‘Adam’ bên ngoài, ít nhất cũng có chút thân thiện. Song, trong thâm tâm, anh biết rằng nếu lá thư thực sự là tin tốt, nàng đã ở phòng để đưa tận tay anh thay vì trốn đâu đó trong khi anh đọc nó.

Adam mở lá thư ra. “Câu trả lời của em là Không,” anh đọc. “Em biết bổn phận của mình và coi trọng tình bạn của mình, dù ngài không như vậy. Sophia.”

Anh có cảm giác mình đã đứng đó rất lâu nhìn những chữ cái tròn trịa và nét cong thanh tao của chữ S trong tên nàng. Ý nghĩa của từng câu chữ thấm vào anh, lạnh và tuyệt vọng. Anh đề nghị cho nàng mọi thứ nhưng nàng lại từ chối rồi trốn đi đâu đó.

Vậy nàng đã đi đâu? Nàng thích vườn cam và thư viện, nhưng nếu cố tránh mặt anh, rất có thể nàng đã lên đi tìm vợ chồng Blackwood. Nếu vậy, anh phải nói chuyện với Keating thôi. Không ai ngăn được anh đến với Sophia. Anh phải thuyết phục nàng, bởi vì anh không thể hình dung sống phần đời còn lại thiếu

nàng.

Cho lá thư và sợi dây chuyền vào túi, Adam ra khỏi phòng. Phần lớn khách khứa đang dùng bữa trưa, nhưng ngoài nhìn vào xem có Sophia ở đó không thì anh không buồn để ý. Keating và Camille cũng không có, nghĩa là có thể anh đã đoán đúng và Sophia đang ở đâu đó cùng họ.

Adam đi vào vườn cam, nhưng không một bóng người. Trong thư viện, lãnh chúa Hayforth đang ngủ gật trên ghế, nghĩa là Sophia không có ở đây. Con bực tức trào lên trong anh. Anh đã cố kiên nhẫn, nhưng tìm kiếm trong một ngôi nhà rộng thênh thang thế này, lại còn vào Giáng sinh, chẳng thể cải thiện tâm trạng của anh. Nàng cũng không thích trốn tránh.

Cửa phòng vợ chồng Blackwood hé mở và anh ghé mắt nhìn vào trong. Keating đóng vali và mang nó ra cửa, trong khi Camille gấp một chiếc váy và thả nó vào một vali khác. “Hai người làm gì vậy?” anh vừa hỏi, vừa mở toang cửa.

“Chúng tôi đi đây,” Keating đáp.

“Keating. Không đánh nhau,” Camille nói băng quơ, mở ngăn kéo và lấy ra một món quần áo nữa.

Con bực bội trong anh lại tăng lên. “Nàng đã từ chối lời đề nghị của tôi.”

“Đương nhiên là cô ấy từ chối rồi, đồ ngốc.” Keating không tiến, cũng không lùi.

Bởi vì rõ ràng anh đã mắc sai lầm trong cách tiếp cận Sophia, nên bỏ qua lời xúc phạm đó. “Nàng có tới chỗ hai người không?”

Camille ngẩng lên khi Keating vẫn im lặng. “Không. Nhưng nếu ngài làm cô ấy khóc, Công tước, tôi sẽ bảo chồng mình cho ngài một trận đấy.”

Thế mà Adam mời họ đến đây để tránh bị những kẻ xu nịnh là đeo bám áp đảo. “Nàng có để lại một lá thư,” anh ngập ngừng nói. “Tôi tìm nàng này giờ mà không thấy đâu cả.”

“Nếu cô ấy nói không, có lẽ là anh nên để cô ấy một mình, Greaves.”

Nghiêng đầu nhìn Keating, Adam tiến lên một bước. “Tôi không muốn để nàng một mình. Tôi có thông tin về ông mục sư và nàng cần phải biết. Và tôi hết kiên nhẫn với anh rồi. Nói tiếp đi. Tôi thách anh đấy.”

“Ôi trời.” Camille nhanh chóng thả quần áo trên tay xuống rồi chạy vào giữa Adam và Keating. “Thôi đi. Còn ngại,” cô ấy chỉ vào anh, “tìm trong thư viện hoặc vườn cam xem. Cô ấy thích hai chỗ đó.”

“Tìm rồi.”

Rõ ràng vợ chồng Blackwood không biết Sophia ở đâu. Và tự dưng cái mũ nằm trên sàn trở nên rất quan trọng. Nó vốn nằm trong hộp. Anh rửa thẩn rồi quay lại căn phòng trống. Hộp mũ đã biến mất. Cả những món quà nàng đã nhận, đương nhiên là trừ sợi dây chuyền anh tặng. Chiếc váy màu xanh của nàng cũng chẳng thấy đâu, cả đôi giày đi mượn và chiếc áo khoác cũ của anh.

“Anh làm gì vậy?” Keating hỏi từ ngoài cửa.

Adam đứng thẳng người lên sau khi lục tìm trong tủ quần áo của Sophia. “Nàng đi rồi.”

“Cô ấy không có ở trong tủ áo. Cái gì...”

“Không,” anh quát lên, quay người và xô Blackwood qua một bên. “Nàng đi rồi. Tới Cornwall. Udgell!”

Viên quản gia xuất hiện gần như ngay lập tức. “Sao vậy, thưa Công tước.”

“Ông nắm rõ những ai đến và đi trong ngôi nhà này. Nói cho ta những gì ông biết về tiểu thư White.”

“Tôi không hiểu, thưa Công tước.”

Adam nghiêng rằng rồi lại gần ông quản gia. “Ông nghe rồi đấy. Sophia White đã rời khỏi nhà lúc nào? Trả lời mau nếu không ta sẽ đuổi hết những ai liên quan. Tất cả.”

Một thớ cơ bên dưới mắt trái viên quản gia giật giật. “Thưa Công tước, vậy ý ngài là nếu tôi biết gì đó và nói cho ngài thì sẽ không có ai bị đuổi việc?”

Sophia sẽ giết anh nếu vì nàng mà anh sai thái gia nhân. Và dù rất giận và cơ hội để anh gặp lại nàng rất nhỏ, anh cũng không muốn chèn thêm một viên gạch lên bức tường mà anh và hoàn cảnh dựng lên giữa hai người. “Đúng thế,” anh nói. “Nếu ông nói ngay cho ta biết.”

“Tiểu thư Sophia đã rời Greaves Park vào khoảng 11 giờ. Cô ấy đi ngựa đến Hanlith và lên xe chở thư về phía nam, khởi hành vào giữa trưa.”

Ngực anh đau nhói, như thể một mũi dao vừa đâm xuyên qua. Sophia đi thật rồi. Nàng bỏ đi mà không nói với anh một tiếng. Và nếu nàng đi từ lúc 11 giờ, có nghĩa là ngay từ lúc họ nói chuyện với nhau, nàng đã biết là mình sẽ đi. Trong một lúc, Adam cảm thấy như một cậu nhóc bị giành mất món đồ chơi yêu thích, nhưng không phải vậy. Thiếu vắng nàng làm anh thấy... trống rỗng. Thực tình, anh còn không thể giận nàng, vì chính anh đã gây ra chuyện này. Anh đã tìm thấy một thứ quý giá rồi chà đạp nó. Và nàng quyết định sống khổ sở ở Cornwall còn hơn là bị anh sỉ nhục.

“Adam, tôi hy vọng anh sẽ không làm gì ngu ngốc,” Keating hạ giọng, đầy cẩn trọng.

“Cái gì? Đương nhiên là không rồi. Có phải lần đầu tiên chia tay phụ nữ đâu.” Những lời nói có vị đắng, nhưng anh biết nói cái quái gì đây? Anh chỉ muốn cưới ngựa băng qua bão tuyết đuổi theo nàng, lôi nàng về và nhốt nàng trong phòng cho đến khi nàng hiểu chuyện? “Và tôi phải thông báo lễ đính hôn.” Đây là sau khi anh bảo tiểu thư Caroline là mình đã chọn cô. Ít nhất, anh có thể làm được đi đâu đó theo đúng trình tự.

“Vậy là suốt những tuần vừa qua chỉ là nói suông? Anh đã suýt lừa được tôi.”

“Rõ ràng là tôi đã làm được.” Adam hơi cúi đầu chào rồi đi về phòng.

Lúc anh mở cửa phòng, Ceasar và Brutus lao ra, dụi mõm vào tay anh đòi gãi. Sophia đã biến hai con chó giữ nhà của anh thành hai con thú nuôi suốt ngày vẫy đuôi chỉ trong vài tuần. Anh chiều ý chúng, cốt là để chúng khỏi nhảy chồm lên mình. Còn không thì anh không có tâm trạng.

Anh đã làm cái quái gì thế này? Anh tới gần cửa sổ và mở ra. Tuyết mới lúc trước còn rơi nhẹ nay đã biến thành tấm chắn dày phủ lên cây và ngọn đũa phía xa, khiến Greaves Park trở nên cô độc giữa một biển màu trắng.

Bất kỳ cô gái bình thường nào có đi đầu kiện hạn chế như nàng hẳn đã đồng ý lời đề nghị của anh. Vậy thì tại sao nàng chẳng những khước từ mà còn bỏ đi? Câu trả lời nằm đâu đó ngay trước anh. Anh biết là tại những gì mình làm. Là con người anh.

Tuyết bắt đầu bay qua cửa sổ vào phòng và anh đóng cửa lại, rồi ngã xuống đất. Dù rất muốn uống, anh cũng không dám. Lần này nếu đầu hàng sự tăm tối bên trong, anh không nghĩ mình có thể thoát ra lần nữa.

Có tiếng gõ cửa. Hai con chó thi nhau sủa, nhưng anh vẫn ngủ yên. Cho đến khi biết phải làm gì và làm cách nào để sửa chữa chuyện này, anh sẽ không đi đâu cả.

Cửa phòng anh bật mở. “Greaves?” Keating đi vào. “Cái... Trời ạ. Chó, ra ngoài.” Anh ấy xua hai con chó ra hành lang và đóng cửa.

Adam thấy hết những không quan tâm. Băng giá trong anh tiếp tục lan ra, khiến anh lạnh đến tận xương tủy. Mọi người nói anh không có trái tim. Rõ ràng, anh vừa chứng minh họ đã đúng.

“Greaves,” Keating lặp lại và ngửi xồm trước mặt anh. “Adam.”

“Nếu anh đến đây để tiếp tục cái điệp khúc ‘Đã bỏ mà’, thì thôi đi,” Adam lên tiếng.

“Được.” Blackwood hít sâu. “Sáu tháng trước, anh có nói với tôi đi đâu này. Tôi nhớ chính xác từng lời. ‘Chẳng có ai mù quáng bằng người nghĩ mình không xứng đáng được nhìn thấy.’ Tôi nói lại câu này với anh là bởi những gì tôi nợ anh, chính là từng giây phút hạnh phúc tôi có được từ lúc đó.”

Cuối cùng, Adam cũng nhìn vào mắt bạn. “Vậy thì tôi nghĩ mình không xứng với cái gì? Tôi đã ra giá với Sophia và nàng khước từ. Nàng bằng lòng làm bốn phận của mình vì những người bạn và tôi làm bốn phận của tôi để giữ quyền thừa kế. Hôm nay chỉ là một ngày dài. Mai tôi sẽ ổn.” Anh sẽ không bao giờ ổn cả, nhưng không ai được biết đi đâu đó.

“Tôi tưởng giờ anh phát hiện ra trở ngại nằm ở đâu rồi chứ. Anh đã ‘ra giá’ với Sophia. Đến tôi còn biết cô ấy không phải là một món hàng. Không hề, cho dù cô ấy không biết mình cần hy sinh cho Tantalus.” Keating nhìn thấy lá thư trên bàn và mở nó ra. “Anh gửi thư cho Haybury? Từ lúc nào?”

“Hôm nay. Vài ngày trước. Có quan trọng gì đâu.”

“À. Tôi nghĩ là có đấy. Anh ta bảo cô ấy sẽ đau khổ. Ông mục sư đó sẽ hủy hoại cuộc đời cô ấy. Anh và tôi đã thấy nó xảy ra.”

“Tôi biết phải làm cái quái gì với chuyện đó đây?” Adam gắt gỏng, ngực lại nhói lên. “Nàng đã chọn. Ông ta và khổ đau, thay vì tôi.”

“Tôi không thể bảo anh làm gì hay như thế nào. Anh là một Công tước, còn cô ấy là một đứa con hoang vô thừa nhận của một Công tước. Cô ấy đã hứa hôn với một người khác. Hãy nghĩ xem anh thực sự muốn gì, nhưng...”

“Đó là đi đâu tôi đang cố làm,” Adam gắt. “Biến đi.”

“Nhưng tôi không chắc anh có thể làm được,” Keating nói rồi đứng lên. “Ngay cả Công tước xứ Greaves cũng không thể làm nên phép màu.”

Cửa đóng lại. “‘Ngay cả Công tước xứ Greaves cũng không thể làm nên phép màu’,” Adam lặp lại, bắt chước giọng điệu của Keating. “Thật hữu ích, Blackwood.”

Anh đứng dậy đi tới đi lui trong khi những câu hỏi cứ liên tục bắn ra trong đầu anh như súng. Đã bao nhiêu lần anh đùa Sophia rằng anh là một Công tước và muốn làm gì cũng được? Nàng đã chứng minh anh hoàn toàn sai. Và vài ngày nữa, nàng sẽ lần nữa chứng minh anh đã sai. Nàng sẽ chứng minh rằng anh chẳng thể bảo vệ nàng, chẳng thể che chở hoặc mang lại hạnh phúc cho nàng. Chẳng có tiền bạc, trang sức hay quần áo nào có thể cứu nàng.

Keating đã nói gì nhỉ? Rằng anh nên tìm hiểu xem mình thực sự muốn gì. Đơn giản thôi mà. Anh muốn Sophia. Anh muốn nói chuyện với nàng, đùa với nàng, ôm nàng và không phải giấu giếm tình cảm anh dành cho nàng.

Adam dừng ngay giữa phòng, giật mình không phải bởi ý nghĩ đó, vì anh đã biết lâu rồi, mà bởi cảm giác của nó. Anh yêu tiếng cười, trí thông minh và lòng can đảm đã giúp nàng trở nên ấm áp dù cuộc đời đầy giá lạnh. Nàng đã sưởi ấm anh, khi anh lạnh lẽo quá lâu.

Adam lại rửa xả, thật dài và thật lớn. Vậy là anh biết đi đâu mình muốn. Nhưng làm thế nào để có được nó đây? Keating xem ra không nghĩ anh có thể làm được. Được. Anh có thể làm ngược lại, bắt đầu với câu trả lời rồi đến các bước để đạt được nó. Anh đã từng làm thế này rồi, dù rủi ro không lớn... và cần thiết đến vậy đối với sự tồn tại của anh.

Và câu trả lời chính xác cho đi đâu anh muốn là kết hôn. Với Sophia White. Ý nghĩ đó khiến tim anh đập rộn lên như một chú cún hưng phấn. Cách duy nhất để anh sở hữu nàng là nếu nàng cũng sở hữu anh. Hít sâu, anh tiếp tục đi tới đi lui. Đi tới đi lui xem ra thật có ích.

Cưới Sophia. Mẹ anh sẽ đội mồ sống dậy. Chị gái sẽ chết vì xấu hổ. Cha anh... cha anh sẽ thấy khó hiểu vì anh yêu một cô gái tới mức dấn thân vào việc này. Và anh, dù quyền lực đến mấy, cũng sẽ đối mặt với những chỉ trích. Sẽ mất đi những tình bạn. Mất đi những đối tác và đồng minh. Nhưng anh sẽ giữ lại được gia sản và thu nhập.

Thật ra, cưới nàng chỉ giúp anh hoàn thành đi đâu khoản trong di chúc. Dù cha anh có thông minh và tàn độc đến đâu, thì Công tước thứ chín cũng không nói rõ anh phải cưới một người dòng dõi - chỉ cần cưới vào sinh nhật lần thứ 30 là được.

Nhận ra đi đâu ấy ấy khiến anh khựng lại lần nữa. Bạn bè, chị gái anh có thể rên rỉ, khóc lóc nhưng họ không làm gì được anh hay Sophia. Do vậy, rào cản kế tiếp là những gì Hennessy có thể làm với nàng, với anh và với Tantalus nếu anh xông vào cướp cô dâu.

Công tước Hennessy, nếu dùng hết mọi ảnh hưởng của mình, kêu gọi mọi sự giúp đỡ và tận dụng mọi mối quen biết trong giới quý tộc, có thể nghiền nát Tantalus. Ông ta có thể khiến ai vào đó sẽ thấy mình lỗ bịch và tệ hơn nữa là, ông ta có thể đảm bảo rằng những ai đến câu lạc bộ sẽ gặp vấn đề với công luận và tiền bạc. Nếu đi đầu đó xảy ra, Tantalus sẽ đóng cửa trong vòng một năm.

Tuy nhiên, đi đầu Công tước Hennessy không tính đến và không dự đoán được là một Công tước nữa tham gia vào. Và không phải là bất kỳ Công tước nào, mà chính là Công tước nổi danh đã muốn là phải được, bằng mọi giá. Một người có thể dập tắt thái độ kiêu căng ngạo mạn của kẻ khác.

Một nụ cười bí hiểm từ từ nở ra trên môi anh, sự cương quyết mới mẻ làm người anh nóng lên. Tất cả những gì anh phải làm là không được sơ suất. Và không được thất bại. Xem ra là anh phải đến Cornwall rồi. Tuy nhiên, cần giải quyết vài vấn đề trước đã. Nếu định giải quyết chuyện này, anh không được làm nửa chừng. Và đến lúc rồi...

“A, ngài đây rồi, Greaves,” Burroughs nói với một nụ cười nhạt và tựa người vào cây đàn piano trong căn phòng đông đúc. “Nghe đồn là có người mất tích. Ngài có cần giúp tìm c...”

Adam dấm hấn. Aubrey ngã ngửa. Bài hát ‘God Rest Ye Merry, Gentlemen’ dừng lại và Sylvia Hart ngất xỉu. Trước khi Burroughs kịp đứng lên, Adam nắm lấy ve áo lôi hắn dậy và xô vào một chiếc ghế.

“Blackwood, làm ơn ra chỗ khác,” Adam nói khi nhận ra Keating và Camille đã quyết định không bỏ rơi anh. Hoặc là thế, hoặc là họ muốn đảm bảo anh không đuổi theo Sophia. Anh sẽ đuổi theo nàng, nhưng anh cần chuẩn bị đã.

Keating nhướn mày, nắm cánh tay vợ và cả hai lùi lại bên cửa sổ nơi Adam chỉ. “Gia đình Flanagan,” anh nói tiếp, “lại chỗ vợ chồng Blackwood. Ngay đi.”

“Greaves,” Keating lẩm nhẩm.

“Để sau đi. Henning. Ra chỗ vợ chồng Blackwood. Cả cô nữa, tiểu thư Caroline.” Anh liếc Drymes. Vị Hầu tước này đã hỏi anh có quan hệ thế nào với Sophia, nhưng không tặng quà, trêu chọc Sophia hay cá cược. Và anh ta là một tên ma mãnh, đi đâu mà hôm nay rất có lợi cho anh. “Drymes. Cả ngài nữa.”

Vị hầu tước so vai và tới đứng bên cạnh Caroline. “Được.”

“Không thể chấp nhận được,” Eustace léo nhéo, không giấu được sự xấu hổ trên khuôn mặt đẹp đẽ. “Cậu không thể ra lệnh khách giống như... như người hầu vậy được.”

Adam xoay lưng lại với nhóm người vừa mới tập hợp. “Ai vừa rồi không được gọi tên vui lòng ra khỏi nhà tôi trước khi trời tối.”

Sylvia đang nằm trong vòng tay lãnh chúa Lassiter ngẩng phắt đầu dậy hết như có phép màu. “Nhưng ngài mời chúng tôi đến đây cơ mà! Ý ngài là ngài đã chọn tiểu thư Caroline? Ôi, thật bất công!”

“Hôm nay là Giáng sinh!” cô chị chen vào, nước mắt đã kịp rơi xuống má và cái mũi lại đỏ ửng lên.

“Tôi không quan tâm hôm nay là ngày gì. Đi đi. Ngay lập tức.”

“Cậu không thể!” Eustace rít lên.

“Em vừa làm xong.” Anh khoanh tay ngang ngực, cưỡng lại cái thôi thúc muốn tóm từng người ném ra khỏi phòng nhạc. “Em cũng đề nghị chị báo cho những người vắng mặt rằng họ sắp phải đi.”

Với vẻ mặt đầy căm phẫn và những tiếng lầu bầu tức tối, 20 quý tộc kéo ra khỏi phòng và giậm chân đi về phía phòng tranh.

Anh còn nghe thấy mấy lời so sánh anh với cha nhưng anh không quan tâm. Anh đi đến bên tiểu thư Caroline và kéo cô ra xa. “Ta cần giải thích với cô đi đâu này, Caroline. Ta sẽ không chọn cô,” anh nói nhỏ. “Là...”

Caroline giơ tay ngăn lại. “Công tước, nếu ngài cần hôn, thì tôi cũng từ chối.”

Adam ngậm miệng lại. “Không có ý gì đâu, nhưng tại sao cô lại từ chối ta?”

“Vì tôi cũng có tự trọng và em không thể chấp nhận mình xếp thứ hai so với cô con hoang vô thừa nhận của một Công tước. Một đứa con gái ngoài giá thú. Nhưng... và xin đừng hiểu sai, bởi vì tôi thực sự mến tiểu thư White, tôi không quan tâm đến những lời đồn đại.” Cô đặt tay lên cánh tay anh. “Tôi hy vọng ngài có thể thu xếp sao cho cả hai đều hạnh phúc, nhưng tôi mừng vì ngài hiểu chuyện đó không dính đến tôi.” Cô nghiêng người. “Nói riêng với ngài đi đâu này, chị gái ngài thật kinh khủng.”

“Ta... đừng tình,” anh chậm rãi nói và hiểu cô hơn cách đây mấy phút.

“Tôi sẽ dọn đồ đạc và rời khỏi đây cùng những người khác.”

“Cô có thể làm thế nếu muốn, nhưng vì cô vừa chúc tôi và Sophia hạnh phúc, đừng thời nói xấu Eustace, tôi thực lòng muốn cô lưu lại.”

Caroline mỉm cười. “Sẵn lòng.”

Thêm một cô gái anh có thể coi là đồng minh. Hoặc Sophia đã làm thế giới đảo lộn hoặc làm anh đảo lộn.

Khi anh quay người lại, Eustace vẫn ngồi bên cửa sổ. “Adam,” chị nói nhỏ, bức dọc nhìn qua anh về phía 7 người còn

lại trong phòng. “Cậu có biết mình vừa làm gì không? Cậu vừa làm bản thân, chị và dòng họ này xấu hổ.”

“Em không quan tâm đến suy nghĩ của chị, Eustace. Nếu chị muốn ca cẩm về việc em làm gia đình này xấu hổ, chị có thể viết thư. Tuy vậy, em khuyên chị đợi một, hai tháng nữa rồi hãy viết, vì nếu không thì em chưa đi trắng mặt về đâu.”

Chị gái anh lắc đầu. “Caroline Emry. Ít nhất cô ta cũng là con gái một Hầu tước, nhưng cậu nhất định phải chọn một người có họ hàng với một ca sĩ người Ý? Cậu quyết tâm làm ô uế dòng họ Baswich, đúng không?”

Adam nhìn chị gái chăm chăm. “Em sẽ không cưới Caroline Emry,” anh hạ giọng. “Em đang theo đuổi con gái một Công tước.”

“Hả...” Miệng Eustace ngậm lại. “Thế có nghĩa là gì?” chị hỏi, giọng còn chua ngoa hơn. “Yêu cầu cậu nói rõ ý định của mình. Không đùa nữa, Adam. Tương lai của cậu - và chị - phụ thuộc vào chuyện này.”

Adam mỉm cười. “Và em khuyên chị hãy dùng trí tưởng tượng của mình. Hãy hình dung đi đâu tồi tệ nhất có thể xảy đến với dòng họ Baswich. Cộng với việc Jonathan bé nhỏ sẽ không chạm được đến tài sản của em. Không bao giờ.” Adam chờ đợi và quan sát gương mặt của chị anh gần như chuyển sang màu xám. “Đó là đi đâu em định làm. Chính xác là đi đâu chị đang nghĩ trong đầu.”

“Adam, vì chúa! Cậu không thể c...”

“Chị vẫn còn ở đây. Đi đi.”

“Cậu không thể đuổi chị ra khỏi nhà được,” Eustace phản đối, giọng run run. “Tôi là chị cậu.”

“Chị là một kẻ tham lam đáng ghét, luôn gây sự với em kể từ khi em ra đời. Và mấy qu ân qua, chị đã cố gắng biến ngày lễ này trở nên khỗ sở với một cô gái chỉ muốn hưởng một lễ Giáng sinh vui vẻ duy nhất trong đời. Dọn đ ờ r ấ biến đi. Chị nên mừng là em không làm gì khác nữa.”

Hét lên căm phẫn, Eustace xông ra khỏi phòng. Khi Adam quay lại, nhóm người được anh giữ có vẻ kém thoải mái, trừ Keating. Blackwood trông khá thích thú. “Các vị,” Adam nói và duỗi ngón tay. “Mấy ngày nữa tôi sẽ đi, nhưng các vị có thể ở lại. Thêm nữa, tiệc sang năm sẽ nhỏ hơn. Tôi rất vui nếu các vị đến chơi.”

“Sang năm cũng sẽ thú vị thế này chứ?” Tiểu thư Caroline hỏi, đôi mắt nâu lấp lánh ánh cười. “Bất kỳ đi ầu gì cũng đ ầu có thể.”

“Tốt cho ngài thôi, Greaves,” Henning chen vào. “Rất vinh hạnh cho tôi.”

Adam gật đầu. “Không. Vinh hạnh cho tôi mới đúng. Người ta có thể nghĩ tôi hơi già để khám phá bản thân, nhưng rõ ràng tôi vẫn còn vài đi ầu c ần học. Giờ thì tôi xin phép, tôi phải xếp gia nhân ở hành lang và dặn nhà bếp là đã có ít khách hơn.”

Adam cũng c ần thu xếp vài việc khác nữa, nhưng lúc này, anh chưa định tiết lộ với ai. Và anh c ần tìm cách thuyết phục Sophia tin tưởng anh đủ để đ ồng ý cưới anh thay vì một mục sư và... đ ầu hàng.

Lúc tuyết của Yorkshire lan tới Cornwall, nó suy yếu thành mưa nặng hạt. Hai tay bê hộp, Sophia nép vào trong chiếc áo khoác lấy trộm, bước xuống con đường cái lát đá đầy bùn của Gulva, ánh mắt không rời nhà thờ cũ kỹ nằm cuối đường.

Những viên đá xám lâu năm bám đầy rêu quanh cửa sổ quay về hướng bắc trần trần nhìn lại nàng. Mái ngói đen ánh lên trong mưa và lác đác vài tấm bia mộ ngả nghiêng giữa những cành cây trơ trụi và thảm cỏ ướt. Nếu chỉ đến đây chơi, nàng chắc sẽ thấy nó... rất nên thơ. Chắc thế. Tuy nhiên, biết rằng mình sẽ sống hết quãng đời còn lại trong ngôi nhà bằng đá cách đó mấy mét, nàng chỉ có thể cố kìm lại cơn rùng mình. Thời tiết ở Yorkshire lạnh hơn, nhưng nàng chưa bao giờ thấy lòng mình lạnh như lúc này.

Người phụ nữ ở quán trọ, nơi Sophia xuống xe đưa thư, bảo ông mục sư sẽ có mặt ở nhà thờ cả buổi chiều để chuẩn bị thuyết pháp. Đúng ra hai tuần nữa nàng mới đến, nhưng nếu cứ lần lữa ở nơi đó, nàng sẽ lại có hy vọng mong manh... và đó là điếu thật tàn nhẫn đối với bản thân nàng.

Trong tâm trạng như vậy, nàng có thể đã cố thuyết phục bản thân rằng Gulval, thuộc quận Penwith của Cornwall, sẽ bớt u ám hơn nếu thời tiết khá lên, rằng nếu đến khi ánh nắng chan hòa và chim hót ríu rít, có thể nàng sẽ cảm thấy lạc quan hơn về tương lai. Nhưng thời tiết thực sự không thành vấn đề. Chính bên trong nàng mới lạnh, không có sức sống và phủ rêu.

Đến Yorkshire và Greaves Park là một sai lầm ngu ngốc. Nàng còn không ngờ mình sẽ phải lòng ai chứ đừng nói là với người đàn ông khó với tới nhất đất nước, nhưng nàng vẫn chìm trong hy vọng mong manh. Để có những kỷ ức đẹp. Dù vậy, như thế

chỉ có nghĩa là nàng có thêm hối tiếc. Và một người đàn ông khó chịu nhưng tuyệt vời làm nàng vừa mong quên lại vừa muốn giữ trong lòng mãi mãi.

Với Adam, nàng đã quyến rũ một người mà hầu hết đều không dám nói chuyện. Mục sư Loines liệu có khó khăn như Công tước xứ Greaves không? Sophia thận trọng bước đi, xua đi cảm giác như đang bước vào đám tang của chính mình, mở cửa nhà thờ và bước vào bên trong. Nàng lặng lẽ bước vào lối đi ở giữa hai hàng ghế sơn đen và về phía bệ thờ phủ vải trắng và có hai cây nến bên trên.

“Xin chào?” nàng gọi khi không thấy ai trong phòng chính. Cánh cửa gỗ bên trái bệ thờ hé mở, kêu kéo kẹt. Một người đàn ông trẻ tuổi, tóc nâu chải gọn gàng, bước vào. “Cô cần gì?” anh ta hỏi, đôi mắt nâu nhìn nàng trong chiếc áo khoác ướt sũng và những giọt nước chảy xuống gương mặt nàng từ cái mũ xanh tan nát.

Anh ta trông không giống quái vật Frankenstein. Nàng gượng cười. “Ngài Loines?”

“Vâng.” Anh ta nheo mắt, rồi mở ra. “Cô White.” “Vâng. Tôi đến sớm vài tuần, nhưng...”

Anh ta đi vào căn phòng bên hông và đóng cửa lại. Sophia đứng nguyên một lúc, người ướt sũng. Đó chẳng phải là đi đầu thò lỗ nhất một người từng làm với nàng. Sophia đặt hai cái hộp xuống bước tới cửa. Nhưng cửa lại mở ra.

“Cô đợi ở đây,” mục sư Loines nói trong khi mặc vào chiếc áo khoác dày bên ngoài trang phục nâu đen và đội chiếc mũ rộng vành. “Tôi sẽ đưa mẹ đến. Bà sẽ ở với cô cho đến ngày cưới của chúng ta.”

“Mẹ...”

“Tôi không thể ở một mình với cô được,” anh ta ngắt lời, “vì chúng ta chưa kết hôn.” Đi ngang qua nàng, anh ta vội vàng ra khỏi cửa chính.

“À.”

Sophia không thể nhớ lần cuối cùng một người đàn ông quyết định rằng mình không thể ở một mình với nàng. Cau mày, nàng ng ồi xuống hàng ghế trước và đặt hai tay trong lòng. Chiếc ghế cứng và lưng ghế thẳng đứng tạo cảm giác kém thoải mái, dù có thể chúng đã hiện diện ở đây nhiều năm trước cả khi Loines chào đời. Tuy vậy, có vài chiếc gối tựa thì thật tốt.

Chẳng hiểu sao, nàng lại nghĩ anh ta già hơn, một người mà Hennessy cho rằng có thể kiểm soát được nàng. Nhưng anh ta hình như chẳng lớn hơn nàng là mấy. Nếu chỉ khoảng 24, 25 thì anh ta vẫn chưa ở vị trí này lâu. Có lẽ, anh ta không sùng tín như nàng tưởng.

Ý nghĩ về mục sư Loines đã ám ảnh nàng suốt mấy tuần qua. Và bất kỳ kết luận nào nàng rút ra được lúc này về sự trẻ trung và tính cách của anh ta cũng chẳng vững chắc hơn những cơn ác mộng của nàng là mấy. Nàng đã ở đây. Tốt hay xấu không quan trọng, chỉ trừ nó sẽ quyết định nàng sẽ sống ra sao.

Mười phút sau, cửa nhà thờ lại mở. Một người phụ nữ cao, đậm người bước vào và cởi khăn trùm đầu để lộ mái tóc đen điểm bạc. “Bác Loines đúng không ạ?” Sophia đứng lên hỏi.

“Đúng vậy.”

“Rất vui được g...”

“Cô làm mục sư bất ngờ. Ng ồi xuống đi để tôi đi lấy trà. Nó sẽ trở lại ngay.”

Sophia lại ng ỡ xuống. “Tôi muốn hỏi mục sư đi đâu được không ạ?”

Mẹ mục sư đi vào trong căn phòng bên cạnh, r ỡ đi ra với ấm trà và ba cái tách. “Về nhà. Nó bảo mình có thư.” Người phụ nữ nhìn nàng. “Tôi hy vọng cô sẽ biết cư xử. Gulval là một ngôi làng sùng đạo và chúng tôi sẽ không chấp nhận một người phụ nữ làm đàn ông lạc lối.”

“Xin mẹ đây,” giọng mục sư cất lên từ đằng sau họ. “Mẹ đang nói chuyện với hôn thê của con đây. Tiểu thư White sẽ không làm ai lạc lối đâu.”

Thật tử tế... và bất ngờ. “Cảm ơn, mục sư. Tôi...”

“Cô ấy là hình mẫu để từ đó chúng ta học được cách phục vụ Chúa tốt hơn,” anh ta nói tiếp. “Chúa đi giữa những người mắc bệnh phong và chúng ta sẽ theo gương Người.”

“Tôi đâu có mắc bệnh phong,” Sophia cau mày nói.

“Dĩ nhiên là không r ỡ,” anh ta nói, kéo một chiếc ghế lại ng ỡ đối diện với nàng. “Cô là Mary Magdalene^{12*}, một người phụ nữ sa ngã đang chờ cứu rỗi. Và tôi sẽ cứu cô.”

^{12*} Một môn đồ gần gũi nhất với Chúa Giêsu.

“Tôi có sa ngã đâu,” Sophia cãi lại, ánh mắt anh ta còn làm cô khó chịu hơn dù anh ta không phải là một con quái vật. “Việc cha mẹ tôi không kết hôn không phải là lỗi của tôi.”

Anh ta mỉm cười. “Đương nhiên r ỡ. Chẳng phải cô làm việc ở một nơi là cội ngu ần của tội lỗi sao? Cô sống ở một nơi toàn những người phụ nữ không biết xấu hổ? Có phải lỗi của cô không? Còn chuyện cô làm thân với đàn ông thì sao? Cô phải

thừa nhận lỗi lầm của mình để rút ra bài học từ chúng. Và cô phải làm gương cho những người phụ nữ đang trên bờ vực tội lỗi.”

Sophia liếc mẹ Loines, người đang ngồi trên hàng ghế đối diện. “Không phụ nữ nào ở Gulval này lọt vào mắt ngài sao, mục sư Loines?” nàng hỏi. “Hình như ngài không xem tôi là một đối tượng tốt để kết hôn.”.

“Một mục sư nên cưới vợ để có thể trở thành một hình mẫu hoàn chỉnh hơn cho giáo đoàn. Cô là lựa chọn hoàn hảo, giúp tôi minh họa hiệu quả của niềm tin, lòng khoan dung và sự ăn năn.”

Sophia thấy lạnh người và cố co rúm lại trên ghế. Công tước Hennessy chắc phải ghét nàng lắm. Tại sao chứ? Bởi vì nàng có mặt trên cõi đời này? Mọi thứ cơ, mọi bắp thịt trong người nàng căng lên, sẵn sàng cho nàng bỏ chạy. Nàng muốn chạy. Nhưng nàng không thể. Tantalus, hơn ba mươi cô gái đang làm việc ở đó vì lý do giống nàng - chẳng có nơi nào để đi ngoài ra đường - sẽ chịu khổ nếu nàng chạy trốn.

“Có vẻ như ngài rất chắc chắn về vị trí của tôi trong chuyện này,” nàng cất tiếng, cố giữ giọng bình tĩnh. Trong thâm tâm, nàng có thể nghe thấy giọng Adam, bảo rằng nàng là một cô gái phi thường. Nàng tập trung vào điếu đó, lấy sức mạnh từ ý nghĩ rằng trên thế gian này vẫn có người tìm thấy giá trị con người nàng. “À, tôi chưa biết tên thánh của ngài.”

Anh ta gật đầu và chấp tay. “Peter. Nhưng chúng ta phải cư xử đúng mực. Cô phải gọi tôi là mục sư, mục sư Loines hoặc ngài Loines. Cô sẽ là bà Loines.”

“Nhưng mẹ ngài là bà Loines rồi.”

Mẹ anh ta nghiêng người. “Tôi sẽ là mẹ Loines,” bà ta nói. “À.”

Mục sư chống tay lên đầu gối. “Tôi biết địa vị mục sư thường là...một món quà, được ban cho đứa con trai thứ của một quý tộc nhằm mang lại cho anh ta một nguồn thu nhập. Nhưng trường hợp tôi thì không thế. Mẹ tôi nói tôi sinh ra để làm việc này. Đây chính xác là nơi dành cho tôi.”

Sophia cười gượng. “Hiếm có ai tìm được nơi thuộc về mình.”

Anh ta nghiêng đầu nhìn nàng. “Đây cũng là nơi dành cho cô, cô White. Cô sẽ cùng tôi tới nhà thờ vào mỗi Chủ nhật, ngồi tại chỗ này và hai lần một tuần, khi giáo đoàn tụ họp, cô sẽ xưng tội rồi chúng tôi sẽ cầu nguyện cho cô. Cô sẽ làm việc tốt, giúp đỡ người nghèo, đọc kinh thánh cho những người thất học và những người thiếu lòng tin. Và đương nhiên, cô sẽ suy ngẫm về những tội lỗi của m...”

Cửa sau nhà thờ bật mở. “Cô đây rồi, Sophia,” giọng nói quen thuộc của hầu tước Haybury cất lên.

Giật nảy mình, nàng quay đầu lại. “Cái gì? Ngài đang làm gì...”

“May là ta đến sớm,” Oliver cắt ngang và bước về phía nàng. “Đâu phải ngày nào ta cũng được mời trao dâu.”

Mục sư làm theo khi thấy nàng đứng lên. “Chúa ơi, tôi không biết là ngài vẫn còn ở Gulval. Tôi cứ tưởng ngài không quan tâm đến đám cưới này.”

Vị Hầu tước mỉm cười nhưng ánh mắt thì không. “Khi tiểu thư White kết hôn thì ta sẽ có mặt.”

Nghe có vẻ hơi mờ ám, đến nàng cũng thấy thế. Vì không nghĩ mình sẽ gặp lại người quen nào, Sophia khá tự hào vì đã không bật khóc. Nhưng nàng chưa kể cho vợ chồng Haybury chi tiết cuộc hôn nhân này. Nàng chỉ bảo là Hennessy đã chọn chồng

cho nàng và nàng đã đồng ý.

Haybury khoác tay nàng. “Đã định ngày chưa?” Ngài bóp nhẹ tay nàng và hỏi. “Ta tưởng 15 tháng 1 cô mới tới.”

“Tôi cũng vậy,” Loines cau mày đáp. “Và tôi cũng không nghĩ có người bạn... cũ nào của cô đến dự. Cô sắp bắt đầu cuộc đời mới ở đây.”

“Tôi biết,” Sophia nói, giọng có chút xác xược. Vì nàng suýt nữa đột quỵ nên thế là được rỗi. “Nhưng lãnh chúa Haybury đây là người nhà.”

“Ta giống như cha cô ấy,” Haybury bổ sung, rõ ràng mặc kệ chuyện mình chỉ hơn nàng 6 tuổi.

“Ra vậy.” Mục sư hết nhìn hai người họ. “Sẽ chỉ là một lễ cưới nhỏ và đơn giản, do mục sư từ Newmill làm chủ hôn. Vì cô đến đây rỗi, nên tôi thấy không có lý do gì để đợi nữa. Mục sư Matthews có thể chủ trì lễ cưới cho chúng ta vào chiều thứ Năm.”

“Ngài không định thông báo cho mọi người ư?” Oliver cau mày hỏi. “Thật không phải khi bỏ qua truyền thống như thế, đúng không?”

“Tôi đã thông báo rỗi,” mục sư Loines đáp. “Chủ Nhật này sẽ là lần thứ ba. Tôi không muốn trì hoãn lễ cưới khi cô White đã đến. Một phụ nữ chưa chồng như cô ấy mà đi loanh quanh trong làng xem ra hơi... khó coi.”

“Ngài thật cẩn thận,” vị Hầu tước đáp. “Đương nhiên chúng ta sẽ đợi, cho đến sau buổi công bố lần ba. Ta đề nghị thứ Bảy tuần sau. Cô White, như vậy, cô sẽ có mười ngày để tìm váy mặc. Hầu hết đồ đạc của cô ấy đều đã mất trong vụ tai nạn xe ngựa, ngài biết đấy. Họ ngã xuống sông. Cô ấy đã suýt chết đuối.”

Mẹ Loines khịt mũi. “Ngài không định gợi ý cô ấy mặc màu trắng đấy chứ?”

“Xin mẹ đấy. Thứ Bảy tuần sau cũng được. Và tôi sẽ dùng việc mất đồ đạc làm ẩn dụ về những tội lỗi bị rửa trôi.” Anh ta gõ gõ ngón tay lên cằm, cố tỏ vẻ suy tư. “Vấn đề còn lại là để cô ở đâu cho đến khi chúng ta làm đám cưới. Tôi nghĩ cô có thể ở nhà tôi, ngủ cùng với mẹ Loines, cho đến ngày cưới. Như thế sẽ tránh những lời đồn thiếu đứng đắn.”

Trên đường đi từ London, nàng có thấy vài vách đá rất đẹp. Có lẽ nàng nên tìm một cái rãnh nhảy xuống. Sẽ ít đau đớn hơn là sống cả đời thế này. Làm sao nàng chịu nổi đây? Làm sao nàng có thể ngăn mình không chạy trốn khi đó là tất cả những gì nàng muốn? Khi mà Adam đã hứa cho nàng một nơi để ẩn thân nếu nàng chịu được chuyện này qua một năm?

“Ta đã thuê nhà trọ Oyster Shell,” Haybury đáp. “Có bốn phòng trống ở đó và một người giúp việc. Chắc như vậy là đủ.”

“Tôi không nghĩ...”

“Như thế thật tốt,” Sophia nói. “Chúng đến đó bây giờ được không? 4 ngày ngưỡi xe làm tôi mệt quá.”

“Đương nhiên.” Haybury gật đầu chào hai mẹ con mục sư đang nhìn mặt. “Có lẽ mục sư Loines sẽ gọi chúng ta vào bữa sáng.”

“Chắc... chắc rãnh. Có những nguyên tắc cô cần học trước đám cưới. Và cả những lời thề tôi đã viết sẵn cho cô đọc.”

Bám vào tay vị Hầu tước, nàng khom người cần một hộp mũ lên, trong khi Oliver cần hộp kia. Rãnh, trước khi ai đó khóa cửa nhà thờ và ngăn họ lại, nàng bước ra. Haybury cần lên chiếc ô để sẵn bên ngoài, đưa cho nàng hộp mũ rãnh khoác vai nàng và che ô cả hai.

“Nhà trọ gần đây thôi,” Oliver nói và dắt nàng qua đường. Sophia gật đầu, không nói gì cho đến khi cả hai vào bên trong an toàn. An toàn - nàng không tin mình sẽ cảm thấy an toàn hay bình yên được nữa. Mỗi phút giây trong quãng đời còn lại của nàng, ngoại trừ mười ngày kế tiếp đây, sẽ là ở cùng chồng hoặc mẹ chồng. Và nàng sẽ phải nghe quá khứ của mình bị chỉ trích và hành động của một người phụ nữ sa ngã trong khi họ cầu nguyện cho nàng.

“Ngồi xuống đi,” Hayburry nói và khê đẩy nàng về phía chiếc bàn cạnh lò sưởi. Ngài nói gì đó với người đàn ông gầy gò đã đi theo họ vào bên trong phòng sinh hoạt chung rồi gật đầu cho ông ta đi ra. Một lúc sau, vị Hầu tước ngồi xuống ghế đối diện nàng và rót mỗi người một ly whisky. “Uống đi.”

Sophia uống một hơi hết sạch. Cổ họng ấm lên giúp nàng bình tĩnh lại. “Ngài làm gì ở đây vậy?” nàng hỏi, giọng khản đi.

Đôi mắt xám nhìn nàng. Chúng nhạt màu hơn mắt Adam một chút và dù cả hai đều đa nghi, nàng cũng sẽ không bao giờ nhầm lẫn. Ánh mắt của Công tước Greaves khiến trái tim nàng loạn nhịp, sưởi ấm nàng, làm nàng vui ngay cả lúc nàng đang giận.

“Ta nghĩ cô nên hỏi là tại sao mình lại ở đây?” Oliver đáp và rót đầy ly của nàng lần nữa. “Ta nghĩ là cô đã quên nhắc đến vài chi tiết trong đám cưới của mình.”

Cổ tình uống cạn ly rượu, Sophia lắc đầu. “Ôi, không phải chứ. Ngài đã biết việc xe rơi xuống sông. Và ngài đến đây dù không nhất thiết. Ngài cần nói với tôi.”

“Cô biết đấy, nhân viên của ta thường không ra lệnh cho ta.”

“Tôi không làm việc cho ngài. Tôi đã làm việc cho Diane.” “Có khác gì nhau đâu,” Oliver đáp. “Ta đã nhận một lá thư. Thật ra là hai.”

“Của ai?” Không thể là của Adam được, vì hai người họ không nói chuyện với nhau. Keating? Chắc là Camille nhiều hơn. Nhưng tại sao? Cammy biết chẳng có gì cứu vãn được tình hình và cô ấy biết khá rõ rằng Hầu tước cùng Hayburry không được biết về thỏa thuận này.

“Đó là việc của ta,” Oliver trả lời.

“Tôi cần biết,” nàng nói, tay đập xuống bàn. “Nếu Greaves gửi thư cho ngài và bảo ngài đến đây, thì tôi nghĩ hẳn là ngài ấy muốn gây rắc rối cho tôi.”

Haybury nhìn nàng. “Cái thời Adam Baswich ra lệnh cho ta đã qua lâu rồi. Không phải. Những thời đó không hết ần tại.”

Cũng đúng. “Vậy thì bức thư tới từ bao giờ?”

“Cô thật dai dẳng. Ta nhận lá thư đầu tiên cách đây chừng một tuần, bảo ta đến đây để gặp hôn phu của cô và nhờ ta... đánh giá con người anh ta. Lá thư thứ hai mới đến sáng nay. Người đưa thư đã suýt gục vì kiệt sức. Ta chỉ nói đến đây thôi.”

Chắc là Camille rồi, hoặc cả hai vợ chồng họ. Ít ra thì họ cũng lo ngại về người chồng tương lai của nàng. “Tôi hiểu.”

Vị Hầu tước nhấp một ngụm whisky rồi chống khuỷu tay lên bàn, tựa cằm vào hai bàn tay đan vào nhau. “Cô đã thỏa thuận với Hennessy vào hôm ông ta đến câu lạc bộ. Và nó không chỉ là về chuyện cưới xin. Ta nghĩ nó là “Cưới mục sư Loines hoặc ta sẽ phá Tantalus,” hay gì đó như thế.”

“Tôi tự nguyện cưới mục sư. Thế lá thư thứ hai nói gì?” “Nhiều điều thú vị. Kể cho ta nghe kỳ nghỉ của cô. Cô thấy Greaves Park thế nào.”

Dù Sophia cố không nghĩ về những gì Oliver vừa nói, nhưng khi nghe những từ đó, tâm trí nàng lại hiện lên những ngọn đ

phủ tuyết, không khí lạnh toát, cây nhựa ru ối, t ần gửi và những sợi ruy băng trong phòng khách. Và hình ảnh Adam đang mỉm cười với nàng. Một giọt nước mắt rơi xuống má Sophia trước khi nàng kịp ngăn lại. “Rất tuyệt,” nàng nói và nghĩ giá như mình đừng uống nhiều whisky như vậy khi đang đói. Sophia nhún vai. “Và lẽ ra ngài không nên lùi lễ cưới lại. Mười ngày? Tôi chỉ muốn làm nhanh cho xong.”

“Ta cho rằng là vì cô mong ngóng được làm vợ kẻ cu ồng tín đó. Ta có thể thấy hai người rất hợp nhau.”

“Tôi đã đ ồng ý cưới anh ta. Tôi là người biết giữ lời. Ngài chỉ làm mọi chuyện tệ hơn thôi.”

“Ta thích rắc rối mà.” Ngài nhún vai trong chiếc áo khoác màu xám đậm. “Dù vậy, thường thì một người cũng chỉ cưới một lần. Cô nên cẩn thận.”

“Tôi không có ti ền. Ngài thì không thể mua váy cho tôi được.” Tim nàng khẽ nhói lên khi nhớ lại mình cũng có một cuộc nói chuyện tương tự cách đây bốn tu ần. Trời ơi, chỉ mới một tháng thôi sao? Vậy mà tưởng như kiếp trước.

“Cô có ti ền trong tài khoản ở London. Ta sẽ cho cô mượn một ít trước. Cô không thể mặc thế này làm đám cưới.” Oliver chỉ vào chiếc váy đi đường ướt sũng, nằm trong chiếc áo khoác của Adam. “Và ta khuyên cô không nên mặc váy ở Tantalus khi bước vào nhà thờ.”

Sophia nhìn xuống chiếc váy. Bộ đ ột ngột nghiệp đã trải qua một lần rơi xuống sông, bốn ngày ng ồi xe và giờ lại ướt nước mưa. Mục sư Loines chắc chắn sẽ thích nhìn thấy một cô dâu chán chường, ủ rũ và lôi thôi. Anh ta sẽ dùng bộ dạng này để chứng minh nàng là một linh hồn tan nát và đầy hối tiếc. Lúc này, Sophia cảm thấy đúng như thế thật.

“Ta muốn hỏi cô một câu,” Haybury hỏi, rồi dừng lại khi một người hầu mang chăn đi vào. Khi anh ta rời đi, vị Hầu tước đứng lên vòng ra sau để khoác một tấm chăn lên vai nàng. “Về Greaves.” Ngài lại ngồi xuống.

Sophia nhắm mắt một lúc, nhưng chỉ khiến những hình ảnh trong đầu trở nên rõ nét hơn. “Ngài ấy làm sao?”

“Anh ta là một kẻ xấu xa, tọc mạch, thích đùa cợt và tàn nhẫn. Nhưng đó chỉ là quan điểm của ta thôi. Cô thì thế nào?”

Sophia co mình trong tấm chăn, ước gì có thể lặn luôn vào trong. “Tôi không biết nội dung hai lá thư nói gì, nhưng không quan trọng. Tôi đến York cốt để có... một trải nghiệm mới, một kiểu nghỉ lễ khác. Và nó rất tuyệt. Giờ thì tôi sắp cưới mục sư Loines. Trong mười ngày nữa.” Nàng đứng lên. “Phòng tôi ở đâu? Tôi muốn thay đồ.”

“Trên gác, phòng đầu tiên bên phải,” Oliver đáp, vẫn ngồi im. “Ta bất ngờ vì cô đã đầu hàng rồi. Thật không giống tính cô, Sophia.”

“Tôi đúng là như thế đấy. Chỉ là ngài không biết tôi rõ như ngài tưởng.”

Oliver nhìn nàng đi lên gác vào căn phòng nhỏ. Rồi ngài uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly và rót thêm ly nữa. Nếu ngài không biết nàng rõ như mình tưởng và quan trọng hơn, nếu Greaves không biết nàng rõ như anh ta tưởng, họ sắp gặp rắc rối to. Mà họ cũng đang gặp rắc rối rồi. Vấn đề là nó có đáng hay không.

Bất kể thế nào, lúc này, Oliver đang làm một bảo mẫu. Ngài đang ở trong ngôi làng nhạt nhẽo nhất Cornwall, vào một ngày mưa tầm tã và phải tìm cách ngăn cô con gái ngoài giá thú của một Công tước cưới một người mà sẽ làm cô ấy kiệt quệ như một con đĩa hút máu. Trước đây, Greaves từng nợ Oliver rất nhiều. Giờ thì... Ngài luôn rất thích con ngựa nòi của anh ta.

Món quà đầu tiên là con Zeus cũng được đấy.

Nếu Adam không biết trước H'ầu tước Hennessy chẳng phải là người thú vị, thì nét mặt hoảng hốt của viên quản gia khi một chiếc xe tứ mã xuất hiện ngay trước cửa dinh thự Hennessy ở Hampshire cũng làm anh nghĩ như vậy. Ngoài chuyện anh biết chẳng có mấy tiệc tùng tổ chức ở Nhà Reynolds - nhà của Hennessy ở London, anh cũng không có nhiều người tự nguyện trải qua kỳ nghỉ mà liên tục bị dè bủ.

Trong trường hợp này, dùng từ 'nhà' là không chính xác. Nơi đây không lớn như Greaves Park - rất ít nơi nào như thế - nhưng cũng ấn tượng. Lạnh lẽo và ngọt ngào. Nhưng anh cũng nghĩ về v'ề nhà mình trước khi Sophia mang ánh nắng tới.

"Ngài c'ần gì?" viên quản gia hỏi, lấy lại nét mặt khinh khỉnh.

"Hennessy có nhà không?" Adam hỏi, cố nén bức tức. Những sự việc xảy ra vài ngày qua đã đẩy tính nóng nảy của anh lên mức làm anh cũng thấy lo ngại, nhưng cơn giận và bức mình lại là thứ giúp anh tập trung vào nhiệm vụ trước mắt thay vì chuyện bất khả thi chờ anh ở Cornwall.

"Xin được hỏi quý danh? Cả nhà hiện còn đang ngủ, không thể quấy r'ầy."

Đang ngủ... mấy giờ r'ồi? Anh tính bằng ngày thay vì bằng giờ, vì đi đầu quan trọng lúc này là anh đã không gặp Sophia sáu ngày r'ồi. Có lúc thấy như dài hơn, có lúc lại như ngắn hơn. Adam còn nhớ như in nụ hôn cuối cùng của hai người - dù lúc đó anh không h'ề biết là lần cuối.

"Công tước xứ Greaves," Adam nói, dù anh nghĩ chỉ c'ần nhìn gia huy được vẽ trên chiếc xe ngựa lớn màu đen là đủ biết danh tính của anh r'ồi.

Viên quản gia chớp mắt. “Xin mời vào và xin ngài cứ tự nhiên, thưa Công tước,” ông ta nói nhanh, tránh lối cửa và dẫn anh đi vào một phòng khác trông khá trang trọng. Tuy vậy, Adam không ng ỡ. Suốt mấy ngày qua, anh chẳng nghĩ ngợi gì cả.

Lẽ ra, Adam đã rời Greaves Park sớm hơn, nhưng làm thế có nghĩa là không làm tròn trách nhiệm của một Công tước và lãnh chúa. Phát lương thực cho người nghèo sau lễ Giáng sinh, tặng quà cho gia nhân và hàng trăm thứ việc anh vẫn làm vào thời gian này hàng năm. Nếu cứ thế rời đi mà không quan tâm đến người của mình, anh sẽ thấy bản thân không... xứng theo đuổi Sophia. Nhất là sau khi nàng nhắc cho anh nhớ rằng anh là một con người.

Gần 40 phút im lặng và Adam mỗi lúc một bức bối hơn cho đến khi cửa phòng mở ra. “Greaves,” một giọng nói trầm đục cất lên. “Ngọn gió nào mang ngài đến Hampshire vào thời gian này của năm? Lại vào giờ này nữa chứ?”

Công tước Hennessy là người to lớn, vạm vỡ, với vòng bụng tăng theo tốc độ rụng của tóc. Trông ông ta chẳng giống gì Sophia cả, thật may, ngoại trừ có lẽ là hàng chân mày hơi cong và đôi mắt toát lên vẻ gì đó rất khó định nghĩa.

“Ta cần nói chuyện về con gái của ngài,” Adam đáp, không có tâm trạng nói chuyện phiếm.

Hennessy chau mày. “Katherine ư? Nó đang ở đây với Marshall và bọn trẻ. Có chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn nói về Sophia White.”

Ngài Công tước hơi nheo mắt. “Vậy thì ta chẳng có gì để nói cả. Ta rất tiếc ngài đã đi cả một quãng đường dài đến đây mà chẳng để làm gì.”

“Ngài đã đe dọa, ép buộc nàng phải cưới một người hoàn toàn không phù hợp. Ta không thích thế.”

“Ta rất hân hạnh được mời ngài ở lại dùng điểm tâm,” Hennessy điềm tĩnh nói, “nhưng ta không muốn nói đến chủ đề này.”

Adam cau mày, những bức bối và căng thẳng mấy ngài qua đã biến thành cơn giận điên cuồng. “Ngài đã ép nàng. Tại sao ngài không quan tâm hạnh phúc của nàng?”

“Ta rất không vui về cuộc nói chuyện này. Tuy nhiên, về mặt lý thuyết, ta đã giúp nó có được cuộc đời tử tế.”

“Ngài đã đưa nàng đến Cornwall cho khuất mắt.” Những vằn đỏ bắt đầu xuất hiện trên hai má Hennessy.

“Với một gia đình như ngài, ngài không xứng giáng đạo cho ta.”

Adam của nhiều tuần trước hẳn đã cảm thấy phật ý. Adam hiện tại có một mối quan tâm khác lớn hơn nhiều. “Khi một kẻ xấu chê bai lý lẽ của ngài, ngài nên chú ý,” anh gắt.

“Ta chẳng làm gì sai hết. Và cuộc nói chuyện đến đây là chấm dứt.”

Khốn nạn. Ít nhất anh còn thú nhận lỗi lầm, Adam nghĩ. Hài hết. Có phải sự phủ nhận biến Hennessy thành người có suy nghĩ đứng đắn, sùng đạo, chuẩn mực như ông ta tự nhận? Ngài Công tước này có lẽ nghĩ vậy thật, nhưng giờ đây, Adam thấy mình còn ghét ông ta hơn trước. Và anh cần thắng cuộc tranh luận này. Tương lai của Sophia - và của anh - phụ thuộc vào nó, bởi vì giờ anh nhận thấy ra đi đâu mình có thể có được, nên anh sẽ không chấp nhận đi đâu gì khác, bất kể hậu quả thế nào.

“Ngài đã trả tiền học cho nàng,” anh tiếp tục, bắt đầu mất kiểm soát.

“Ta không tin vào từ thiện. Nó chỉ khiến những người không thể tự nuôi thân ảo tưởng.”

“Ngài là tên khốn,” Adam gắt. “Nếu ngài có gan ăn nằm với một người thì cũng nên có bản lĩnh chịu trách nhiệm.”

Ngài Công tước đứng thẳng người lên, nhưng vẫn thấp hơn Adam một cái đầu. “Ta đã lo cho tương lai của nó, dù không nhất thiết. Không phải việc của ngài, Greaves. Ta đã đối xử với nó quá tốt rồi. Ngài về đi.”

“Tôi chưa xong chuyện với ngài. Ngài đã đe dọa Tantalus nếu nàng từ chối cái tương lai kia. Ta đang nghĩ tới một tương lai khác.”

“Ồ, thật thế sao?” Hennessy hỏi, giọng hoài nghi. “Đúng thế. Ngài hãy để yên cho Sophia và Tantalus. Ta đặc biệt quan tâm đến nàng và câu lạc bộ. Ta sẽ cương quyết và nhiệt tình bảo vệ quyền được sống theo cách mình chọn của họ.”

“Cái chỗ đó là đại họa của cả London,” Hennessy đáp trả, mặt đỏ tía lên. “Nó cần phải biến mất.”

Adam tiến một bước. “Ta không phải là người tham gia phong trào đấu tranh cho quyền của phụ nữ. Ta cũng không phải một thanh niên có trí lớn nhưng không có đi đầu kiện. Ta xem thường sự đúng mực, cách cư xử và địa vị của ngài và ta xem thường ngài. Ta sẽ không chơi đẹp và sẽ rất tàn nhẫn. Ngài có định đối chọi với ta không?”

Trong giây lát, anh tưởng ngài Công tước sẽ đột tử trong phòng khách ngột ngạt. “Ngài làm ầm lên chỉ vì một ả nhân tình?”

Và đây sẽ là lần cuối cùng nàng bị gọi như vậy. “Ta muốn cưới Sophia White. Và để làm được điều đó, ta sẽ đảm bảo an toàn cho Tantalus...”

“Cưới Sophia?” Hennessy lặp lại và nhú mày. “Ngài là một Công tước. Ngài không thể cưới dân thường được. Còn không bằng cả dân thường. Quá lỗ bịch! Ngay cả cha ngài cũng không cưới gái bán hoa!”

“Ta không phải cha mình,” Adam thốt lên. Đây là một trong những lần ít ỏi trong đời anh biết rằng mình nói sự thật. Bởi vì cha anh sẽ không bao giờ yêu ai, chứ đừng nói để thanh danh có nguy cơ bị hủy hoại vì bất kỳ ai ngoài bản thân. Sophia rõ ràng đã biến anh thành một người tốt hơn, dù anh không muốn. “Và nếu ngài gần gũi với con gái mình, ngài sẽ thấy quãng thời gian đó rất đáng giá. Nàng rất... đặc biệt.”

“Ngài...”

“Ta sẽ lo liệu cho ‘rắc rối’ của ngài, Hennessy. Ta sẽ đưa nàng ra khỏi Tantalus. Tantalus vẫn sẽ tồn tại. Những lời đồn đại liên quan đến nàng sẽ chỉ là lỗi của ngài, vì đã tạo ra nàng và rồi không chịu thừa nhận nàng ngay cả khi nàng trở thành phu nhân Công tước Greaves.” Anh nhìn thẳng vào mắt vị Công tước một lúc lâu. “Thế đã rõ rồi chứ?” anh nói nhỏ.

“Nếu phát hiện ra Hayburry hoặc vợ anh ta đứng sau vụ này, ta sẽ...”

“Nói đi. Tantalus vẫn sẽ tồn tại.”

Hennessy gào lên. “Tantalus vẫn sẽ tồn tại,” ông ta gượng gạo lặp lại. “Giờ thì ngài...”

“Giờ thì ta đã nói hết,” Adam nói, lại cắt ngang Hennessy. “Hãy để Tantalus và Sophia yên. Nếu ngài còn gây chuyện, thì đừng trách. Nếu ngài nghĩ ta nói dối thì cứ thử xem.” Anh gạt

đầu rồi quay lưng đi ra cửa.

“Ngài đang mắc sai lầm đấy, Greaves. Cưới gái bán hoa sẽ hủy hoại ngài, chứ không phải là nâng đỡ nó. Ngài sẽ chính là người trả giá cho sự ngu ngốc của mình.”

“Và ta sẽ rất hạnh phúc khi có cơ hội làm như vậy.” Thật ra, anh cầu nguyện mình sẽ có cơ hội đền bù đắp cho nàng.

Ngoài hành lang, một dáng người nhỏ nhắn chặn anh lại. “Greaves,” phu nhân Công tước Hennessy chào anh.

“Chào phu nhân,” anh đáp, khẽ nghiêng đầu. “Xin cáo từ, nếu không ta sẽ không kịp ngăn lại một đám cưới và thu xếp một đám cưới khác.” Và nếu Haybury không hoàn thành nhiệm vụ, thì có khi muộn thật rồi. Tim anh lạnh toát. Không thể quá muộn được. Mất nàng lúc này... Anh không thể hình dung nổi.

“Carlton không hề trả học phí cho cô White,” phu nhân Công tước nói nhỏ, khoác tay Adam khi anh tiếp tục đi ra sảnh. “Là ta.”

Adam kinh ngạc. “Chồng phu nhân có nhân tình và phu nhân trả học phí cho đứa con của họ?” anh hỏi. “Cảm ơn phu nhân, nhưng tại sao?”

“Vì ta không muốn mặc kệ rắc rối. Chồng ta là một người yếu đuối, luôn bám víu vào tôn giáo với hy vọng hão huyền rằng mọi người sẽ nghĩ ông ta tốt đẹp hơn thực tế. Ta muốn cô ấy có một cơ hội.”

Adam đi chậm lại. “Ta cần bắt đầu trò chuyện với nhiều phụ nữ hơn,” anh nói. “Phụ nữ thật đây bất ngờ.”

“Không phải tất cả đều như vậy. Chỉ có người tốt thôi.” Bà hít sâu. “Carlton nói đúng một điều. Nếu nhất quyết đi theo con đường mình đã chọn, ngài sẽ hứng chịu chê bai và chỉ trích. Ta

biết, vì ta cũng đối mặt với đi đầu tương tự khi những lời đồn về việc hắt gái của ta mang thai lan ra. Ngài sẽ không thích đi đầu đó đâu, Greaves. Ngài không quen với nó.”

“Ta yêu nàng, thừa phu nhân.” Đương nhiên còn nhiều ẩn tình hơn thế nhưng đó là chuyện riêng của anh và Sophia.

“Thôi được. Ta đã khuyên ngài rồi. Ngài nghe hay không thì tùy.”

Anh buông phu nhân ra khi viên quản gia mở cửa trước. Chuyến đi này tốn mất một ngày, nhưng lại vô cùng cần thiết. Trừ phi anh có thể đảm bảo an toàn cho Tantalus, Sophia sẽ không bao giờ đổi ý. Như thế thì không được.

Thời tiết ở Gulval đã khá lên, nhưng tâm trạng của Sophia thì không. Trong suốt một tuần, nàng vất vả chạy quanh làng, tìm mua hai chiếc váy mới cùng với một chiếc màu xám kín cổ nàng nghĩ là thích hợp hơn cho đám cưới với một thành viên của nhà thờ.

Phóng tay mua sắm không mang lại sự thân thiện nhưng chủ những cửa hiệu của London cũng nhẹ nhàng với nàng một chút. Tuy nhiên, ở Gulval, đàn ông có vẻ như chạy biến đi khi thấy nàng và phụ nữ thì quay lưng để tránh nói chuyện với nàng. Bất kể mục sư đã nói với giáo đoàn của mình đi đâu gì, nàng xem ra là phiên bản giống nhất của Delilah^{13*} hay Jezebel^{14*} tại khu vực này của Cornwall.

^{13*} Nhân vật xuất hiện trong Kinh thánh Do Thái. Á đã dùng mỹ nhân kế để hãm hại Samson, 1 trong 13 vị quan xét của người Israel cổ đại.

^{14*} Nhân vật trong Kinh thánh Do Thái. Cô ta chống lại Chúa và người Israel.

Trong mấy ngày đầu tiên, Sophia tự nhủ khi nàng trở thành phu nhân Loines, mọi việc sẽ khác. Sao có thể? Làm sao một người đang khinh ghét nàng lại thích nàng ngay chỉ vì nàng đeo nhẫn? Nhất là khi nàng làm đi đầu đó vì bị ép buộc?

Nàng sẽ chỉ là một vật xấu xí để người ta chỉ trỏ và làm bản thân họ thanh cao hơn.

Còn những bữa cơm trưa. Nàng lấy khăn ăn để trên lòng lau khóe miệng. Món gà trước mặt cũng ngon nếu như nàng thấy thèm ăn. Phần lớn thời gian, nàng cố hết sức để không nôn vào người phụ nữ đối diện tại chiếc bàn nhỏ ở quán của bà Jones.

“Ta rất vui khi có người giúp đỡ,” mẹ Loines nói và nhấp một ngụm rượu Madeira. “Có nhiều hôm, ta không có thời gian để đến thăm tất cả những con người kém may mắn trong giáo xứ.”

Trong khi giúp đỡ “những người kém may mắn” - cách mẹ của mục sư gọi những người nghèo khó ở Gulval - nghe có vẻ là việc đáng làm, Sophia nhận thấy cách nghĩ của nàng và Mẹ Loines về sự giúp đỡ là hoàn toàn khác nhau. Và cách của nàng đương nhiên là sai.

Đến thăm ai đó không bao gồm thức ăn hay quần áo, mà là vào sáng sớm, mẹ Loines đến thăm người kém may mắn đầu tiên rồi đọc trong Kinh thánh về những khổn khổ và không xứng đáng trong khoảng một tiếng. Sau khi reo rắc đau đớn, khổn khổ xong, bà ta lại đến nhà người kế tiếp - và cứ thế, ít nhất mười tiếng đồng hồ mỗi ngày. Đương nhiên là ngoại trừ Chủ Nhật vì bà ta phải ở nhà thờ cả ngày.

“Tôi vẫn không thấy việc phân phát bánh mì hay chăn cho những người cần đến chúng có hại gì,” Sophia cuối cùng cũng lên tiếng, cắt ngang bài giảng đạo ngày thứ Tư, khi giáo đoàn tập trung lại để cùng cầu nguyện cho người có tội lớn nhất trong tu viện vừa qua.

“Bởi vì một khi những người kém may mắn được chu cấp, họ sẽ mất ý chí tự nuôi thân,” mẹ Loines đáp, trong giọng nói vốn ngọt lịm có thêm chút khó chịu. “Họ làm việc làm gì khi mà đã được cho cái ăn cái mặc? Cô sẽ chỉ làm vấn đề tệ thêm thôi, cô White. Cô cần học hỏi thêm rất nhiều.” Bà ta thoáng mỉm cười với Sophia. “Ta sẽ đến chỗ cô vào 7 giờ sáng, mang theo vài đoạn Kinh thánh phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của cô và sẽ

chuẩn bị cho cô trở thành vợ một mục sư.”

“Khi tôi cưới con trai bà, thì một ngày của bà sẽ thế nào?” Sophia hỏi, dù nàng đã biết câu trả lời. Xem ra mẹ Loines sẽ không sẵn sàng từ bỏ vị trí hay địa vị của mình trong cộng đồng. “Bởi vì với tư cách là vợ của mục sư, tôi sẽ là người đi thăm nhà, phải không?”

“Trời đất, ta đâu thể phó mặc thanh danh của mục sư và nhà thờ vào tay cô được. Cũng phải mấy năm nữa.”

Thêm một cân gạch đá ản dụ đổ lên vai Sophia. Tới ngày cưới, chắc nàng không thể đứng thẳng được. Nàng biết đây là loại người thâm độc nhất mình từng gặp, nhưng biết đi đâu đó cũng chẳng có ích lợi gì. Nó không thay đổi thực tế rằng nàng phải - phải - cưới mục sư Loines. Rằng nàng phải sống trong một ngôi nhà bị thống trị bởi mẹ Loines, nàng sẽ không bao giờ có thể làm đúng vì cả hai mẹ con họ đều không cho rằng một tội đồ như nàng có khả năng đó.

Thần ngẫu nhiên rửa Công tước Hennessy, nàng gật đầu và uống nốt chỗ Madeira còn lại trong ly. Trước khi gặp mục sư và mẹ anh ta, nàng yêu con người, yêu học hỏi và trải nghiệm những đi đâu mới mẻ, ngay cả khi họ không biết gọi nàng là gì hay hoài nghi nàng.

Ngay cả những giấc mơ về Adam Baswich, dù giúp nàng khá hơn vào ban đêm, cũng chỉ khiến nàng tệ hơn vào ban ngày. Nàng căm ghét cuộc sống mới này và muốn bỏ trốn. Chỉ có hai thứ giữ nàng lại Cornwall: nàng sẽ bảo vệ được Tantalus cho các cô gái trẻ có chốn dung thân và nàng sẽ không trở nên đáng thương khi trở thành nhân tình của Baswich, sống trong một ngôi nhà nhỏ ngoại ô London và lãng phí cuộc đời đợi chờ đến lúc anh có thời gian rảnh dành cho nàng. Nếu đó là cách duy nhất nàng có được anh thì nàng không cần. Dù nó có giết chết nàng. Và nếu nó giết nàng, nàng bắt đầu hy vọng rằng đi đâu đó sẽ xảy

ra thật sớm.

Adam cưỡi ngựa vào ngôi làng trống không. Những cửa hiệu đóng cửa và không một bóng người ở chuồng ngựa công cộng. Nơi này chỉ có khoảng năm mươi ngôi nhà, hầu hết đều rất nhỏ và xập xệ, có vườn rau bị gà vịt bới tung.

Mọi người đâu cả rồi? Cùng lúc đó, anh trông thấy quán trọ Oyster Shel, nơi Haybury đang ở, rồi nghe tiếng chuông nhà thờ. Adam thấy lạnh người. Anh đã dặn Haybury cho mình mười ngày. Tám ngày đã trôi qua. Phải chăng vị Hầu tước đó đã không thể ngăn được đám cưới? Anh đã mất Sophia rồi sao?

Hai tay run lên, anh xuống ngựa. Nghĩ đi. Bây giờ là sáng Chủ nhật. Mọi người đương nhiên là ở nhà thờ rồi. Chắc chắn là thế. Kiên quyết bám vào suy nghĩ đó, anh mở cửa quán trọ và bước vào bên trong. Trống trơn.

“Haybury!” Adam hét lên.

Anh lờ mờ nghe tiếng cửa mở và đóng lại. “Greaves.” Anh quay người rồi khựng lại. Hầu tước Haybury đứng trên đầu cầu thang hẹp dẫn xuống phòng sinh hoạt chung. “Chào Oliver. Nàng vẫn chưa đám cưới chứ?”

“Vẫn chưa.”

Adam thở ra hắt ra như thể đã nín thở cả tuần. “Tạ ơn Chúa. Nàng có ở đây không?”

“Ở nhà thờ. Giảng đạo ngày Chủ nhật kéo dài nhiều giờ.”

“Tốt. Tôi cần thời gian để chuẩn bị mọi thứ.”

Oliver không nhúc nhích. “Tôi nghĩ ngài nên giải quyết mọi thứ trước,” Haybury nói, giọng đầu đầu.

“Thì tôi...”

“Với tôi, Greaves.”

Hay thật. “Tôi nghĩ Sophia đang ở trong một tình thế ngặt nghèo hơn ngài,” anh đáp. “Ngài có thể đợi.”

“Không được. Vì tôi không tin ngài. Tôi không tin ngài không đùa giỡn. Tôi đã ở đây mười ba ngày, sốt ruột chờ đợi và cố nghĩ xem ngài định làm gì. Sophia yêu ngài, nhưng tôi thì không. Và ngài không được lại gần cô ấy cho đến khi thuyết phục được tôi rằng ngài sẽ giúp hoàn cảnh của cô ấy sáng sủa hơn thay vì tồi tệ hơn Hennessy.”

Adam nắm chặt tay, bức bối những ngày qua đang khiến anh muốn đánh vị Hầu tước. Nhưng anh từ từ hít sâu và thả lỏng hai nắm tay. Nếu hôm nay là ngày anh trả giá cho tất cả những tội lỗi trước đây, anh muốn làm luôn để có thể nói chuyện với người con gái mình yêu. Người đàn ông trước mặt anh đây xem ra là một cách tốt để bắt đầu lại. “Ngài muốn tôi nói gì, Oliver?” anh hỏi, giữ giọng bình tĩnh và đúng mực hết sức có thể. “Ngài muốn tôi xưng tội? Những tội tôi gây ra cho nàng hay cho ngài?”

“Bắt đầu như thế cũng được,” Hầu tước đáp, khoanh tay ngang ngực.

“Ngài cũng đâu phải thiên thần.”

“Tôi sẽ không cố ngăn đám cưới một mục sư. Hoặc đùa giỡn với cuộc đời một cô gái bất hạnh. Vậy giải thích đi. Làm tôi hài lòng hoặc tôi sẽ cố hết sức ngăn ngài.”

“Vậy ngài muốn nàng cưới mục sư Loines?”

“Không. Tôi không muốn chứng kiến cô ấy chịu đựng những điều còn tồi tệ hơn từ ngài. Ngài muốn cô ấy là nhân tình của mình. Cô ấy nói vậy. Có thể như thế là tiện cho ngài, nhưng

Sophia có một chốn nương thân và một cách kiếm sống mà không cần đến ngài.”

“Đấy là nếu như Hennessy không cho Tantalus đóng cửa,” Adam đáp trả, quyết định không tiết lộ mình đã giải quyết xong chuyện đó.

“Tôi chấp nhận rủi ro, Diane cũng vậy.” Haybury tựa người vào khung cửa, ra dáng một địch thủ đáng gờm nhất quyết không nhân nhượng.

“Nhưng Sophia không muốn Tantalus gặp nguy. Nàng biết nó có ý nghĩa như thế nào đối với vợ chồng ngài và bạn bè nàng.” Adam thở ra. “Ngài muốn gì, Oliver? Một lời thú nhận? Được. Đúng, tối hôm đó, tôi đã ăn gian khi chơi bài. Tôi đã mua chuộc người chia bài đổi bài trong nhà cái để đảm bảo ngài sẽ thua.”

Oliver bước xuống cầu thang, khuôn mặt nhẵn nhụi cùng đường cảm rõ nét. “Tôi thừa biết đi đâu đó. Nhưng ngài có biết mình đã làm gì tôi đêm đó không? Bác tôi đã cắt mọi trợ cấp và tôi đã định thắng đủ tiền để sống. Nhưng nhờ ngài mà tôi phải rời Anh đến Vienna.”

“Nơi ngài gặp được Diane Benchley.”

“Không liên quan,” Oliver cộc cằn đáp. “Chúng ta từng là bạn bè. Hoặc tôi nghĩ vậy. Và ngài thì không cần số tiền đó. Tại sao? Tại sao ngài lại làm thế với tôi?”

Adam nhìn xuống sàn một lúc. Sau gần sáu năm, anh vẫn còn nghe được sự giận dữ trong giọng nói của Haybury. Anh đã làm đi đâu đó. Anh đã làm nhiều đi đâu tiêu nhân hơn. Oliver nói đúng: anh cần sửa chữa những việc làm xấu xa của mình thì mới có được một... cái kết có hậu. “Chắc ngài không tin, nhưng tôi đã cố giúp.”

“Cố giúp?” vị Hầu tước gần giọng lặp lại. “Bằng cách hủy diệt tôi sao?”

“Không. Ngài quá... ngạo mạn, Oliver. Tôi nghĩ nếu tôi không cho ngài lựa chọn, ngài sẽ làm lạnh với bác mình. Tôi nghĩ như vậy là giúp đỡ.” Anh thở ra. “Tôi không ngờ ngài lại chọn cách rời nước Anh thay vì xin lỗi vì đã hành xử tồi tệ. Và lúc tôi phát hiện ra ngài đã đi... Ngài cũng đâu thể lấy tiền từ tôi sau đêm đó.”

“Không thể tin nổi,” Haybury lầm bầm và lườm anh. “Tôi bị điên sao mà muốn ngài xen vào? Ngài có hỏi xem tôi có đồng ý cho ngài giúp không?”

“Không. Đó là lý do tôi nghĩ mình đã làm một việc tốt.” Adam nhún vai. “Tôi biết mình đã làm gì. Giờ tôi chỉ có thể xin lỗi. Ngài biết tôi vốn chẳng phải là người tốt đẹp gì. Tôi thấy gì là hành động ngay. Rõ ràng như thế với tôi quan trọng hơn kết quả.”

Adam chợt nhớ ra mình cũng từng nói thế với Sophia. Trời ạ, anh đúng là đờmù quáng kiêu ngạo. Nhiều năm rồi. Đến lúc gặp một cô gái đầy tai tiếng thì anh mới nhìn lại mình. Và anh hy vọng giờ chưa quá muộn để anh trở thành... một người tốt hơn.

Oliver nhìn anh một lúc lâu. “Rõ ràng cả hai chúng ta đều là những kẻ ngạo mạn và ngoan cố.” vị Hầu tước lầm bầm. “Giải thích về Sophia đi.”

“Cảm ơn,” Adam nói, ngạc nhiên khi được cho cơ hội nói tiếp.

“Đừng cảm ơn tôi vội. Tôi chỉ biết là ngài đề nghị cô ấy làm nhân tình của mình và cô ấy khước từ. Vậy thì ngài còn làm gì ở đây? Và tôi đang làm gì ở đây? Chắc chắn trước đây ngài đã từng bị từ chối rồi.”

“Thực ra là không. Chưa từng. Nhưng tôi muốn nói chuyện đó với Sophia.”

“Nói với tôi trước.”

Trời ạ. Haybury muốn anh dốc gan ruột ra sao? “Tôi muốn có nàng bên cạnh và đề nghị nàng làm nhân tình có vẻ như là cách thích hợp nhất.”

“À. Vậy ra là để tiện cho ngài. Tiếc là ngài không tính đến chuyện cô ấy không muốn bất kỳ ai chịu trách nhiệm về cuộc đời hay an toàn của mình. Và tiếc là ngài tưởng mình có thể dụ dỗ cô ấy làm đi đâu mình muốn.”

Adam chau mày. “Tôi không dụ dỗ nàng làm đi đâu gì cả. Chúng tôi là bạn bè. Tôi thích ở bên nàng. Tôi không muốn nàng rời đi khi kỳ nghỉ kết thúc. Tôi buộc phải lấy vợ vào sinh nhật lần thứ 30 - chưa đầy một tháng nữa, nếu ngài còn nhớ - nên tôi chọn cách có vẻ hợp lý nhất để giữ nàng lại.”

“Giả dụ tôi chấp nhận cách giải thích này, vậy thì tại sao tôi nên để ngài gặp cô ấy? Để ngài đề nghị cô ấy lần nữa?

Dù tôi cho rằng việc cô ấy lấy mục sư Loines chẳng tốt đẹp gì, nhưng nó cho cô ấy chút tôn trọng. Còn làm nhân tình của ngài thì không.”

“Vì tôi...” - Adam ngừng thấy mùi chanh thoang thoảng và tim anh hơi loạn nhịp - “có một đề nghị khác cho nàng. Nhưng tôi không muốn nói với ngài.” Adam phải kiềm chế hết sức mới không quay người lại, nhưng anh vẫn đứng yên. “Tôi hứa nếu nàng từ chối, tôi sẽ đi. Không phản đối. Và Sophia có làm bất kỳ đi đâu gì nàng cảm thấy cần thiết cho cuộc đời mình.”

Oliver nhìn qua vai anh và gật đầu. “Ngài có 5 phút. Trong phòng này. Và tôi ở ngay bên ngoài. Tôi có khi sẽ lắng nghe ngài nói chuyện.” Haybury xoay người, dừng bước rồi ngoái lại. “Và

tôi muốn con ngựa của ngài. Con Zeus. Sau đó, tôi có thể sẽ tha thứ cho ngài.”

“Ngài... Được. Nó là của ngài.”

Vẫn chưa quay người lại, Adam quan sát Hầu tước Haybury đi lên cầu thang hẹp và đóng cửa lại. Adam nhắm mắt cầu nguyện mình chưa làm hỏng việc đến nỗi nàng không chịu lắng nghe hay tin bất kỳ đi đâu gì anh nói rồi quay người lại.

Sophia nhìn Công tước Greaves. Dù Haybury chưa bao giờ nói ai đã viết hai lá thư nọ, nàng cũng đã thấy nghi nghi. Nhưng việc chuẩn bị đám cưới quá bận rộn và dù ngài Hầu tước rất cảm thông, ngài cũng không cản trở nàng. Nàng bắt đầu nghĩ rằng có lẽ chính Cammy đã gửi thư và Oliver Warren đến đây chỉ để đảm bảo nàng sẽ kết hôn mà không có ảo tưởng.

Nhưng giờ Adam đang đứng cách nàng hơn một mét, đôi mắt xám nhìn thẳng vào nàng, hai bàn tay nắm vào rồi lại mở ra như thể muốn tóm lấy nàng. Và trông anh cũng mệt mỏi, khuôn mặt căng thẳng và nghiêm nghị. Nàng chắc trông cũng như vậy.

“Sophia,” Adam nói nhỏ, tiến về phía nàng một bước. “Đừng. Dừng lại,” nàng lên tiếng và lùi lại. Nếu họ chạm vào nhau, nàng sẽ không chịu nổi. Quyết tâm làm đi đâu đúng đắn đã đủ khiến nàng đau khổ lắm rồi. Thêm anh vào cái mớ bong bong này sẽ làm nàng tan nát. Chỉ gặp lại anh thôi đã là quá sức chịu đựng.

Adam đứng lại và hạ tay xuống. “Được. Ta nói được không?”

“Chuyện gì?”

Adam hắng giọng. “Trước hết, ta đã nói chuyện với Hennessy. Bất kể hôm nay nàng có quyết định thế nào, Tantalus vẫn an toàn. Ta thề Nàng không cần phải cưới... bất kỳ ai.”

Thế giới bỗng trở nên mờ ảo. Nàng lơ mơ cảm thấy Adam ôm mình, rồi cảm giác choáng váng khi được nhấc lên. Một lát sau, màu sắc và âm thanh quay trở lại. Sophia chớp mắt. Chẳng hiểu bằng cách nào, Adam đã bế nàng tới chiếc ghế lớn đằng trước lò sưởi và nhẹ nhàng đặt nàng xuống. Anh ngẩng xồm, ngược lên nhìn nàng.

“Em không phải cưới anh ta,” nàng lấp bắp và đưa hai tay lên mặt. “Em có thể quay lại Tantalus?”

Anh đứng lên, một thứ cơ nời hàm giật giật. “Đúng. Hoặc nàng có thể đi theo con đường thứ ba.”

Mọi thứ bắt đầu chuyển động quá nhanh, nàng không theo kịp. Nhưng nếu anh không chấp nhận câu trả lời nàng gửi lại Greaves Park, nếu anh thực sự không biết mình đã xúc phạm nàng đến mức nào, nàng sẽ giải thích cho anh hiểu. “Em không muốn lại phải tranh cãi với ngài về chuyện đó,” nàng tuyên bố, để hai tay lên lòng.

“Ta không có định làm vậy.”

“Ngài đã đến đây nên em nghĩ là có đấy. Em từng nói với ngài rằng mình đã đấu tranh cả đời để tìm được chỗ đứng. Đầu tiên, ngài muốn em quay lưng lại với tất cả bạn bè - cũng là gia đình em - và với câu lạc bộ. Thứ hai, ngài muốn em... chạy trốn khỏi chính mình và sống ẩn dật đây tại tiếng ở đâu đó. Cảm ơn vì đã cứu em khỏi thảm cảnh đó. Thật đấy. Nhưng đây là lần cuối cùng em nói mình không muốn làm tình nhân của ngài. Em không muốn chỉ một chút của ngài. Em không muốn từ bỏ những gì mình có, con người em, để đổi lấy... số 0.”

“Ta biết.”

Nàng dấm nắm tay lên đùi, dù thực ra là muốn dấm anh hay dấm tường. Bất kỳ thứ gì cũng được, vì cơn đau về mặt thể chất không thể tệ hơn cơn đau trong ngực nàng. “Vậy thì tại sao ngài

lại đề nghị em một điếu như thế?”

“Vì ta không biết làm thế nào để giữ nàng bên mình.” Anh nói nhỏ. “Không ai nghĩ còn lý do nào khác cho ta với nàng ở bên nhau. Và ta không thể lý giải điếu mình muốn, ngay cả với bản thân ta. Ta đã sai và thật ích kỷ.”

“Cảm ơn ngài. Em chấp nhận lời xin lỗi.” Một giọt nước mắt lăn dài xuống má Sophia, nhưng nàng không để ý. “Em ước chúng ta đã có thể kết thúc chuyện này nhẹ nhàng hơn. Giờ thì em cần thu dọn đồ đạc để quay về London với Haybury. Chúc ngài một ngày tốt lành.” Đứng lên, nàng quay lưng lại với anh.

“Ta cần kết hôn, Sophia. Nàng biết điếu đó mà.”

“Đương nhiên là em biết. Và em chúc phúc cho ngài, Adam. Nhưng xin ngài đừng tìm cách gặp em nữa. Đừng đến Tantalus. Em không... Giá như em chưa từng gặp ngài.”

Anh bật ra một tiếng kêu từ sâu trong lồng ngực. Nàng đau lòng nhưng trời ạ, làm sao nàng đứng đó chịu thêm đau đớn được? Nàng nắm thành cầu thang và bước lên bậc đầu tiên.

“Cho ta thêm một phút nữa, Sophia. Làm ơn.”

Làm ơn. Nàng không nghĩ mình đã từng nghe anh nói thế. Dù nàng biết rõ, nhưng trong thâm tâm, nàng muốn nghe anh nói ra điếu gì đó để hồi phục lại niềm tin nơi nàng, chứng tỏ nàng không phải là kẻ ngốc khi đem lòng yêu anh. Nàng từ từ hạ tay xuống. “Đây không phải là truyện cổ tích. Chúng ta đã có một kỳ nghỉ vui vẻ và giờ nó kết thúc rồi. Đừng khiến nó tệ hơn.”

“Nhìn ta đi.” Nàng ngấp ngừng quay người và bước xuống bậc thang.

“Đừng để em hét lên và ném đồ đạc, Adam,” nàng nói nhỏ.

“Và đừng bắt em phải ghét ngài.”

Adam nuốt khan, trông anh chưa bao giờ hẫ hợt đến thế. Điêu đó tác động mạnh lên nàng: một người đàn ông giàu có, quyền lực và được kính nể lại đứng đây trong phòng sinh hoạt chung một nhà trọ cũ kỹ và nói chuyện với nàng một cách dè dặt. Anh từ từ tiến lên một bước.

“Nàng là người con gái tuyệt vời nhất ta từng gặp, Sophia White. Với tất cả những thứ vô lý nàng chịu đựng chỉ vì đã sinh ra đời, nàng đứng vững và cười nhạo toàn thế giới. Ta... mến nàng vì điều đó. Và lẽ ra ta nên nói với nàng như thế từ lâu rồi.”

Cửa trên đầu cầu thang bậc mở. “Năm phút của ngài đã...”

Sophia quay đầu lại. “Thêm năm phút nữa,” nàng nói, nhìn chằm chằm Oliver cho đến khi vị Hầu tước gật đầu và đóng cửa lại. Mong là ngài sẽ không để bụng. Nàng chắc chắn cần việc làm tại Tantalus, hơn bao giờ hết. Nhưng lúc này, nàng không định ngăn Adam nói. “Tiếp tục đi. Ngài mến em.”

Môi anh hơi giật giật. “Ta vô cùng mến nàng. Nhưng chuyện này cũng là về ta.” Adam hắng giọng. “Nàng biết ta lo mình sẽ càng ngày càng giống cha. Ta rất giận Eustace vì những món quà chị ấy cố tình tặng nàng và những điếu mọi người giả định. Thế là ta quyết định từ bỏ. Nếu họ thấy ta giống cha, thì ít nhất ta cũng sẽ có được nàng. Ít nhất là thế.”

“Em hiểu.” Nàng lấy lại sự tỉnh trí, cố thoát khỏi cảm giác ảm áp và được che chở lần nữa. “Và em nghĩ ngài vừa cứu mạng mình. Nhưng em không thể là bạn ngài được. Nhất là khi em biết ngài có vợ và một gia đình. Em không thể, Adam.”

“Đây là lời thú nhận của ta,” anh nghiêng đầu nói. “Nghe đây. Khi nàng từ chối ta và bỏ đi, ta chợt hiểu ra. Ta không cần những người xung quanh nhắc nhở ta là gì hay không là gì. Ta không cần một bữa tiệc để giúp mình giữ được bạn bè. Tất cả những gì

ta cần là một người bạn nhắc nhở ta muốn là người thế nào.”

“Ngài chỉ còn vài tuần nữa thôi, Adam,” nàng đáp, cố ra vẻ hiểu chuyện. “Nếu làm đi đâu gì khinh suất, ngài cần xin lỗi tiểu thư Caroline, chứ không phải em. Em biết ngài thích cô ấy. Cô ấy sẽ xứng với ngài. Xin đừng nói với em rằng anh đã bỏ mặc tất cả lại Greaves Park và đến tận Cornwall, trong khi ngài phải bảo vệ tương lai của mình.”

“Không, ta không để họ lại. Ta đã tống họ ra khỏi nhà.” Sophia chớp mắt. “Nhưng còn Camile! Và Keating nữa.

Ngài không...”

“Trừ bảy người. Drymes và những người cùng với nàng trong phòng bi-a. Nàng quý họ. Họ mến em. Ta để họ ở lại. Và vào Giáng sinh năm tới, ta sẽ chỉ mời họ thôi.”

Chúa ơi. Nàng không ngờ. “Vây ít ra ngài chưa làm hỏng chuyện với Caroline. Thế chị gái ngài thì sao?” Giờ thì nàng chẳng quan tâm gì nữa, nhưng vẫn muốn biết. Muốn nghe giọng anh, muốn thấy anh lại gần.

“Ta sẽ không gặp lại Eustace nữa. Chị ấy ám ảnh với thanh danh dòng tộc đến mức không muốn thấy ta nữa.”

“Em rất tiếc vì ngài mất đi gia đình mình,” nàng đáp, “nhưng em mừng vì phu nhân sẽ không làm ngài tổn thương được nữa. Ngài càng nên kết hôn với Caroline.”

“Ta sẽ không cưới Caroline!” anh gằn giọng rồi hít sâu. “Ta xin lỗi. Ta không định hét lên như thế nhưng nàng đang khiến ta phát điên.” Anh tiến thêm một bước nữa. “Ta hạnh phúc nhất khi ở bên nàng, nàng biết mà. Ta muốn như thế lần nữa. Rất muốn.”

“Nhưng...” “Đừng nói nữa.”

“Đừng bảo em phải làm gì.”

“Ta cũng thế.” Anh mỉm cười, lần này tiến thêm hai bước và dừng lại ngay trước mặt nàng. Rồi anh quỳ một bên gối xuống.

Sophia sửng ngời. Nàng cũng sẽ không nhúc nhích nổi dù mạng sống phụ thuộc vào đi đầu đó - và nàng nghĩ chắc là thế. “Ngài đang làm gì vậy?” nàng kêu lên, mặt biến sắc.

“Kể từ khi nàng rời đi, ta không ngừng tìm một cách để giải quyết tất cả những vấn đề của nàng và của ta.”

Anh nắm lấy tay nàng. Toàn thân Sophia run lên và nàng nín thở. “Ngài không thể làm...”

“Suýt. Đúng là nàng được sinh ra bởi một Công tước và một người hầu, rồi những chi tiết rối rắm về sự ra đời của nàng. Nhưng ta không quan tâm, ngoài việc nó khiến nàng trở thành một người như hiện tại. Ta muốn nàng trở thành một phần cuộc đời ta và ta muốn mình là một phần cuộc đời nàng. Ta muốn sống cùng nàng muốn có con với nàng và ta muốn chúng cũng hóm hỉnh và mạnh mẽ như nàng. Ta yêu... ta yêu nàng, Sophia. Ta nghĩ mình đã yêu nàng kể từ khi nhìn thấy nàng mặc chiếc váy vàng kỳ quặc đó. Nếu nàng nghĩ mình quan tâm tới ta như ta...”

“Em cũng yêu ngài, Adam,” nàng thì thầm, nước mắt tuôn rơi.

Anh nhắm mắt một lúc rồi mở ra nhìn nàng. “Vậy thì lấy ta nhé, Sophia. Vợ ta. Phu nhân Công tước. Trở thành bất kỳ đi đầu gì nàng muốn, nhưng hãy làm cùng ta. Hãy cứu ta. Cứu cả hai.”

Sophia thở dồn dập và ngắt quãng. “Nhưng còn tai tiếng! Ngài không biết người ta sẽ nói gì sao?”

“Ta biết rất rõ. Ta không quan tâm. Ta tin mình đã từng nói với nàng rằng ta là một Công tước. Ta làm đi đầu mình muốn. Ta

không cần hỏi ý ai. Nhưng ta đang hỏi ý nàng. Lấy ta nhé?”

Sao anh lại hỏi thế? Người như anh đâu có lấy người như nàng. Đây không phải truyện cổ tích.

Nhưng anh vẫn còn quỳ trước nàng, hai tay hơi run khi cầm tay nàng. Tay anh ấm và dịu dàng. Đôi mắt xám vẫn đăm đăm nhìn nàng - hy vọng, lo lắng và cả một chút thích thú ẩn giấu bên trong. Một Công tước. Công tước của nàng, nếu nàng muốn anh. Và nàng muốn. Rất muốn là đằng khác.

“Em đừng ý,” nàng nói. “Ngài đúng là điên rồi, nhưng em đừng ý.”

Adam đứng lên, kéo nàng vào lòng. “Vậy hãy hôn ta đi trước khi ta bật khóc.”

Sophia bật cười khi môi anh chạm vào môi nàng. Anh đã cứu cả hai. Hoặc đúng hơn là họ đã cứu nhau - nàng nghĩ vậy khi anh nhấc bổng nàng lên và từ từ xoay nàng trong một vũ điệu ngập tràn hạnh phúc.

MÙA GIÁNG SINH HẠNH PHÚC

Suzanne Enoch

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Địa chỉ: Số 175 Giảng Võ - Hà Nội

Điện thoại: 04 38515380; Fax: 04 38515381

Email: info@nxblaodong.com.vn

Website: www.nxblaodong.com.vn

Chi nhánh phía Nam

Số 85 Cách mạng Tháng Tám, Quận 1, Tp Hồ Chí Minh

ĐT 08 38390970; Fax: 08 39257205

Chịu trách nhiệm xuất bản

Giám đốc - Tổng biên tập

VÕ THỊ KIM THÀNH

Biên tập viên NXB: Lê Thị Hằng

Trình bày: Trần Thị Thơm

Vẽ bìa: Niệm Vân

Sửa bản in: Hương Ly - Trịnh Dung

Liên kết xuất bản

Công ty CP Sách Bách Việt

Trụ sở chính:

Địa chỉ: Số 9, ngõ 55/9 Huỳnh Thúc Kháng, phường Láng Hạ,
quận Đống Đa, Tp. Hà Nội

Tel: (84-4) 3776 5580 - Fax: (84-4) 3776 5579

Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh:

Địa chỉ: 146 Hoa Lan, P.2, Q. Phú Nhuận, TP. HCM

Tel: (84-8) 3517 1788 - Fax: (84-8) 3517 1799

Website: <http://www.bachvietbooks.com.vn>

<http://www.facebook.com/bachvietbooks.com.vn>

In 3000 cuốn, khổ 14.5x20.5 tại XN Bản đồ 1 - Chi nhánh công ty
TNHH MTV Trắc địa Bản đồ Địa đi: Số 12, ngõ 108, đường Xuân
Đỉnh, P. Xuân Tảo, Q. Bắc Từ Liêm, Hà Nội

Giấy đăng ký KMXB số 4145-2017/CXBIPM/02-264/LĐ do
CXB cấp ngày 20/11/2017. Quyết định xuất bản của Giám đốc NXB
Lao Động số: 1528/QĐ-NXBLĐ ngày 29/12/2017

ISBN bản Tiếng Việt: 978-604-59-9057-5

In xong và nộp lưu chiểu Quý I năm 2018